DAMEN TANGO

Phillipa Fioretti

Vise spulberate

O carte captivantă, plină de umor, iubire și peisaje de neuitat.

DAMEN TANGO

romane cu dragoste

PHILLIPA FIOERTTI s-a născut la Sydney și a studiat științe umaniste, arte vizuale și muzeologie. A lucrat în domeniul artelor și a predat cursuri la liceu. În prezent, își dedică timpul în exclusivitate literaturii și a fost invitată să participe la Programul Manuscript Development din cadrul Centrului Scriitorilor din Queensland, Australia. A scris trei romane de succes, care s-au publicat în șase țări: *The Book of Love* (2010 – *Cartea dragostei*, Nemira, 2011), *For One Night Only* (2010) și *The Fragment of Dreams* (2011 – *Vise spulberate*, Nemira, 2015). Phillipa Fioretti locuiește în Adelaide, Australia, este căsătorită și are doi copii. Își petrece timpul scriind și bucurându-se de plăcerile vieții: oamenii interesanți, călătoriile în Italia, muzeele, galeriile de artă, clădirile vechi intrate în uitare, poveștile bătrânilor.

Phillipa Fioretti
Vise spulberate

traducere din limba engleză
OANA CHIȚU

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FIORETTI, PHILLIPA
Vise spulberate / Phillipa Fioretti; trad.: Oana Chițu. - București: Nemira Publishing House, 2015
ISBN print: 978-606-758-289-5
ISBN epub: 978-606-758-337-3
ISBN mobi: 978-606-758-338-0

I. Chițu, Oana (trad.)

821.111(94)-31=135.1

Phillipa Fioretti
THE FRAGMENT OF DREAMS
Copyright © Phillipa Fioretti 2011
The Fragment of Dreams was first published in Australia in 2011 by Hachette Australia and this Romanian Language Edition is published by arrangement with Hachette Australia Pty Ltd through Simona Kessler International Copyright Agency Ltd.

© Nemira, 2015
Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Redactor: Cristina NAN
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR
Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimesuc

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

Despre autor
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27

28
29
30
31
32
Marmelada lui Lily din portocale roșii și Amaro
Mulțumiri
Note

Pentru Nino

„Din flori de lămâie
dezlegată,
peste lumini de lună,
dragostea se ancorează,
esențele-i nesățioase
sunt impregnate cu aromă,
galbenul lămâiului se desprinde,
iar lămâile părăsesc planetariul arborelui […]“

PABLO NERUDA, *O lămâie*

1

Lily stătea întinsă lângă William, de sub pătura matlasată ieșindu-i la iveală doar părul blond și încâlcit. El i-a tras ușurel pledul de pe față. Părea să doarmă așa de profund că abia se observa vreun semn vital. William a zâmbit, a coborât din pat în liniște, și-a pus blugii și o bluză și a pornit spre bucătărie. L-a auzit pe Otto, schnauzerul în vârstă de doi ani al lui Lily, sărind din coș și alergând prin sufragerie pe urmele lui. De la fereastra din bucătărie se zăreau acoperișurile caselor terasate din vecinătate. Antene de televiziune, frunze ude și acoperișuri din tablă ondulată, toate mohorâte sub cerul plumburiu. William a umplut ibricul, l-a pus pe aragaz și s-a aplecat să scoată două căni din dulap. Otto a profitat de ocazie pentru a-l linge pe față.

– Mă ocup de tine mai târziu, amice, i-a zis câinelui și s-a ridicat, așteptând încruntat șuieratul ibricului pe plită.

A oprit iute focul, astfel încât să nu o trezească pe Lily. Dacă nu dormea suficient, avea să fie agitată. Când vreuna dintre fostele lui iubite nu era în apele ei, de obicei dădea bir cu fugiții. Nu se deranja să afle ce o supăra sau de ce, atât timp cât nu era el de vină. Acum îi păsa atât de mult că se simțea ridicol. Gândul la ziua ce urma îl tulbura. Avea să întâlnească unica rudă în viață a lui Lily, pe sora ei, Poppy, care sosea cu avionul din Teritoriul de Nord, unde locuia. William spera să-i facă o impresie bună. Dorea să o ia în căsătorie pe Lily, dar ea nu-i dăduse încă niciun răspuns. Era posibil ca binecuvântarea lui Poppy să-i crească șansele de reușită.

Zgomotele iscate de William în bucătărie în timp ce pregătea ceaiul au trezit-o pe Lily. Ea a deschis ochii, și-a luat telefonul de pe noptieră și s-a uitat la ceas. Se deșteptase devreme. Așezându-se la loc pe pernă, și-a tras pătura peste cap, însă vraja se rupsese și se întorsese deja

la grijile zilei de ieri și la întrebarea dacă nu cumva uitase ceva.

Mai rămăseseră doar câteva zile, iar William avea să plece la Roma pentru a-și prelua noul post, iar ea urma să rămână aici, să vândă cărți într-un anticariat, în mijlocul crizei economice. Nu așa plănuiseră. El se gândise că vor petrece luni întregi în Sydney, dar în curând avea să fie la celălalt capăt al lumii și se putea întâmpla orice. Lily s-a prăbușit pe spate, cu un oftat. Nu avea niciun rost să se plângă; l-ar fi făcut să se simtă vinovat. Poppy sosea în cursul zilei și i se putea plânge ei, în schimb.

Sau poate că nu.

Într-un e-mail trimis cu ceva timp în urmă, Poppy nu se arătase prea entuzismată de ideea ca Lily să se mute cu William la Roma. Ca soră mai mare, Poppy își economisese întotdeauna banii de buzunar, își făcuse temele și cumpărase pantofii cei mai convenabili. Dar Lily știa că ea avea să-l placă pe William, pentru că, în ciuda formației lui de artist, era un tip rațional, ca și Poppy.

William s-a întors în dormitor, a așezat cana de ceai pe noptiera lui Lily, a pus-o alături și pe a lui și s-a strecurat înapoi în pat. Lily s-a rostogolit, l-a luat în brațe și a rămas nemișcată preț de o clipă.

– Bună dimineața, a șoptit el.

– Mm.

– La cât ajunge Poppy aici?

– În jur de trei, cred.

Lily s-a întors pe spate.

– Ce păcat! Trebuie să fiu la Consulatul Italiei la trei, să rezolv niște treburi, a zis el, luând-o de mână.

Lily a căscat.

– Oh, o s-o cunoști la cină, diseară. Va avea o zi lungă. Pleacă din gara de la est de Kimberly înainte de răsărit, ia avionul spre Darwin și apoi o cursă internă până la Sydney.

– E o călătorie de legendă, a spus William în timp ce îi examina mâna.

Pe o latură a palmei lui Lily, relaxată și cu degetele pe jumătate încovoiate, se vedea o cută subțirică. William s-a apropiat, atingând-o cu limba, hotărât să petreacă o oră explorându-i toate celelalte cute și adâncituri de pe trup.

Telefonul lui a sunat scurt, iar cu mâna liberă a ridicat aparatul de pe noptieră și a citit mesajul.

– Iar e Alessandro.

– Mi-aș dori să mai fi așteptat un pic până să-ți ceară să începi munca, dar presupun că e mai bine să-i dai bice odată.

– Știu, ar fi fost grozav dacă am fi putut merge împreună la Roma, dar, da, recunosc că sunt entuziasmat.

William i-a sărutat mâna.

– E o ocazie minunată. Să lucrez cu cel mai apropiat prieten și să am la îndemână toate antichitățile care trec prin casa Leonelli. Și am auzit că Gianna Ferrara o să fie asistenta mea. Ți-o amintești? A fost la cina organizată la Campo dei Fiori, în Roma, unde i-ai întâlnit pe Francesca și pe Alessandro.

– Nădragi Roșii?

Lily și-a retras mâna, iar zâmbetul i s-a stins pe buze.

– Da, mi-o amintesc.

– Cum i-ai zis?

– Păi, avea claia aia de păr roșcovan și purta o rochie de aceeași culoare.

– În fine, a spus William, părând ușor debusolat, e o tipă foartă isteață, știe totul despre Magna Graeca.

– Te-ai culcat cu ea. Mi-a povestit Francesca.

– Drăguța de Francesca, mereu se interesează de viața mea, a comentat William întinzându-se în pat. Da, m-am culcat cu ea, cu mult timp în urmă. Nu intenționez să o fac din nou, dacă asta te îngrijorează.

– Gianna te-a dezbrăcat atunci din priviri toată noaptea. Te atingea întruna și-și scutura claia aia de păr al ei. Pun pariu că nu-și mai încape în piele de fericire că va lucra așa aproape de tine. Cu cât e mai aproape, cu atât e mai bine.

– Nu-ți face griji. Nu se va întâmpla nimic între mine și Gianna.

– Am auzit replica asta de atâtea ori!

– Nu ai auzit-o de la mine.

– Știi că nu suport infidelitatea, nici măcar o fărâmă.

Vocea lui Lily era gâtuită de emoție.

– În special după relația cu Robbie; după aventurile și minciunile lui permanente. Iar dacă Gianna te dorește, te va avea. O știu. Veți fi împreună în fiecare zi…

Soarele de dimineață răzbătea printre șipcile jaluzelelor de la ușile franțuzești. Stăteau întinși unul lângă celălalt, fără a se atinge, fixând amândoi tavanul cu privirea.

– Crezi că cedez așa ușor plăcerii? a zis William. Că nu mă pot controla și că nu am scrupule?

– Păi ce zici de noi, atunci? a replicat Lily. Am rămas încuiați o singură noapte într-o magazie și am tăbărât unul asupra celuilalt. Iar conștiința s-a trezit abia după încheierea actului, îți amintești?

– A fost altceva, știi bine. Eram, și sunt și acum, îndrăgostit de tine. Și nu s-a mai întâmplat de atunci, nu-i așa? Nu până ce Robbie a dispărut din peisaj, în ciuda provocărilor tale constante.

– Niciodată n-am… a icnit Lily.

– Ba da, sireno. Dar hai să nu ne certăm. Sunt un bărbat fidel.

William a dat să se apropie, dar ea s-a retras.

– Vino înapoi. Jur pe sufletele copiilor noștri nenăscuți că nu te voi înșela.

– Și ce se-ntâmplă dacă nu avem copii? a contracarat ea. Atunci ai fi liber să mă înșeli.

– N-o să se întâmple așa ceva. Te iubesc pe tine și numai pe tine. Nu mă împarți cu nimeni, înțelegi?

William s-a întins apucând-o de șold, a tras-o spre el și și-a așezat mâna pe coapsa ei.

– Știi că tu ești singura femeie din viața mea.

Lily a zâmbit și i-a mângâiat obrazul lui William.

– Ești fericită? a șoptit el. Acum pot să mă iubesc cu tine?

– Să te iubești sau să ne iubim?

– Mai contează?

Mâna lui a alunecat de-a lungul coapsei ei, dar văzându-i privirea distrată din ochii cenușii, William s-a răsturnat înapoi pe spate, sprijinindu-se de perne.

– Cred că nu, a răspuns Lily, dând pătura la o parte și ridicându-se în capul oaselor. Că tot a venit vorba de iubire, trebuie să fac marmelada ca s-o poți lua cu tine la Roma.

– Nu mai poate aștepta? a propus el urmărind-o cu privirea în timp ce Lily traversa, goală, încăperea.

– Mă întorc imediat, a spus ea. Și asta se numește tot că ne iubim, să știi.

– Grăbește-te, a oftat el, văzând-o cum se apleacă să-și culeagă cămașa de noapte de pe podea. Nu am nevoie de tone de marmeladă. Ajunge jumătate de borcan.

Lily s-a întors, s-a aplecat deasupra patului, și-a sărutat iubitul, apoi a ieșit din cameră.

A ridicat plasa cu portocale pe blatul de bucătărie și a desfăcut-o lăsând fructele să se rostogolească afară. Așadar, Gianna avea să-i fie asistentă – toată ziua, bună ziua, cinci zile pe

săptămână. A scos un bol mare din dulăpior, și-a așezat tocătorul din lemn în față și a luat un cuțit. Nu, trebuie să fi fost schema isteței Gianna. Lily a crestat cu lama coaja portocalei. Eleganta și foarte inteligenta Gianna. Încruntându-se, ea a făcut mai multe tăieturi, asigurându-se că fiecare bucată era de aceeași lățime. Pe când arunca feliile în castron, vocea rațiunii lui Lily își continua monologul și-i șoptea că, deși William și Gianna se culcaseră împreună mai demult, era improbabil ca acest lucru să se întâmple din nou, pentru că William o iubea pe ea, și nu pe italiancă. Chiar și așa, Lily spera că Gianna avea propria voce a rațiunii, una care să-i reorienteze jocurile de seducție spre un alt bărbat, fără angajamente.

– Portocale de Sevilla? a întrebat William, intrând în bucătărie, cu pătura înfășurată în jurul umerilor și cu o cană goală în mână.

O mulțime de fructe portocalii acopereau blatul, de la chiuvetă până la plita de aragaz. Lily a arătat cu capul spre cartea de bucate care stătea deschisă pe plită. William a luat volumul.

– Portocale, chili, nucșoară și marmeladă de fenicul?

– Nu, sub nicio formă.

Lily și-a ridicat privirea spre el și a strâmbat din nas.

– Parcă aș face curry amestecat cu dulceață; nu vreau curry pe pâine prăjită dimineața. Nu, cea de dedesubt, cu portocale și cuișoare.

– Mmm, arată bine. Are un aer plăcut elizabetan.

William a deschis dulapul de sub fereastră, a scos un borcan plin cu gemul de prune și coniac făcut de Lily și a pus niște pâine în prăjitor. Sprijinit de blat, el o privea lucrând. Ea purta cămașa de noapte grea, din lână, pe care i-o cumpărase din Londra și care-o acoperea în întregime. Părul ei deschis la culoare îi cădea necontenit peste chipul dulce, iar Lily își țuguiase discret buzele, concentrată.

– N-am crezut niciodată că voi simți așa ceva, a zis el.

– Ce anume?

Lily a ridicat o mână scăldată în suc și și-a îndepărtat cu încheietura părul de pe față.

– Că aș putea mânca un borcan întreg de gem. Uite, ia și tu.

William a zâmbit pe când o privea cum se abținea să nu râdă și apoi i-a întins o linguriță plină de gem dulce și închis la culoare. Lily a închis ochii și a înghițit, apoi a spus:

– Hai să ne întoarcem în pat.

Lily se ferea din calea mulțimii adunate la poarta de sosire, căutând din priviri părul roșcat-intens al lui Poppy prin marea de capete castanii, grizonante sau blonde care se mișcau cu încetinitorul la ieșirea din avionul ce sosise din Darwin. Și iat-o, cu chipul pistruiat, purtând pantaloni din moleschin și un pulover bleumarin, fluturând o revistă și rânjind cu gura până la urechi. Strigând-o, Lily și-a croit drum prin mulțime, îmbrățișând-o când a ajuns lângă ea.

– Ia uită-te la tine, Poppy Rose, a exclamat Lily, râzând. Arăți șocant de bine.

– Și tu radiezi, Lily Viola, a replicat Poppy, zâmbind și cuprinzând umerii surorii ei. Doamne, ce bine e să te văd așa!

Ținându-se de mijloc una pe cealaltă, cele două tinere s-au îndreptat spre banda cu bagaje.

– Așadar, a zis Poppy, noul tău iubit e responsabil pentru fețișoara asta fericită?

– Mă faci să roșesc, a răspuns Lily.

Și-a pescuit mobilul din geantă și a căutat în folderul cu imagini până ce a găsit o poză cu William, apoi i-a dat telefonul lui Poppy.

– Drăguț, foarte drăguț, a admis ea. Prin urmare te muți la Roma împreună cu tipul ăsta?

– Da, învăț italiana și mă pregătesc să vând totul.

– Ai zis că părinții lui sunt ruși, dar de fapt el e destul de brunet.

Poppy a dat din cap și i-a înapoiat telefonul lui Lily.

– Mă așteptam să fie blond. Frumoși pometi! Când îl voi întâlni?

– Diseară. A avut ceva treabă de rezolvat în după-amiaza asta.

– Îl iubești?

– Nu prea cred că mă hotăram să mă mut cu el într-o țară străină dacă nu-l iubeam, Poppy, a răspuns Lily, surprinsă. Da, îl iubesc foarte mult.

– Verificam doar, a explicat Poppy, ridicând o valiză mare de pe bandă.

– Povestește-mi despre scrisoarea pe care ai găsit-o printre lucrurile mamei, i-a cerut Lily, schimbând subiectul. Deși, dacă este atât de ciudată încât să te aducă la Sydney, nici nu sunt sigură că mai vreau să știu.

– Printre altele am venit să te văd și pe tine, a răspuns Poppy. Dar, da, scrisoarea. Numele de familie al expeditorului mi-a atras atenția. Același nume cu al nostru – Trevennen. Stai așa, aia e cealaltă valiză a mea, e goală. Ia-o. Îți arăt scrisoarea când ajungem la tine.

În parcare, în timp ce trăgeau bagajele pe roți în urma lor, Lily a întrebat:

– Ce mai fac nepoții mei?

– Sunt bine. Angus și-a fracturat mâna săptămâna trecută; a trebuit să-l ducem în Darwin să i-o punem în ghips. Harry a rupt patul cu aceeași ocazie. Nu mă întreba nimic. Iar Tim vrea să îi găsesc pijamale cu dinozauri cât sunt aici.

– Și Cody?

– E și el OK. Ocupat cu serviciul, ca de obicei.

Poppy a încărcat valizele în portbagaj și apoi s-a așezat pe scaunul pasagerului.

– Și cu Robbie cum a rămas? a întrebat ea, pe când își prindea centura de siguranță.

– Cum ți-am scris și în e-mail. S-a terminat.

– Așa că ai rămas cu mașina? Poppy părea surprinsă. Îi plăcea vechitura asta.

Lily a ieșit în marșarier din locul de parcare, răsuflând greu din cauza efortului depus pentru a întoarce mașina masivă. În ciuda farmecului de mult apus, Citroënul reprezenta o provocare prea mare pentru ea, atât ca mod de funcționare, cât și ca mărime.

– Nu a luat-o când a plecat și nici nu am mai primit vești de la el, așa că o s-o conduc până ce dă vreun semn.

– Mi-ai povestit despre cartea în valoare de douăzeci de milioane de dolari cu care a fugit – tipic lui Robbie –, dar asta a fost tot. L-ai întâlnit pe William când a fost angajat să găsească volumul, nu?

– Așa e, dar stai să termin povestea cu Robbie, a zis Lily, oprind în dreptul barierei și introducând tichetul de parcare în fantă.

– N-a fost vorba doar de carte. A luat toate economiile noastre cu el în Italia, fără să-mi spună nimic, și nu mi-a mai lăsat nicio lețcaie. Și-a mai plecat și cu o puștoaică de șaptesprezece ani, care lucra ca barmaniță la localul de pe strada noastră.

– Oh, ce nemernic!

– Stai un pic să lămuresc partea asta, a zis Lily, privind peste umăr și schimbând banda de mers.

Odată ce au intrat pe Southern Cross Drive, șoferița s-a relaxat.

– Așadar, a continuat ea, William și cu mine i-am dat de urmă la o fermă din Toscana, unde se ascunsese cu prăpădita aia de fetișcană. De acum mă săturasem până peste cap de Robbie și de șmecheriile lui, așa că am terminat-o pe loc. L-am obligat să-mi cedeze mie toată afacerea cu magazinul de cărți. Poliția a recuperat volumul, iar Robbie a fost deportat din Italia. Eu m-am întors în Sydney, am schimbat încuietorile, iar el a trebuit să se întoarcă la părinții lui, în timp ce eu am pus mâna pe apartament și pe magazin. Probabil că încă nu-i vine să creadă că s-a terminat. Și-a luat televizorul și hainele, dar atât.

– Mă bucur că Robbie a ieșit din peisaj. Trădător nenorocit! Nevoia lui de a zbura din floare în floare te omora, a concluzionat Poppy.

Lily a încetinit în dreptul unui semafor și i-a aruncat o privire surorii ei.

– Din fericire, William nu e ca el.

Poppy a ridicat din sprâncene într-un gest plin de scepticism pe care Lily îl cunoștea prea bine și care părea să spună: „M-am născut cu doi ani înaintea ta, așa că știu mai bine."

– Sper că nu e, spre binele tău.

Culoarea semaforului s-a schimbat, iar Lily a accelerat.

– O să te convingi și singură. Din păcate, a fost chemat înapoi la Roma și va pleca duminică. Urma să ne ocupăm de vânzarea afacerii și să ne acordăm mai mult timp pentru a ne cunoaște, dar o să rezolvăm noi și asta.

Poppy a pufnit.

– Tot ce pot să spun e că ar face bine să fie fidel, că de nu…

– Că de nu, ce?

– Nu știu, mă gândesc la o pâlnie și la o sticlă de îngrășământ, dar nu sunt sigură la care dintre capete. Poate amândouă. În fine, nu mai vreau să primesc e-mailuri îngrozitoare de genul celor pe care mi le trimiteai de fiecare dată când Robbie o apuca pe cărări greșite. N-aș mai putea trece prin așa ceva.

– Nici eu, a replicat Lily.

O luminiță roșie i se aprinsese în minte de când William îi spusese că va lucra cu Gianna. Lily a ignorat semnalul de alarmă, și-a privit sora în ochi și a zis:

– E altfel de data asta. Știu că relația cu el va funcționa.

2

Lily a băgat mașina pe aleea din spate și a parcat în garaj. Îl auzea pe Otto lătrând entuziasmat în casă, la sunetul familiar al motorului. Printr-o ușă, garajul dădea spre o curte mică, pavată, din spatele casei terasate. De acolo, o altă ușă conducea spre magazie. Lily a dus valiza goală în spatele magazinului, în timp ce Poppy trăgea după ea geamantanul plin. Otto a dat încântat din coadă, țopăind, apoi s-a repezit spre Poppy, atunci când ea a îngenuncheat în dreptul lui, ca să-l mângâie.

– Oh, e așa drăguț! Abia așteptam să-l întâlnesc după ce am văzut toate pozele alea.

– Otto, șezi.

Câinele s-a așezat imediat, privind-o pe Lily cu adorație.

– Dulce de ți se face rău, nu? Hai sus să-ți pregătesc o ceașcă de ceai.

O scară lăcuită ce pornea din magazin ducea la etaj, în micul apartament al lui Lily. Poppy a săltat valiza pe trepte, apoi i-a dat drumul pe podeaua sufrageriei și a privit în jur.

– Arată exact ca data trecută.

– Știu. E tot mic, a spus Lily. Sper că nu te deranjează să dormi în sufragerie.

Canapeaua spălăcită, așezată lângă perete, avea să fie folosită de Poppy pe post de pat. Într-un colț al camerei se afla o lampă simplă; aceasta scălda în lumină un maldăr de pături, cuverturi vechi și perne.

– Nu, e în regulă, a replicat Poppy. Trebuie să merg la baie.

În absența surorii ei, Lily a pus ibricul pe foc. A aranjat pe masă căni, lapte și o prăjitură cu

lămâie, apoi s-a așezat, așteptând-o.

– Acum, scrisoarea, a zis Poppy, revenind în camera de zi.

Poppy și-a luat geanta, a scos scrisoarea și i-a întins-o lui Lily, care s-a uitat la sora ei, apoi a început să citească:

Dragă Susannah,

Sper că tu și fetele sunteți bine, sănătoase.

Am încercat, de-a lungul anilor, să-ți fiu o cumnată bună și te compătimesc profund pentru pierderea lui Philip. Moartea lui prematură este un eveniment nefericit, dar anii lui de boală și de suferință ar fi putut fi evitați dacă nu fugeați tam-nisam în Africa.

Omul pe care ți l-ai ales drept tovarăș în această perioadă, Luca di Troia, un bărbat care nu urmărește decât scopuri rele și egoiste, ne-a făcut un rău incomensurabil mie și lui Stephen. Asta mă îndeamnă să te anunț că, deși regret, nu mai este cu putință ca noi să întreținem vreo relație de familie. Stephen este de aceeași părere.

Vă dorim, ție și fetelor, tot binele în viitor.

Jean Trevennen

Lily a clipit de câteva ori pe când citea scrisoarea. Numele tatălui ei o emoționa de fiecare dată. Dar dorul pe care-l simțea a fost repede înlocuit de furie față de tonul scrisorii. Cine era această Jean ca să-i scrie mamei lor într-un asemenea fel? Și cine mai erau Stephen și Luca di Troia?

Poppy a mers la bucătărie și a turnat apa fiartă în ceainic. Când s-a întors în sufragerie, Lily a așezat scrisoarea pe masă.

– Nu-i așa că e o nemernică? a zis Poppy.

– Dar ce vrea să spună despre tata?

– Mama trebuie să ne fi mințit. Ne-a spus că tata a murit subit în urma unui atac de cord, când tu aveai două luni, nu-i așa?

– Da, așa îmi amintesc, dar scrisoarea asta…

Lily a privit în jos, la foaia de hârtie, clătinând din cap, fără a înțelege nimic.

– Sugerează că nu a fost întocmai cum știam noi, a terminat Poppy fraza.

Sora mai mare a turnat ceai în căni.

– Pesemne că tata a murit din altă cauză și, oricare ar fi fost aceea, mama nu a vrut ca noi să știm. Iar nesimțita asta se pare că o învinovățește.

– Cine este Jean Trevennen? Noi nu avem rude.

– Ah, dar se pare că avem. Mama ne-a mințit și în legătura cu asta, a explicat Poppy. Am aflat că avem un unchi, Stephen Trevennen, iar el era căsătorit cu o individă pe nume Jean, care este moartă acum. Ceea ce e bine, că dacă o întâlneam îi spărgeam fața și…

– Unde ai găsit scrisoarea? a întrebat Lily, tulburată la gândul că avea rude despre care nu știuse nimic, și încă unele care îi trimiteau scrisori răutăcioase mamei ei.

– Printre niște poze. Sunt surprinsă că le-a mai păstrat mama. Dacă mie mi-ar fi scris cineva ceva de genul ăla, cred că i-aș fi trimis scrisoarea înapoi, înmuiată în balegă de vacă.

Lily nu avea niciun dubiu că Poppy ar fi cules o balegă, ar fi împachetat-o în scrisoare, ar fi făcut-o colet și l-ar fi expediat fără să mai stea pe gânduri.

– Jean e norocoasă că a dat ortu' popii înainte să o găsești, a zis Lily, sorbind din ceai. Doar că nu-mi vine să cred că avem rude. Mama a spus întotdeauna că suntem singure.

– E același lucru, a replicat Poppy. Nu ne-au contactat niciodată. Și de ce anume? L-am sunat pe unchiul nostru și m-am prezentat. A părut un pic surprins să mă audă, dar nu mi-a trântit telefonul în nas sau altceva. Mi-a povestit câte ceva despre el, mi-a zis că soția lui e moartă și că are un fiu, Andy. I-am răspuns că ne-ar plăcea să-l cunoaștem.

– Da? Ne-ar plăcea?

Lily avea nevoie de ceva timp ca să-și pună gândurile în ordine, surprinsă să afle că tatăl ei suferise înainte să moară și că poate mama ei fusese vinovată.

– Da. Ne vom întâlni chiar mâine.

Poppy și-a încrucișat brațele la piept și a oftat din adâncul inimii, sugerând astfel că subiectul era încheiat.

– Dar îți permiți să închizi magazinul pentru o zi?

– Oricum, nu voi lucra cine știe ce, din moment ce nu te-am mai văzut de atâta vreme. În plus, un anticariat nu e prea aglomerat nici când afacerile merg bine.

Lily s-a întors la bucătărie ca să aducă un cuțit pentru prăjitură. Poppy avusese timp să se gândească la scrisoare și la tot ce implica aceasta, însă evitase să o facă. Trebuiau să mai discute înainte să-l viziteze a doua zi pe Stephen și trebuia să-i explice totul lui William.

Poppy a urmat-o pe sora ei în bucătărie.

– Nu-mi vine să cred că tu și Robbie ați locuit aici timp de cinci ani. Arată așa de…

– Știu, dar eram într-o pasă proastă când am plecat cu William în Italia, și ne-am întors de curând. Nu am avut timp să…

– Dar stai bine cu banii? a întrebat Poppy. Adică, îmi spuneai că mergi la bibliotecă să-mi citești e-mailurile.

– Sunt bine. Problema computerului e doar una temporară. ComTel mi-a întrerupt conexiunea, așa că internetul nu funcționează. Am plătit imediat ce m-am întors, însă situația nu s-a remediat încă.

– Dar te descurci?

– Îmi opresc un mic venit din profit, nu enorm, dar îmi ajunge.

Lily a trecut pe lângă sora ei și s-a întors în sufragerie.

– Sunt în regulă, Poppy. Nu te ambala.

Lily a arătat spre prăjitura de pe masă.

– E unul dintre torturile cu lămâie ale lui Marcel. Îți amintești de Marcel? Are patiseria de la colț.

– Nu l-am uitat pe Marcel și patiseria lui.

Poppy a luat o felie, în timp ce Otto aștepta cuminte la picioarele ei, privind-o.

– E cel mai scump câine, a zis ea. Îi pot da niște prăjitură?

– În niciun caz, a răspuns Lily ferm.

– Mi se pare ciudat să nu-l mai văd pe Robbie aici, a zis Poppy. Ați fost împreună șase ani, până la urmă. Mă simt ca și cum aș fi pierdut un cumnat.

Poppy i-a strecurat lui Otto o bucățică de tort.

– Un cumnat de care sunt încântată să scap.

William simțea privirea sfredelitoare a lui Poppy în ceafă pe când încerca să scoată din frigider o altă sticlă de vin. Poppy era la fel de atrăgătoare ca sora ei, însă mai trecută. Fusese prietenoasă și directă cu el, dar William știa că-l ținuse permanent și îndeaproape sub observație. Lui i se părea complet justificată atitudinea ei, având în vedere circumstanțele.

În timp ce Lily era la baie, Poppy a profitat de absența ei. Se ridicase de la masă, iar acum se sprijinea de cadrul ușii de la bucătărie.

– Sunt singura rudă a lui Lily, în ciuda celor de mult uitate, despre care am vorbit la cină.

– Da, mi-a spus, a replicat el, închizând frigiderul. E păcat că trăiești așa departe.

– Roma e încă și mai departe.

Poppy și-a încrucișat brațele, iar privirea ei părea să analizeze fiecare celulă din trupul lui William. El a dus sticla de vin în sufragerie și s-au așezat amândoi.

– Mai vrei un pahar?

Masa era acoperită de firimituri de pâine, resturi de salată și farfurii goale presărate cu oase de pui și sâmburi de măsline.

– Lily și cu mine suntem foarte apropiate, în ciuda distanței, a spus Poppy, întinzând paharul. Îmi place să știu că e bine.

William înțelegea insinuările lui Poppy.

– Apreciez grija pe care i-o porți, dar te asigur că Lily va fi în siguranță cu mine.

Poppy a dat din cap, fără a-și lua ochii de la chipul lui.

– Iar eu apreciez franchețea ta. Lasă-mă să fiu și eu la fel de directă: dacă suferă în vreun fel, te voi urmări până la capătul pământului – cu un par în mână.

William a pufnit în râs.

– Bun, acum că am lămurit, putem fi prieteni?

Poppy a râs și ea și a ridicat paharul.

– Ce spuneți voi, rușii? „Pentru înțelegere“?

William a luat o gură de vin și a pus paharul jos.

– Poppy, ea înseamnă pentru mine mai mult decât oricine altcineva. Nu m-aș purta niciodată rău cu ea.

– Fapte, amice, nu vorbe, a răspuns Poppy. Și cel mai mic indiciu că ai înșela-o îți va aduce pe cap o mare belea.

William știa că Poppy nu încerca să-l amăgească. Dispunea de resursele unei ferme profitabile de vite în Australia, iar el nu se îndoia că succesul fermei se datora în mare parte faptului că Poppy se afla la cârma afacerii.

Lily a ieșit din baie și a adus din bucătărie o farfurie de brânză cu mucegai și struguri negri. William i-a turnat încă un pahar de vin, și chiar în acel moment, întocmai unei lovituri în piept, și-a dat seama cât de mult avea să-i lipsească iubita lui când o să fie plecat. Ochii ei cenușii luceau de plăcere, bucurându-se de compania surorii ei și de conversația despre fermă. William îl observase și pe Otto, așezat pe canapea, o zonă interzisă pentru câine, ascunzându-se după o pernă de decor.

– Așadar, Cody și băieții n-au avut nimic de comentat că o să lipsești trei săptămâni? a întrebat Lily.

– Nu. Scrisoarea aia chiar m-a dat peste cap, a zis Poppy. Mă gândeam neîncetat la ea. Cody aproape că m-a împins în avion. A zis să mă duc să aflu odată mai multe, dacă e cu putință.

– Spune-mi mai multe despre băieții tăi, Poppy, a cerut William.

– Cei mai mari, Angus, care are nouă ani, și Harry, de șapte ani, au reușit să distrugă un pat nou, supraetajat, și să fractureze mâna lui Angus săptămâna trecută, în timp ce încercau să facă o tiroliană în cameră. Cel mai mic, Tim, care are șase ani, a găsit întâmplarea extrem de amuzantă.

– Am crescut împreună cu trei frați, a zis William, zâmbind. Mereu zbura câte o minge, câte-o bâtă de crichet ori vreun băiețel pe fereastră. Membre rupte, dinți sparți, mobilă distrusă.

– O casă plină de neastâmpărați, nu? Mie-mi spui? De fapt, nu m-ar deranja să mai am câțiva copii. Îmi place să fac lucrurile la grămadă. Am o groază de cumpărături de făcut cât sunt în Sydney. În special pentru Cody și pentru copii, iar băieții cresc așa repede și nu pot da pur și simplu o fugă prin magazine. Și urmează să merg și la o nuntă în câteva luni, așa că trebuie să mă pregătesc și pentru ocazia asta.

– Îmi pare rău că nu voi putea fi aici cât stai la noi, a spus William. Te-a anunțat Lily că trebuie să plec în câteva zile?

– Da, ca să-ți preiei noul job din Roma. Mai povestește-mi despre ce faci. Ai întâlnit-o pe Lily când ai fost angajat să dai de urma cărții furate, cea de douăzeci de milioane de dolari, nu-i așa?

– Da, a încuviințat William foindu-se pe scaun. Am activat ca recuperator de artă timp de câțiva ani. Asta însemna, practic, să localizez și să recuperez piese de artă furate pentru niște clienți privați. Clienți care nu vor să se bazeze pe poliție sau nu vor să fie dați publicității.

– Și nu era periculos? a întrebat Poppy, privind-o pe Lily.

– Foarte puțin, dar dacă era nevoie să pun presiune pe ei – ceea ce se întâmpla arareori –, externalizam serviciul, dacă pot să spun așa.

– Da, și i-ai cumpărat o armă lui Lily, așa am auzit. Ai târât-o în Italia, în timp ce-l urmăreai pe Robbie și ai pus-o să-și fluture pistolul peste tot, pe sub nasurile mafioților.

– Nu, greșești, a zis Lily. Nu mi-a dat nicio armă. El a fost pus la pământ și bătut, așa că eu am luat un pistol și l-am oprit pe individ.

– Oh, mă simt atât de ușurată!

– Uite, am terminat acum cu afacerile alea, a explicat William iute. Mi-am dat demisia de la

Weston și mă întorc pe un post de conducere în industria colecționarilor. Voi lucra cu un prieten apropiat, în Roma. Leonelli este o casă de licitații care se ocupă de opere importante de artă. Nu voi călători prea mult, voi avea un program decent, nu voi mai avea nevoie de arme și, în mare parte, e o muncă foarte interesantă.

– Atunci, dezvoltă, a cerut Poppy.

– Păi, dacă un client vrea să-și completeze colecția de, să zicem, argintărie romană, specialitatea mea, eu îi examinez piesele, stabilesc unde se află elementul lipsă, mă țin la curent cu licitațiile și vânzările private și cumpăr piese pentru el – legal. Apuc să văd toate antichitățile frumoase și interesante și apoi să cheltuiesc banii clientului pentru a le achiziționa.

Otto a dat drumul, neglijent, unui oftat de mulțumire și s-a trezit strigat pe un ton care-i confirma deja bănuiala – canapeaua nu-i era destinată. A sărit jos, s-a strecurat lângă Lily și s-a așezat la picioarele ei.

William a strâns farfuriile și le-a dus în bucătărie. Încă amețit de somn, Otto a părăsit-o pe Lily și s-a aventurat după William, ca să-și ocupe poziția de cerșetor de resturi, de la ușă.

– Revenind la scrisoare, a zis Lily, cine crezi că e Luca di Troia ăsta?

– Nu-mi amintesc deloc numele, a replicat Poppy. Mă întreb dacă a fost vreun iubit sau ceva de genul ăsta. Poate că mama a avut o aventură.

– Ce porcărie! Mama nici nu se uita la bărbați, nici nu le remarca prezența dacă nu era vorba să-i aducă un camion de compost sau să sufere de vreo boală nenorocită de care ea trebuia să-l vindece.

– N-ai de unde să știi, a zis Poppy. Poate a dus o viață secretă.

– Ce? a luat-o Lily în zeflemea. Când? În timpul în care nu se spetea muncind ca medic și nu ne creștea pe noi?

– Atunci, de ce nu ne-a spus despre rudele astea și de ce ne-a mințit în legătură cu moartea lui tata? a întrebat Poppy, strângând tăcâmurile lăsate în urmă de William. Ce a vrut să ascundă de noi și de ce?

Din depărtare, se auzea vuietul discret al traficului de pe Oxford Street. Hainele lui Lily, revărsându-se din dulap, căpătau forme ciudate în lumina lunii. Șiraguri de mărgele și vaze antice, decolorate, aruncau umbre pe pereți. William s-a strecurat în pat, și-a petrecut mâinile în jurul lui Lily și și-a lipit fața de gâtul ei, respirându-i aroma cunoscută. Ea s-a întors oftând,

cuibărindu-se în brațele lui.

– Ce chestie, a zis el, trasând cu degetul drumul străbătut de vena albăstruie de pe fruntea lui Lily. Îți conduce sângele până la creier și înapoi, apoi se încolăcește în inimioara ta scumpă și roșie…

– Întotdeauna mi-am imaginat inima tatălui meu pulsând și apoi oprindu-se brusc, fără niciun motiv, a răspuns Lily, sărutându-i degetul. Ca și cum una dintre ursitoare ar fi tăiat firul și gata. Dar acum nu mai știu ce să cred.

– Nu există nicio rudă din partea mamei tale cu care să poți vorbi?

– S-au prăpădit cu toții, și oricum nu i-a avut decât pe părinții ei. Maică-sa a murit înainte să se nască Poppy, iar tatăl, când aveam zece ani. Erau refugiați unguri, care s-au întâlnit după război într-un lagăr din Austria și au venit în Australia. Aveau în jur de patruzeci de ani când au făcut-o pe mama.

– Deci bunicul trăia când a murit tatăl tău?

– Da. Dar nu mi-l amintesc prea bine. Îl vizitam în fiecare duminică, iar mama și Papi vorbeau mult în maghiară, în timp ce lui Poppy și mie ne dădeau ștrudele cu mac rânced și ne trimiteau afară. Ne jucam printre hortensii și-l spionam pe vecinul de alături. Poppy jura că tipul ține copii captivi în cuști.

– Și era adevărat? a șoptit William, sărutându-i lobul urechii.

– Într-o zi i-a închis pe toți puștanii de la școala gimnazială Woollahra în cuști, a răspuns Lily, încercând să-și înăbușe chicotul. Ascultă, îmi pare rău pentru ziua de mâine, știi tu, din cauza întâlnirii cu rudele regăsite.

– Nici să nu îndrăznești să-ți ceri scuze. Abia aștept. Până la urmă, și eu te-am acaparat cu familia mea, în Londra.

– Mi-a făcut plăcere să-i cunosc, să le ascult tachinările și ciondănelile; se vedea că sunteți apropiați. Ba chiar m-a întristat puțin.

– Nu fi melancolică, Lilushka. Putem face șase copii, dacă vrei.

– Șase? Lily a căscat și s-a ghemuit mai bine lângă William. Și când aș mai dormi?

El s-a apropiat de ea și i-a sărutat ușurel fiecare pleoapă, cuprinzându-i cu o palmă sânul și plimbându-și buzele pe obrazul ei.

– Lily, mă iubești?

Strângându-l în brațe, ea a răspuns:

– Așa de mult că mă sperie.

– Nu fi speriată, a șoptit el cu buzele lipite de gâtul iubitei. Unul dintre noi trebuie să fie curajos.

Lui Lily îi era teamă de iubire, iar William o înțelegea prea bine, căci era el însuși înfricoșat. Nu simțise niciodată cu adevărat teama de a pierde pe cineva drag. O înțelesese, dar nu pe deplin. Acum, sentimentul geamăn și dezolant al dragostei se apropia șovăielnic.

Mama lui Lily își pierduse tovarășul de viață la douăzeci și opt de ani și poate că duruse atât de tare, încât nu-și mai permisese să se îndrăgostească vreodată. William a strâns-o pe Lily mai tare în brațe, dorindu-și pentru a suta oară să nu plece așa de curând.

William o ajutase să redecoreze vitrina magazinului cu ocazia Zilei Mamei. Decorul ales de ea includea câteva cărți de psihologie a copilului de prin anii ’20, ediția princeps a volumului *Îngrijirea bebelușului și a copilului*, scrisă de doctorul Spock [1] , un bebeluș din porțelan și, ca fundal, un poster cu Joan Crawford. Lily îi spusese odată că în Australia excentricitatea ținea loc de pasiune pentru sport. Dar, întins în pat, urmărind-o cum se pregătește pentru întâlnirea cu unchiul ei, William bănuia că Lily depășise cu mult acea definiție simplă, parcă dând acum un sens complet nou cuvântului. El și-a întors privirea când Poppy a intrat în dormitor.

– E douăsprezece jumătate, a zis ea.

Încă îmbrăcată în cămașa de noapte albastră, Lily scotocea grăbită prin garderobă.

– Nu am luat încă o decizie.

– Era mai ușor când ne aflam în Italia și nu aveai la dispoziție decât câteva rochii, și-a dat William cu părerea.

– Ce?

Lily a ridicat un pulover cu jachetă albastră, asortate cu mărgele din jurul gâtului.

– S-ar putea să ne ia o jumătate de oră să ajungem la unchiul tău, a spus William.

– Mmm?

– Jocul favorit al lui Lily, din copilărie, era parada modei, și-a amintit Poppy.

Lily a zâmbit fără a se uita la sora ei.

– Iar ție îți plăcea să te joci de-a școala. Și ce vrei să spui cu asta? În fine, trebuie să înțelegi, când Tony și Guy s-au întors din Japonia, anul trecut, Tony mi-a zis că japonezele, atunci când privesc culorile toamnei – frunzele, adică – poartă kimonouri tradiționale ca să amplifice experiența.

Lily a ridicat o fustă conică, de culoarea ovăzului și s-a întors să se studieze în oglindă.

– Înțeleg, a zis William. Deci acum îți alegi un tip de îmbrăcăminte care va amplifica experiența întâlnirii cu o rudă în vârstă?

– Da, a încuviințat Lily, analizând compleul și fusta.

– Arată prea a Doris Day [2] ?

William conducea, în timp ce Lily și Poppy îi dădeau indicații. În ciuda dezacordurilor și a sfaturilor contradictorii, au trecut Harbour Bridge și apoi au ieșit pe autostradă, spre Manly. Lily privea pe fereastră și punea la îndoială judecata demersului lui Poppy. Poate că era mai bine să nu cunoști secretele părinților, dar era prea târziu acum. Lily și-a dat seama că o dureau degetele de cât de tare strângea harta, așa că și-a relaxat mâinile pe când traversau Spit Bridge.

– Și acum, încotro? a întrebat William.

Întorcând harta într-o parte, Lily s-a orientat și l-a ghidat de-a lungul unor străzi străjuite de case mari, ce-și expuneau discret opulența, apoi de-a lungul unor străduțe înguste, înclinate și șerpuitoare, spre Lurline Crescent.

– Aici ar trebui să fie, a zis ea.

William a oprit motorul și s-au privit toți trei unul pe celălalt. La adresa indicată se afla o stâncă mică, din gresie. Poppy și-a desfăcut centura de siguranță.

– Hai să aruncăm o privire.

Printre ferigile precum oasele de pește și frunzele uscate se aflau niște trepte săpate în stâncă, ce urcau printr-o grădină amplasată în pantă, spre o casă mare și dărăpănată. În răzoarele de lângă trepte fuseseră plantate, cu mult timp în urmă, camelii, iar acum, în luna mai, pământul era acoperit de flori albe ce luceau printre frunzele întunecate, cerate.

Lily s-a oprit la mijlocul drumului, mușcându-și buza, și a văzut-o, înaintea ei, pe Poppy care urca hotărâtă, treaptă cu treaptă, în timp ce părul roșcat îi scânteia în lumină. În urma ei l-a auzit pe William și s-a întors la el.

– Nu sunt sigură…

– O să fie bine, a zis el, sărutând-o pe obraz.

Apoi, luând-o de mână, și-a îndreptat privirea spre grădină.

– Dar e minunat, nu-i așa? Și ia uită-te acolo.

Un porumbar mare, din lemn, fusese înălțat într-un cerc de azalee. Câțiva porumbei, ținându-și cozile înfoiate pășeau țanțoș pe o mică platformă, cu piepturile umflate de mândrie.

Casa cu două etaje a lui Stephen avea ferestre bovindou, ce dădeau spre apele liniștite ale Middle Harbour, iar un colț din Golful Bantry putea fi zărit printre camelii și *angophora*. Albul porumbeilor părea reflexia iahturilor cu pânze imaculate de pe apă.

Vizitatorii au găsit ceea ce părea să fie ușa principală și și-au aruncat câte o privire. Lily și-a netezit fusta. William i-a mângâiat brațul și a făcut un pas înapoi. Poppy a ezitat, a inspirat adânc, a ciocănit și s-a uitat la sora ei. Momentul de îndoială al lui Poppy a făcut-o pe Lily mai stăpână pe sine, așa că s-a apropiat de ea până când mâinile li s-au atins, pe când ușa s-a deschis.

3

Un bărbat în vârstă, în pantaloni din catifea cord și o cămașă Viyella a deschis ușa. Lily a privit cu atenție chipul împodobit cu ochelari, încadrat de păr grizonant și rar, însă nu a găsit nicio asemănare cu tatăl ei. Nu cunoștea chipul tatălui ei decât din poze, dar îl sorbise din priviri de foarte multe ori.

– Ah, Poppy, Lily, intrați. Și William, da, vă rog, intrați. Eu sunt Stephen, apropo.

I-a condus într-o cameră mare, cu ferestre largi. În capătul dinspre apus al încăperii se aflau două canapele vechi, un radiator cu doi elemenți și o măsuță de cafea, pe care stătea împăturit un număr din *Sydney Morning Herald*. În celălalt capăt se vedea o masă lăcuită în stil franțuzesc, un pian cu coadă, acoperit de o pătură veche și un maldăr de găleți, pâlnii, țevi și sticle.

– Îmi fac singur vinul, a explicat Stephen. De fapt, folosesc napi.

– Oh, a exclamat Lily, dând din cap.

Stephen a încuviințat și el de mai multe ori.

– Mă scuzați, a îngăimat el, apoi și a plecat în grabă, fără să mai spună vreun cuvânt.

Lily observase că William abia se abținea să nu râdă.

– Vin din napi. Așa ai putea fi tu peste patruzeci de ani, cu gemurile tale.

Foarte amuzant. Dar ce gând îngrijorător. Oare i se transmisese o genă care se manifesta prin obsesia pentru vinul de nap și conservele de cranana [3] .

Surorile s-au așezat pe canapele și au așteptat. Lily se uita la un porumbel care o privea, la

rândul lui, prin geam.

William s-a îndreptat spre un raft cu cărți aflat pe peretele din spate, a trecut în revistă titlurile, apoi a scos un volum și a început să-l răsfoiască.

– Mmm. *Plante otrăvitoare de pe Amazon: amestecuri sângeroase.*

Tocmai pusese cartea la locul ei când ușa s-a deschis, iar un bărbat a intrat în cameră. Înalt, cu păr nisipiu, ciufulit de vânt, acesta purta blugi deschiși la culoare și un pulover roșu-închis. Bănuind că are vreo treizeci de ani, Lily a observat cearcănele discrete de sub ochii lui. Ochi care au țintuit-o imediat.

– Bună, cine sunteți? a zis el, zâmbind larg.

Apoi și-a mutat privirea la Poppy și la William și tocmai era pe cale să mai spună ceva, când Stephen a reapărut pe neașteptate.

– Ah, Andy.

Bătrânul a privit în jur, părând nedumerit și confuz.

– Nu te așteptam azi.

– Nu m-am gândit să sun înainte, tată, a spus Andy, bătându-l pe celălalt pe umăr. Data viitoare o să anunț. Am uitat că e nevoie să-mi programez vizitele cu o săptămână înainte.

Lily a zâmbit văzând plăcerea pe care i-o provocau lui Stephen tachinările fiului său. Andy s-a uitat la ea, iar Lily a zis:

– Bună, Andy. Eu sunt Lily Trevennen, ea e sora mea, Poppy, iar el – William Isyanov, iubitul meu. Poppy și cu mine suntem verișoarele tale.

– Verișoare?

Andy și-a așezat mâinile în șolduri.

– Da. Copiii fratelui meu, Philip, a lămurit Stephen.

– Tată, nu mi-ai spus niciodată că am verișoare. Și încă unele foarte drăguțe.

Andy s-a întors ca să-și privească tatăl.

– De ce nu am știut nimic de ele?

Stephen a tușit și și-a frecat mâinile una de cealaltă.

– O să fac niște ceai, a zis.

– Voi ați știut de existența mea? a întrebat Andy, întorcându-se din nou spre surori. Poppy? Tu ești cea mai mare?

– Da, eu sunt cea mai mare, am treizeci și unu de ani. Și sunt căsătorită. Acum mă numesc

Poppy Napier.

– Iar eu am treizeci și șase, ceea ce înseamnă că sunt verișorul vostru mai mare.

Andy s-a așezat, și-a pus picior peste picior și a râs.

– E fantastic!

– Stephen, am adus un tort de mere făcut de dimineață, a zis Lily, urmându-și unchiul într-o bucătărie în care nimic nu părea să se fi schimbat din 1965.

– Drăguț din partea ta, Lily. Un tort de mere. Am un ibric, a spus Stephen, dar nu găsesc ceaiul.

El a deschis frigiderul, a scos o cutie de lapte și l-a mirosit. Lily a clătit ibricul cu apă; își dădea seama că unchiului i se întâmpla foarte rar să aibă vizitatori și că avea nevoie de ajutor. Dar oare era sigur să o lase pe Poppy în sufragerie? Probabil că-l pusese pe Andy sub un reflector, iar acum îl supunea unui interogatoriu.

– Vrei ceai sau vrei să încerci vinul meu de nap, Lily?

– Mi-ar plăcea să-ncerc vinul. Sunt sigură că și lui William și lui Poppy le-ar plăcea.

Stephen a zâmbit, apoi s-a grăbit să ia câteva pahare și o sticlă cu un lichid galben, vâscos. Lily a găsit o tavă și a dus paharele în camera din față. A așezat tava pe masă, în timp ce Stephen privea cu ochii mijiți la sticla de vin.

– E un lot foarte reușit acesta.

– Oh, tată, nu ne da vin de napi, a protestat Andy.

Stephen l-a ignorat și a turnat băutură în trei pahare, pentru Lily, Poppy și William.

– Le povesteam despre casa mea din McMahons Point, a continuat Andy. Va trebui neapărat să mă vizitați într-o zi. Mi-ar face plăcere să vă pregătesc ceva de mâncare.

Lily a sorbit din vinul ei. Vărul Andy era amabil și sociabil. E incredibil că nu se mai întâlniseră. Lily a băut iar. Băutura avea gust dulceag, de suc de napi. Ce ar fi să încerce să facă dulceață de napi? Lily a gonit, oripilată, gândul acela în clipa în care i s-a înfiripat în minte.

– Am fost de-a dreptul șocat când m-a sunat Poppy, a spus Stephen. A fost așa de… mai vrei un pahar de vin, William?

– Tot repet „fantastic“, a râs Andy. Nu pot găsi un alt cuvânt care să descrie situația.

– E foarte ciudat că nu ne-am întâlnit niciodată, ce să mai vorbim de faptul că nici nu am știut unii de existența celorlalți, a zis Poppy, zâmbind.

Sau nu a fost chiar așa de straniu, s-a gândit Lily. Exista un motiv pentru care nu se

cunoscuseră și, oricare ar fi fost acela, Stephen era singurul om care-l știa. Bătrânul s-a ridicat și a ieșit iar din cameră.

– Incredibil, a exclamat Andy, privindu-și tatăl cum pleacă și clătinând din cap. Va trebui să-l iertați pe tata. Petrece foarte mult timp singur. A lucrat ca profesor de chimie; acum s-a pensionat, desigur. William, tu ești, evident, britanic. Te afli aici de mult?

– De câteva săptămâni. Am mai fost pe aici pe la începutul anului… cu niște afaceri.

– Ce afaceri?

– Artă. Mă ocup în mare parte de identificarea pieselor clasice de anticariat, de managementul colecțiilor, chestii de genul ăsta.

– Da? Câștigi bine?

Stephen a intrat tropăind și s-a așezat.

– Am uitat ce trebuia să aduc.

Lily a observat-o pe Poppy foindu-se. Voia să termine cu pălăvrăgeala și să treacă la subiect.

– Stephen, a izbucnit Poppy. Mama ne vorbea despre tata foarte des. Își dorea să știm ce fel de om a fost. Dar mi-e teamă că nu a pomenit niciodată nimic despre tine și despre familia ta, și cred că noi am încetat, pur și simplu, să mai punem întrebări. Am acceptat faptul că tata și bunicii erau morți, și cu asta basta. Ea nu avea rude; știi că era singură la părinți, iar de îndată ce a murit, ei bine… Poppy i-a aruncat o privire surorii sale. Nu a mai rămas nimeni care să ne spună adevărul.

Stephen și-a țuguiat buzele și a dat din cap.

– Ne-a povestit că tata a murit din cauza unui infarct brusc, când aveam două luni, a zis Lily. Și ne întrebam dacă ai putea să ne spui mai multe despre împrejurările morții lui. Trebuie să fi fost acolo în acea perioadă, iar tu ești singura noastră legătură cu el.

– Nu e nimic de povestit, a răspuns Stephen, ridicându-și ochelarii pe nas.

– Da, dar când am vorbit cu tine la telefon, am menționat o scrisoare trimisă mamei de către soția ta, Jean, îți amintești? a spus Poppy. În ea scria că tata a suferit înainte să moară.

– Și-mi imaginez că în cazul unui atac de acord nu se suferă prea mult, a adăugat Lily.

– Și care e povestea, tată? a întrebat Andy, înclinându-se în față.

– Știam că au lucrat în Africa, dar nu am auzit de Luca di Troia, iar numele lui apare în scrisoare, a continuat Poppy. Cine a fost?

Stephen nu a răspuns. Poppy a deschis gura, gata să-l nimicească sub greutatea vorbelor ei, dar Lily i-a aruncat o privire cu subînțeles. Poate că Stephen avea nevoie să o cunoască mai

bine înainte să îi facă o mărturisire. Disconfortul lui părea să crească în timp ce-și frământa mâinile, dând din cap, ca și cum ar fi purtat un dialog cu sine însuși.

– Ați vrea să vedeți grădina din spate?

– Am admirat-o pe cea de la intrare, când am urcat, a replicat Lily.

– Da, pe aceea o avea Jean în grijă. I-a plăcut albul încă de când a văzut Grădina Albă, la Castelul Sissinghurst, din Kent. Toate azaleele sunt albe, așa că pământul e acoperit de o furtună de zăpadă toată iarna și toată primăvara. Când e lună plină, grădina lucește. Dar mie îmi place câte o pată de culoare, ici-colo. Așa că partea din spate mi-a revenit mereu mie, să o aranjez cum îmi convine.

William l-a urmat pe Stephen afară din sufragerie. Lily l-a privit cum pleacă, înalt și zvelt și așa de drăguț să acorde atenție grădinii unui bătrân.

– Tata e destul de fragil, a zis Andy. Orice conversație despre el și mama îl supără.

– Dar mă întreb ce simte în legătură cu fratele lui, Philip? a întrebat Poppy. Știi ceva despre tatăl nostru și despre cum a murit?

– Nu prea multe. Aveam doar șase ani, dar îmi amintesc că se certau mult, se trânteau multe uși, plânsete – atât din partea mamei, cât și a lui tata. Eu mă ascundeam, bineînțeles, mă jucam în camera mea și încercam să trec cu vederea. Îmi amintesc că l-am vizitat pe tatăl vostru la spital.

– În spital? Cum putea să se afle în spital dacă a murit subit? a exclamat Poppy.

– Nu-mi aduc aminte. Mi-aș dori să pot. A trebuit să aștept pe coridor. Mama nu m-a lăsat să mă apropii de el. Nu a vrut nici măcar să mergem la spital.

– Mai ții minte de ce? a întrebat Lily.

– Habar n-am. Cum am spus, am reprimat acea perioadă. Dar mi-o amintesc pe mama voastră, Susannah. Ea și mama s-au certat în parcare. Tata m-a obligat să rămân în mașină, așa că nu am auzit nimic.

– E clar că nu se plăceau una pe cealaltă, a murmurat Lily.

– Tot ce mi s-a spus a fost că fratele tatălui meu a murit de tânăr, apoi soția lui a plecat. Niciun cuvânt despre voi. Dacă v-am întâlnit vreodată, nu s-a obosit nimeni să-mi explice cine sunteți.

Poppy s-a lăsat în canapea și a privit spre apa verzuie a golfului.

– A plecat. Asta ce vrea să însemne? Mama nu ne-a spus așa ceva; nimic asemănător cu ce ne-ai povestit.

– Uite, știți ce, voi încerca să vorbesc eu însumi cu tata. Poate că mie îmi va povesti mai multe.

– Ar fi grozav. Îți mulțumim mult, a zis Lily.

Andy a zâmbit.

– Mă bucur să pot fi de ajutor, iar pe mine mă găsiți aici din când în când.

În acel moment, William a reapărut, îmbujorat și zâmbitor.

– Vino să vezi ce am găsit!

Lily l-a urmat afară pe o alee de cărămidă, ce despărțea peluza de casă. Un gard vechi și cenușiu, din uluci, acoperit de o viță de caprifoi și aproape căzut în spatele grădinii, încadra de ambele părți straturile de pământ ușor înălțate, plantate cu camelii și acoperite cu flori stacojii. Un rând de pietre mari, din cuarț alb, înconjurau straturile de flori. Grădina lui Stephen era la fel de ordonată și simetric dispusă pe cât era cea de la intrare de naturală și rebelă.

– Ce este? a întrebat Lily.

– Nu sunt sigur.

William a arătat spre una dintre pietrele albe. Era mai mare decât celelalte, de mărimea unui album și cam de trei ori mai groasă. Sub mușchii și petalele purpurii ce o acopereau părea să se întrevadă o imagine. Stephen își făcea de lucru pe lângă camelii, inspectând florile.

– I-a aparținut bunicului tău, Lily.

Bătrânul și-a scos ochelarii și și-a îndreptat privirea spre piatră.

– Se află aici, afară, de ceva vreme.

– Provine din Italia, a spus William, desprinzând cu grijă o bucățică de mușchi. Marmura asta e din Carrara.

– Tata a stat în Italia când sudul a fost eliberat de germani, iar în haosul creat, pesemne că și-a burdușit ranița cu antichități, a zis Stephen. A fost în Napoli; se zice că e un oraș sălbatic.

– Ar trebui ca un specialist să evalueze marmura asta, a zis William. După câte se pare, face parte dintr-o friză. Ai curățat-o vreodată ca să vezi imaginea mai bine?

– Nu am curățat-o de multă vreme, dar poți să te uiți, dacă vrei. Să aduc detergentul de rufe să o spălăm temeinic?

– Ah, nu, a spus William izbucnind în râs. Să încercăm, pentru început, cu apă și o cârpă moale.

Stephen a adus o găleată de apă și niște cârpe, iar cei doi bărbați au îngenuncheat pe iarbă, lângă bucata de marmură. William a umezit o bucată de pânză și a început să îndepărteze încetișor murdăria. Lily se așezase pe o bancă de sub camelii și îl privea. Andy și Poppy i s-au

alăturat.

– Piatra aia a fost dintotdeauna aici, a zis Andy. O foloseam pe post de rampă pentru mașinuțele mele, când eram mic.

William și-a scos telefonul și a fotografiat lespedea.

– Va trebui datată după stil, dacă nu există nicio informație despre locul din care a luat-o, dar mie mi se pare a fi destul de specială. Ai spus că a stat în Napoli?

– Da, dar se poate să o fi luat de oriunde.

– Aparține unei perioade timpurii, cu influențe etrusce sau chiar samnite. Cred că face parte dintr-o friză funerară. În vechime, romanii își decorau adesea mormintele cu figuri mitologice, iar acestea două par a fi Hero și Leandru [4] . Aproape că pare spartă intenționat, astfel încât cele două personaje să fie intacte.

William a continuat să vorbească pentru sine pe când fotografia.

– Ceea ce se prea poate, desigur. Aș putea încerca să o analizez mai în detaliu și îți voi da de veste.

– Da, ți-aș fi foarte recunoscător, a replicat Stephen. Aduc ceva în care să o pun. N-o mai pot lăsa în grădină, nu?

Liniștea după-amiezii târzii s-a lăsat peste grădină, o liniște atât de apăsătoare, încât sunetele ocazionale ale unui motor de barcă răzbăteau amplificate de ecou dinspre golf. Stephen s-a întors cu o lădiță de fructe, din lemn, și un cearșaf vechi, cu flori galbene și aurii. William a ridicat marmura de pe iarbă, iar Andy a strecurat cearșaful sub ea.

– Tu cu ce te ocupi, Andy? a întrebat Poppy.

– Sunt pictor, a replicat el, privind-o peste umăr.

– Case și interioare? Genul ăla e pictor?

– Nu, artist. Fac portrete și peisaje. Primesc multe comenzi.

– Adică arbori și munți în adevăratul sens al cuvântului sau mâzgălești ca Whiteley și cum îl mai cheamă?

Andy a zâmbit.

– Peisaje formale, nu mâzgăleli. Multe dintre lucrările mele au fost vândute în Europa și am un studio în Milano.

– Milano, cât de frumos! a exclamat Poppy. Lily și William se vor muta în Italia în curând.

– Oh, serios? a spus Andy, așezându-se pe iarbă. Ce păcat, Lily. Abia ce ne-am cunoscut.

– Plec sâmbătă, a zis William. Dar Lily va mai rămâne aici o vreme.

– Andy, când mergi la Milano, ne poți face o vizită, s-a oferit Lily. Îți pot da adresa noastră, de îndată ce o aflu.

– Grozav! Zborurile alea lungi și lente sunt o adevărată pacoste, nu-i așa? Și e încă și mai rău pentru tipii înalți, ca noi.

– Nu mă deranjează să călătoresc cu avionul, a spus William, ridicându-se. Cursa mea e după-amiaza, așa că voi citi tot drumul până în Bangkok și apoi voi dormi până la destinație.

– Ce crezi că ar trebui să fac cu piatra asta? i-a întrerupt Stephen.

– Ce spui, tată?

Stephen a arătat spre bucata de marmură, iar toți cinci s-au uitat la ea ca și cum piatra s-ar fi pregătit să le dea ea însăși o sugestie.

– Deocamdată o păstrezi, tată.

Andy a terminat de legat cearșaful și apoi a așezat bucata de friză în lada de lemn.

– Înapoiaz-o guvernului italian, vinde-o, orice dorești. Dacă bănuiala mea e întemeiată, s-ar putea să fie foarte valoroasă, a zis William. Dacă ai nevoie de ajutor cu găsirea unui contractor, îți pot fi de folos.

William s-a uitat la Lily și la Poppy.

– Ce ziceți? Mergem?

Lily a încuviințat din cap, pe când Andy a ridicat cutia, icnind, și l-a întrebat pe Stephen unde să o așeze.

– Ah, poate sub pianul din camera din față.

Andy a refuzat ajutorul lui William și a intrat pășind greoi în casă, cu lada în brațe. I-a dat drumul pe podea, a împins-o sub pian, a aranjat cearșaful astfel încât fragmentul să fie complet acoperit și s-a ridicat în picioare.

– Alte mărunțișuri inutile în casă, a comentat Andy, râzând și bătându-l afectuos pe spate pe tatăl lui.

William nu mai scosese niciun cuvânt de când își luaseră la revedere de la Stephen și de la Andy. Pe când conducea, mintea lui zumzăia de întrebări privind fragmentul de friză. Era un lucru extraordinar să găsești o asemenea piesă într-o grădină din suburbii, în posesia unui om ce o utiliza pe post de piatră ornamentală, inconștient de importanța și valoarea ei. Iar William

era sigur că o identificase corect.

– E foarte prietenos, nu-i așa? a zis Lily, ce sta cu brațul sprijinit pe scaunul din față al Citroënului. Și Stephen e un drăguț.

– Mie Andy mi s-a părut arătos, așa ca un băiat al plajei, a spus Poppy. E și amuzant.

William a accelerat pe când coborau în Harbour Tunnel, a schimbat banda de mers și s-a încadrat în spatele unui camion mare.

– E frumușel, într-adevăr. Dacă nu aflăm niciodată nimic despre cum a murit tata, atunci măcar știm că avem un văr nou și adorabil. Ție ți-a plăcut, William?

De îndată ce au ieșit din tunel și s-au oprit la semafor, el s-a întins spre Lily și a luat-o de mână.

– E un tip simpatic. Mă bucur că l-ați găsit, dar nu începe să-l idealizezi.

– Nu-l idealizăm, a exclamat Poppy.

– Oh, Poppy, a făcut Lily, William are trei frați și o stepă siberiană populată de veri, mătuși, unchi și Dumnezeu mai știe ce. El nu înțelege ce înseamnă pentru noi faptul că ne-am descoperit dintr-odată niște rude.

– Legăturile de sânge pot fi cele mai rele. Știu din proprie experiență, a răspuns William. Câți oameni cunoști, ale căror familii le-au distrus viețile într-un fel sau altul? Poate că familia pe care ți-o întemeiezi e mai solidă.

– Ești prea negativist, William, a replicat Poppy.

Culoarea semaforului s-a schimbat și s-au pus din nou în mișcare. William nu avea de gând să mai spună ceva. Până la urmă, cine era el să le umbrească fericirea?

4

Lily s-a trezit devreme, lăsându-l pe William întins în tot patul, și s-a strecurat în bucătărie ca să pregătească pâine prăjită.

– Pune câteva felii și pentru mine, te rog, a auzit-o ea pe Poppy din sufragerie.

– Scuze, n-am vrut să te trezesc.

– De obicei mă trezesc devreme, a răspuns Poppy.

Sora cea mare i s-a alăturat lui Lily în bucătărie și a coborât tonul vocii:

– Ascultă, William e superb, dar ești sigură că vrei să faci asta?

– Ce vrei să zici? a întrebat Lily, verificând ca borcanul cu gem de piersici să nu aibă mucegai.

– Să vinzi și să te muți la Roma cu el.

– I-am întâlnit familia în Londra și am discutat – sau, mai degrabă, a discutat – despre căsătorie, dacă pentru asta îți faci griji.

– Se întâmplă foarte repede, atâta tot. Și ce vei face în Roma?

– M-am gândit și eu, să știi. Am un portofoliu bun de afaceri, o diplomă, iar în industria cărților și publicațiilor de anticariat nu e nevoie să cunoști limba, deși o învăț destul de repede. De asemenea, William are o mulțime de legături. Și pot oricând să predau engleza dacă nu voi găsi de muncă în industria cărților.

– Presupun că știi ce faci, a oftat Poppy. Și cum e familia lui?

– Părinții lui, Nadejda și Aleksei, sunt imigranți din Rusia. Au un cămin solid, o afacere de

familie, patru fii, sunt ortodocși ruși și foarte credincioși.

Lily a decis să omită faptul că fratele mai mic al lui William era implicat într-un grup de crimă organizată din Rusia.

Pe biroul ei din anticariat se afla o vază cu spânz alb. Lily frunzărea printr-un teanc de scrisori și alte hârtii, simțind din când în când aroma vagă și lemnoasă a florilor. Sosise o carte poștală de la Paris, acolo unde Suzy se plimba de la un show de prezentare de lenjerie la altul. Suzy era proprietara magazinului de lenjerie de lux de lângă al ei, iar fetele se vizitau mai mereu. Pe când Lily chicotea citind mesajul prietenei ei, un client a intrat pe ușă, iar ea și-a ridicat privirea, analizându-l cu coada ochiului. Îi plăcea probabil să citească ficțiune de la începutul secolului al douăzecilea. Lily a ridicat din sprâncene când bărbatul s-a oprit la secțiunea cu poezie. Alegerea lui explica eșarfa extravagantă pe care o purta. Dar, așa cum intuise ea, clientul a trecut mai departe spre raftul cu beletristică. În cele din urmă, a venit spre ea cu o carte în mână, iar Lily l-a privit de parcă abia atunci îl observase. Anii de experiență o învățaseră că majorității clienților ei nu le plăcea să fie băgați în seamă decât dacă achiziționau ceva. Își doreau să fie lăsați să răsfoiască în pace, iar această activitate era una intimă și personală, una în care nu intervenise niciodată.

Omul ținea un exemplar din *Călătorie spre centrul Pământului*, de Jules Verne.

– Ați citit-o?

– Nu, dar sunt sigură că e foarte bună.

– De ce nu ați citit-o? a întrebat el, întorcând volumul și uitându-se la coperta de pe spate.

– Nu sunt fan science fiction.

Lily a arătat din cap spre carte și a întrebat:

– Ați vrea să o cumpărați?

Clientul stătea lângă biroul ei, fără să vorbească, frunzărind paginile. Într-un final, a pus cartea pe masă.

– Mă mai gândesc, a răspuns el și a ieșit grăbit pe ușă.

Lily a așezat volumul într-o parte. Avea să se întoarcă, era sigură.

Poppy plecase să petreacă pentru două nopți cu o veche prietenă de școală și-și luase la revedere de la William. În timp ce Lily își punea cu greu documentele în ordine, William se oferise să o ajute cu inventarierea stocului necatalogat, însă din magazie nu se auzea niciun sunet. Când a intrat, l-a găsit întins pe jos, cu fața pe un exemplar deschis dintr-o carte cu

rețete de farmacie din 1927. Otto dormea cu spatele lipit de William, ca să se încălzească. Lily a îngenuncheat lângă el și a șoptit:

– Nu asta se presupune că trebuia să faci.

Ochii lui au rămas închiși. Genele negre contrastau cu pielea lui albă.

– Ba da, a răspuns el.

Lily a zâmbit, i-a scos cartea de sub cap și s-a întins alături de el, pe spate.

– Hai să vedem ce te-a adormit. Hmm, *acetum opium,* laudanumul lui Rousseau, da, ar fi perfecte… și iată și o rețetă pentru întăritorul lui Gastard, cu opiu. Foarte folositoare pentru farmacistul amator.

Fără să se miște, William a oftat ușor.

– Cât de departe ai ajuns cu inventarul? a întrebat Lily, căutând din priviri registrul.

William a arătat cu degetul spre condica grea ce stătea deschisă lângă copiator. Lily s-a aplecat peste trupul lui și a verificat. William introdusese trei cărți din cele șaptesprezece cutii orânduite de-a lungul peretelui.

– Nu trebuie să le citești, William. Gândește-te că sunt cutii cu cereale.

După ultimele câteva luni – drama, urmărirea, zborurile internaționale și haosul emoțional – avuseseră amândoi nevoie să-și încetinească ritmul vieții. Mâine, William avea să plece pentru a-și începe activitatea la noul loc de muncă și trebuia să facă iar față unei curse lungi cu avionul. Așa că Lily l-a sărutat pe obraz, i-a mângâiat părul negru și l-a lăsat întins pe podea, întorcându-se la biroul ei din magazin.

Câteva minute mai târziu, telefonul lui a început să sune, iar Lily l-a auzit vorbind în italiană. Vorbind și râzând. Conversația s-a terminat, iar ea a așteptat ca el să spună ceva.

– Cine a fost? i-a strigat, după câteva minute.

– Gianna.

Lily și-a întors privirea spre ușa magaziei.

– Aveai de gând să-mi spui?

– Nu e nimic de spus.

– Și ce voia?

– A zis că abia așteaptă să-mi sfâșie hainele de pe mine și…

William s-a oprit când a observat expresia de pe chipul lui Lily.

– A vrut să-mi transmită că e foarte fericită că lucrăm, în sfârșit, împreună.

– Oh, a făcut Lily. Pun pariu că e fericită.

O presimțire rea i s-a strecurat în inimă, în ciuda asigurărilor date de William. Robbie și vorbele lui dulci și goale o învățaseră că nu trebuie să te bazezi pe declarațiile de nevinovăție.

William și-a ridicat privirea spre ea. Avea părul ciufulit și un zâmbet în colțul gurii, iar obrajii-i erau acoperiți de barba ușor mijită. Lily a simțit că inima-i tresare.

– Acum că m-am trezit, ar trebui să fac ceva productiv, a zis el. Deși mai încolo aș vrea să merg la Stephen, dacă e posibil.

– De ce?

– Am aflat mai multe informații despre friză și m-am gândit, din curtoazie, că ar fi bine să merg și să-i arăt. Am niște articole pe care le pot printa la bibliotecă și i le pot lăsa să le citească. Este o piesă foarte importantă atât din punctul de vedere al istoriei artei, cât și prin faptul că reprezintă fragmentul lipsă din Friza de la Trentinara. Restul frizei se află într-o colecție privată, iar proprietarul, oricare ar fi el, își va dori foarte mult piatra aia veche și acoperită de mușchi.

– Gianna a aflat toate astea?

– Da. Ea cunoaște mai multe decât mine despre perioadele timpurii de tranziție. Mi-a trimis articolele prin e-mail. Știi, Stephen s-ar putea să nu vrea să vândă fragmentul, dar dacă oamenii află vestea, va avea nevoie de pază mai ceva ca un muzeu.

– Oh!

– Încă ești supărată din cauza Giannei?

Lily și-a îndepărtat privirea, oftând. Știa că nu avea să rezolve nimic dacă tot insista să se gândească la acea femeie, ci nu ar fi reușit decât să adune multe resentimente. Dar nu se putea abține.

– Știu că e ceva important pentru tine, dar nu-mi place să nu fiu considerat demn de încredere.

William s-a ridicat și a ieșit din magazie, a trecut pe lângă biroul ei și a urcat treptele. Lily a auzit ușa de la dormitor închizându-se și a aruncat stiloul pe masă. Se descurcase de minune. Acum erau amândoi singuri și supărați.

Documentul de la biroul de taxe și impozite n-avea niciun sens, dar nu era ceva neobișnuit. Lily s-a holbat la numere timp de câteva minute, apoi a pus hârtia jos. Era irațional să-l pedepsească pe William pentru păcatele lui Robbie, dar imaginea lui William și a Giannei împreună aproape că o scotea din minți. Nu exista decât o cale de a rezolva situația.

A urcat la etaj, a deschis ușa și l-a găsit întins pe pat, cu blocul lui de schițe și creionul. Știa că trebuie să fie tare necăjit dacă desenează. Nu schița niciodată oameni, ci executa doar studii formale de obiecte sau exersa cu perspectiva, ca și cum și-ar fi putut pune ordine în gânduri, în timp ce-și antrena mâna și ochiul. Nu-și mai scosese niciodată blocul de desen de când sosiseră în Sydney, dar acum, William stătea întins, trasând, ușor încruntat, conturul celor patru dulapuri.

Lily s-a așezat lângă el, lăsându-și capul pe pieptul lui.

– Îmi pare rău.

William a pus jos micul bloc cu schițe și a zis:

– Sunt al tău, Lily, sunt serios și vreau ca tu să știi asta.

Și-a strecurat mâinile sub puloverul lui, simțindu-i moliciunea caldă a cărnii, părul și încordarea mușchilor rotunjiți sub piele.

– Mmm, miroși a lână, a șoptit ea, aplecându-se să-l sărute.

– Îți place?

– Hei, sunt australiancă.

William a chicotit și și-a furișat mâinile sub bluza ei, desfăcându-i sutienul. Fețele lor erau așa de apropiate, că Lily își putea vedea reflexia în ochii lui. Era un moment ce trebuia să dureze luni întregi. Căci atunci când William avea să închidă ochii, ea urma să dispară.

– William, ce surpriză… sunt și fetele cu tine? a zis Stephen, privind în lungul aleii.

– Nu, Lily a avut niște treburi de rezolvat, iar Poppy e plecată la o prietenă. Am venit să îți spun ce am descoperit în legătură cu friza.

– Sigur că da, poftește, te rog.

El a intrat în camera spațioasă și a așteptat în timp ce Stephen se agita, neștiind, evident, ce să facă.

– Să ne așezăm, a propus William, arătând spre canapele și spre măsuța veche și încărcată, de lângă fereastră.

În ciuda soarelui care pătrundea din plin în cameră, radiatorul era pornit, încălzind și mai mult colțul acela al încăperii. William a așezat pe masă un dosar cu fotocopii și l-a deschis.

– Așa cum bănuiam, este un fragment dintr-o piatră funerară, probabil a unui nobil roman,

îngropat în Campania, pe pământurile familiei. Și din câte am putut să aflu, restul frizei se află într-o colecție privată din Napoli.

Stephen privea hârtiile peste ochelari și dădea din cap în timp ce William vorbea.

– Ți-ai amintit cum l-a descoperit tatăl tău?

Stephen și-a scos ochelarii.

– Ce zici de un pahar de vin? Ai spus că-ți place.

William a încuviințat din cap.

– Da, mulțumesc.

Bătrânul a ieșit din cameră și s-a întors cu două pahare și o sticlă și le-a așezat pe masă. Câțiva porumbei se adunaseră la fereastră.

– Mi-e teamă că e timpul să le servesc cina. Pe la ora asta par flămânzi. Aș fi scăpat de ei dacă n-ar fi fost copiii lui Jean.

William i-a aruncat o privire curioasă lui Stephen.

– Îi iubea așa de mult, că uneori mă gândesc că poate sufletul ei s-a întors într-una dintre păsări. Și dacă e așa, atunci trebuie să le port de grijă. Dar nu sunt decât un moș prost.

– Ba nu, l-a contrazis William. Poate că ea e acolo și te așteaptă.

– Ah, alt romantic! Jean credea că fanteziile mele sunt niște tâmpenii. Acum, ia să vedem, de unde a luat-o…

Stephen a turnat vin în cele două pahare, l-a ridicat pe al său și a oftat.

– Am o bănuială, pentru că…

S-a oprit și a sorbit din băutură.

– Pentru că? a insitat William.

– Vreau să-ți arăt ceva.

Stephen a ieșit târșâind picioarele și s-a întors după aproximativ un sfert de oră, așezându-se cu spatele la porumbeii de la fereastră.

– Ah, *Prometeicii în laborator* [5] , a zis el, zâmbind, referindu-se la cartea din mâna lui William. Îmi pare rău că a durat așa de mult, dar aceea e o lucrare excelentă cu care să-ți treci timpul. Regret, nu am găsit ce căutam. Chiar nu am nicio idee. Tot ce știu e că a fost trimis în Napoli. Mi-e teamă că nu am cu ce altceva să te ajut.

– Nu contează prea mult. Important e că piatra e cu siguranță un fragment din Friza Trentinara. Ceea ce înseamnă că valorează foarte mult, probabil patru sau cinci milioane.

Stephen, în locul tău mi-aș anunța firma de asigurări până ce aș decide ce fac cu marmura. Și poate nu ar fi rău să iei în considerare depozitarea ei într-o cutie de valori, la bancă, sau să-ți asiguri securitatea în alt fel.

Se făcuse târziu când William s-a întors în apartamentul lui Lily. Un accident în care fuseseră implicate trei mașini, pe Podul Spit, aproape de casa lui Stephen, îl făcuse pe William să aștepte în trafic între locuitorii morocănoși din Sydney, care-și ușurau așteptarea blestemând guvernul din Noua Galie de Sud pentru că nu prevăzuse un asemenea eveniment și nu făcuse nimic să-l prevină. O sunase pe Lily să o anunțe ce se întâmplase, apoi își petrecuse seara sprijinit de capota mașinii din spatele lui, trăncănind cu doi englezi despre finala Cupei Angliei.

Când a ajuns acasă, William a găsit-o pe Lily dormind. Și-a făcut bagajul fără a o trezi, lăsându-și afară hainele pe care avea să le poarte pe drum. A verificat restul apartamentului, asigurându-se că nu a uitat nimic, a programat alarma telefonului și s-a strecurat în pat, lângă Lily. S-a încovoiat în jurul trupului ei cald, și-a sprijinit mâna pe sânul ei și și-a relaxat corpul, înconjurat de pacea ce-l cuprindea știind că doarme alături de ea. William a închis ochii și a făcut o retrospectivă a zilei. Stephen îl nedumirea. Nu era greu să-ți dai seama că evitase intenționat să vorbească despre fratele lui și că știa mai multe despre felul în care ajunsese fragmentul de friză în grădina lui decât era gata să mărturisească. Era ceva ciudat în reticența bătrânului. Lily s-a întors cu fața la el și a mormăit ceva în legătură cu faptul că-l așteptase. William a tras-o aproape, dezamăgit că-și petrecuseră ultima noapte departe unul de celălalt. Dar nu era chiar ultima, și-a zis el. Lily avea să i se alăture foarte curând și urmau să locuiască împreună într-un apartament al lor.

5

Avionul lui William spre Roma a decolat la prânz. Nici el, nici Lily nu au auzit alarma, așa că s-au trezit cu doar câteva minute înainte de sosirea taxiului. Lily s-a ridicat în capul oaselor și l-a scuturat pe William.

– Am întârziat, haide!

Fără să mai aibă timp de duș, el s-a îmbrăcat, iar Lily s-a rostogolit din pat, încă pe jumătate adormită.

– Trebuie să mănânci ceva, a zis ea.

– O să iau ceva în avion.

William și-a trecut palma peste barba nerasă și a privit-o încruntat.

– Vii și tu la aeroport, nu?

Lily s-a frecat la ochi, s-a uitat în jur, apoi și-a strecurat picioarele în niște sandale negre, din satin și și-a pus o rochie lăsată pe spătarul scaunului. William și-a pipăit buzunarele și a dat buzna în baie. Un claxon a răsunat pe aleea din față.

– Pe noptieră, a strigat Lily, arătându-i telefonul.

William l-a înhățat și a coborât scările în goană, urmat de Lily și de Otto care încerca să-i întreacă pe amândoi. Graba lor nu putea însemna decât o plimbare în parc. Huruitul răgușit al mașinii răsuna pe stradă. William și-a aruncat geanta în portbagaj și s-a așezat lângă Lily, pe bancheta din spate. Ea și-a îndreptat privirea spre ușa magazinului, acolo unde prin sticlă se vedea fața posomorâtă a lui Otto, apoi s-a lăsat moale pe umărul lui, iar William și-a petrecut

brațele în jurul ei, îngropându-și chipul în părul iubitei.

– Nu e tocmai despărțirea la care speram, a zis el.

Taxiul a urmat o rută dreaptă, dinspre Paddington, pe Southern Cross Drive spre aeroport și a parcat în fața terminalului Plecări în douăzeci de minute. Lily s-a înfiorat în răcoarea dimineții, încovoindu-și umerii, în timp ce William a plătit șoferul. O haină lungă și dresuri groase ar fi fost mai potrivite decât rochia ei subțire de vară și sandalele. N-avea nici cea mai vagă idee de ce se afla o asemenea rochie pe scaunului ei la sfârșitul lunii mai. L-a urmat pe William în clădire, bocănind cu sandalele pe podeaua din marmură. El se plimba de la un ghișeu de check-in la altul, căutând linia aeriană și zborul potrivite, în timp ce anunțurile din care nu se înțelegea o iotă răsunau cu ecou pe deasupra mulțimii.

De îndată ce bagajul lui a fost trimis la cală, William a luat-o pe Lily de mână și și-au croit amândoi drum spre porțile de îmbarcare. Lily nu era în stare să scoată niciun cuvânt din cauza nodului ce i se pusese în gât. Ura să-și ia la revedere în public. Oamenii treceau pe lângă ei în valuri, strângând la piept haine și genți, târând după ei copii prin ușile automate ce conduceau spre punctul de verificare a pașapoartelor, zonă restricționată altor persoane în afară de pasageri.

William a cuprins chipul iubitei lui între palme și a sărutat-o cu o ardoare ce a speriat-o. Obrazul lui neras i-a zgâriat pielea pe când el i-a șoptit:

– Vei veni în Roma, la mine, nu-i așa?

Dacă răspundea, lacrimile aveau să înceapă să-i curgă, dar înainte să poată spună ceva, atenția i-a fost atrasă de țipătul unui bărbat. Cineva alerga prin mulțime, strigându-i numele. Șocată, Lily a privit în jur și l-a văzut pe Andy care venea spre ei, abia răsuflând, cu obrajii roșii și cu hainele în dezordine.

– Tu – tu l-ai omorât, a zis el gâfâind și aruncându-i o privire sălbatică lui William. L-ai omorât și ai luat-o.

Lily a simțit mâna lui William strângându-se în jurul ei pe când oamenii începuseră să se îndepărteze de grupul lor. Încă sub influența somnului, Lily nu reușea să înțeleagă cuvintele lui Andy, așa că rămăsese cu gura căscată, uitându-se la el.

– Ce dracu’ spui? a zis William.

– Stephen, tatăl meu, a îngăimat Andy, luptându-se să inspire.

– Stephen e mort? a întrebat Lily.

– Nu, dar e inconștient – și nu te preface așa surprins! a țipat Andy către William. Tu ai făcut-o!

– Nu te înțeleg, a zis William. Vorbește încet și rațional.

– Tata. Stephen. A fost atacat. Fragmentul, fragmentul acela prețios a fost furat.

Lily și-a dus mâna la gură, ca împinsă de un resort.

– Cineva i-a spart casa?

– Nu. Tata l-a lăsat să intre.

Vocea lui Andy s-a transformat iar într-un urlet.

– Pe tipul ăsta – azi-noapte.

– Da, l-am vizitat, dar era bine când am plecat eu. Pesemne că mă confunzi cu altcineva, Andy.

Un paznic al aeroportului s-a apropiat de ei.

– E vreo problemă?

Andy a ridicat mâna și l-a arătat pe William.

– Acest om mi-a otrăvit tatăl, a furat o piesă inestimabilă de artă, iar acum părăsește țara.

Lily și-a îndreptat privirea spre chipul impasibil al lui William. Deasupra lor, panoul cu zborurile gata de plecare pâlpâia. Oamenii din cafeneaua din apropiere se uitau la ei fascinați, iar alții căutau în jur camerele de luat vederi.

– Minte, Lily. Nu am nicio legătură cu orice s-ar fi întâmplat. Când am plecat de la Stephen, unchiul tău era relaxat și calm, iar fragmentul de friză era la el. Minte.

– Lily e verișoara mea, a zis Andy. N-aș minți-o pe ea, cum nu aș minți nici poliția. Chiar dacă pleci la Roma, amice, tot o să vină după tine. Și-ai face bine să te rogi ca tata să-și recapete cunoștința.

– Andy, ești sigur de ce spui? a întrebat Lily.

William a strâns-o de mână, aproape zdrobindu-i-o.

– Da, sunt. Detectivii de la poliția din Manly sunt acum la tata acasă.

– N-am nimic de-a face cu asta.

William s-a uitat spre ecranul de plecări, apoi din nou la Lily.

– E o nebunie. O să te sun din Bangkok și apoi imediat ce ajung la Roma.

– Nu putem să…

– Trebuie să plec.

William i-a mângâiat chipul.

– Nu te îngrijora, poliția o să descurce ițele, Lily. Te sun imediat ce ajung la Bankok, bine?

William a sărutat-o iute și a pornit spre zona securizată. Ușile automate s-au deschis, lăsând să

pătrundă în aeroport mirosul slab de kerosen. S-a întors și a privit înapoi. Ochii lor s-au întâlnit o clipă chiar înainte ca ușile din sticlă fumurie să se închidă în urma lui.

Inima lui William bătea cu repeziciune în timp ce el a completat fișa de îmbarcare și s-a mutat la coada pentru controlul pașapoartelor. Nesigur că a furnizat informațiile corecte, William a revizuit hârtiile, fără să-și dea seama că era rândul lui să arate pașaportul ofițerului de la ghișeu. Bărbatul din spate l-a înghiontit, iar William s-a luptat cu pornirea de a se întoarce și de a-i trage un pumn.

Cu pașaportul verificat și ștampilat, lui William i s-a făcut semn să treacă prin poarta de siguranță. Dacă poliția ar fi dorit să vorbească cu el, atunci nu i s-ar fi dat voie să părăsească țara sau ar fi fost măcar interogat înainte, dar ofițerul de la punctul de control nu a reacționat în niciun fel. Ceea ce însemna că Andy era un labagiu histrionic – sau altfel avea să fie oprit în Bangkok sau chiar la Roma.

Din fericire, avea loc la fereastră, ceea ce însemna că nu trebuie să evite conversația decât cu un străin. Odată ce aeronava a fost ridicată de la sol, iar băuturile au putut fi servite, William a comandat un whisky dublu, luând cu mâna tremurândă paharul de plastic din mâna stewardului. A dat băutura pe gât, a turtit paharul, introducându-l în buzunarul scaunului din față și și-a scos telefonul. Femeia de lângă el i-a zâmbit, iar el a încercat să evite contactul vizual, însă era deja prea târziu. Se putea preface că vorbește doar rusă – o mai făcuse și altă dată –, dar femeia îl auzise deja discutând cu stewardul.

– Bună, sunt Jane.

– William.

S-a uitat la telefon și și-a dat seama, cu enervare, că bateria era pe jumătate descărcată. Trebuia să o încarce înainte de a ajunge în Bangkok.

– Mergi la Roma?

Femeia avea un vag accent scoțian.

– Da. Scuză-mă.

Jane și bărbatul de lângă ea s-au ridicat și au ieșit pe culoar. William s-a întins spre compartimentul de bagaje de deasupra și și-a scos laptopul, s-a strecurat înapoi pe scaunul lui, iar ceilalți s-au așezat. A deschis servieta, a scos laptopul și a încercat să conecteze telefonul la computer, pentru a-l încărca. Mâinile încă îi tremurau, stătea înghesuit, iar portul pentru USB părea blocat. A trântit capacul laptopului și s-a întors spre fereastră, abandonându-și pentru o clipă obiectele grele pe măsuța din fața lui. Dacă ar fi reușit cumva să se calmeze, atunci totul ar fi fost în regulă. A așezat totul înapoi în geantă și a băgat-o sub scaunul din față. Când stewardul a venit din nou cu băuturile, William a comandat încă un whisky dublu.

– Votcă și apă tonică, i-a cerut Jane însoțitorului de zbor.

Li s-au dat băuturile, iar Jane l-a întrebat pe William de ce mergea la Roma. De asta se temuse: să stea lângă un vorbăreț. A oftat și s-a uitat la ea.

– N-am chef de vorbă, dacă nu te superi.

Pasagera și-a plecat privirea și și-a cerut scuze:

– Îmi pare rău. Ești supărat, așa-i? Te-am văzut cu tinerica blondă și micuță și cu bărbatul ăla care țipa.

Probabil că-i văzuseră toți cei din avion. Poate că ar fi trebuit să se ridice în picioare și să le povestească varianta lui. Să le spună că era nevinovat și că nu se aflau la bord alături de un hoț criminal. William a dat pe gât whisky-ul și a mai comandat unul.

– Tipa blondă… a început Jane.

Vecina de scaun n-avea de gând să cedeze. William i-a aruncat o privire cu coada ochiului. Femeia avea un maxilar pronunțat, ochi blânzi și avea, probabil, vreo treizeci de ani. El s-a abținut un moment, dar băutura și șocul provocat de acuzațiile lui Andy l-au făcut să vorbească:

– O cheamă Lily.

Jane a dat iar din cap.

– E un nume drăguț. E iubita ta, nu? Cine era celălalt bărbat? Vreun alt iubit?

– Nu, nu, vărul ei.

William și-a terminat whisky-ul dintr-o sorbitură, în ciuda bunelor sale intenții.

– M-a acuzat de tâlhărie și crimă. Îți vine să crezi? În mijlocul unui aeroport aglomerat.

Stewardul cu băuturile a reapărut, iar Jane a zis:

– Un whisky dublu pentru amicul meu, iar eu vreau o altă votcă.

Femeia a luat paharul și a sorbit.

– Mmm, votca asta nu e deloc rea. Am părăsit un adevărat căcănar în Sydney.

William a dat din cap, oarecum absent.

– Zău, a zis ea, învârtind gheața în paharul de plastic. Bine că m-am descotorosit de el. Labagiul!

Femeia și-a depănat povestea despre sărbătorile petrecute muncind ca manager în restaurante și despre bucătarul irlandez dintr-un pub din Manly, care o dusese cu prețul luni întregi, fără a fi avut intenția de a-și lua vreun angajament, dar care în schimb se îmbăta turtă după fiecare

tură și apoi conducea ca un apucat pe Corso Street, evitând mașinile de poliție. Jane s-a aplecat înainte, gesticulând cu paharul de băutură în mână.

– Irlandez și toate cele. Când era treaz, vai, era o dulceață. Vorbea de dragoste și de cum îl rănise ultima lui mândră.

Jane a clătinat din cap și a sorbit din votcă.

– Ar fi făcut să lăcrimeze și un ochi de sticlă.

William a încuviințat. Nu putea înțelege accentul femeii în acel moment și nici ce se petrecuse în aeroport. Stephen – era mort sau pe moarte? I-a aruncat iar o privire lui Jane. Avea ochii închiși, iar capul i se legăna sprijinit de scaun. El și-a terminat băutura și a închis ochii. Poliția avea să lămurească problema; totuși, a fi acuzat astfel – în public, și în gura mare – depășea orice limită. Andy ar fi făcut bine să-i ceară scuze. Iar Lily, oare cum avea să facă față situației? Ea nici măcar nu avusese idee de existența acelor oameni cu o săptămână în urmă.

Lily se lupta cu dorința puternică de a țipa. Andy o striga de la distanță. Ea s-a îndepărtat, cu brațele strânse la piept. Apoi cineva a încercat să o apuce de mână, și ea s-a ferit.

– Lily, așteaptă, a zis Andy.

– Cum ai putut să-l acuzi de un asemenea lucru? William n-ar…

– Nu există o altă explicație logică, a insistat el.

– Chiar era nevoie să-l învinovățești înainte ca poliția să știe ceva sigur? a izbucnit Lily, răsucindu-se spre el pe călcâie. Când era cu un picior în avion?

Andy s-a holbat la ea.

– Tata a fost atacat, otrăvit! Iar vinovatul părăsește țara!

– N-ai de unde să știi, a strigat ea.

Pulsul îi bubuia în urechi.

– Trebuie să merg la baie.

Lily a găsit toaleta femeilor, a intrat și s-a sprijinit de perete, alături de dispozitivul pentru șervețele. Inima îi bătea nebunește. Cuvintele lui Andy îi răsunau neîncetat în minte. S-a stropit cu apă pe față și a încercat să se calmeze. Nici nu-și putea imagina cum făcea față William unei acuzații atât de șocante, acum, când avea înainte un zbor de douăzeci și patru de ore.

Cu ochii închiși, Lily și-a numărat respirațiile, încercând să-și potolească gândurile. Deci așa se întâmplă când îți regăsești rudele pierdute.

Sforăitul indus de votcă al lui Jane îl irita pe William. Se considera un tip tolerant, dar avea limitele lui. A scos o pereche de căști din buzunarul scaunului și le-a înfundat în urechi și a selectat canalul de muzică. Apoi s-a întors cu spatele la Jane și s-a uitat la albastrul nesfârșit din afara aeronavei până ce au aterizat în Bangkok pentru o pauză de alimentare de trei-patru ore.

De îndată ce au coborât din avion, William s-a grăbit să găsească o zonă liniștită pentru a-i telefona lui Lily. În Bangkok era aproape nouă și jumătate seara, așa că în Sydney se făcuse în jur de unsprezece și jumătate. Știa că Lily nu prea își ține telefonul la îndemână și că de obicei adormea buștean înainte de ora unsprezece, dar cu siguranță că în acea noapte aștepta apelul lui. William a fost surprins când la celălalt capăt nu s-a auzit decât mesageria. Îl durea capul de la whisky și din cauza presiunii din avion. Ideea de a căuta numărul poliției din Manly, în timp ce se afla în aeroportul din Bangkok, și a încerca să discute cu ei îl obosea peste măsură. William avea acces la salonul de relaxare al companiei aeriene, așa că și-a croit drum într-acolo, a rezervat o cabină de duș, s-a dezbrăcat și a pornit apa la maximum. A rămas sub jet, încercând să-și dea seama ce are de făcut.

6

Nu se așteptase ca Alessandro să-l întâmpine la aeroportul din Roma, dar întâlnirea cu vechiul lui prieten i-a readus buna dispoziție. Alessandro purta un palton scump, din păr de cămilă, iar pe chipul lui bronzat și neras radia un zâmbet.

– Arăți ca dracu', l-a întâmpinat Alessandro, sărutându-l pe fiecare obraz, după obiceiul italienesc.

– Așa mă și simt. Nu era nevoie să mă iei de la aeroport, deși e drăguț din partea ta…

– Da, da. Sunt un tip amabil, a zis italianul râzând, în timp ce se îndreptau spre ieșire. Prea amabil. Întreab-o pe Francesca. O să-ți explice. Vino, am mașina afară.

Alessandro își vârâse mașina Alfa Romeo, albastru-închis, într-un loc de parcare cu doar câțiva centimetri mai lat decât automobilul. Au pornit cu viteză spre oraș. Italianul învârtea volanul cu o mână, în timp ce cu cealaltă gesticula, povestindu-i lui William despre alegerile care urmau, despre noul client care se dovedea a fi o pacoste și despre peștele perfect pe care Francesca îl cumpărase pentru masa de prânz.

Pe când treceau în grabă pe străzile din Parioli, în apropiere de Grădinile Borghese, William s-a tulburat la gândul că nu trecuse decât o lună de când se aflase acolo cu Lily, în timp ce se refăceau după ce-și epuizaseră puterile urmărindu-l pe Robbie prin toată Italia. Alessandro a virat după un colț, a încetinit și, cu ajutorul unei mici telecomenzi, a deschis poarta vilei lui. Zidurile înalte care împrejmuiau casa erau acoperite de iederă și umbrite de câțiva pini-umbrelă și un frasin mare, cu frunze de un verde crud, ce fluturau în bătaia vântului. Alessandro a trecut de poartă și a parcat într-un garaj situat la subsol.

– Am ceva să-ți spun înainte de a intra, a zis William, desfăcându-și centura de siguranță.

Alessandro a oprit motorul și s-a întors spre el. Lumina de afară abia pătrundea în garaj.

– Chiar pe când mă pregăteam să merg spre punctul de control al pașaportului, Lily și cu mine… vărul ei, pe care l-a cunoscut abia săptămâna asta, m-a acuzat că am încercat să-i ucid tatăl și să fur un fragment valoros dintr-o friză romană pe care am identificat-o la tatăl lui acasă. A zis că m-a raportat la poliție.

– Te-a acuzat de tentativă de omor?

– Da. Și de furt.

– *Porca vacca*!

– Unchiul ținea fragmentul în grădina casei, pe post de piatră ornamentală. Lily, sora ei și cu mine am fost în vizită, am văzut marmura și am știut imediat că era ceva important. De fapt, reprezintă ultima piesă din Friza Trentinara.

Alessandro a fluierat.

– Valorează o grămadă de bănet.

– Da, dar ideea e că Andy – vărul – m-a acuzat pe mine că aș fi furat-o. M-a raportat poliției din Australia. Habar nu am de ce. Tocmai l-am întâlnit acum câteva zile și părea un tip destul de drăguț. E pictor, asta ar putea spune ceva, dar după cum s-ar părea, e unul conservator, ale cărui tablouri sunt numai bune de agățat deasupra canapelei. A zis că-și câștigă traiul din portrete.

– Și Lily ce crede?

William a privit pe fereastra mașinii la bicicletele ce se sprijineau de perete, biciclete pe care el și Lily dăduseră împreună turul parcurilor.

– Nu știu. Nu mi-a plăcut deloc să o las să se descurce cu o asemenea situație oribilă. Dar sora ei e cu ea.

Telefonul lui Alessandro a început să sune, iar italianul a deschis clapeta aparatului, a ascultat o clipă și a închis.

– Francesca. Ne-a văzut pe alee și vrea să știe când urcăm.

Au coborât amândoi din mașină. William și-a luat geanta din portbagaj.

– Nu-i spune nimic Francescăi până nu știm ce se întâmplă.

Alessandro a încuviințat din cap.

– Sun-o pe Lily după ce iei masa, bine? Dar mănâncă mai întâi.

Francesca a coborât alergând pe treptele din fața casei pentru a-i întâmpina, îmbrățișându-l pe

William și făcând caz de înfățișarea lui palidă și dezordonată. William a reușit să dea gata gustarea pregătită de gazdă, dar s-a scuzat de îndată ce au terminat al doilea fel și a suit la etaj, în camera pe care o ocupa de obicei.

Stând în pragul ușii, cu tâmplele pulsând cu putere, William a privit patul perfect acoperit de cuverturile albastre, franțuzești. Pe fereastră se vedeau pinii de lângă Vila Giulia. Peisajul fusese întotdeauna unul liniștitor, pe care-l asocia cu cel mai apropiat prieten al lui. Dar ultima oară când dormise în acel pat, Lily fusese alături de el.

S-a așezat, și-a scos laptopul, l-a conectat la rețeaua wireless a lui Alessandro și și-a verificat imediat e-mailurile. Nu primise nimic de la Lily. Niciun apel sau mesaj pe telefon. Nu reușea să-și dea seama ce oră era în Sydney, dar nu mai avea rost să o contacteze în starea în care se afla, cu mintea începțoșată de whisky, de oboseala călătoriei cu avionul și de șoc. William a pus computerul jos, s-a dezbrăcat, și-a oprit telefonul și s-a trântit pe pat. Nu-și imaginase niciodată că i s-ar putea întâmpla așa ceva. Fusese întotdeauna excesiv de cinstit în activitatea lui; știa că nu-și putea permite să fie altfel în industria în care lucra.

Ușa toaletelor pentru femei s-a deschis și două doamne au intrat, trăgând după ele niște valize mici. Lily l-a auzit pe Andy strigând-o de afară. A inspirat adânc, apoi a ieșit.

– Cât de rea e starea lui Stephen? l-a întrebat. Adică, ar putea exista o explicație simplă pentru toate astea?

Andy și-a suflat nasul, ca și cum ar fi plâns.

– Merg acum la spital; este la Royal North Shore. Mașina mea e în parcare. Poți veni cu mine, Lily? Nu sunt sigur că pot conduce.

Se vedea cu ochiul liber că Andy era surescitat. În ciuda furiei pe care o simțea din cauza acuzației teribile, Andy era vărul lui Lily și ceva îngrozitor i se întâmplase unchiului ei.

– O să conduc eu, dar lasă-mă mai întâi să o sun pe Poppy. Ar putea să vină și ea acolo.

Lily s-a îndreptat spre ușile terminalului, cu telefonul la ureche, ușurată să o audă pe Poppy asigurând-o că va lua un taxi până la spital și spunându-i să nu se panicheze și că da, îi putea aduce o haină.

Le-a luat o vreme să găsească mașina, în timp ce Andy devenea din ce în ce mai tulburat cu fiecare nivel al parcării. În cele din urmă, au văzut autoutilitara Holden. Andy i-a dat cheile verișoarei lui și s-a așezat pe scaunul pasagerului.

– Acum, povestește-mi ce s-a întâmplat înainte să ajungem la spital, a zis Lily. Ești în stare?

– Da, a șoptit el.

– Nu te grăbi.

Lily a găsit ieșirea spre parcarea exterioară, a plătit și a plecat. Chipul lui William și șocul din privirea lui îi pluteau în fața ochilor.

– Azi-dimineață, pe la trei, a început Andy, m-a sunat tata să-mi spună că a leșinat și că s-a trezit pe podeaua din sufragerie. Zicea că se simte îngrozitor. I-am spus că vin la el cât pot de repede. Era într-o starea deplorabilă, așa că am chemat imediat ambulanța și apoi am mers la el acasă. Am intrat fără să mai ciocăn. Toate luminile erau aprinse, iar el zăcea întins pe jos, în camera de zi. Stătea pe spate, cu ochelarii pe jumătate căzuți.

Vocea lui Andy a început să tremure.

– Ce altceva puteam să fac? Am sunat autoritățile.

– Da, era cel mai potrivit lucru.

Lily a dat din cap pe când se apropiau de Harbour Bridge. Trebuia să se încadreze pe banda din stânga pentru a intra pe autostrada North Sydney, iar traficul era intens.

– Telefonul lui se află lângă ușă, și pe când vorbeam cu cei de la urgențe, am văzut că lada cu fragmentul de marmură, care se aflase sub pian, dispăruse. Așa că l-am rugat pe dispecer să cheme atât poliția, cât și ambulanța.

– De ce? Poate că Stephen a pus cutia în altă parte.

– Lily, e un om bătrân, nu putea să o ridice. În fine, ambulanța a sosit, iar paramedicii s-au chinuit îngrozitor să coboare treptele cu targa. Apoi au venit doi polițiști și abia dacă am fost capabil să vorbesc cu ei; așa eram de supărat. Dar am reușit să le spun că marmura dispăruse. Le-am povestit despre fragment și despre William. În plus, pe masă se aflau două pahare și vinul de nap. El trebuie să o fi luat.

– Dar Stephen ar fi putut vorbi cu oricine.

– Tata nu prea iese din casă și nu are mulți prieteni. Nu mă are decât pe mine.

Se aflau pe Pacific Highway acum, apropiindu-se de Spitalul Sfântul Leonard.

– Unde ai parcat de dimineață? a întrebat Lily.

– Acolo, a arătat el cu degetul.

Lily a parcat mașina și a oprit motorul.

– Și cum a rămas cu poliția?

– Tatei i s-au făcut câteva teste când a fost internat. I-au găsit opiu și alcool în sânge. Așa că au anunțat poliția, pentru că a considerat ciudat ca un bătrân să aibă narcotice în sânge. Poliția

mi-a telefonat mie…

– Dar e în viață? a întrebat ea.

– Era de dimineață. Au spus că vor mai face câteva teste. Poliția crede că în casă a avut loc o infracțiune. Acum e păzită de un ofițer.

– Infracțiune?

– Da, Lily, infracțiune. E o infracțiune să droghezi un bătrân, sau nu știai asta?

Lily l-a urmat pe Andy spre intrarea principală a spitalului, unde au găsit-o așteptând pe Poppy. Ea i-a îmbrățișat pe amândoi și i-a dat lui Lily o jachetă veche din denim, șoptindu-i:

– William a plecat cu bine?

Cele două surori l-au urmat pe Andy pe coridor, spre salonul lui Stephen. Pantofii lui Poppy scârțâiau pe linoleum.

– A reușit să se îmbarce, a șoptit Lily, dar era șocat. Și eu la fel.

Au trecut de câteva uși batante și au intrat într-un hol cu mochetă și saloane pe ambele părți.

– Ne-am simțit ca prinși într-o ambuscadă.

– Sărmanul, a murmurat Poppy.

Andy le-a arătat încăperea în care se afla Stephen. Lily a intrat și l-a văzut întins pe pat, palid și cu părul grizonant ciufulit. S-a așezat pe scaunul de lângă patul lui și i-a luat mâinile uscățive într-ale ei, șoptind:

– Unchiule Stephen?

Expresia vulnerabilă din ochii lui o făcea să vrea să-și pună capul pe pat și să plângă pentru ce i se întâmplase. Andy stătea în picioare, pe cealaltă parte, cu o umbră pe chip.

Poppy a ridicat fișa care atârna la capătul patului și a aruncat o privire spre cana cu apă de lângă Stephen. O asistentă a dat buzna în cameră și a anunțat:

– Doctorul va veni imediat să vă vadă, domnule Trevennen.

Stephen a dat din cap și s-a uitat spre fiul lui.

– Stai să vină doctorul, Andy?

Lily i-a mângâiat mâna.

– Am fost îngrozită când Andy mi-a povestit ce s-a petrecut.

– Nu-mi amintesc nimic. Dar aș vrea să merg acasă.

În cameră era liniște, deși zgomotul de pe hol și râsetele din salonul asistentelor răzbăteau până acolo.

– Ultimul lucru pe care ți-l amintești e că l-ai lăsat pe William să intre, nu-i așa? a întrebat Andy.

– Da, am băut niște vin, iar după aceea m-am trezit pe podeaua din sufragerie, câteva ore mai târziu.

– Iar fragmentul dispăruse, a adăugat Andy. Nu e mare filozofie să faci legătura.

– Nu poți face o asemenea presupunere, a zis Lily. Orice s-ar fi putut întâmpla.

Andy a pufnit și a clătinat din cap.

– Știu că e iubitul tău, dar crede-mă, când intri în lumea artei, tot ce ține de cinste e ca și uitat.

– Vrei să zici că William l-a drogat pe Stephen și a furat marmura? s-a burzuluit Poppy. E o acuzație foarte gravă. Nu crezi că poliția ar trebui să hotărască cine a făcut-o?

– Bineînțeles că așa cred, Poppy, iar poliția se află acasă încă de când l-am găsit pe tata. Le-am spus ce suspectez, dar nu mă pot crede pe cuvânt. Trebuie să existe dovezi.

Stephen se foia, având canula fixată pe mână.

– De ce nu-mi scot asta? Și-aș vrea să-mi îmbrac pijamalele mele, te rog.

– Lasă aia acolo, a zis Lily, îndepărtându-i blând mâna de lângă tub. E o perfuzie. Probabil că ești deshidratat.

Stephen a oftat nerăbdător.

– Îmi plăcea de William. E îngrozitor să mă gândesc că el mi-a făcut asta. Și mai e și iubitul tău!

Bătrânul a privit-o, iar ea simțea cum o cuprinde vina.

– Hai să nu-l spânzurăm până nu știm ce s-a întâmplat, bine? a zis Lily.

Cei patru s-au uitat spre ușă în timp ce o femeie măruntă a intrat în cameră.

– Bună ziua, domnule Trevennen, eu sunt doctorul Bandaranayke, s-a prezentat ea. Cum vă simțiți? Mai bine?

Fără a mai aștepta un răspuns, femeia a ridicat fișa și a citit-o. În cameră plutea o atmosferă încărcată.

– Știți că v-ați pierdut cunoștința? a întrebat ea.

Andy nu-și găsea locul, încrucișându-și brațele la piept, apoi lăsându-le pe lângă corp și încrucișându-le iar.

– Va fi bine?

Doctorul l-a ignorat pe Andy și întrebarea lui.

– Domnule Trevennen, luați narcotice analgezice de orice fel, oxicodonă sau altceva?

– Nu, nu, nu am folosit niciodată narcotice analgezice în viața mea. Doar aspirină, din când în când.

Doctorul a dat din cap și s-a uitat iar la fișă.

– S-au găsit urme de morfină în sânge.

– Vai mie! a exclamat Stephen.

Lily și Poppy au schimbat o privire.

– De unde a luat morfina? a întrebat Andy.

– Nu sunt în măsură să spun eu asta, a răspuns doctorul Bandaranayke, zâmbind scurt. Din cauza vârstei dumneavoastră, domnule Trevennen, va trebui să vi se facă o tomografie pentru a ne asigura că nu există complicații. Un neurolog va veni mai târziu să vă examineze.

– Când pot să plec acasă?

– Am vrea să vă ținem sub observație și să mai facem câteva teste.

– Nu va fi afectat permanent, nu? a zis Andy, ținându-și mâna pe brațul tatălui său.

Doctorul a așezat fișa la capătul patului, semn că vizita se sfârșise.

– Voi veni din nou mâine, domnule Trevennen.

De îndată ce a plecat doctorul, Poppy a preluat frâiele, sugerând că poate Stephen ar vrea să doarmă.

Andy a făcut schimb de numere de telefon cu Lily și Poppy, apoi și-au luat la revedere la intrarea spitalului. Poppy a decis că era mai bine să ia un taxi, așa că au traversat parcarea, spre Pacific Highway. Surprinsă că Andy nu se oferise să le conducă până acasă, Lily pășea cu greu în urma surorii ei, strângându-și mai bine jacheta din cauza vântului rece. Se pregătise să-i fie dor de William, să i se pară insuportabilă lipsa lui uneori, dar nu era gata să facă față unor acuzații și judecăți așa de groaznice. Ei nu-l cunoșteau așa cum îl cunoștea ea. Așa că ar fi făcut mai bine să-și țină gura cu toții.

Imediat ce au ajuns acasă, Poppy s-a dus la bucătărie și s-a apucat degrabă să facă pâine prăjită și să spargă ouă. Lily i s-a alăturat pentru a prepara cina lui Otto.

– Andy e distrus, nu-i așa? a întrebat Poppy. Ar fi trebuit să meargă direct acasă și să se odihnească. Mi-a părut așa rău pentru el; arăta teribil, aproape că era într-o stare mai proastă

decât Stephen.

– Mm, a încuviințat Lily. Știi, poliția va elucida situația, dar felul în care Andy l-a acuzat pe William mi s-a părut revoltător.

Poppy a adăugat niște lapte peste ouă și le-a amestecat.

– Ție nu? a întrebat Lily. Poppy?

– Era supărat, a răspuns ea, turnând amestecul într-o tigaie. Oamenii fac lucruri ciudate atunci când nu sunt în apele lor.

Lily a pus bolul lui Otto în colțul lui. Poppy avea dreptate. Andy își dorise o soluție rapidă pentru a calma agitația lui Stephen, însă ea era în continuare indignată.

Extenuată de trauma pe care o trăise, Lily a trebuit să se forțeze să mănânce omleta pregătită de Poppy pentru cină.

– Mi-e teamă că întâmplarea asta a pus pe planul doi scrisoarea lui Jean, a comentat Poppy, așezându-se în fața farfuriei ei cu mâncare.

– Cred că va trebui să renunți.

– Nu. Nu pot face asta.

– De ce?

– Pentru că trebuie să știu. Mama a fumat până ce a murit. A fost o fumătoare înrăită toată viața. De ce nu s-a îngrijit suficient de sănătatea ei? Era medic, știa la ce risc se expune. Și de ce nu a mai ieșit niciodată cu vreun bărbat? Să fi avut de-a face cu tata și cu mariajul lor? Cu felul în care a murit? Nu ți-ai pus niciodată aceste întrebări?

– Cred că am acceptat, pur și simplu, că așa era ea. Nu am cunoscut o altă realitate.

– Ai îngrijit-o în ultimele luni; trebuie să-ți fi povestit ceva despre viața ei.

Lily s-a uitat încruntându-se la ouăle ce se răciseră în farfurie.

– Era dificil să ai grijă de ea, atâta lucru îți pot spune. Ura toată vorbăria despre tensiune, temperatură și toate celelalte. Uneori mă lovea peste mâna în care țineam termometrul. Nu zăcea nicidecum în patul impecabil, ținându-mă de mână și șoptindu-mi învățăminte profunde între reprizele de somn liniștit.

– Nu ți-a dat niciun sfat?

– Ba da: „Să nu consumi din morfina mea.“

– Dar nu ai ascultat-o, nu-i așa?

– Nu, doamna Poppy-cea-Perfectă. Și nu-mi reproșa asta acum. Am făcut ce am făcut și acum a trecut.

– Nu ți-am reproșat.

Chipul lui Poppy exprima nevinovăție rănită.

– Am fost dură, da, dar Robbie și inima lui sângerândă nu te ajutau în niciun fel.

– Cu toate defectele lui, Robbie mi-a fost alături. A luptat alături de mine în fiecare zi, iar pentru asta îi voi fi mereu recunoscătoare. Și da, ai ajutat și tu când ai putut, dar acum s-a sfârșit.

Lily a dat la o parte farfuria cu ouă pe jumătate mâncate.

– Mi-aș dori ca mama să fie acum aici.

– Fruntea sus! Se va rezolva totul, a încurajat-o Poppy pe un ton mai blând. Stephen se va face bine, tâlharul va fi prins, iar tu și William veți fi împreună. Mergi la culcare, o să strâng eu masa.

În drum spre dormitor, Lily a zis:

– Nu suport să mă gândesc la William, petrecând în avion atâtea ore, cu acea acuzație răsunându-i neîncetat în minte.

– Probabil că doarme.

Lily i-a aruncat lui Otto cojile de pâine prăjită de pe farfuria ei.

– Sau dacă e cu adevărat vinovat, înseamnă că acum se scaldă în șampanie.

– Mersi, a replicat Lily, cu mâna pe clanța ușii de la dormitor. Mulțumesc pentru încrederea pe care i-o acorzi!

– Mai știi ce a zis Andy? Cinstea nu mai reprezintă o prioritate când intri în lumea artei. Ține minte asta.

Lily s-a lăsat grea pe pat și și-a așezat capul pe perna lui William, inhalându-i mireasma corpului, iar ochii i s-au umplut de lacrimi la gândul că iubitul ei se afla singur, pe cerul întunecat, și că fiecare secundă îi îndepărta și mai mult unul de celălalt.

7

Lily s-a trezit speriată și a ridicat telefonul de pe noptieră, descoperind că rămăsese fără baterie. Nu avea cum să știe ce oră este dacă nu se ridica din pat, așa că a pus mobilul la încărcat, s-a întins pe spate și s-a învelit mai bine cu pătura. Holbându-se în întuneric, se întreba de ce era trează. Nu că ar mai fi avut nevoie de alte motive în afara celor întâmplate în ultimele douăzeci și cinci de ore.

Fără William, patul părea o câmpie pustie, măturată de vânt. A închis ochii și și-a amintit de noaptea petrecută într-un restaurant rusesc din Londra, unde-l întâlnise pe fratele lui, Ian, pe prietena lui australiancă, Julia, și niște veri de-ai lor. Îl recunoscuse imediat pe Ian. Înalt ca fratele lui, în ochii albaștri îi strălucea o lumină jucăușă, iar expresia de pe chip sugera o fire mult mai relaxată decât a lui William. Julia, o roșcată foarte simpatică, cu trăsături fine, părea complet beată.

Ian și William își petrecuseră acea seară tachinându-se unul pe celălalt, căci lui Ian îi plăcea să-și provoace fratele mai mare. Dar verii, care veniseră în vizită din Rusia, păreau de o rigiditate care îi dădea fiori lui Lily. Nu mai văzuse niciodată atâta violență reprimată, la un loc. Chiar și Ian, care era consultant bancar, avea pe chip o expresie răutăcioasă, dacă îl priveai într-o anumită lumină. Recunoștea originile comportamentului ocazional dur al lui William. Toți anii de educație artistică, scurta pregătire academică și timpul petrecut într-o mare galerie de artă nu șterseseră din fire trăsăturile de mascul rus. Și totuși, el nu se potrivea cu restul. Conversația relaxată a celorlalți bărbați nu ascundea decât pe jumătate înțelegerea instinctivă a faptului că William nu era ca ei, și nu doar datorită alegerilor lui în carieră. Gândul acesta o mângâiase pe Lily, pe când îi privea dând pe gât pahare cu votcă și gheață.

Reîncărcat, telefonul a prins iar viață cu o serie rapidă de bâzâituri și bipuri. Lily l-a ridicat și s-a așezat mai bine pe perne, derulând meniul pentru mesaje. Cu inima bătându-i să-i sară din piept, și-a accesat mesageria vocală. Primul mesaj era de la William. „Sunt în Bangkok și simt că mi se învârte capul. Spune-mi…“ Semnalul s-a întrerupt în acel punct și Lily nu a mai înțeles ce spunea, dar vocea lui o făcuse să tresară.

Poppy a apărut în pragul ușii, îmbrăcată în pijamelele ei bărbătești, prea mari.

– Dormi bine? a zis ea, căscând.

Poppy s-a întins pe pat, a închis ochii și a căutat pătura bâjbâind în jur.

Din al doilea mesaj de la William nu se înțelegea nimic. Al treilea era de la Andy. „Ar trebui să-ți ții telefonul deschis. Am nevoie să vorbesc cu tine.“

Lily a învelit-o pe Poppy cu pătura când s-a auzit un al patrulea mesaj. Era William din nou. „Zi-mi ce se întâmplă, sună-mă sau trimite-mi un e-mail. Orice, te rog.“

Ascultându-i vocea, Lily a închis ochii. Poppy i-a luat telefonul din mână, a activat difuzorul și i l-a dat înapoi.

„Sunt detectivul-adjunct, Lina Costas, de la poliția din Manly.“

Lily a rămas fără suflare și aproape că a scăpat mobilul auzind vocea femeii care a rostit iute un număr de telefon.

– Pe naiba! a șoptit Poppy, deschizând ochii.

Ultimul mesaj era de la Andy, care plângea. Singurele cuvinte inteligibile erau „atac“ și „poliție“.

– Pe cine să sun prima dată? a întrebat Lily. Pe William? Pe Andy? Poliția? Lina Costas pare să știe câte ceva.

Înainte să-și poată reveni ca să telefoneze, mobilul a sunat iar.

– Lily?

Un val de extenuare a cuprins-o când a recunoscut vocea lui Andy. Poppy s-a ridicat în capul oaselor și a ascultat.

– Poliția are câteva întrebări pentru mine.

– Mi se pare firesc, a zis Poppy, dând din cap spre Lily.

– Am nevoie de amândouă ca să mă sprijiniți, a continuat Andy. O să discute cu mine la tata acasă. Puteți veni acum? Vă rog?

– Cred că da… sigur.

Era șapte dimineața. Era evident că celor de la poliție le plăcea să-și rezolve treburile cu

noaptea-n cap.

– Lasă-ne să ne facem duș și să ne îmbrăcăm și sosim cât putem de repede.

– Pregătesc niște *porridge*, a zis Poppy, dându-se jos din pat.

Lily a tras de pătură.

– Ce putem face noi la Andy acasă?

– Să-l susținem moral, cred.

Poppy a ridicat din umeri.

– Sărmanul! A avut o grămadă de belele.

– Știu, dar cum rămâne cu William? Gândește-te cum trebuie să se simtă el.

– El nu se află aici, așa că hai să mergem și să vedem ce se întâmplă cu Andy.

Poppy a căscat și a luat o sticlă de parfum de pe noptiera lui Lily.

– Mama folosea din ăsta tot timpul. Și ție îți place?

Poppy ținea în mână o sticlă mare de Joy.

– Îmi amintește de ea.

Poppy s-a parfumat din belșug și a ieșit din cameră. Lily a auzit-o jucându-se cu Otto. O consterna calmitatea surorii ei. Și-a luat mobilul și a ascultat mesajul de la William din nou și din nou, doar ca să-i audă vocea. Simțea nevoia să vorbească cu el, să-l liniștească, dar nu avea mai multe informații, cu excepția faptului că Stephen era în afara oricărui pericol.

– Hai, ridică-te, a strigat Poppy.

– O să-i trimit un mesaj lui William, a răspuns Lily, apăsând cu repeziciune tastele telefonului.

Poppy a băgat capul pe ușă.

– Și ce să-i spui?

Surprinsă, Lily a întrebat:

– De ce?

Poppy a ridicat din umeri.

– Cine face prima duș? Eu pregătesc *porridge*, așa că te duci tu.

Lily a citit textul mesajului: „Mi-e dor de tine XXX“. Părea prea puțin, dar avea să-l sune mai târziu, când era mai probabil ca el să răspundă.

Nu rămânea prea mult loc pe îngusta Lurline Crescent Street atunci când acolo erau parcate două mașini. Lily a oprit aproape de marginea drumului, sperând că frâna de mână a Citroënului o să țină. Unul dintre celelalte automobile purta însemnul patrulei de poliție, iar altul, cu o antenă subțire și luminile din spate, era pesemne o altă mașină, nesemnalizată a autorităților. Lily se simțea tulburată să vadă acele vehicule. Ele indicau prezența detectivilor și gravitatea infracțiunii care întina totul în vecinătatea locului, de la treptele de piatră până la pisica vecinului.

Ea a urmat-o pe Poppy printre rândurile de camelii, iar la intrarea principală au găsit un ofițer de poliție în uniformă. Poppy a ezitat, dar el a încuviințat din cap, prietenos, și s-a dat la o parte pentru a le lăsa înăuntru.

O femeie scundă, voinică, îmbrăcată cu pantaloni bleumarin și o jachetă asortată, stătea în camera cea mare când fetele au intrat. Soarele dimineții strălucea pe suprafața lăcuită a mesei, iar din încăperea alăturată se auzea sunetul unui program radio de dimineață. Porumbeii se plimbau alene la pervazuri, înfoindu-se în fața propriilor reflexii, iar Andy ședea pe canapea, cu capul în mâini.

Lily presupunea că femeia era detectivul-adjunct Lina Costas, căci tipa emana un aer dur de autoritate. S-a dovedit că avusese dreptate, când Costas s-a prezentat un moment mai târziu. Detectivul o intimida pe Lily, cu ochii ei precum boabele de cafea și privirea neclintită. Acum se simțea vinovată de tot felul de crime odioase și devenise conștientă de mostrele de ADN pe care le lăsa pretutindeni. Chiar și Poppy părea copleșită de prezența lui Costas. Un alt ofițer în civil a intrat în cameră și s-a prezentat ca fiind detectiv Jared King. El părea de o vârstă cu Lily, avea o stare de sănătate impecabilă ce-i radia prin pielea netedă, făcând astfel dovada interesului pe care-l acorda exercițiilor fizice.

– Investigatorii au terminat acum, i-a zis detectivul Costas lui Andy. Tatăl tău poate veni acasă când este externat. Doamnă Trevennen, aș vrea să stăm puțin de vorbă. Am putea merge în bucătărie, domnule Trevennen?

Andy a dat din cap. Poppy, care se așezase pe un scaun lângă vărul ei, s-a ridicat imediat și i s-a alăturat lui Lily. Au intrat împreună în bucătărie și au ocupat fiecare câte un loc în jurul mesei din lemn de pin, urmate de detectivi. Masa acoperită de vopsea scorojită era plină de facturi vechi și broșuri publicitare. Costas și-a scos carnețelul și stiloul și a aruncat o privire la pantalonii chinezești, matlasați, din satin, ai lui Lily.

– Înainte de a începe, voi nota doar câteva detalii, a zis Costas. Numele întreg și adresa?

Femeia a scrijelit pe hârtie în timp ce Lily îi dădea informațiile necesare.

– Sunteți nepoata lui Stephen Trevennen?

– Da, și verișoara lui Andy.

– Și William Isyanov?

– Este partenerul meu, a răspuns Lily, înghițind cu greu. Iubitul.

Avea nevoie să țină ceva în mână, să se joace cu un obiect, dar hârtiile lui Stephen nu păreau tocmai potrivite. Poppy stătea tăcută, privind-o pe Costas.

– Și Isyanov a locuit cu dumneavoastră, în Paddington?

– Ah, da, într-un fel. A fost doar ceva temporar, pentru că ne mutăm în Roma.

– El se află deja acolo?

– Da.

Detectivul King și-a îndreptat spatele în scaun, în timp ce Costas și-a pus stiloul pe masă. Lily i-a privit pe rând pe fiecare dintre cei doi, încercând să-și dea seama ce spusese ca să provoace acele acțiuni.

– De cât timp îl cunoașteți pe William Isyanov?

Detectivul Costas trebuie să fi excelat la cursul despre „Cum să faci o femeie să se simtă prost“, de la Academie.

– De trei luni. Ne-am cunoscut în martie și acum e mai. Da, trei luni.

Detectivul King avea un zâmbet empatic în colțul gurii și dădea ușor din cap de fiecare dată când răspundea Lily. Costas abia dacă clipea.

– Înțeleg că abia de curând ați luat legătura cu unchiul dumneavoastră. E adevărat?

– Da.

– Nu ați avut niciun fel de relații înainte de după-amiaza zilei de… Costas s-a oprit.

– Paisprezece mai, a intervenit King.

– Pot spune ceva? a întrebat Poppy, și fără a mai aștepta permisiunea, a continuat: A fost ideea mea să ne vizităm unchiul.

– Și de ce anume? a întrebat Costas.

– Pentru că e unchiul nostru, a replicat Poppy ca și cum ar fi vorbit cuiva incapabil să înțeleagă. Niciuna dintre noi nu-l cunoscuse înainte și am considerat că e momentul să-l întâlnim.

Costas a notat ceva și și-a reîndreptat atenția spre Lily.

– Iar domnul Isyanov v-a însoțit pe amândouă și a identificat această piatră ca având o valoare semnificativă?

– Da, cu asta se ocupă, identifică antichități. A lucrat într-o galerie de artă în Londra, iar acum

are un loc de muncă în Roma.

– Deci s-a mutat des?

– Da. Dar…

– Amprentele lui au fost găsite pe paharele cu vin de pe măsuța de cafea.

– Pentru că a fost aici, a zis Lily. A venit să-i spună lui Stephen ce aflase despre marmură. Și de unde aveți amprentele lui? Se află deja într-un dosar? Adică, nu ar trebui să fie dacă nu a făcut ceva rău înainte, nu?

O putea vedea pe Costas gândindu-se la răspunsul ei.

– Persoanele care lucrează în investigații pe cont propriu sau în recuperări, ca și domnul Isyanov, au amprentele înregistrate. Poliția britanică ni le-a trimis.

Lily și-a sprijinit spatele de spătar, pe când gravitatea situației o lovea din nou în plin.

– Isyanov a fost cu dumneavoastră vineri noapte?

– Da, bineînțeles. S-a întors de la Stephen; eu nu am mers cu el pentru că aveam niște documente de pus în ordine.

– La ce oră s-a întors?

– Târziu. Adormisem, deci nu știu exact. A fost prins în trafic pe Podul Spit.

– Detectiv King, poți verifica informația? a zis Costas, privindu-și ajutorul.

Lui Lily i se făcea greață. Nu mai voia să răspundă la alte întrebări. Își dorea ca femeia să-și dezlipească de ea privirea scrutătoare.

– Vă deranjează dacă ne oprim aici? Sunt puțin obosită.

Detectivul Costas și-a împins imediat scaunul înapoi și i-a mulțumit lui Lily pentru colaborare. Poppy a luat-o pe sora ei de mână pe sub masă.

– Vă putem contacta la această adresă dacă mai avem întrebări? a zis King, arătând cu capul spre carnetul lui Costas.

– Desigur, a răspuns Lily.

Ea și Poppy au rămas la masă, în timp ce Andy i-a condus afară pe detectivi.

– E absurd, a exclamat Lily. William nu a făcut așa ceva, știu că nu a fost el. Stephen pesemne că a povestit vreunui vecin care a zis altcuiva sau ceva asemănător.

– Poate, nu știu, a replicat Poppy. Nu-l cunosc pe individ.

– Poți să mă crezi pe cuvânt că nu a făcut-o el, a izbucnit Lily.

– Dar cât de bine îl cunoști, de fapt?

Andy a intrat în bucătărie și s-a așezat la masă.

– Cum te simți, Andy? a întrebat Poppy.

– În regulă, mda, cred că bine. A fost foarte înspăimântător pentru tata. Toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă…

– Pentre numele lui Dumnezeu, William e nevinovat, a strigat Lily. El a identificat marmura și atâta tot.

Poppy și Andy i-au aruncat amândoi priviri îndoielnice.

– Poate că nu are nicio legătură, poliția va afla cu certitudine, sunt sigur, a zis Andy. Dar bărbați fără scrupule seduc și se folosesc de femei de când e lumea, trebuie să știi asta.

– Trei luni nu e o perioadă lungă, Lil, a adăugat Poppy.

– Și de câte zile îl cunoști tu? a replicat Lily, uitându-se furioasă la sora ei și apoi la grămada de scrisori de pe masă.

Un restaurant thailandez local, reduceri la un magazin important de electronice, prețuri cu zece la sută mai mici la spălătoria de mașini săptămâna aceasta. Citroënul s-ar fi dezmembrat dacă îl spăla; doar încăpățânarea galeză îl mai ținea laolaltă.

– Voi aștepta raportul poliției înainte de a-l învinovăți, a zis ea. Hai, Poppy, nu avem niște cumpărături de făcut?

– Aveți ceva timp liber mâine? a întrebat Andy. Puteți veni la mine, să vă arăt lucrările mele?

– Ar fi foarte drăguț, a răspuns Poppy. Dă-mi adresa ta.

Lily o aștepta pe sora ei lângă intrarea principală, privind grădina și porumbarul pe care îl remarcase William. Poppy s-a întors spre Andy, pe când el încuia ușa.

– S-ar putea să-l vizitez din nou pe Stephen în după-amiaza asta. Se simte capabil să mă primească?

– Sunt sigur că i-ar plăcea mult să te vadă, dar a suferit un mare șoc și e destul de slăbit. Nu i-aș pomeni pe Philip, pe Jean sau pe Luca.

– Cine e Luca? a întrebat Poppy.

– Habar n-am, dar numele lui pare să-l supere pe tata, a răspuns Andy, zăngănindu-și cheile în buzunar. Pot să văd scrisoarea trimisă de mama?

Aruncându-i o privire lui Lily, Poppy i-a întins plicul lui Andy.

– E dură, a zis, dându-i hârtia înapoi, după ce a citit-o. Dar mama n-a fost niciodată o persoană foarte amabilă. De fapt, nici nu știu de ce s-a căsătorit tata cu ea.

– Deci scrisoarea asta îi reflectă firea? a întrebat Poppy.

– Cam așa ceva. N-am fost niciodată apropiat de ea. De fapt, aș putea spune că am evitat-o.

Lily se gândea la propria ei mamă, la Susannah, cum obișnuiau să gătească toate trei, în fiecare seară, râzând de tot și toate. Râsete curmate întotdeauna de tusea seacă a mamei lor.

– Așadar, ne vedem mâine, a spus Andy, uitându-se la ceas. Trebuie să plec.

Lily s-a urcat în Citroën, și-a pus centura de siguranță și a așteptat ca Poppy să intre în mașină. De îndată ce sora ei s-a așezat pe scaun, Lily a zis:

– Tu crezi că William e vinovat, așa-i?

– Nu am spus asta. Nu-mi pune cuvinte în gură.

Lily a pornit motorul și a ieșit, încet, pe strada îngustă.

– Nu nedrept, știu, însă e și mai nedrept când bătrânul tău tată a fost drogat și jefuit.

– Da, știu. Andy vrea să rezolve situația, dar…

– Fii mulțumită că nu depinde de el. Poliția va descâlci ițele, a spus Poppy. Deși încep să cred că decizia lui William de a se urca în avionul acela a fost una foarte proastă.

– Nu a avut de ales, s-a răstit Lily, iritată de vorbele surorii ei.

– Da, dar n-ar fi stricat să mai rămână câteva zile pentru a lămuri lucrurile. Asta dacă e nevinovat. Adică, de ce să sari într-un avion și să părăsești țara la doar câteva minute după ce ai fost acuzat de o faptă gravă?

– Poppy! Trebuia să fie la locul de muncă, în Roma, nu pricepi?

– Uite, amicul care i-a oferit postul ar fi acceptat să întârzie câteva zile, în condițiile de față.

– Nu știu de ce ești împotriva lui William, a răspuns Lily. Ne-am grăbit să ajungem la aeroport și n-am avut decât câteva minute să ne luăm la revedere, apoi Andy a venit la noi, țipând și purtându-se ca un nebun. Nici nu am avut timp să gândim. Părea totul așa de ciudat, că abia am înțeles ce se întâmplă.

– Spun doar că…

– Ai spus suficient, OK? i-a retezat-o Lily pe când se apropiau de șoseaua principală. Și-acum încotro?

– Am găsit un magazin cu prețuri de producător în Dural.

– Dural!

– Alexandria? E unul acolo.

Poppy a scos din geantă o bucată de hârtie mototolită și a citit-o.

– Pot să ajung, dar am nevoie de cafea și un corn mai întâi.

Lily s-a uitat la Poppy.

– Vrei să mergi mâine la Andy?

– Bineînțeles, aș vrea să-l cunosc mai bine cât mă aflu aici, chiar dacă nu pot afla ce s-a întâmplat cu tata.

– Mai trebuie să fac ceva înainte, a zis Lily, pe când traversau Podul Spit, să găsesc un internet café sau o bibliotecă și să-i trimit un e-mail lui William, să-i spun măcar că Stephen nu a murit.

Citroënul a rulat încet în susul dealului de cealaltă parte a podului.

– De ce nu accelerezi? a întrebat Poppy.

– Ba accelerez. Asta e tot ce poate.

Lily stătea răbdătoare, cu ambele mâini pe volan, cu ochii pironiți drept în față, nebăgând în seamă privirile holbate ale celorlalți șoferi ce treceau în viteză, în mașini mai noi și mai ușoare.

– Știi, astea erau folosite de francezi ca mașini de poliție.

– Știu ce simți pentru el, a zis Poppy. Dar nu te implica încă prea mult. Ia-o ușurel, bine? Adică, fă un pas înapoi.

– De ce?

– Pentru că încă nu știm nimic sigur. Unii bărbați chiar aleg femei vulnerabile și le exploatează. Le vorbesc despre dragoste și despre viitor și totul se întâmplă așa de repede, că femeia e orbită de partidele incredibile de sex și de cuvintele de amor, iar în clipa următoare se trezește fără niciun ban – sau chiar mai rău, moartă.

– Și tu știi toate astea, nu? a replicat Lily, furioasă.

– Da. Citesc tot timpul în reviste și în ziare despre asemenea cazuri. Iar după cele întâmplate cu Robbie, cred că ar fi bine să fii mai precaută.

Lily a simțit cum o podidesc lacrimile, așa că a clipit nervoasă, încercând să le alunge. Cu toții, poliția, Poppy, Andy și Stephen credeau că William o înșală. Era oare unul dintre acele suflete de gheață care se hrăneau cu femei sensibile? Își amintea de durerea pe care i-o provocase comportamentul de Casanova al lui Robbie. Apoi William intrase în viața ei, iar dragostea lui fusese ca o ploaie într-o grădină uscată. Lily știa că dacă o mințise, atunci durerea trădării avea să o ucidă.

William s-a trezit și, preț de o clipă, a crezut că se află înapoi în Paddington. Dar râsetele și joaca din hol ale gemenilor lui Alessandro și ai Francescăi i-au reamintit că era în Roma. S-a rostogolit iute pe o parte, și-a luat telefonul și l-a pornit. Avea vreo șase mesaje și, năpădit brusc de plăcere și ușurare, a văzut că unul dintre ele era de la Lily; un mesaj trimis cu câteva ore în urmă. Îi era dor de el și-i trimitea sărutări. S-a uitat la mesaj câteva minute, cu un zâmbet discret în colțul gurii. Lily se afla încă acolo, ținând cu nădejde celălalt capăt al firului ce-i unea.

După micul dejun, William s-a grăbit înapoi în camera lui, sperând să găsească un alt mesaj sau e-mail mai detaliat de la Lily. Și-a deschis laptopul, nerăbdător ca aparatul să-și facă rutina de pornire. Și apoi, da, mai primise un e-mail de la iubita lui.

William,

E-mailul începea cu numele lui, nu cu vreun „dragă" sau „scumpule". Doar „William". A continuat să citească.

Unchiul Stephen nu e mort. A fost drogat și și-a pierdut cunoștința. Se află la spitalul Royal North Shore. Fragmentul de marmură e dat dispărut, iar Andy a raportat furtul la poliție, precum și valoarea estimată, așa că, după cum spune el, iau situația foarte în serios.

Fapte. De asta avea nevoie. Așadar, nu fusese nimeni ucis. Era o infracțiune gravă să droghezi pe cineva, mai ales cu intenția de a fura o antichitate valoroasă. Poliția o să afle în curând că el nu avusese nimic de-a face cu infracțiunea.

Îi ajutăm pe Andy și pe Stephen cât putem de mult, deși s-ar părea că unchiul va trebui să rămână în spital destul de mult timp. Casa a fost percheziționată. Am suferit un șoc, după cum cred că-ți dai seama, așa că nu știu ce să spun. Am nevoie de timp să mă gândesc.

Lily

Nu știa ce să spună. Ce dracu' însemna asta? William era șocat – el fusese cel acuzat pe nedrept. A închis e-mailul, incapabil să citească celelalte mesaje din *inbox*. Un sms afectuos,

urmat la câteva ore de un e-mail rece. Era surprins. Ce se întâmplase în intervalul dintre cele două mesaje?

În două zile începea munca la noul job și bătaia de cap pe care i-o dădea întâmplarea nu-l ajuta defel. S-a întins pe pat și și-a pironit ochii în tavan. Poate n-ar fi trebuit să se urce în avion. Gianna i-ar mai fi putut ține locul la Leonelli câteva zile. Ar fi trebuit să rămână și să clarifice ceea ce amenința să devină o problemă mai gravă decât faptul că Andy făcuse o scenă în aeroport.

Alessandro a băgat capul pe ușa camerei lui William.

– Ai vreo veste?

– Stephen nu e mort, deci e ceva.

– Și Lily?

– Nu știu, a zis William, privindu-și vechiul prieten. Nu știu ce gândește.

8

– Întoarce aici la stânga, pe Blues Point Road.

Poppy a verificat din nou harta.

– Da, chiar aici. La numărul opt.

Lily a parcat în fața unui bungalou din piatră veche, împrejmuit de un gard alb, murdar, fixat cu țăruși și acoperit de iederă. A recunoscut autoutilitara Holden oprită pe aleea îngustă de lângă casă. Locuința părea să fie una dintre clădirile originale, din gresie, din zonă, cu o verandă ovală și doar un metru despărțind ușa de la intrare de alee.

– E evident că grija pentru proprietate nu face parte din moștenirea genetică, a șoptit Lily.

Lângă casa lui Andy se afla o altă clădire cu același aspect vechi, dar restul străzii era plin de birouri de arhitectură sau firme de publicitate și noi proiecte imobiliare. Poarta îmbătrânită de vreme a scârțâit când Poppy a împins-o.

– Locul ăsta arată ca în ziua în care a fost construit. Valorează o grămadă de bănet. Nu-mi vine să cred că Andy câștigă suficient ca să-și permită să locuiască aici.

– Or fi mulți care-și doresc portrete, a replicat Lily.

Poppy a ciocănit și Andy a deschis ușa. El purta o bluză din catifea neagră, stropită de vopsea, și niște blugi vechi.

– Ah, verișoarele mele frumoase, intrați. Am o surpriză pentru voi.

Andy le-a condus în casă, iar Lily a rămas mută de uimire, privind dincolo de holul mic. Partea din spate a casei fusese dărâmată și înlocuită cu un spațiu larg, deschis, cu vedere peste

golful Balls Head. Lumina soarelui umplea casa, alungând iluzia unei cabane înghesuite, de muncitor.

– Doamne! a exclamat Poppy în șoaptă.

Își întorcea capul dintr-o parte în alta, admirând priveliștea, picturile de pe șevalete și bluza din catifea a lui Andy. Înainte să se dedice fermei, Poppy își petrecuse timpul mergând la picnicuri cu băieții din echipa de rugby a Colegiului Sfântul Paul, de la Universitatea din Sydney. Genul acela de picnic unde primul care iese din mașină aruncă un *frisbee*. Lily era destul de sigură că niciunul dintre acei tineri nu purtau bluze de catifea.

Andy zâmbea în timp ce verișoarele lui priveau, absorbite, în jur.

– Am făcut eu însumi mare parte din modificări. Se face puțin cam cald vara, pentru că ne aflăm spre vest, dar când vin, vâjâind, dinspre golf, furtunile din sud prindem, în general, tot ce e mai bun.

– A fost foarte ingenios să pictezi și să renovezi, a zis Lily. Priveliștea e fantastică.

În stânga încăperii se aflau vreo douăsprezece șevalete cu picturi mari pe ele, în diverse stadii, iar în dreapta găseai o bucătărioară cu o masă din pin recondiționată și câteva scaune de modele diferite. Pe masă se aflau două boluri, alături de o cutie de cereale Coco Pops.

– Asta-i pentru tine, Andy.

Lily i-a întins vărului ei o mapă mare din carton.

– Pentru mine? E un cadou, dragă verișoară Lily?

Andy a pus mapa pe masă și a deschis-o.

– E destul de rară, a zis ea. Matrița făcută din blocul de cupru al unui armurier german din Primul Război Mondial. Mie mi se pare splendid!

Lily l-a privit atent pe Andy, în timp ce el a apucat pânza, a îndepărtat-o cu grijă și a ridicat sigiliul pentru a-l privi mai îndeaproape.

– Uită-te aici, vezi? a zis ea, arătând obiectul. Cele trei ghinde de pe mâner și scoica de la baza tecii, și iată, altă ghindă pe lamă. Să tot mergi la război cu o asemenea armă!

– Da, e neobișnuită, a replicat Andy, punând cadoul înapoi în mapa de carton.

– Este hangerul unui ofițer, a continuat Lily. Imaginează-ți cum zăngănea prin pădurea rece de pin. Calul scotea aburi, hangerul meșteșugit îi bătea coapsa și…

– Da, mersi. Să fac un ceai?

Puțin rușinată de entuziasmul ei vizavi de matriță, Lily s-a îndreptat spre o bibliotecă plină cu cărți.

– Te superi dacă mă uit?

Aplecându-și capul într-o parte, a început să citească titlurile volumelor de pe raftul de sus.

– Mulți poeți francezi, Rimbaud, Mallarmé, iar asta ce-i?

A scos o carte grea, îmbrăcată în piele, puțin tocită la colțuri, și a citit titlul.

– *Portretul lui Dorian Gray*. E o ediție frumoasă, a zis, răsfoind paginile.

Ridicându-și privirea, a observat că Poppy se chinuia să găsească ceva de spus, și într-un final s-a agățat de ideea de recondiționare.

– Cody și cu mine am renovat vechea noastră casă de la țară. Desigur, nu arată la fel de spectaculos ca a ta, dar am făcut totul singuri.

– Serios? a spus Andy. Ai poze?

Andy s-a sprijinit de blatul de bucătărie cu brațele încrucișate.

– Nu am fotografii la mine. Am încercat să păstrăm aerul anilor ’30, însă am modernizat bucătăria și băile.

Poppy și Andy s-au lăsat prinși într-o discuție despre furnizori de lemn, despre tipuri de lemn de esență mai tare sau mai moale, despre pete, vopseluri și glaspapir, în timp ce Lily continua să analizeze biblioteca și conținutul ei. Din fața casei s-a auzit un zgomot, iar o tânără într-o flanelă din catifea, lungă până în pământ, a intrat în hol și apoi în încăperea luminată de soare.

– Bună dimineață, Hedy, a spus Andy. Ele sunt verișoarele mele, Lily și Poppy.

Hedy a zâmbit și le-a salutat. Tânăra era înaltă și zveltă, cu un chip ca de elf și o tunsoare băiețească. Andy a plesnit-o peste fundul micuț. Ea a zâmbit și l-a împins, apoi s-a așezat, a întins mâna după cutia de Coco Pops și a umplut un bol.

– Andy, observ acolo câteva dintre picturile tale, am putea să…, a dat să spună Lily.

– Sigur că da, încântat.

Imaginile erau toate figurative, reprezentând numai bărbați desfășurând diverse activități. Pe când se plimbau de la un tablou la altul, Andy le vorbea întruna, pe nerăsuflate.

–…iar înțelegerea a fost că dacă eu le asiguram profesionalismul, talentul, dacă vrei să-l numești așa, atunci aveau să-mi dea pânză și vopseluri. Am acceptat, dar cu condiția ca materialele să nu fie dintre cele mai ieftine. Nu-mi pot irosi munca. Ar devaloriza colecțiile tuturor semnate Andrew Trevennen. Oamenii ăștia investesc în mine. Am un legământ cu ei.

– Un legământ! Mamă! a exclamat Lily, aș…

– Așteaptă, și bineînțeles că primesc, lucrări de o calitate superioară. Iar asta se datorează orelor de muncă pe care le dedic activității mele. Aștept să fie liniște în jur. Nu am suferit

niciodată de somn, așa că pictez noaptea.

Lily a observat-o pe Poppy dând aprobator din cap și dându-și silința să pară că înțelege. Știa ce-ar fi crezut William, dacă s-ar fi aflat acolo.

– Explorez tema eului ca himeră, a explicat Andy.

Poppy s-a uitat la pictor, apoi la tablou, cu cea mai gravă încruntătură posibilă și și-a încrucișat brațele pe piept, zgâriind cu unghiile puloverul bleumarin, din lână.

– Da, un soi de eu monstruos, așa cum e exprimat de părțile animaliere.

Andy era un pictor iscusit, dar în toate lucrările lui părea să se regăsească chiar el. Tablourile purtau titluri precum „Autoportret I“ și „Autoportret XXVII“, plus întreaga serie de numere dintre ele și dincolo de ele. Lily a observat că figura din tabloul din fața lor era dotată cu un organ genital de proporții uriașe. Până ce au ajuns la „Autoportretul XXIV“, iar Andy a analizat fiecare aspect al său raportându-l la lei, la porci de Guineea și la curcani, Lily își dăduse seama că Poppy se apropia de capătul răbdării.

– Vedeți voi, trebuie să plasez această declarație vizavi de punctul cronologic în care mă aflu pe coordonata carierei și a vieții mele, a continuat Andy. Conform ideologiei mele, trebuie să lupt din toate puterile înainte de a mărturisi cine sunt cu adevărat înăuntrul cadrului intim al ramei.

Andy și-a pus mâinile în șolduri și s-a apucat să picteze, apoi s-a întors spre ei.

– Îmi pare atât de rău. Mă ia valul și nu mă pot opri. Vă plictisesc pe amândouă de moarte, nu-i așa? Ziceți-mi doar să tac, vă rog.

– Habar n-am despre ce vorbești, a zis Poppy. Credeam că pictezi peisaje.

– E fascinant, s-a minunat Lily, străduindu-se să mascheze orice urmă de sarcasm. Cu adevărat fascinant!

Andy a rânjit, ignorând comentariul lui Poppy.

– Bun. Înseamnă mare lucru pentru mine ca niște oameni inteligenți să-mi privească tablourile.

Lily și-a aruncat privirea spre Hedy, jenată că Andy făcea astfel de comentarii în prezența iubitei lui, care continua să mănânce Coco Pops, ca și cum s-ar fi aflat într-o cameră pustie.

– L-ai vizitat pe Stephen aseară?

Lily s-a întors la masă, simțind nevoia să se așeze.

– Da, se simte puțin mai bine, a răspuns Andy, alăturându-se surorilor la masă. I-am pus câteva întrebări, nici prea directe și nici prea sfidătoare despre motivul pentru care au plecat părinții voștri în Africa.

– Cred că erau niște idealiști, a zis Lily. Și știu că tatei îi cam plăcea aventura, adora ideea de a fi un medic adevărat fără frontiere. Sau, cel puțin, așa ne-a povestit mama.

– Da, nu înțeleg de ce Jean a descris decizia lor ca fiind o toană, a zis Poppy. Cu greu poți descrie activitatea într-un ONG medical din Africa drept o chestiune de impuls.

Poppy a scos scrisoarea lui Jean din geantă și a pus-o pe masă, a mai scotocit puțin și a scos și o fotografie.

– Ai o copie a pozei ăsteia, nu?

Lily a ridicat fotografia și a dat din cap.

– 1974. Mama avea douăzeci și doi de ani, iar tata, douăzeci și cinci. Uită-te la ei; parcă erau copii, nu? Mama purta pânză topită și mărgele, și uită-te la tata, ce păr avea, a zis ea.

– Și el purta mărgele, a adăugat Poppy. Au mers în Zair, nu?

– Nu, mama mi-a spus că au fost în Sudanul de Sud, cu o organizație umanitară. Îți amintești de brățările întortocheate, din argint, pe care obișnuia să și le pună? Erau sudaneze.

– Nici mie nu mi se pare că e o hotărâre de moment să practici medicina într-un deșert care mișună de capre; de aceea l-am întrebat pe tata. Nu am înțeles foarte clar. Spunea ceva în legătură cu o conjunctură nefericită, a zis Andy.

– Ce ciudat, a spus Poppy.

– Din experiența mea am înțeles că e greu să prevezi ce vor face oamenii în fața oportunităților neașteptate, a continuat Andy, aruncându-i o privire lui Lily.

– Te referi la William, nu? a întrebat Lily.

– Da, dar și la alte persoane.

– El n-ar fi…

– William are cunoștințele necesare, legăturile, scuza să părăsească țara…

– Și drept urmare, a intervenit Lily, sugerezi că nu m-a iubit și nu m-a respectat deloc. Dar nu e adevărat.

Cu o expresie jenată pe chip, Andy își pironise ochii pe spatele cutiei de Coco Pops.

– A vrut să-ți vinzi magazinul, casa – iar locuința ți-ar aduce mulți bani – și să-l urmezi într-o țară străină unde nu cunoști pe nimeni, în afară de el, a subliniat Poppy. Ai cui bani i-ați folosi ca să vă stabiliți acolo? Ai tăi.

Lily a deschis gura ca să protesteze, apoi s-a oprit. William își păstra apartamentul din Londra; tatăl lui îl închiriase în numele lui. De ce vindea ea tot ce avea?

Hedy și-a terminat micul dejun și a dus bolul la chiuvetă. Nu părea să aibă mai mult de

douăzeci de ani. Ce căuta cu un tip de treizeci și șase?

– Nu ai semnat niciun act și nu i-ai dat niciun document oficial, nu? a întrebat Poppy.

– Ce vrei să spui? El…

Lily nu și-a putut termina propoziția. William avusese acces la toate aspectele vieții ei, la toate conturile; cele ale magazinului, documentele personale și actele importante. Le ținea pe toate acasă, așa că William le-ar fi putut studia foarte ușor când ea era plecată.

Zdrăngănitul vaselor spălate de Hedy umplea liniștea. În cele din urmă, Andy a reluat:

– Tata a mai spus că mamele noastre nu s-au înțeles din momentul în care s-au întâlnit.

– Mă-ntreb de ce? a intervenit Poppy.

– Mama era ceva mai în vârstă decât tata, a explicat Andy. Iar tata era cu șapte ani mai mare decât Philip. Jean avea patruzeci de ani când m-a avut pe mine. În ce an s-a născut mama voastră?

Lily a privit-o pe Poppy, care a răspuns:

– Mama s-a născut în 1952, iar mama ta trebuie să se fi născut în jur de…1934 sau cam așa ceva. Erau optsprezece ani diferență între ele. Dar am impresia că a fost vorba de ceva mai mult decât de un simplu conflict între generații.

– Ah, cine știe? a zis Andy, lăsându-și scaunul pe spate. Hei, ascultați, se dă o petrecere grozavă sâmbătă seara – vine toată lumea. Ați vrea să fiți acolo? Vine și Hedy.

Hedy și-a ridicat privirea, iar un zâmbet leneș i s-a întins pe față.

– La cine te referi prin „toată lumea“? a întrebat Poppy.

– Niște artiști din oraș, va fi distractiv. Ne putem întâlni aici și mergem împreună.

– Andy, eu mă distrez jucând Uno cu băieții mei și dăruind o broască de ciocolată câștigătorului.

Poppy s-a uitat la sora ei.

– Dar sunt sigură că lui Lily i-ar plăcea la nebunie să te însoțească.

– Și, ce impresie ți-ai făcut? a întrebat Poppy.

– Despre ce?

Mașina s-a oprit la semaforul din North Sydney. Lily s-a uitat repede în jur ca să-și dea seama

cum să intre înapoi pe Eastern Distributor Street.

– Despre picturile lui. Știi tu, chestiile alea…

– Cred că inspiră o atmosferă înăbușitoare, solipsistă, care îți dă senzația de claustrofobie. Figurile păreau să aibă un punct mort, doar că nu-ți dădeai seama care e acela. Semănau puțin cu o implozie. Dar sunt bine executate.

– Să înțeleg că nu ți-au plăcut?

– Nu prea. Adică, e talentat, dar cred că lucrările sunt puțin deplasate.

– Dar nu așa se presupune că trebuie să fie? Arta contemporană care-ți scoate ochii?

– Poate, a zis Lily ridicând din umeri. Eu sunt genul pasionat de arta decorativă.

– Știe să vorbească, fără îndoială; nu se mai oprește. Dar e talentat și pare să aibă succes, deci presupun că are ceva de spus.

Poppy a căscat.

– William a studiat arta, nu-i așa?

– Da, istoria artei.

Culoarea semaforului s-a schimbat, iar a apăsat accelerația.

– Și îmi povestea că era un idealist romantic până să înceapă să predea la universitate. Cred că încurcătura asta cu fragmentul pierdut a căzut ca o pacoste pe capul lui.

– Idealiștii romantici întotdeauna o încasează la un moment dat în viață, a comentat Poppy, căscând din nou.

– Și oamenii practici și pragmatici nu pățesc la fel? a zis Lily. Ce părere ai de mama? N-avea urmă de romantism în ea și tot a plătit. De două ori.

9

— *Caro* [6] , îmi pare așa de bine să te văd.

Gianna a intrat ca o furtună în biroul lui William, cu părul în vânt și brățările zdrăngănind pe mâna ei frumoasă.

– Bună, Gi, a salutat-o William, ridicându-se.

Cei doi s-au sărutat pe ambii obraji, iar Gianna l-a prins de mâini, s-a dat în spate și a început să râdă.

– Lucrăm împreună, ei? Ce mai echipă vom face!

William încerca să-i imite starea de bună-dispoziție, dar simțea cum eșuează. Se îndreptase spre Leonelli trecând prin Grădinile Borghese, traversând Piazza del Popolo și apoi urmând aleile înguste și străzile pietruite, pe lângă cafenele și magazine luxoase, nefiind în stare să se gândească la altceva în afară de lipsa de comunicare din partea lui Lily.

Noul lui birou, sălile de licitații și depozitele miroseau a cafea și a bani, dar totul părea îndepărtat, ca într-un film căruia îi acorda prea puțină atenție. Și purta costum și cravată, iar acum Gianna voia ca el să fie entuziasmat.

– E așa de auster, a constatat femeia, privind în jur. Spune-i Allegrei să-ți aducă tot ce ai nevoie. Știu că PC-urile sosesc în după-amiaza asta. Și alege niște lucrări din depozit ca să acoperi pereții; de acum clienții se vor tot perinda pe aici.

Gianna s-a îndreptat spre două canapele lucioase, joase și o masă în stil Rococo, aurită, cu picioare sculptate în model floral.

– *Santo Dio!* Cine a pus asta aici? E hidoasă! Ca un coșmar marca Versace.

Italianca și-a scos iPhone-ul din buzunar și a început să tasteze ceva pe ecran.

– Îmi voi însemna să trimit pe cineva să o ia de aici.

– Pot să mă organizez și singur, Gi, a protestat William, dându-și seama că rămăsese holbându-se la părul ei roșcat.

Gianna s-a întors și l-a privit surprinsă.

– Nu și dacă stai și desenezi, *caro*, ceea ce făceai când am intrat. Am lista de clienți, poate ne uităm peste ea azi, mai târziu, și m-a abordat un bărbat, un anume domn Pasella, care a moștenit o colecție și ar dori să i-o evaluăm. Vreau să-l întâlnesc cât mai curând și…

– Care sunt cei mai buni agenți imobiliari din Roma?

– Prin jur…

– Nu, de cealaltă parte a râului; poate în Trastevere. Cred că Lily ar fi fericită acolo.

Gianna a ridicat din sprâncene și a dat ușurel din cap.

– Îți voi face rost de niște nume. Și nu uita că luăm prânzul la două cu Alessandro și cu frații Rossoni.

Femeia a ieșit cu pași mari din birou, iar William și-a reluat desenul care reprezenta clădirea de peste drum. Îl aștepta atâta socializare. Nu era tocmai ce-și imaginase, și nici ceva cu care să se simtă în largul lui. Ar fi preferat să stea singur în depozit, analizând marmurile și rămășițele vechii Rome decât să-și petreacă timpul în restaurante fine, angajat în conversații nesfârșite, fără nicio importanță.

Otto s-a așezat în poala lui Poppy, printre pături și perne. Și-a scuturat coada când Lily a ieșit din dormitor, îmbrăcată în rochia ei albastră, i-a aruncat o privire sfioasă și s-a întors la noul lui prieten uman.

– Nu are voie acolo.

– Atunci dă-i voie pentru mătușica Poppy.

Poppy a gângurit către Otto și a început să-i trimită pupicuri prin aer. Câinele fremăta de plăcere. Atâta atenție era de-a dreptul copleșitoare.

– E mare păcat că l-ai castrat, a zis Poppy. Cu șarmul lui și cu inteligența lui Jack Russell Janie a mea, ar fi făcut niște cățeluși super-mișto.

– Super-mișto?

– Am trei băieței, a zis Poppy, scărpinând urechile animalului.

Lily a intrat tropăind în bucătărie. A verificat bolul cu lămâi Meyer pe care le tăiase din seara precedentă, a pus oala din alamă pentru gem deasupra flăcării, a introdus feliile de fruct, niște apă, a adăugat zahăr și o păstaie ruptă de vanilie și a amestecat.

Poppy l-a împins pe Otto din poală și a intrat în bucătărie ca să caute în frigider. A scos la iveală un măr și o mână de struguri.

– Struguri în mai, a zis ea, umplându-și gura. Genial!

– Pe la voi nu se găsesc fructe bune, nu?

Lily privea cum se dizolvă zahărul, iar lichidul se îngroașă ca un sirop.

Poppy a înghițit.

– Doar fructe tropicale, dar în general nu prea se găsesc. În afară de tine, fructele sunt singurul lucru de care îmi e dor.

– Ah, a exclamat Lily. Ai auzit, Otts? Îi e dor de surioara ei.

– Avem întotdeauna o cameră liberă pentru tine și pentru Otto.

– În niciun caz. O să facă viermișori, o să ia purici și căpușe și va fi mâncat de un crocodil.

Poppy s-a întors cu mărul pe canapea.

– Unii câini mai mor și așa.

– Îh, Poppy!

Lily a umplut ibricul cu apă și l-a pus pe foc, în timp ce marmelada de lămâi fierbea la foc mic.

– Ia-ți schnauzerul tău.

– N-am timp să cumpăr schnauzeri, astăzi îmi iau lenjerie intimă, a strigat Poppy, de pe pat. Presimt că așa va fi.

– Păcat că magazinul lui Suzy e închis.

– Sunt sigură că Suzy nu vinde Cottontails de la Bonds [7] , ceea ce-mi propusesem să cumpăr. Șorturi.

Lily o auzea pe Poppy chicotind de una singură și s-a dus până în pragul ușii.

– Doar nu porți așa ceva, nu?

– Doar n-o să adun vitele în bustieră?

Poppy și-a luat prosopul și s-a îndreptat spre baie.

– Am intrat în magazinul lui Suzy. Toată marfa ei e la fel de practică precum un pompier de ciocolată.

– Te transformi într-un „personaj colorat de provincie“, Pops, a zis Lily, vărsând apa fiartă în ceainic.

– Există și destine mai tragice de atât, a replicat Poppy. Ca de exemplu, să ai niște chiloți tanga, cu mărgele, băgați în fund, într-o călătorie de o zi.

Lily a zâmbit pe când turna cu grijă o cantitate mică de limoncello în gem, oprindu-se ca să admire culorile și să inhaleze aroma sufocantă a lămâilor coapte.

Borcanele sterilizate erau așezate în rânduri pe blatul de bucătărie, iar ea a transferat cu lingura amestecul galben în ele, ștergând picăturile în timp ce trecea de la un vas la altul. Cumințenia îndeletnicirii ei o calma, iar mintea i s-a reîntors la William. Erau rare momentele când el nu se afla în gândurile ei. S-a oprit din umplut borcane și s-a sprijinit de blatul mesei, cu fruntea în palme. Își dorea să se afle în brațele lui puternice și calde, voia să-i dea să guste noua ei dulceață și să râdă împreună de Otto și să fie totul așa cum fusese înainte ca el să plece.

– Hei, ce s-a întâmplat?

Poppy stătea în pragul bucătăriei, înfășurată în prosop și cu apa picurându-i din păr.

Lily s-a îndreptat și a continuat să umple vasele cu dulceață.

– Sunt în regulă. Deschid magazinul când termin aici.

Era inutil să i se plângă lui Poppy. Viața ei nu avea să mai fie la fel ca înainte de momentul plecării lui William. Pe atunci avea dragoste și siguranță, planuri și un viitor. Acum nu părea să mai vadă nimic înaintea ei. El nu-i răspunsese la e-mail, iar ea nu-i mai trimisese altul.

Lily s-a îmbrăcat în haine călduroase și s-a așezat la biroul din magazin. În fața ei se afla un ghid de conversație în italiană. Se pregătea să-l arunce la coșul de gunoi, când Otto, lătrând furios, a ieșit făcând un salt din coșul lui și a fugit iute spre ușa de la intrare. Lily s-a uitat într-acolo și i-a văzut pe detectivul Costas și pe partenerul ei, detectivul King, însoțiți de alți doi ofițeri în uniforme. Costas a deschis ușa.

– Bună dimineața, domnișoară Trevennen, putem intra?

Desigur că întrebarea detectivului era una retorică. Lily a așezat ghidul la loc pe birou.

– Acesta este agentul Towers, iar dumnealui este agentul Bosworth, a continuat Costas, de la medicină legală. Aș vrea să vă mai pun câteva întrebări dacă se poate. De asemenea, am un

mandat aici, care ne autorizează să culegem mostre de ADN din casa dumneavoastră.

– ADN? a zis Lily nevenindu-i să creadă.

– Avem mostre de la locul faptei și trebuie să adunăm câteva și de aici, pentru a verifica dacă se potrivesc cu ale lui William Isyanov.

– Dar… chiar e suspect?

– E o persoană care ne interesează. Pot să-i las pe ceilalți să intre?

– Da. Nu știu dacă voi găsi… adică, și-a luat periuța de dinți cu el. Și aveți nevoie de o periuță de dinți, nu?

– Ne puteți arăta unde a dormit?

– Dormea cu mine, la etaj, a zis Lily pe când ceilalți trei polițiști au intrat în magazin.

– Ați schimbat așternuturile de când a plecat? a întrebat Costas.

Lily a închis ochii, dând din cap. Când avea să-i deschidă, Costas și grupul ei vor fi dispărut.

– Chiar trebuie să puneți asemenea întrebări?

– Sunt conștientă de natura delicată a situației, dar avem un mandat și vă sfătuim să cooperați.

Poppy a apărut în capul scărilor, pieptănată și îmbrăcată în blugi și un pulover.

– A venit poliția să strângă mostre de ADN și să mă interogheze din nou, a zis Lily. Vor intra în dormitor. Nu știu cât timp.

Cei doi agenți în uniforme au urcat treptele, strecurându-se pe lângă Poppy care avea o expresie șocată pe chip.

– Intrați în magazie, le-a zis Lily lui King și lui Costas.

Nu-și dorea ca prezența poliției să îi alunge clienții. Și nici la etaj nu voia să se afle, în timp ce agenții îi analizau lenjeria de pat. Lily a făcut un semn spre masa cea mare și a mutat un teanc de ziare.

– Buna dimineața, doamnă Napier, a salutat Costas, zâmbind, când Poppy li s-a alăturat.

S-au așezat toți patru, Lily și Poppy aflându-se acum față în față cu detectivii. Înainte ca unul dintre ei să poată vorbi, Lily a întrebat:

– Ce se întâmplă dacă se potrivesc mostrele de ADN?

– Vom emite un mandat pentru arestarea lui Isyanov, a zis King.

– Dar el e în Italia. Ce veți face? Le veți cere italienilor să-l extrădeze?

– Domnișoară Trevennen, a spus Costas pe un ton ferm, ca și cum ar fi voit să-i amintească lui Lily că intenționa ca ea să conducă interogatoriul. Ce știți despre familia lui?

Fratele lui, Mischa, pesemne că la el se referea. Nu la părinți, cu siguranță. Erau severi, dar Lily descoperise că puteau fi totodată generoși și sinceri.

– Sunt ruși și locuiesc în Londra. Părinții lui William dețin o afacere de succes cu importuri de alimente.

– Se știe că are legături cu Kiril și Semyon Isyanov, a zis King, iar fratele lui, Mischa Isyanov, e foarte bine cunoscut în lumea crimei organizate.

– Bineînțeles că are legături cu ei, sunt familia lui. Doar pentru că ei fac lucruri rele, asta nu înseamnă că William e la fel. Nu e o concluzie tocmai justă.

– Iar acum lucrează în Italia.

– Da.

Faptul că se afla în Italia și existența unui frate implicat în lumea interlopă atârnau greu în aer.

– Sunt milioane de oameni în Italia care nu au nicio legătură cu mafioții, a zis Poppy.

Niciunul dintre detectivi nu a răspuns.

– Strângeți mostre de ADN, îi investigați familia, ce altceva mai faceți? vocea lui Lily s-a frânt pe când vorbea.

– A stabilit în vreun fel contactul cu dumneavoastră?

– Nu.

– Vă așteptați să o facă?

– Nu mai am acces la internet aici, și nici telefonie fixă. Am doar telefonul mobil. Dacă vreți să luați legătura cu ComTel sunteți invitații mei. Am primit niște mesaje din Bangkok, când William se afla în drum spre Roma, dar nu am mai auzit nimic de atunci. Deși nu mi-am verificat e-mailul.

– Din câte cunoașteți, Isyanov consumă opiacee? a întrebat detectivul King, coborându-și privirea în carnet.

Lily s-a uitat tăios la el.

– Și ce relevanță are întrebarea asta, detective King? a răbufnit Poppy.

Lily și-a așezat o mână pe brațul surorii ei. Iritarea lui Poppy ajunsese la paroxism, dar nu ajuta cu nimic să înfrunte poliția.

– Vă rugăm să ne informați dacă vă contactează Isyanov.

Lily nu a răspuns. Costas n-avea decât să-și plimbe pantalonii bleumarin afară din magazinul ei și să investigheze cearșafurile altcuiva. Agenții de la etaj terminaseră, pentru că au coborât

tropăind și au rămas așteptând tăcuți la baza scărilor.

– Mulțumim, a zis Costas, ridicându-se. Ne vom întoarce în câteva zile ca să luăm o declarație oficială.

Lily a dat din cap, dar nu s-a clintit de pe scaun. De îndată ce au plecat polițiștii, a alergat în dormitorul de la etaj și s-a aruncat pe partea lui William de pat, îngropându-și fața în pernă.

Poppy a urmat-o, s-a întins lângă sora ei și și-a trecut un braț în jurul ei.

– Cred că mai bine l-ai suna. Nu poți să tot amâni și să speri că se va rezolva de la sine. Tot va trebui să-l înfrunți la un moment dat.

– Nu pot, a suspinat Lily. Mi-e frică.

– De ce?

– De ce ar putea sau n-ar putea spune.

Poppy și-a sprijinit obrazul pe umărul surorii ei.

– Lily, ascultă-mă. Câteodată mă arunc cu capul înainte și iau lumea la întrebări, când de fapt ar trebui să aștept să văd ce se întâmplă. Tu aștepți prea mult, dintotdeauna ai făcut la fel. De asta nu te poți ascunde, cum ai făcut cu Robbie.

– Și dacă a fost el? a strigat Lily în pernă. Dacă m-a folosit?

S-a întors și s-a uitat la sora ei. Dar lacrimile au copleșit-o și și-a ascuns iar chipul în pernă.

– Mai bine să afli acum, înainte de a face ceva ce nu mai poate fi reparat, a zis Poppy. Înainte să te măriți cu el sau să ai un copil – atunci ai cădea cu adevărat în capcană, te asigur.

– De ce nu a rămas? a șoptit Lily. De ce nu le-a spus că nu a făcut-o el?

Poppy nu a răspuns, dar Lily știa ce gândește sora ei.

10

În afară de e-mailul scurt în care îl anunța că Stephen nu a murit, William nu mai auzise niciun cuvânt de la Lily timp de o săptămână. Când avea să se simtă în stare să spună ceva? se întreba el. Când avea să decidă că el merita ceva mai mult decât primea?

William găsise un apartament în Trastevere, pe dealul unde mai stătuseră împreună, pe o stradă cu multă verdeață, ce dădea în via Garibaldi. Gianna îl ajutase să-l găsească, negociind un preț bun de închiriere, mânuind disprețul și indiferența în stilul italienesc inimitabil de a se tocmi. Aflat într-o clădire veche, apartamentul avea o sufragerie și un dormitor cu uși franțuzești ce se deschideau spre balcoane cu vedere la râu. Dacă privea în jos, William putea vedea casele din Trastevere, bulevardele și bisericile, Tibrul cel leneș și, la stânga, domul Sfântului Petru, zărit prin ceața obișnuită amestecată cu poluare. Perdele albe, transparente cădeau de la ferestre pe podelele întunecate, lăcuite, iar tavanele înalte erau punctate de ventilatoare. Lily ar fi adorat casa. Încă aștepta sosirea lucrurilor lui din Londra, dar în ciuda celor mai strașnice eforturi ale Francescăi de a-l face să se răzgândească, William a cumpărat o saltea, a așezat-o pe podeaua dormitorului și s-a mutat în noul apartament.

Cablul de telefonie și serviciul de internet trebuiau încă instalate, iar telefonul mobil era inutilizabil pe o perioadă pe care nimeni nu părea să o cunoască. A schimba în Italia compania furnizoare de servicii de telecomunicații îți garanta o perioadă de haos în ce privește comunicarea la distanță. Nu avea un scaun pe care să se așeze și nici masă la care să mănânce în apartament, dar nu-l deranja.

Mersese pe jos de la firmă spre casă; nu era un drum lung, însă gazele de eșapament și zgomotul îi făcuseră plimbarea dezagreabilă. William și-a aruncat cheile pe masa de bucătărie,

a luat un pahar și a turnat un deget de whisky, l-a băut, și-a scos cravata și haina și a deschis ușa balconului.

Soneria de la intrare a bâzâit, așa că s-a dus la interfon și a întrebat cine e.

– Alessandro.

William i-a deschis.

– Whisky? l-a întrebat el când prietenul lui a pătruns în apartamentul său de la etajul trei.

– Da. Te rog.

William a luat un al doilea pahar.

– E o poziție bună, a remarcat Alessandro. Te-ai descurcat de minune.

– Mulțumesc. Și cu ce ocazie ai venit aici? S-a întâmplat ceva? Francesca și băieții sunt…

Alessandro a dat băutura pe gât, iar William a reumplut paharul.

– Încurcătura cu vărul lui Lily?

– Da?

William își simțea respirația din ce în ce mai alertă.

– Poliția din Australia m-a sunat azi după-amiază. E de rău, William. E rău pentru noi toți.

Lily stătea la biroul ei din magazin și se holba la florile ofilite de spânz. Dacă William ar fi cumva implicat în otrăvirea lui Stephen – ceea ce nu era posibil, dar dacă ar fi fost –, i-ar veni greu să-l mai iubească. Să fure era una, dar să lase un bătrân inconștient pe podea, în toiul nopții, era un act de o cruzime incalificabilă. A ridicat o petală și i-a dat drumul înapoi. Ce absurd! William nu ar fi fost în stare să drogheze un bătrân, tot la fel cum nu ar fi putut ea deschide un club de noapte.

Poppy a coborât alergând pe scări, cu o geantă pe umăr, gata să atace magazinele.

– Distracție plăcută, a zis Lily, ridicându-și privirea de la florile uscate.

– Da, e al naibii de sexy să cumperi lenjerie pentru băieți.

Poppy s-a aplecat să-l mângâie pe Otto.

– M-am tot gândit la situația lui William. Mai povestește-mi despre Gianna.

– E înaltă, elegantă, are genul de frumusețe tipic italienească, îmbrăcată perfect și are o diplomă de master sau ceva de genul acesta în restaurare arheologică. Aparent, William și cu

ea și-au petrecut un weekend împreună, acum câțiva ani, și ea nu poate trece peste, iar acum visurile stau să i se îndeplinească pentru că va fi numită asistenta lui la Leonelli.

– Mi-ai spus că i-ai văzut odată împreună?

– Eram la cină, în Roma. S-a așezat lângă el și a salivat toată noaptea. Până la finalul serii se formase practic o baltă sub scaunul ei.

Poppy și-a frecat bărbia.

– Mmm.

– Ce înseamnă „mmm"?

– Îl cunoști mai bine decât mine, a spus Poppy, ca și cum s-ar fi îndoit că vreuna dintre ele îl cunoștea cu adevărat. În fine, ne vedem mai târziu. Nu-ți face griji pentru cină; hai să mergem undeva special azi, fac cinste.

Lily a dat din cap, posacă la gândul că avea să înfrunte dimineața singură cu imaginația ei și cu clienții.

După câteva ore de verificat cărți din inventar, Lily a decis să asculte niște muzică și a început să caute în colecția de CD-uri din magazie. William începuse cu Nick Cave și-i parcursese toate albumele în ultimele săptămâni. Așa că Lily nu voia să-l asculte din nou. În schimb, a ales o simfonie a lui Beethoven.

Avea nevoie de ceva măreț, mai important decât ea, ceva… și atunci telefonul a început să sune.

– Lily, sunt eu.

– William, unde ești?

Vocea lui îi aducea lacrimi în ochi și dor în inimă. În acel moment, el s-ar fi putut face vinovat de furtul *Mona Lisei*, al Sfinxului și al Operei din Sydney și tot nu i-ar fi păsat.

– Nu-mi merge mobilul până – nu contează. Sunt la Gianna acum. Vorbesc de pe un telefon fix.

Exista câte o pauză după ce vorbea fiecare. Asta dădea conversației un aer artificial, dar nerăbdarea din vocea lui a luat-o chiar și așa prin surprindere.

– În apartamentul Giannei?

– Da. Poliția din Australia a sunat la Leonelli și le-a spus că sunt suspectat de comiterea unor infracțiuni.

Lily a simțit cum i se strânge deodată stomacul. A întins mâna să-și recapete echilibrul pe când se așeza la masa din magazie.

– Ești cu Gianna?

– Ea nu e acum aici. Există un mandat pentru arestarea mea.

Acum Lily își putea auzi propria voce ca pe un ecou.

– Ești în apartamentul ei?

– Un mandat ca să mă aresteze, Lily. Pricepi? E îngrozitor pentru firmă. Și pentru mine. Nu e un început grozav ca îngrijitor de colecție de antichități valoroase.

Lily privea fix telefonul. Munca lui. Oare doar de asta îi păsa? Nu de ea sau de relația lor sau de viitor. Locuia cu Gianna în timp ce ea refuza să schimbe cearșafurile pe care dormise el astfel încât să-l poată simți încă aproape.

– Lily?

– Nu a fost tocmai un picnic într-o zi însorită nici pentru mine, să știi, a răspuns ea.

A urmat o pauză, apoi William a întrebat:

– Înțelegi cât de îngrozitor e pentru mine?

– Da, eu…

– Ba nu, nu înțelegi. Aș putea merge la închisoare sau în cel mai fericit caz să-mi pierd locul de muncă la Leonelli, pe prietenii mei, Alessandro și Francesca, și toate șansele de a mai munci în industria asta vreodată.

– Andy zice că…

– Încă susține că am încercat să-i ucid tatăl, nu? Tâmpitul. Dar ție îți place, nu? Și lui îi placi tu, asta era evident.

– E vărul meu, normal că…

– Oh, știu că el crede că eu am făcut-o, a răbufnit William. Și se pare că și tu crezi la fel.

– Nu, dar…

– Dar ce? Am dreptate, nu-i așa? Slavă Domnului că mai sunt oameni care au încredere în mine aici.

– Te referi la Gianna? a replicat Lily, închizând cu furie o carte care se afla pe masă. Sunt sigură că ea înghite toate lucrurile pe care i le spui, așa cum am făcut și eu.

Preț de un moment s-a lăsat liniștea. Apoi Lily a auzit vocea lui William la fel de slabă și rece ca piatra aceea mizerabilă dispărută.

– Așa cum ai făcut tu, a repetat el. La timpul trecut.

William a închis.

Lui nu-i păsa decât de Leonelli și de Gianna. Lily și-a oprit mobilul. Nodul din gât era insuportabil. Lui nu i se părea nimic în neregulă cu faptul că se vedea cu Gianna, lăsând-o pe ea singură cu dezastrul din Sydney.

A urcat greoi treptele, a intrat în bucătărie, s-a întins spre dulapul de deasupra frigiderului și a scos sticla de limoncello. A băut o dată direct din sticlă. Apoi a luat un borcan cu gem de prune din frigider. Lily a auzit-o pe Poppy urcând pe scări, bocănind, și imediat a ajuns la ușa bucătăriei, cu brațele pline de pungi de la Target. Lily a desfăcut capacul borcanului și a scos dulceața cu două degete.

Poppy s-a uitat la sticla de limoncello.

– L-ai sunat, nu-i așa?

– El m-a sunat pe mine.

Poppy a scăpat pungile pe podea.

– Atunci nu a fost de bine?

Lily a scuturat din cap și a așezat borcanul de gem pe blatul de bucătărie. Lacrimile îi șiroiau pe obraji.

– Nu, nu a fost.

William a încercat să-i telefoneze înapoi după un minut, însă Lily își oprise mobilul. Nu intenționase să se poarte așa. Nimic nu era la fel de important ca a-i spune cât de mult o iubește, cât de tare îi lipsea și cum nu mai putea rezista o singură noapte în absența ei. În schimb, el încercase să o rănească, să o facă să se simtă la fel de îngrozitor pe cât se simțea și el. Grozavă strategie!

A ieșit din apartamentul Giannei, a prins trenul ce ducea spre Trastevere și a urcat dealul. Și-a scos jacheta, și-a lărgit cravata și a parcurs colina cu pas ușor, prin căldură. Lily îl iubea, nu se îndoia de asta. Sau cel puțin credea că nu se îndoiește. Dar ce mai știa el? Dacă putea fi acuzat de furt și presupusă tentativă de omor, nevinovat fiind, atunci întreaga noțiune de siguranță era pur și simplu spulberată în vânt.

Intrând în clădirea de apartamente, William s-a oprit și a privit în jur la treptele ce duceau spre palier, la căsuțele poștale ale locatarilor și la podeaua mozaicată. Totul părea să fie lipsit de soliditate. Clătinând din cap, a continuat să urce. Era doar stresul, atâta tot. Era sigur însă că fără Lily nimic din ceea ce făcea ori plănuia nu mai avea sens.

Cu o zi în urmă îi sosiseră pachetele din Londra. Cutiile erau îngrămădite în fiecare colțișor

gol, dar el nu avea energia necesară pentru a le desface. Pe când traversa bucătăria, William a observat cele șase borcane de marmeladă pe care Lily insistase să le ia cu el. S-a oprit, a întins mâna și a atins încet unul dintre ele cu degetul. În parcul de afară putea auzi copii alergând, iar în pieptul lui se cuibărise o durere care nu avea de gând să dispară.

Poppy și Lily ședeau la masă, cu o tabletă de ciocolată în față. Otto se întinsese la picioarele lui Lily, dar plânsetul ei l-a făcut să se ridice și să-și pună capul pe genunchiul stăpânei. Cățelul știa că n-ar fi trebuit să-i tragă tricoul preferat de pe culmea de rufe, dar la momentul respectiv i se păruse o idee bună. Poate că dacă stăpâna îi vedea căința din priviri, se oprea din plâns.

– Nu am vrut să spun „dar". Știu că a sunat ca și cum aș fi avut rezerve, dar nu am, a zis Lily.

Poppy i-a întins o bucată de ciocolată și și-a rupt una și pentru sine.

– Și apoi ce a zis?

– Că e evident că eu îl cred vinovat, dar măcar unele persoane din Roma au încredere în el. Se referea la faptul că Ginna îl crede, iar eu nu. Apoi mi-a închis.

Otto nu mai putea suporta. Simțea nevoia să o lingă pe Lily pentru ca ea să știe cât de tare își regreta el fapta. Animalul și-a așezat labele pe coapsa ei, forțându-se să-i ajungă la obraji.

– Poate că de fapt vrea să spună că nu-și dorește cu adevărat o viață alături de mine. Eu știu ce înseamnă să obosești într-o relație, dar nu cred că el știe, a continuat Lily. A lucrat în recuperări timp de patru ani, zburând în toată lumea, salvând piese de artă furate pentru clienți privați și, chiar dacă nu vorbește mult despre asta, știu că a avut parte de destule femei. Femei cu care nu a vrut să se lege la cap. Până acum, după spusele lui.

Lily și-a suflat nasul, a mai mâncat o bucățică de ciocolată și a continuat:

– Dar oare angajamentul ăsta înseamnă și să ducă gunoiul? Sau să mă vadă în pantaloni de trening? Astea nu prea pot fi calificate drept niște momente strălucitoare când ai zburat din Hamburg la New York din bani decontați. În plus, poate că Gianna e așa de îndatoritoare că nu-i cere să ducă gunoiul. Probabil că nici nu are gunoi.

Otto scheuna la picioarele ei.

– Trebuie scos la plimbare, a zis Poppy, mângâind capul cățelului. Hai să mergem în parcul de lângă port.

Lily și-a luat haina din lână roșie, și-a tras o pălărie veche, cloș, din fetru și și-a vârât o mână de șervețele în buzunar. Auzind cuvântul „plimbare", Otto a coborât în goană treptele, pierzându-și echilibrul pe podeaua lustruită, din lemn, a magazinului și alunecând pe când

încerca să cotească în capătul scărilor.

Lily a încuiat ușa, în timp ce Poppy și Otto au pornit înainte. Au trecut pe lângă cafeneau Rosa, dar Lily nu se mai încumeta să intre în acel loc de când Robbie o sedusese pe barmanița adolescentă și o dusese în Italia. Ea s-a oprit însă și a zis:

– În apartamentul Giannei. Și în patul ei.

Otto se întindea și trăgea de capătul lesei, gâfâind de parcă s-ar fi sufocat. Poppy s-a uitat către câine.

– N-au minte, așa-i?

– Toți gândesc cu ce au între picioare. Otto ar face la fel dacă nu l-aș fi ușurat de povară.

– Lily, ești doar într-o pasă proastă.

Lui Otto i s-a îndeplinit voia și fetele și-au continuat drumul spre parc. În patul ei. Corpul lui lăsându-și amprentele pe cearșafurile celeilalte, pe buzele și pe trupul ei. Lily a răsucit între degete șervețelele din buzunare. O durea așa de tare încât simțea că, dacă-și desfăcea haina, ar fi găsit o crestătură zimțată în piept și sânge scurgându-i-se pe picioare.

– Îl urăsc, Poppy, a strigat ea. Îl urăsc.

Poppy nu a răspuns.

În cele din urmă, surorile au ajuns la șoseaua principală și au traversat în fugă, când traficul s-a mai domolit puțin.

– Poți să-l scoți din lesă acum, a zis Lily când au ajuns în parc.

Otto a scâncit de entuziasm pe când Poppy îi desfăcea zgarda, anticiparea plăcerilor ce-l așteptau fiind aproape insuportabilă. Poppy a eliberat în cele din urmă încuietoarea, iar câinele a pornit ca din pușcă spre ceilalți patrupezi. Nici măcar un gâtlej de pui nu l-ar fi putut opri, deși era posibil să-i fi strecurat puțină indecizie temporară.

– Vor veni alții, a zis Poppy.

– Nu vreau pe alții. Îl iubesc pe el.

– Tu și Robbie erați înnebuniți unul după celălalt, îți amintești? Erai cu adevărat îndrăgostită. S-a terminat și te-ai îndrăgostit din nou. Nu e un capăt de lume.

– Nu, nu e la fel cu William – și nu te uita așa la mine. Robbie și cu mine eram tineri, iar unele lucruri nu contau. Dar acum îmi dau seama că sunt importante. Robbie și cu mine priveam viața diferit, iar mai devreme sau mai târziu ne-am fi despărțit din cauza asta.

– Și ce e așa de diferit cu William? a zis Poppy, mijind ochii și privind spre port. El te înțelege?

– Hai, fii cinică. Dar nu e vorba doar de înțelegere; e ca și cum am avea aceeași culoare pe

dinăuntru, o culoare ce poate fi văzută într-o anumită lumină. Nu mi-a fost dat să întâlnesc mulți oameni de acest fel, bărbați sau femei, tineri sau bătrâni.

– Aceeași culoare.

Poppy a oftat.

– Data viitoare îmi vei spune că aveți aceeași tapiserie și consum de carburant.

Lily a pășit pe iarbă, pentru a se așeza pe o bancă. După câteva minute, Poppy i s-a alăturat. Au rămas acolo împreună, privind la câinii care alergau și se jucau.

– Mama îl îndrăgea pe Robbie, nu? a spus Poppy, rulând lesa lui Otto.

– Da. Slavă Domnului că a așteptat să moară până ce a început, sau am început, să ne îndepărtăm. Mă bucur că mama s-a dus crezând că sunt în siguranță și că mi-am construit un cămin.

– Oh, Lily, a șoptit Poppy, strângându-și sora de braț.

– În ultimele luni vorbea despre tata în fiecare zi. Nu despre moartea lui, ci despre timpul petrecut împreună. Știi, cred că a vrut dintotdeauna să-mi dăruiască asta.

– Ce să-ți dăruiască?

Lily a oftat.

– Mi-a spus că s-au iubit mult, că fuseseră fericiți și că-și doriseră copii. Nu mai avea mult de trăit, dar m-am agățat mereu de ce mi-a povestit – chiar dacă a fost adevărat sau nu –, și anume că am fost născute din dragoste.

– Ce naivă mai ești!

Poppy și-a încrucișat picioarele și și-a vârât mâinile în vesta matlasată. Briza sărată răscolea frunzele și gunoaiele pe lângă picioarele lor.

– Nu crezi că băieților tăi le place să vă vadă pe tine și pe Cody fericiți împreună?

– Nu m-am gândit niciodată. Viața e așa de agitată la fermă; Cody și cu mine nu avem timp de toate dulcegăriile astea. Muncim împreună, iar băieții iau parte la activitățile noastre când nu sunt cu bona lor.

– Ai încredere în Cody?

Poppy a ridicat din umeri și și-a scos o șuviță de păr din gură.

– Uite, s-ar putea ca el să mai facă din când în când ochi dulci vreuneia, în secret, dar sincer, majoritatea bărbaților procedează la fel. De fapt, cred că ar muri fără a flirta. Dacă ar călca strâmb, cred că l-aș bate. Asta ți-o spun sigur. Dar n-ar fi capabil.

– De unde știi?

– Pur și simplu știu. Ne iubește pe mine și pe băieți. E o pacoste când e țâfnos, se ia de purtarea copiilor la masă, ocupă tot patul, poate fi extrem de egoist, dar e un tip de încredere. E un familist convins.

– Ești norocoasă, a zis Lily, trăgându-și pălăria mai mult pe frunte. Ai ales un om bun.

– Sunt o grămadă ca el în lume. Nu toți sunt leit Robbie. El avea o problemă.

– Și probabil că și William e la fel, după cum se pare, a replicat Lily.

– Nu, nu e aceeași problemă. Poate că și-o pune cu această Gianna, dar cel puțin nu locuiește cu tine în timp ce trăiește cu ea.

– Mersi, Poppy, mă simt mult mai bine.

– Nu începe iar să plângi, a zis Poppy, înghiontind-o enervată pe sora ei. Am vrut să zic că nu au trecut decât câteva luni de relație cu William, față de șase ani, câți au fost cu Robbie. De ce nu vii la fermă pentru o vreme? Poate întâlnești pe cineva normal.

– Ce dracu' vrei să spui? a zis Lily, încruntându-se spre sora ei. Ce înseamnă „normal", până la urmă?

– Robbie te-a înșelat, iar acum William s-ar putea să se folosească de tine. Mi se pare destul de riscant să te convingă să vinzi tot și să mergi în Roma. Și nu e deloc normal.

– Taci, Poppy. Tu și cu Andy faceți povestea asta să sune a ceva ce nu e adevărat. Nu știi nimic. Ești blocată într-un pustiu cu niște vaci și reptile mâncătoare de câini.

– Poate ai crezut că infidelitatea compulsivă a lui Robbie era normală. Poate acum crezi că un bărbat care-ți cere să-ți vinzi bunurile pentru el, după doar câteva luni, e normal. Și-n plus, tocmai ai zis că-l urăști.

– OK. Acum te poți opri.

Lily s-a ridicat și s-a îndreptat către gloata de câini. Poppy a urmat-o.

– Nu te înțeleg. Juri că nu e în stare să-l drogheze pe Stephen și să fure, dar îl crezi capabil să te înșele. Spune-mi că nu plănuiești în continuare să vinzi totul și să dai fuga la el.

Părul lui Lily flutura în vânt.

– Nu cred că mai am spre ce să mă grăbesc, Poppy.

Fără să-și mai aștepte sora sau câinele, Lily a traversat înapoi parcul și s-a îndreptat spre casă.

11

Un detașament de chelneri tineri și chipeși se plimbau printre mesele din restaurant, izbutind să servească mulțimea de cetățeni eleganți ai Romei și să-și arate, în același timp, *la bella figura*.

William își pipăia cu degetul furculița de pe masă, așteptând venirea lui Alessandro. Mintea îi rătăcea spre ultima ocazie cu care luase masa în Roma. Era împreună cu Lily. Îi dăruise o lingură veche pentru gemurile ei, îi sugerase să se mute la Roma împreună; ba adusese în discuție chiar și căsătoria. Și iată-l acum singur, pe cale să fie dat afară de la Leonelli și chinuit mai mult decât ar fi crezut posibil de dorul pentru Lily.

Alessandro a intrat grăbit în local și s-a așezat la masă.

– *Scusi*, William, am avut o problemă minoră în legătură cu o livrare.

– Nu s-a spart nimic, sper.

Alessandro a clătinat din cap, i-a făcut semn unui chelner și a comandat o sticlă de vin.

– Așadar, ai vreo veste de la Lily?

– Da, din cele neplăcute, a răspuns William, așezând furculița la locul ei. Trebuie să spun că niciunul dintre noi nu a rămas fericit. Am spus numai lucruri nepotrivite.

– E greu să știi ce e de spus în asemenea situații, a replicat Alessandro, ridicând din umeri.

William a aruncat o privire spre un cuplu care se strecura pe lângă masa lor. Nu era însă greu să-ți dai seama ce nu ar fi trebuit spus.

– Nu vreau să fac una ca asta, a zis Alessandro. Nu mi-am imaginat niciodată că…

– Nu-ți face griji. Înțeleg. Nu mă poți ține în firmă cât timp sunt anchetat pentru tâlhărie.

Chelnerul a adus vinul și le-a umplut paharele.

– William, nu mă îndoiesc de nevinovăția ta, știi asta. Dar poți băga mâna-n foc pentru Lily?

William și-a ridicat paharul, pe când îi erau servite pastele *linguine amatriciana* [8] .

– Te referi la sentimentele ei pentru mine?

Alessandro a clătinat din cap.

– Nu, la onestitatea ei. De-abia dacă o cunoști.

– Sugerezi că Lily ar fi făcut fapta și că mi-a înscenat mie totul? Dar e absurd.

– Nu chiar, a răspuns Alessandro. Se mai întâmplă și ciudățenii. S-ar putea să ți se fi întins o cursă. Te-ai gândit să-ți bagi nasul, să găsești poate o pistă…

– Nu. Așa procedam înainte, a zis William. E mult mai simplu, e adevărat, dar am terminat acum.

– Toată situația asta familială de care se interesa sora ei; se poate să fi fost o minciună. Poate că surorile și vărul lor te-au sabotat. E totul foarte bine lucrat.

– Lily n-ar face niciodată așa ceva. Știu sigur.

William a băut restul vinului din pahar dintr-o singură înghițitură. Alessandro s-a lăsat pe spate și s-a uitat un moment la prietenul lui.

– Dar ce zici de fostul ei iubit – cel care a furat cartea?

– Nu a furat-o; era un amator care spera să o vândă pe bani buni.

– Uite, ia-ți o vacanță până se lămurește situația. Nu vreau să te pierd cu totul. Am așteptat mult să te prind fără ocupație.

Alessandro și-a încărcat furculița cu linguine, a mâncat pastele și apoi a continuat să vorbească.

– Familia Francescăi are o casă în Atrani, nu departe de Amalfi. Bine, nu e Capri, dar de ce nu mergi acolo să te relaxezi o vreme? Redirecționează-ți toate apelurile către mine, lasă computerul aici. Până când ai să te întorci, se va fi rezolvat totul.

La masă au fost aduse două farfurii cu pește prăjit, însoțite de salată verde.

William nu a răspuns, dar îi părea o idee bună. Traiul în Roma și așteptarea lui Lily aveau să-l distrugă.

Le fusese servită cafeaua, când Alessandro a întrebat pe neașteptate:

– Și Gianna?

– Gianna? Ce-i cu ea?

Alessandro a ridicat din umeri.

– Te place, ar face orice să te ajute.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Eh, ce zici de un grappa?

Poppy stătea învelită pe canapea, cu o ediție din *Women's Weekly*, cel mai nou număr al revistei *Crescătorul australian de pui*, o cană de cacao și o farfurie cu pâine cu fructe, unsă generos cu unt.

– Mi-aș dori să vii cu mine, a zis Lily, aruncându-i o privire oropsită surorii ei.

– Petrecerile nu sunt pe gustul meu. Și sunt dărâmată de cât am hălăduit toată ziua prin Bondi Junction [9] . Dar una dintre noi trebuie să meargă. În plus, nu am cu ce mă îmbrăca, în schimb tu ai.

– Ba nu e adevărat.

– Patru șifoniere și nu ai cu ce să te îmbraci?

– Nu am haine pentru o petrecere de tipul celei pe care a descris-o el. Nu o să cunosc pe nimeni și probabil că vor fi cu toții artiști.

– De-abia mă pot mișca, Lil. Va trebui să reprezinți ramura noastră de familie de una singură.

– Hmm.

Lily a intrat în camera ei și s-a așezat pe pat. O petrecere cu artiști. Nu exista, pur și simplu, un alt soi de vestimentație potrivită, în afară de cea neagră. În pantalonii ei trei sferturi, negri, și cu puloverul în aceeași culoare, Audrey Hepburn trasase o modă printre boemi. Dar Lily nu se simțea o Audrey în acea seară.

Privindu-se în oglindă, ei i-a venit o idee. Diane Cilento în *Agonie și extaz*, cu Charlton Heston în rolul lui Michelangelo. O greșeală genială de atribuire a rolurilor. Ea avea să fie Contesa de Medici, sponsorul lui înstărit. Ideea necesita o ținută luxoasă, în tonurile bogate ale Renașterii. Rochia de petrecere violet-închis în stilul anilor '50, împreună cu șalul ciocolatiu cu auriu, din devoré. Nu aducea exact a contesă, dar era suficient cât să-i facă măcar o parte din seară interesantă.

– Așa te duci îmbrăcată? a zis Poppy, când Lily a ieșit din dormitor.

– Ai luat legătura cu spiritul mamei, nu?

Lily și-a prins niște cercei rotunzi, de culoarea bronzului și a privit-o cu invidie pe Poppy care ședea ghemuită sub pătura matlasată, cu pernele din tapiserie spălăcită adunate în jurul capului și cu Otto adormit pe picioarele ei.

– N-am vrut să spun că e indecent, dimpotrivă, arăți fantastic.

Poppy și-a pus jos revista.

– Îmi pare rău că-ți dau bătaie de cap. Simt că vreau să te protejez, dar trec drept o scorpie autoritară. Nu știu cum să mă temperez, însă orice ai face tu, eu am să te sprijin.

– E-n regulă, înțeleg.

Lily a zâmbit și a rupt o bucățică din pâinea cu fructe a surorii ei.

– Scuzele îți sunt acceptate.

– Îmi plac la nebunie pantofii, a remarcat Poppy. Sunt așa de nostimi cu panglicile și pietrele. Tu arăți mereu bine. Eu parcă aș fi căzut într-un coș de gunoi cu resturi de la Laura Ashely și RM Williams, în întuneric, și am ales orice mi-a picat în mână, apoi am plecat mai departe spre cel mai apropiat Kmart cu reduceri.

– O să-ți găsim ceva drăguț de purtat la nunta aia. Știu niște magazine care s-ar putea să-ți placă.

Lily și-a îndesat ultima fărâmă de pâine în gură și și-a scuturat firimiturile de pe mâini.

– Fără buticuri unde te fac să te simți prost și ai o singură cabină mare de probă. Și fără magazine *second-hand*, mirositoare. David Jones, în oraș; nu merg în altă parte.

– Atunci Gravy Bones să fie.

Lily a scos cheile mașinii din geantă.

– Păi, bucură-te de canapea.

– Te asigur c-am s-o fac. Pa.

Lily a parcat Citroënul în fața casei lui Andy, a ciocănit și a așteptat. În cele din urmă, Andy a deschis ușa și a sărutat-o iute pe obraz. Pe hol se auzeau glasuri, iar ea l-a urmat pe Andy, descoperind doi bărbați și pe Hedy așezați la o masă. Acolo se afla o sticlă de votcă și lângă ea niște lămâi și o oglindă cu o lamă. Hedy i-a zâmbit lui Lily și a salutat-o, timp în care cei doi indivizi încălțați cu cizme cu bot ascuțit și cămăși fistichii se holbau la ea. Luminile orașului

scânteiau, reflectându-se în iahturile ancorate în golful de sub Balls Head.

– Verișoara mea, Lily, a anunțat Andy. Așa că mai întâi familia.

El a presărat niște praf alb pe oglindă și a ridicat lama.

– Verișoară?

Toți ochii s-au întors spre Lily, iar ea a încercat să-și mascheze șocul.

– Ăăă, nu mersi.

A tușit de două ori.

– Eu, ă… merg la…

Pierzându-și interesul pentru ea din momentul în care spusese „nu“, bărbații s-au întors la praful alb, dar Hedy i-a oferit o țigară cu marijuana din care fuma. Avea să fie o noapte lungă.

– Nu, mulțumesc, Hedy. Mă rezum la apă în seara asta. Conduc.

Ochii lui Hedy au sclipit pe când trăgea din țigară. Lily i-a privit pe Andy și pe ceilalți bărbați cum toacă, rulează și inhalează până ce, la un semnal nevăzut, toți s-au ridicat și s-au îndreptat spre ușa de la intrare.

Erau cinci – ea și încă patru oameni care nu mai știau pe ce lume se află. Ideea de a se înghesui în autoutilitara lui Andy și să-i lase pe cei drogați să conducă i-a indus lui Lily o panică ce creștea din ce în ce mai mult. Oare el se aștepta ca ea să meargă în spate, ca un câine dus pe șantier? Simpla idee a făcut-o să vrea la toaletă.

– Să vin cu mașina mea? a zis ea. Putem încăpea toți, confortabil.

Andy a ridicat din umeri și a privit la ceilalți. Toți păreau inconștienți de faptul că tocmai ce Lily evitase un posibil dezastru.

– Bun, voi merge la baie înainte să plecăm, a zis ea și s-a strecurat înapoi înainte ca Andy să încuie ușa.

Lily a traversat holul scurt și a intrat, din greșeală, în magazie. Întorcându-se ca să iasă, Lily a observat că podeaua erau plină de hârtii, unele dintre ele stropite de vopsea, altele marcate cu urme murdare de pantofi. Printre ele se afla și matrița armei nemțești pe care i-o oferise lui Andy.

Lily a găsit baia, a închis ușa și a încercat să priceapă de ce o duruse atât să-și vadă darul aruncat. Nu era supărată pentru că vărul ei tratase un lucru așa de rar cu mare neglijență, ci pentru că reprezenta un cadou din partea ei, ales cu mult drag. Oamenii nu prețuiau darurile făcute de cei din familie? Câteva lacrimi i-au alunecat pe obraji, furând cu ele puțin rimel. Lily și-a scos trusa de machiaj din geantă și chiar pe când se pregătea să-și refacă înfățișarea, Andy a ciocănit tare la ușă.

– Haide, te așteptăm cu toții, a strigat el.

Tulburată de tonul lui furios, s-a repezit la ușă, a deschis-o și l-a urmat afară. Era o prostie să plângă; nu fusese decât o matriță veche și idioată. Chiar nu trebuia să impună oamenilor anumite lucruri.

Călătoria spre Newtown, marcată de indicații de traseu inexacte și chicote ascuțite, au stors din Lily orice urmă de chef de petrecere pe care l-ar fi putut avea. Nimeni nu a așteptat-o cât timp a încuiat mașina, forțând-o să-i urmeze în goană pentru a-i prinde din urmă, iar pe când cei cinci urcau tropăind pe scările metalice ale depozitului dezafectat, cineva i-a pus o mână pe fund. Trebuie să fi fost Andy, căci el era singura persoana din spatele ei. Îngrozită, ea aproape că l-a plesnit peste mână.

În fața lui Lily s-a deschis o încăpere mare, plină cu oameni ce dansau pe un ritm bubuitor de bas, învăluiți de o perdea de fum de țigară. Prima ei impresie a fost că nimerise într-un tablou de Hieronymus Bosch, ce întruchipa iadul. Toată lumea părea să se cunoască intim sau acționau ca și cum ar făcut-o. Andy a luat-o de mână, și-a croit drum prin mulțime și au urcat câteva trepte spre o cameră mai mică. Privind în jur, Lily a observat canapele și paturi, bunurile personale ale cuiva și o bucătărioară.

Lily nu fusese niciodată o petrecăreață, și chiar și în perioada în care fusese dependentă de morfină, ea preferase să se întindă pe pat, ametită, să se uite la poze sau să asculte muzică. Când sosea la câte o petrecere, primul ei gând era întotdeauna un scurt calcul mental al timpului pe care urma să-l petreacă acolo.

Zgomotul și fumul îi făceau greață, iar Lily nu vedea sensul unei asemenea adunări. Nimeni nu vorbea, deși sexul practicat viguros, după cum păreau să demonstreze un număr de cupluri dintr-una din camerele de la etaj, nu necesita conversație de complezență. Sau poate că era bine-venită doar la început. Da, trăsese paiul cel scurt în seara asta, deși Poppy ar fi fost atât de departe de zona ei de confort încât ar fi trebuit să trimită o echipă în căutarea ei.

Lily a rămas într-un colț cu Hedy, care părea mulțumită să stea cu ea, deși iubita lui Andy încercase să o sărute de două ori. Lily fusese un pic alarmată, dar a evitat momentul fără a lăsa loc resentimentelor. Andy s-a înapoiat la ele, clătinându-se prin mulțime, și Hedy a plecat să danseze.

– Te distrezi? a întrebat el.

– Nu prea sunt genul care merge la petreceri, Andy. Am avut parte de o viață destul de liniștită pentru o lungă perioadă de timp. Robbie și cu mine stăteam mai mult acasă. Sau mai degrabă eu stăteam.

– Cine e Robbie? Credeam că William e prietenul tău.

– Robbie și cu mine am avut o relație de șase ani, înainte să îl cunosc pe William. Ne-am

despărțit destul de recent.

– Deci stai cu William doar din nevoie? E un instrument de tranziție, după cum se spune.

Andy a băgat mâna în buzunar și a scos un pachet de țigări, oferindu-i una lui Lily. Ea a clătinat din cap; Andy a ridicat din umeri și și-a aprins una.

– Nu trebuie să confuzi o aventură cu o relație serioasă, a zis el, suflând fumul.

– Nu, sunt sigură că nu confund lucrurile.

Andy și-a pus un braț în jurul umerilor ei. Lily s-a încordat.

– Ca văr mai mare al tău, Lily, îmi dau seama că va trebui să am grijă de tine.

– Și Hedy? a zis Lily, retrăgându-se din înlănțuirea lui. De ea ai grijă?

Andy a zâmbit, aruncându-și brațul într-o parte.

– Hedy? Hedy slăbănoaga? Nu prea înțeleg de ce îmi bat capul cu ea.

Apoi s-a uitat către Lily și a surâs iar.

– Cu excepția faptului că ea îmi poartă mie de grijă.

– Nu prea e corect.

– Nu, nu e. Știe și ea, iar dacă nu-i place, poate pleca.

– Între timp tu accepți ce are ea de oferit.

– Așa stau lucrurile, verișoară scumpă. Parteneri de futai, amanți, zi-i cum vrei. Ia uită-te acolo, a spus Andy, arătând cu capul spre dansatorii transpirați și transpuși cu toții în transă. Nu vezi pe careva că ar vorbi despre Proust sau că i-ar păsa măcar de ce are altcineva de zis.

Lily a privit masa clocotitoare de dansatori, înțelegând ce voia Andy să transmită.

– Poate că mergea la nouăsprezece ani, dar nu acum, nu la douăzeci și nouă.

Andy avea treizeci și șase de ani.

– Vrei să dansezi?

Răspunsul scurt era „nu“. Lily voia să meargă acasă, să facă un duș și să se culce după ce lua două pastile de Panadol și citea una dintre revistele lui Poppy.

– Bine, a răspuns ea, având senzația că trebuia să facă un efort, și l-a urmat pe Andy pe scări.

Pe ringul de dans aglomerat nu mai puteai face altceva decât să te clatini dintr-o parte în alta. Lily presupunea că trebuie să fi fost distractiv dacă erai plin de cocaină până la refuz, dar fiind singura persoana trează de acolo, muzica îi rănea urechile și toată adunarea părea destul de lipsită de rațiune. Andy și-a așezat mâinile pe umerii ei și a privit-o în ochii, apoi s-a repezit brusc înainte și a sărutat-o, împingându-și limba în gura ei. Înecându-se îngrozită, Lily a

încercat să scape, dar el a tras-o aproape de el, i-a lipit chipul de pieptul lui, balansându-se în ritmul muzicii. Având în vedere dezavantajul pricinuit de înălțimea și puterea lui neașteptată, ea a simțit cum o cuprinde panica. Smulgându-se din strânsoarea lui, Lily a privit în jur căutând un culoar în mulțime, dar s-a trezit prinsă între străinii rău-mirositori, cu fețe găurite de numeroase piercinguri și care trădau indiferență față de dorința ei de a fugi. Andy a rânjit și s-a îndreptat iar spre ea, cu o sclipire lascivă în ochi.

O mână i-a strâns umărul. Lily a vrut să se întoarcă și să muște. Claustrofobia și panica amenințau să o copleșească, însă imediat și-a dat seama că era Hedy. Luând-o de mână, Hedy a tras-o prin mulțime spre un balcon al scării de incendiu de la etaj, cu deschidere spre stradă.

– Ai nevoie de aer, a spus Hedy. Te-am văzut învârtindu-te.

Lily, care se ținea de balustradă cu ochii închiși, a înghițit în sec, inspirând aerul rece al nopții.

– Îți plac genul ăsta de lucruri? Eu îmi dau seama că nu ești amatoare.

Hedy i-a întins o sticlă cu apă.

– Urăsc petrecerile, le-am urât dintotdeauna, a zis Lily sorbind cu sete din sticla cu apă, pentru a scăpa de gustul scârbos din gură.

Dacă Hedy i-ar fi dat o sticlă de dezinfectant, ar fi fost fericită să-l înghită și pe acela.

Hedy a ridicat din umeri, a scos o pipă și o brichetă și a aprins substanța dinăuntrul pipei.

– Nu sunt obișnuită cu toți oamenii ăștia, a zis Lily, privind înapoi spre gloată.

Hedy a dat din cap și a inhalat.

– Ia și tu, a zis, întinzându-i pipa. Te va ajuta să te relaxezi.

– Nu, chiar nu vreau. Mersi, Hedy.

– Mă cheamă Courtney, dar Hedy sună mai bine.

Lily a băut cu nesaț din apă și a zis:

– După Hedy Lamarr?

– Cine e?

– Un om de știință și o actriță frumoasă din anii ’40.

– Super, a zis Hedy, încuviințând din cap. Da, după Hedy Lamarr.

Amândouă au râs, iar Hedy a întrebat, arătând către rochia lui Lily:

– E vintage? E foarte frumoasă.

– Mulțumesc, a răspuns Lily, încântată de comentariu. Da, e vintage. Am cumpărat-o acum câțiva ani.

– Îți faci cumpărăturile în piețele din Paddington?

– Când eram adolescentă, îmi petreceam aproape toate sâmbetele acolo. Dar majoritatea hainelor retro de acolo nu mă mai interesează acum.

– Am un stand cu propriile mele modele. Aproape de școală.

– Voi veni să mă uit, locuiesc în apropiere, a zis Lily.

– Ah, aici erai.

Andy a pășit pe balcon, cu cămașa lui cu model din piele de șarpe descheiată până la brâu.

– Credeam că ai fugit fără să-ți iei la revedere.

– Nu, luam doar niște aer proaspăt.

Lily s-a lipit de balustrada scării de incendiu, încercând să se îndepărteze cât mai mult de el. Dacă intenționa să o sărute din nou, ea avea de gând să-l arunce peste balustradă, pe caldarâmul de dedesubt. Dar Andy a păstrat distanța, fără a aduce vorba despre sărutul îngrozitor. Lily nu se simțea în stare să deschidă subiectul și să stabilească niște limite care să nu poată fi depășite, mai ales pentru că erau veri. Hedy i-a întins pipa lui Andy și a intrat în încăperea zgomotoasă și plină de fum. El a examinat interiorul pipei, a meșterit ceva și a încercat să o reaprindă. Lily l-a privit, plictisită de petrecere și revoltată de atitudinea lui. Andy stătea aproape de ușă, iar Lily se întreba cum să facă să treacă de el și să găsească ieșirea.

– Cred că voi pleca, mă doare foarte tare capul.

– Te-ai putea întinde în unul dintre dormitoare, a propus el, adresându-i un zâmbet. Odihnește-te sau ce-ar fi să ne bucurăm de un mic incest?

– Poftim?

Lui Lily nu-i venea să creadă ce îi spusese Andy tocmai verișoarei lui – fiica unchiului său.

– E un pic pervers, nu crezi? Adică, suntem veri, a zis ea pe un ton plin de dezgust.

– Îmi place perversitatea, verișoară.

Andy a început să râdă și a înghiontit-o ușor.

– Mă jucam și eu, nu mai fi așa de serioasă.

Avea un nebun drept văr. Un nebun cu acte-n regulă.

– Nu fi ofensată; mă distrez doar, a continuat Andy, ca și cum i-ar fi putut citi gândurile. Nu sunt ce crezi tu că sunt; sunt un tip direct. Am crezut că ai nevoie să te relaxezi, atâta tot.

– Voi pleca acum, dă-mi voie, te rog, să trec.

Andy și-a lăsat un pic capul pe spate, privind-o printre genele lăsate.

– Știi, poliția ia în considerare varianta extrădării. Adu-ți bărbatul încoace, să dea piept cu petrecerea.

– Ce? a spus ea, rămânând brusc fără aer.

– Știu că ești în limbă după el, dar e vinovat și va trebui să te împaci cu gândul ăsta, pentru numele lui Dumnezeu.

Andy a mai tras o dată din țigară și a suflat fumul care s-a contopit cu respirația caldă a lui Lily.

– Cine altcineva ar fi putut să fie făptașul? Eu? Sau poate crezi că Stephen și-a înscenat totul?

– Nu, dar… Lily a ezitat; gura îi era atât de uscată, încât abia mai putea să pronunțe cuvintele.

Andy și-a încrucișat brațele, cu o expresie nerăbdătoare pe chip.

– Crezi că poliția nu știe ce face? Doar nu au găsit ADN-ul altcuiva, nu? E foarte drăguț că-ți susții iubitul, sau poate că sunteți amândoi implicați în povestea asta, iar tu ai rămas în urmă ca să-i duci pe polițiști de nas?

Lily l-a privit cu ochii larg deschiși de mirare, apoi a trecut pe lângă el și a intrat înapoi în hala zgomotoasă și înțesată de fum. Andy a apucat-o de mână.

– Dă-mi drumul, s-a răstit ea, retrăgându-se cu spatele și ciocnindu-se de un grup de femei. Nu mă trage așa.

– Dacă știi ceva, ar trebui să mărturisești poliției, a spus Andy.

– Nu știu nimic, a replicat, privindu-l cu sălbăticie.

Andy i-a întors uitătura, apoi a lăsat capul în jos.

– Îmi pare rău, Lily, chiar regret. E prea mult pentru mine. Tata e așa de traumatizat de tot ce s-a întâmplat.

Înghiontită de la spate, Lily a aruncat o privire în jur, apoi s-a uitat iar la vărul ei.

– Îmi pare rău că a suferit, Andy, îmi pare tare rău. Dar acum chiar aș vrea să plec; mai vorbim altă dată.

Era greu să cobori scările ticsite de oameni așezați, care fumau sau se dezbrăcau unul pe celălalt. Lily și-a croit drum, îngăimând câte o scuză, călcând pe mâini, pe pachete de țigări, pe tivuri de rochie sau alte obiecte neidentificate. Se simțea binecuvântată să poată ieși în final la aer.

Odată instalată în siguranță în Citroën, a încuiat portiera și s-a uitat în oglinda retrovizoare pentru a se asigura că Andy nu vine după ea. Și-a sprijinit capul pe volan. Omul acela era

vărul ei! La început, descoperirea lui Stephen și a lui Andy o făcuse să se simtă ca și cum ar fi fost eliberată dintr-un orfelinat. Privind în urmă, orfelinatul îi părea acum un loc destul de confortabil.

12

Casa mare, văruită din Atrani avea o terasă pavată cu plăci de teracotă și vedere la mare. De-a lungul întregii laturi de sud, întinzându-se în ambele direcții, erau crânguri de lămâi *sfusato*. De obicei arborii purtau fructe mari și grele, perfecte pentru prepararea lichiorului local, limoncello. Dar recolta fusese strânsă, iar pomii erau îmbrăcați doar în frunzișul lor verde-închis.

O alee ducea dinspre terasă, printre arbori, către casa îngrijitorului și un loc de parcare. Odată ajuns mai jos de crângul de lămâi, William putea traversa drumul și urma o altă potecă ce-l ducea spre plaja pietroasă. Era cald, dar nu avea de gând să înoate. De la distanță, apa părea minunată, dar de aproape era murdară, iar plaja era acoperită de gunoaie. Era suficient de plăcut pentru o plimbare, dar la cât interes arăta împrejurimilor, s-ar fi putut afla la fel de bine în Roma, în apartamentul lui.

William s-a așezat pe terasă cu o sticlă de apă și una de whisky. Aerul limpede îi permitea să străbată cu privirea Golful Salerno, până aproape de Agropoli. Un rând de glastre cu mușcate roșii, în floare, se întindea de-a lungul zidurilor joase ale terasei. În lumina după-amiezii, florile luceau pe fundalul mării argintii, întocmai rochiei argintii-albăstrii a lui Lily.

– Signor William, *il telefono*.

Carmelina, îngrijitoarea, îl strigase dintre lămâi. William s-a îndreptat spre ușa din spate și femeia i-a făcut loc să intre în bucătărie și i-a întins telefonul, închizând ușa în urma ei. Pe masă se afla o sită mare din aluminiu, plină cu păstăi grase de fasole. Pe o farfurie stăteau boabele, care, cu pielițele lor pale și forma de rinichi, păreau abia ivite pe lume.

– William Isyanov.

– Will, sunt Ian.

William s-a speriat. Dacă fratele lui îl suna aici, atunci ceva rău trebuia să se fi petrecut în Londra. Poate avea legătură cu părinții lor?

– Ce s-a întâmplat?

– Alessandro mi-a dat numărul ăsta. Nu sunt sigur dacă ar trebui să te deranjez, dar m-am gândit că te-ar putea ajuta.

– Ce să mă ajute?

– Prietena ta, Lily, păsărica…

– Da, știu la cine te referi, a izbucnit el. Ce e cu ea?

William abia mai putea respira.

Parcă trecuse o oră până când Ian a răspuns.

– E în Sydney, nu? Nu e cu tine?

– Da. De ce?

Ian a ezitat.

– Julia a văzut-o la o petrecere într-un depozit din Sydney. A prizat cocaină până a uitat de ea și s-a pupăcit cu un slăbănog blond.

– Căcat!

– Îmi pare rău, dar Julia e sigură că ea era.

– Au vorbit?

– Nu. Tipul ăsta era grămadă peste Lily. Julia se pare că-l cunoaște. E pictor și îți face rost de orice substanță vrei. Mai mult traficant de cocaină decât pictor, din câte înțeleg.

– Se sărutau?

– Vrei să-ți descriu?

– Nu.

– Îți spun asta pentru că suntem frați și am vrut să afli de la mine. Julia s-a dus la nemernicul ăla mai târziu, în noaptea aia, și l-a întrebat de Lily. I-a zis că e vărul ei și – astea sunt cuvintele lui – „îi făcea cunoscute plăcerile incestului".

William se simțea ca și cum tocmai ar fi încasat un pumn. Lily să se culce cu vărul ei, drogată până nu mai vedea cu ochii ei cenușii și frumoși?

– Will, ești OK?

– Da.

– Pot să fac ceva pentru tine?

– Nu. Alessandro știe?

– Nu a vrut să redirecționeze apelul fără să-i spun care era problema.

– Bine, a răspuns William. Mersi.

A închis și i-a mulțumit Carmelinei care așteptase de cealaltă parte a ușii.

– Signor William, sunteți…

– Sunt bine, a zis el și a pornit înapoi printre lămâi. A traversat terasa, a intrat în casă și s-a întins printre așternuturile albe și șifonate de pe patul lui.

Paletele ventilatorului de deasupra patului se învârteau lent, iar William a rămas cu privirea pironită asupra lor mult timp după apusul soarelui.

– Te-ai distrat? a zis Poppy, scoțându-și capul de sub pături.

– Distrat? A fost o noapte oribilă, a strigat Lily din bucătărie. Vrei porridge sau pâine prăjită?

– Pâine prăjită, mersi. Mă bucur că n-am venit.

– Andy nu e deloc cum am crezut noi, a zis Lily intrând în sufragerie, ca să se așeze la masă. M-a sărutat noaptea trecută – cu limba.

– Cu limba?!

Poppy a deschis ochii larg și s-a ridicat în picioare.

– M-am simțit ca încolțită de un țipar nebun. Absolut scârbos. Și apoi mi-a propus să ne întindem și să comitem un incest!

– Doamne, ce bolnav! a îngăimat Poppy. Mă bucur că nu m-am dus, probabil ar fi sugerat ceva și mai revoltător.

– Tocmai asta e! A zis că iubește perversitatea. Andy a fost cu totul alt om ieri-noapte, complet distrus de cocaină și mai știu eu ce alte substanțe. Ba chiar m-a acuzat – pe ocolite – că aș fi implicată în dispariția marmurei.

– Cocaină? L-ai văzut tu luând?

– Mi-a oferit și mie și am refuzat. El și prietenii lui au prizat fericiți până ce nu a mai rămas nici urmă. Și apoi voia să conducă, îți vine să crezi? Cinci într-o autoutilitară. Am insistat să

conduc eu și, slavă Domnului, că s-a întâmplat așa, pentru că a trebuit să scap de episodul cu țiparul-în-gură.

Lily s-a întors în bucătărie, a umplut ibricul și a tăiat niște pâine.

– Cred că a și băut, a strigat ea. Aș fi fericită să nu-l mai văd niciodată. Vorbesc foarte serios, Pops.

A auzit-o pe Poppy intrând în cameră și s-a uitat către ea. Poppy analiza conținutul frigiderului, scărpinându-și abdomenul și căscând.

– O fi el ciudat, dar e fiul lui Stephen. Cum îl putem evita?

– Tu îl poți evita întorcându-te în Kimberley, dar eu sunt blocată în același oraș cu el.

Lily a scos untul și a deschis dulapul cu dulcețuri. Și ea ar fi trebuit să plece din Sydney. Uitându-se la borcane, dar fără să le vadă, Lily a rememorat ziua în care îi cunoscuseră pe Andy și pe Stephen. William o ținea de mână pe când treceau pe lângă porumbei. Zburătoarele îi amintiseră de filmul lui Hitchcock, *Păsările*, iar acum iată, juca în propriul ei film de groază.

– Pâinea e gata, a zis Poppy.

Lily și-a trecut o mână peste față și s-a uitat la borcanul cu gem de căpșuni și soc. Era unul dintre preferatele lui William. Și tot acolo se afla vasul închis la culoare și umplut cu gemul de vișine, una dintre cele mai reușite creații ale ei. Lui William îi plăcea și acela. Dulceața franțuzească din prune și cassis [10] ? O pregătiseră împreună după ce vizionaseră un film franțuzesc. Lily a închis dulapul. Poate că avea să se rezume la Vegemite [11] , totuși.

– Am făcut cerere pentru eliberarea unei copii după certificatul de deces al tatei, ți-am zis? a întrebat Poppy.

– Nu. Mama nu avea o copie?

– Dacă avea, eu nu am găsit-o. Ar trebui să fie gata în dimineața asta. Poate va lămuri enigma și nu va mai fi nevoie să avem de-a face cu Andy. Deși, ne-a fost de mai mare ajutor decât Stephen.

Lily a întins un strat de Vegemite pe pâinea prăjită, a mușcat o dată și, ducându-și mâna la gură, a zis:

– Pe de altă parte, Stephen nu-și înfundă nasul cu droguri și nu te poartă cu vorba lăudându-se cu cât de mult îi plac perversitățile.

Lily a parcat Citroënul în fața Oficiului de Stare Civilă situat în centrul orașului Chippendale și a rămas în mașină, atentă să nu întâlnească vreun controlor de parcări, în timp ce Poppy a intrat grăbită în clădire pentru a ridica certificatul de deces al tatălui lor.

În cele din urmă, Poppy a ieșit, ținând în mână un plic.

– Să-l deschid?

– Nu aici, am parcat neregulamentar. Așteaptă până ajungem la David Jones, apoi îl putem deschide liniștite.

Poppy privea lung la plic în timp ce Lily avansa lent pe George Street, încercând să găsească un loc de parcare. Până să intre în cafeneau aflată la primul etaj al magazinului de pe Elizabeth Street, Poppy desfăcuse deja plicul pe jumătate. S-au așezat, au comandat două cești de cafea și o negresă cu zmeură pentru amândouă, iar Poppy a sfâșiat restul hârtiei.

– Ce scrie? Arată-mi!

Aruncând o privire neliniștită chipului inexpresiv al surorii ei, Lily i-a luat certificatul din mână.

– Cauza morții: pneumonie și complicații.

Lily a întors documentul pe verso, ca și cum ar fi pierdut ceva din vedere.

– Asta nu sunt simptome ale unui infarct.

Negresa și cestile de cafea au fost aduse la masă, dar surorile le-au ignorat.

– Poate e o greșeală, a zis Poppy.

– Nu se fac asemenea greșeli; am vorbit cu doctorul care a semnat certificatul de deces al mamei. E o treabă serioasă.

– Unde a murit tata? Scrie?

– Spitalul Sfântul Vincent. Îți amintești că Andy a spus că mama lui i-a interzis să meargă acolo?

Lily și-a ridicat privirea și a văzut umerii lui Poppy încovoiați parcă de o greutate imensă, în timp ce pe față i se întipărea o expresie disperată. Lili a întins mâna și a atins-o.

– Pops, vrei să mergem acasă?

Poppy a clătinat din cap.

– Voi fi bine. Dar de ce nu ne-a spus mama adevărul?

– Nu știu, a replicat Lily, la fel de uimită ca sora ei.

– Nu pot să nu mă gândesc la asta, a zis Poppy. Am dezamăgit-o; v-am dezamăgit pe

amândouă. Ar fi trebuit să mă aflu acolo când a murit.

– Prostii, a răspuns Lily, întinzându-i un șervețel. Aveai un bebeluș de trei săptămâni care nu voia să mănânce și abia dormea.

– Și nu am fost lângă tine nici după aceea, a continuat Poppy, strângând șervețelul în pumn. Îmi pare rău, Lily.

– Știu, dar nu ai de ce.

Lily a amestecat zahăr în cafea.

– Nu e vina ta că am devenit dependentă de morfina mamei. Tu nu erai acolo, iar ea murea; în plus, noi trei am fost dintotdeauna apropiate. Eram singură și habar n-aveam să mă descurc. Iar apoi Robbie nu a știut cum să facă față crizei mele. Dar trebuia să te ocupi de Cody și de copii.

– Am încercat, Lily, chiar am încercat, a zis Poppy, ștergându-și ochii.

– Știu. Și uite, faptul că puteam veni oricând la tine la fermă a fost o mângâiere enormă pentru mine în acei ani. Dar am trecut peste toate astea la dezintoxicare și m-am împăcat cu trecutul acum mult timp. Nu-ți pot povesti câte ore au fost necesare pentru a pune totul în cuvinte, dar niciodată nu mi-a trecut prin cap să te învinovățesc pe tine sau pe mama pentru dependența mea. Așa că bagă la cap pe viitor.

Poppy a râs scurt.

– Îi eram așa de recunoscătoare lui Robbie, dar…

– Eu îi sunt și îi voi fi întotdeauna. Aș fi murit în lipsa lui, a zis Lily. Trebuie să-i acorzi măcar atâta merit – din partea mea îl are. A fost hotărât să înfrunte dependența odată cu mine și împreună am depășit momentul.

– Presupun că tot atunci a devenit dependent de sex.

– Da, a fost prea mult pentru el. Prea mult și pentru mine. Dar acum s-a terminat. Nu a fost chiar atât de greu să ne despărțim după tot răul pe care ni l-am făcut unul altuia. Speram că voi avea parte de un început nou alături de William.

– El ce a zis de toate astea? Presupun că i-ai povestit.

– Bineînțeles, a încuviințat Lily.

A înghițit în sec și a privit pe fereastră la copacii din Hyde Park.

– Poate că de asta a…

– Deci știa?

– Poate crede că am un defect îngrozitor. Probabil că nu am fost niciodată un adevărat obstacol

pentru Gianna.

– Cred că nu e atras de persoana ei cu adevărat, ci mai degrabă vede în ea un soi de mângâiere.

Poppy a mâncat jumătate din negresă înainte de a o împinge spre Lily, care a clătinat din cap.

– E ciocolată, a zis Poppy.

– Termin-o tu.

– Ar fi trebuit să stau cu tine acasă când a sunat. Știam că ești supărată.

– Nu poți controla totul.

– Nu controlez, a zis Poppy. Nu?

– E o întrebare capcană?

– Ei, mama avea mania controlului, a răspuns Poppy, gesticulând cu linguriță. Trebuia să știe mereu unde suntem și cu cine.

– Cred că mai mult îi era teamă; știa că poți pierde pe cineva într-o clipită, a replicat Lily. Hai să mergem la cumpărături. Am văzut niște rafturi cu reduceri când am intrat. Alannah Hill – reduceri.

– Au și pantaloni de trening?

Poppy a pus certificatul înapoi în plic și a urmat-o pe Lily afară din cafenea.

Lily s-a îndreptat spre standul magazinului Alannah Hill și și-a ales o fustă.

– Uită-te la asta. E la preț redus și mai e și culoarea ta preferată.

– Ce?

Poppy privea în jur fără a acorda nici cea mai mică atenție hainelor.

– Reducere. Am zis că e la preț redus.

Lily îi arăta o fustă verde, din organza, cu trandafiri din organza cusuți pe tiv.

– Asta și o bluză neagră și ești gata de nuntă. Vrei să o încerci?

– Nu.

– Ba da, vrei, hai.

Lily a tras-o pe sora ei spre cabinele de probă și s-au înghesuit amândouă într-un separeu. Poppy se holba în oglindă, întorcând capul dintr-o parte în alta.

– Nu e genul meu.

Lily a scos fusta de pe umeraș și i-a dat-o surorii ei.

– Ba este.

– Nu-mi place. E ceva în neregulă cu oglinzile.

Poppy și-a dat blugii jos, și-a pus fusta și și-a ridicat bluza pentru a vedea brâul cum trebuie.

– Trei copii, iar acum în loc de abdomen am un sac vechi de paie.

– Ai un abdomen frumos, a contrazis-o Lily, apoi, văzându-și reflexia în oglindă, a început să scormonească prin geantă.

– Știi, cred că mi-am uitat trusa de machiaj în baia lui Andy.

– Ai nevoie de ea?

– Bineînțeles. Arăt ca Regina Zăpezii fără ea.

Lily s-a sprijinit, grea, cu spatele de peretele cabinei.

– Și oglinjoara mea art deco era în trusă. Trebuie să o recuperez. Va trebui să vii cu mine, nu îl mai vizitez de una singură.

Poppy s-a întors în profil și și-a îndreptat spatele, trăgându-și umerii înapoi.

– Am văzut un cardigan cu mărgele care s-ar potrivi cu fusta, mă duc să-l aduc, a spus Lily, ieșind din cabină și, ducându-se la raftul cu reduceri, a luat cardiganul negru, cu mărgelușe și s-a întors. Încă privindu-se din profil în oglindă, Poppy își sugea burta, apoi o relaxa, doar pentru ca apoi să și-o strângă din nou.

– Pune și asta pe tine, i-a zis Lily, dându-i cardiganul.

– Ce alte culori mai erau?

– Doar roz-somon, dar acela nu îți vine bine.

Poppy a îmbrăcat puloverul.

– Arată, într-adevăr, drăguț, nu? a spus, încuviințând din cap spre propria-i imagine, ca și cum elucidase o dilemă care o frământa de ceva vreme. O să îl cumpăr. Și-apoi mergem să-l vedem pe Stephen la spital. Știe mai mult decât ne spune nouă și trebuie să aflu de ce.

– Vezi, ți-am zis că dacă faci cumpărături te vei simți mai bine, a zis Lily pe când se îndreptau spre casă. Asta îți limpezește mintea.

– Chiar așa, nu crezi? a râs Poppy.

– O să-mi iau trusa de la Andy în drum spre Stephen.

– Vin cu tine, a propus Poppy, când au parcat în fața casei lui Andy.

– Bună idee, tu îl poți intimida cât îmi caut eu trusa de machiaj.

– Îi aplic tratamentul „enervează-mă-dacă-îndrăznești“ à la Poppy Napier. Ar trebui să se cumințească astfel, a zis Poppy râzând.

– A avut noroc că nu te-a sărutat pe tine.

Lily a încuiat mașina și, împreună, surorile s-au apropiat de ușă.

– Ar fi trebuit să-ți încleștezi maxilarul, a șoptit Poppy.

– Buunăă, dragele mele verișoare, le-a întâmpinat Andy la auzul bătăilor în ușă. Vreți să intrați?

– Salut, Andy, a răspuns Lily, încă zâmbind discret de sugestia lui Poppy. Ascultă, mersi că m-ai dus la petrecere noaptea trecută. Știi, cred că mi-am uitat trusa de machiaj în baia ta, pot să…

– Bineînțeles, a replicat el, poftindu-le în hol. Ce mai faci, Poppy? Ai pierdut o petrecere pe cinste.

Poppy l-a urmat în sufragerie, fără să-i răspundă și aruncându-i o privire glacială, în timp ce Lily s-a dus la baie. Gentuța se afla pe polița chiuvetei; ea a luat-o și s-a întors către ușă, când a surprins ceva cunoscut cu coada ochiului. Pe un rând de rafturi de lângă ușă se aflau prosoape, cearșafuri, hârtie igienică și săpunuri. A ridicat teancul de lenjerie și a scos, cu grijă, un cearșaf cu model floral galben cu auriu și l-a privit nevenindu-i să creadă. Și-l amintea bine, pentru că era oribil și pentru că era același cearșaf în care Andy învelise fragmentul de marmură.

Cu lenjeria în mână, Lily a parcurs mental toate posibilitățile. Ar fi putut fi o coincidență. Poate că Andy avea un cearșaf, iar Stephen, pe celălalt, sau poate că-și cumpăraseră amândoi același model, în același timp, deși era atât de oribil, că nu-i venea să creadă că l-ar putea achiziționa cineva. Sau poate că pur și simplu era același cearșaf în care învelise piatra. Poliția avea nevoie de el, de atâta lucru era sigură.

Geanta ei era mare, dar nu suficient de încăpătoare pentru a îndesa un cearșaf dublu, fără ca jumătate din el să atârne pe afară. Purta o jachetă strâmtă, vintage, de motocicletă, cu nasturi de alamă pe care-i cususe ea însăși, și o fustă neagră înfoiată. Niciuna nu avea buzunare – nu că ar fi putut băga un cearșaf într-un buzunar. Cea mai bună soluție părea aceea de a împături lenjeria și a o lega în jurul taliei, pe sub geacă. Cu greu a reușit să-și încheie din nou nasturii. Nu putea decât să spere că materialul vechi avea să reziste. Aruncându-și o privire în oglindă, și-a dat seama că arăta ca însărcinată în cinci luni sau ca și cum ar fi mâncat un dovleac întreg. Și-a aranjat un pic părul, și-a atârnat geanta pe umăr, și-a încrucișat mâinile peste mijloc și a

ieșit din baie.

Cu bărbia ridicată și ochii glaciali, Poppy îl asculta pe Andy care atinsese culmea gingășiei.

– Și pentru mine e important, a zis Andy. Nu-mi amintesc prea multe lucruri despre familia lui Jean, dar tatăl vostru, Philip, a fost unchiul meu și îmi doresc și eu niște răspunsuri.

– Și cum sugerezi să aflăm aceste răspunsuri? a întrebat Poppy.

Lily a tușit, fără a intra în cameră, cu brațele strânse în jurul taliei.

– Ar fi mai bine să plecăm, Poppy.

– Hai să discutăm mai pe larg, nu vreți? a zis Andy. Luăm cina mâine-seară. Am niște idei pe care am putea să le ducem la îndeplinire. Mama trebuie să-și fi păstrat scrisorile sau jurnalele ori ceva care să ne ofere un indiciu.

– Ai idee unde le-ar fi putut ține? a întrebat Poppy, relaxându-și privirea împietrită.

Lily a gemut ușor, încovoindu-se.

– Mă cam doare stomacul, Pops, poate ar fi mai bine să mergem acasă.

– Bine, Andy, a încuviințat Poppy. Mâine-seară. Vom discuta mai multe despre ce variante avem. Poate există cunoscuți pe care să-i contactăm?

Andy a dat energic din cap.

– O idee minunată! Ce-ați zice să mergem la un restaurant spaniol din oraș? Sunt sigur că v-ar plăcea amândurora. Vă voi trimite adresa într-un sms.

– Poppy? a zis Lily pe un ton rugător.

Poppy a dat din cap și a urmat-o pe Lily pe hol.

– Mergem la Stephen acum, a zis ea, întorcându-se spre Andy.

– Transmiteți-i că-l iubesc și spuneți-i că voi veni și eu mai târziu, probabil în jur de șase.

– Ce zic doctorii? a întrebat Poppy.

Atât Andy, cât și Poppy s-au oprit să converseze până ce Lily a simțit că-i vine să țipe. În cele din urmă, l-a salutat pe Andy și i-a lăsat pe cei doi singuri.

– Ce s-a întâmplat? a zis Poppy, prinzând-o din urmă pe Lily.

– Treci în mașină și-ți explic. Se uită, nu?

– Pa, a strigat Poppy, făcându-i cu mâna lui Andy.

Când se aflau amândouă în Citroën, Lily și-a desfăcut nasturii jachetei și a inspirat adânc. Apoi a pornit motorul și a ieșit ușurel de pe strada aglomerată, încadrându-se pe Blues Point Road.

– Ce Dumnezeu ai pe tine? a iscodit-o Poppy, trăgând de materialul galben.

– E cearșaful, a explicat Lily, aplecându-se înainte, astfel încât Poppy să i-l poată scoate din jurul taliei.

– Un cearșaf? I-ai șparlit un cearșaf?

– Da, Poppy, pentru că eu nu am niciunul, a răspuns Lily, dând ochii peste cap. Nu-l recunoști?

– Ar trebui?

Poppy s-a încruntat și s-a holbat la lenjerie, apoi s-a uitat iar la Lily, înțelegând în cele din urmă.

– A înfășurat fragmentul în el.

– Ce face el cu cearșaful în care a învelit marmura? a zis Lily. Trebuie să-l ducem la poliție.

– Dar l-ar fi putut lua de oriunde. L-ar fi putut împrumuta de la tatăl lui din motive absolut normale și am ajunge să fim luate drept două idioate dacă îl arătăm poliției.

Lily a tras pe dreapta și, fără a opri motorul, s-a întors spre Poppy.

– Sunt gata să risc.

– Deci vrei să zici că Andy e cumva implicat în atentatul împotriva tatălui său? a sugerat Poppy, cu o expresie de uimire pe chip.

Lily a lovit volanul.

– Tipul e un drogat nenorocit!

– Iar tu erai îndrăgostită de William și căutai metode de a-i dovedi nevinovăția, și Andy te-a supărat la o petrecere, așa că acum te răzbuni pe el…

– Pentru numele lui Dumnezeu, Poppy! Nu…

– Nu asta cred, a strigat Poppy. Dar poliția sigur așa va socoti. Gândește-te, Lily, mulți oameni sunt oribili când beau sau mai știu eu ce fac. Dar e o mare diferență între a fi un bețivan rău și ceea ce insinuezi tu. Nu-mi place Andy, și eu cred că e un nemernic, dar să fim drepte.

– Să fim drepte, nu? Așa cum am fost cu William?

– Chiar crezi că poliția nu s-a interesat suficient de bine cu privire la Andy? Probabil că a fost investigat de aici până în nenorocitul de Tennant Creek [12] și-napoi.

Lily nu a răspuns; s-a uitat în oglinda retrovizoare, a semnalizat și s-a încadrat din nou în trafic. Își dorea să nu-i fi întâlnit niciodată pe Stephen și pe Andy. Nimic bun nu ieșise din faptul că-i cunoscuseră. Doar durere pentru toată lumea.

13

Stephen stătea în capul oaselor, în pat, cu măsuța în fața lui.

– Ah, a exclamat el, punând jos furculița. Cele două nepoate adorabile au venit să mă viziteze. Iau prânzul și acum am și tovarăși.

Poppy s-a așezat în fotoliul din vinilin de lângă fereastră, iar Lily și-a tras un alt scaun la marginea patului.

– E bună mâncarea, Stephen?

Piureul apos de dovleac, feliile de porc copt și buchetele moi de broccoli vorbeau de la sine, dar era genul de mâncare cu care crescuseră oamenii din generația lui.

– Mult mai bună decât ce îmi gătesc singur acasă, a replicat Stephen. Dar nu pot desface capacul cutiei ăsteia cu suc de portocale, ai vrea să…

– Andy a venit să te vadă? a zis Lily în timp ce se lupta cu sucul.

De afară se auzea zornăitul cărucioarelor ce transportau prânzul și asistentele care glumeau.

– Mmm? Da, din când în când, îmi povestește ce a mai întreprins poliția.

Bătrânul a băut sucul de portocale, ținând cutia cu mâna tremurândă.

– O poveste îngrozitoare.

– Stephen, a zis Poppy. Lily și cu mine am mai aflat câteva ceva despre moartea tatei. Fratele tău nu a murit de infarct. Știm asta pentru că am făcut azi rost de o copie după certificatul de deces, iar Andy își amintește că l-a vizitat la spital.

Unchiul lor a pus jos cutia cu suc, și-a ridicat ochelarii pe nas și a oftat.

– De ce vrei să știi aceste lucruri, Poppy? Sunt de domeniul trecutului. Sunt morți cu toții.

– Pentru mine și pentru Lily nu e domeniul trecutului. În plus, am trei băieți; vreau măcar să știu dacă bunicul lor a murit din cauza unei boli genetice.

Stephen și-a dus la gură furculița cu piure de dovleac, ca și cum n-ar fi auzit-o pe Poppy.

– Pe certificatul de deces scrie pneumonie și complicații, a zis Lily. De ce ar fi vrut mama să ne ascundă așa ceva?

– Nu pot vorbi în numele ei și al deciziilor pe care le-a luat după moartea lui Philip, a răspuns Stephen.

– Pentru că soția ta nu a vrut să o mai vadă după aceea, a zis Poppy. Așa spune în scrisoarea pe care o am.

Stephen a încuviințat lent.

– Da, e adevărat. Nu a vrut.

– Ne poți spune de ce? a insistat Lily.

– Femeilor le vin, uneori, idei ciudate, a bombănit Stephen.

Lily și Poppy s-au uitat una la cealaltă.

– Cine e Luca? a întrebat Poppy.

– Nimeni.

Stephen și-a țuguiat buzele de câteva ori și și-a privit mâinile.

– Poate un prieten de-al lui Susannah. Nu-mi amintesc.

O femeie a intrat și a luat măsuța.

– Vreau să trag un pui de somn acum. Sper că v-am fost cât de cât de ajutor, fetelor.

– Ai fost, mersi, Stephen.

Poppy s-a ridicat.

– Putem face ceva pentru tine?

– Drăguț din partea ta, Poppy. De fapt, dacă nu te deranjează, aș avea nevoie de o pereche nouă de pijamale. Andy pare să uite mereu. Există o cheie de rezervă în spatele casei, în coșul pentru cârlige de rufe.

– Bineînțeles, a zis Poppy, privindu-și sora pentru a avea confirmarea.

Lily a dat din cap. L-au pupat amândouă pe Stephen și au pornit spre mașină.

Casa bătrânului arăta părăsită și singuratică sub cerul cenușiu. Vântul măturase florile din tufele de camelii, iar porumbeii nehrăniți le priveau nemulțumiți pe surori. Lily a adus cheia din spatele casei și a răsucit-o în broască până ce ușa s-a deschis, în sfârșit.

– Grăbește-te, e sinistru, a zis Poppy, uitându-se dintr-o parte la porumbeii flămânzi, pe când intrau în locuință.

– Ai văzut vreodată *Ce s-a întâmplat cu Baby Jane*? cu Bette Davis? a întrebat Lily.

– Două surori care înnebunesc, nu?

– Da, Blanche și Baby Jane, singure într-o casă ca asta.

– Revino-ți, Lily.

Poppy s-a încruntat la ea și a pornit pe scări. Chiar vizavi de trepte se afla o intrare ce ducea spre ceea ce părea o cameră mare, cu ferestre batante și vedere pe deasupra arborilor, până la apă.

Lily a cercetat încăperea din pragul ușii și a țipat:

– E Jean!

– Ce! Poppy s-a ciocnit de Lily, care a căzut pe pat, râzând.

– Ești bolnavă, știai? a zis Poppy. Și uită-te pe ce te-ai așezat.

Lily a privit în jos la cuvertura matlasată, din satin. Legături de scrisori zăceau acolo strânse în grămăjoare. Fiecare pachețel era strâns cu o bandă de elastic, cu excepția unuia ale cărui scrisori fuseseră scoase din plicuri și așezate într-o grămadă dezordonată, ca și cum cineva ar fi căutat printre ele.

– Despre ce crezi că e vorba? a zis Lily, ridicând o scrisoare și privind-o. Ar trebui să le citim?

– Bineînțeles, a răspuns Poppy. Poate sunt scrisori de la tata sau altceva care ne-ar putea lămuri.

– Dar sunt personale.

Poppy a ridicat o scrisoare.

– Tu ia pijamaua cât le frunzăresc eu.

Lily a ezitat.

– Oamenii află tot felul de chestii îngrozitoare când trag cu urechea.

– Nu trag cu urechea, în caz că nu ai observat, citesc scrisori, a zis Poppy, ridicându-și privirea

spre sora ei. Ai citit ce i-a scris Jean mamei și cum i s-a adresat. Vreau să știu de ce vaca aia i-a făcut mamei viața grea.

În colț, lângă fereastră, se afla o măsuță pe care stăteau aranjate fotografii în rame de argint. Lily s-a îndreptat într-acolo și a ridicat pozele pentru a le studia mai îndeaproape. Toate păreau să fie ale lui Stephen, Andy și ale unei femei despre care presupunea că este Jean. Femeia nu arăta ca Wallis Simpson, așa cum și-o imaginase Lily, dar nici nu părea să fi fost o persoană deschisă sau jovială. În jurul gurii crispate se afla ceva ca o urmă de foc și pucioasă, totuși chipul ei era destul de plăcut. Lily a ridicat fotografia pentru a i-o arăta și lui Poppy.

– Uite o poză cu Jean.

Poppy i-a aruncat o privire.

– Vacă proastă!

Lily a așezat obiectul la loc și s-a îndreptat către o comodă mare, din mahon, cu sertare, de lângă pat și a început să deschidă sertarele până ce a găsit o pereche de pijamale flanelate.

– Ai găsit ceva?

Poppy a clătinat din cap și a arătat spre una dintre grămezile de scrisori.

– Caută în cea de acolo.

Lily s-a așezat pe marginea patului, a desfăcut elasticul și a deschis primul plic.

– Mă întreb de ce erau risipite pe tot patul, a zis Poppy, privind încruntată la scrisoarea din mâna ei.

– În mod evident, căuta ceva în noaptea când a fost drogat. Nu a avut timp să le strângă. Sau poate că le-a răscolit altcineva.

– Andy?

Lily s-a oprit din citit și s-a uitat către sora ei.

– William a fost ultima persoană care a venit aici înainte ca Stephen să-și piardă cunoștința.

Poppy i-a fixat privirea lui Lily. Niciuna dintre ele nu a mai scos o vorbă cât timp au parcurs scrisorile. Lily a ridicat al patrulea pachet pe când Poppy lega la loc teancul pe care tocmai îl studiase.

– E o pierdere de timp, a zis Poppy. Majoritatea sunt scrisori obișnuite, în care fac schimburi de informații.

Lily și-a ridicat privirea spre ea.

– Uite una cu timbru de Italia.

– Deschide-o.

Lily a citit repede textul.

– E de la Luca di Troia!

Poppy și-a dat părul după urechi și a întins mâna.

– Luca? Dă-mi să văd.

– Nu, pot să citesc și eu, să știi, a spus Lily, strângând scrisoarea la piept.

– Atunci, dă-i drumul.

Dragă Stephen,

Sper că ești bine, sănătos. Nu știu dacă ești informat de faptul că fiul tău, Andy, m-a căutat în Napoli. Am presupus că ai făcut uitate conflictele noastre și i-ai sugerat să mă caute în timpul călătoriei lui prin Italia. Dar se pare că m-am înșelat.

Chiar și așa, simt că ar trebui să știi că a stat la mine vreme de două luni și că apoi a dispărut. Câteva săptămâni mai târziu, fiica mea, Pia, l-a văzut într-un club de noapte cu un grup de bărbați, dar altfel nu și-a luat la revedere, nu ne-a împărtășit planurile sale și nici nu ne-a anunțat că este în siguranță. Poate că a luat legătura cu tine sau poate că nu, dar spunându-ți toate acestea, eu m-am achitat de datorie.

Luca

– Dar Andy a spus că nu știe cine e Luca, a strigat Poppy.

Lily i-a dat scrisoarea surorii ei și s-a întors la fotografiile de pe masă.

– A mințit. Știi, eu chiar cred că are o latură foarte rea și că nu e așa doar când e beat sau drogat.

– Stephen se codea să vorbească despre tipul ăsta, iar din tonul lui Luca, s-ar părea că nu s-au îndrăgit prea tare, a zis Poppy, lăsând foaia din mână.

– De ce să ne mintă? a zis Lily gânditoare, privind chipurile din poze – Andy, adolescent îmbufnat, un bebeluș durduliu și dulce, un băiețel năzdrăvan cu o bâtă de baseball și o jachetă de școală privată.

– Pun pariu că a făcut ceva de care îi e rușine.

Poppy a ridicat din sprâncene și s-a uitat spre sora ei.

– Să mergem, nu-mi place locul ăsta, a propus Lily.

– Ai luat pijamalele? a întrebat Poppy. Ar fi mai bine să lăsăm scrisorile așa cum le-am găsit.

Dar voi copia adresa lui Luca. Am de gând să-i scriu. Din scrisoarea lui Jean se înțelegea că a fost prezent când a murit tata.

Lily a îndreptat cuvertura și au coborât scările, în sufragerie. Poppy s-a oprit un moment și a privit în jur.

– Să știi că voi fi fericită să mă întorc la Napier Downs. Vitele n-au ascunzișuri. Și sunt drăguțe.

14

A doua zi, Poppy s-a urcat în Citroën pentru a vizita câteva magazine de desfacere cu reduceri, estimând că avea să lipsească întreaga zi. Între timp, lui Lily totul i-a mers pe dos. ComTel i-a pus apelul în așteptare, iar după cinci minute ea a închis, nedorind să-și aștepte rândul consumându-și impulsurile la telefonul mobil. Tony, care locuia peste stradă, i-a dat voie să folosească telefonul lui fix, iar cei de la ComTel au asigurat-o că da, cunoșteau situația ei și că aveau să o rezolve în decurs de cinci ani. Apoi Otto a regurgitat ceva dezgustător în curtea din spate, iar Lily și-a spart ceașca preferată de ceai, din anii '30. O spărsese intenționat, pentru că îi aducea aminte de Gianna. Iar dacă îi mai ieșeau în cale și alte obiecte roșii prin casă, aveau să împartă aceeași soartă.

Poppy s-a întors târziu. Lily se îmbrăcase deja într-o rochie strâmtă, argintiu cu negru și decorată cu broderie, în stilul anilor '50, și se încrunta la reflexia ei din oglindă, pe când își aplica rujul roșu.

– Vai, cu ce ocazie te-ai aranjat?

– Cina cu Andy și cu Hedy, îți amintești?

– La naiba!

Poppy s-a prăbușit pe canapea.

– Am parcurs fiecare milimetru de DFO [13] și nu mă simt în stare să merg mai departe. Și apoi mai e și nenorocita aia de mașină a ta. Ce rablă! Parcă ai conduce un tractor franțuzesc.

Întinsă printre pungile de cumpărături, Poppy a oftat și a închis ochii.

– Adu-mi aminte de ce trebuie să ieșim cu el în seara asta? a zis Lily. Pentru că aș fi bucuroasă

să-mi dau toate astea jos.

– S-ar putea ca Jean să fi lăsat ceva jurnale sau scrisori care ne-ar putea da un indiciu în legătură cu tata. Andy vrea să vorbim despre asta diseară, a replicat Poppy. S-ar putea chiar să aibă ceva pentru noi.

– Și tu îl crezi?

– Uite, știu că ai prefera să-l vezi încătușat, la pușcărie.

– Atunci, ridică-te și îmbracă-te.

Lily și-a pus haina din astrahan argintie.

– În seara asta poate ai șansa să-ți vâre limba pe gât.

– Ce haină superbă! a exclamat Poppy, deschizând ochii.

– Am cumpărat-o din Londra când am mers cu Robbie să achiziționăm marfă pentru magazin, acum câțiva ani. A costat așa de mult că nu a vrut să vorbească cu mine toată ziua. Dar uite, au trecut patru ani și încă o port. Asta da calitate.

– Să-i zicem și așa, a spus Poppy, gemând pe când se rostogolea de pe canapea.

Se făcuse ora opt fără câteva minute când au lăsat Citroënul în parcare și s-au grăbit pe alee, prin aerul rece al nopții, trecând de cei care făceau publicitate restaurantelor chinezești, de grupurile de studenți asiatici, turiști și patroni de cinematografe în drum spre multiplexurile din George Street. Cu cât se apropiau mai mult de cartierul spaniol de pe Liverpool Street, mirosul de mâncare delicioasă pregătită pe grătar și de usturoi umplea aerul.

– Orice ar fi chestia care miroase așa, am să o comand și eu, a zis Poppy. Mi-e atât de foame că aș putea să o înghit crudă.

– Și eu, a răspuns Lily. Nu am pus nimic în gură de la patru; vreau să savurez mâncarea.

– Patru, a zis Poppy, izbucnind în râs. Asta da disciplină. Sper că nu au dansatoare din acelea îngrozitoare de flamenco; nu pot digera mâncarea când cineva bocăne în podea lângă mine. Vreau să cinez în liniște.

– Ce plicticoasă mai ești, Poppy. Nu te introduce în spiritul spaniol?

– Nu, mă introduce într-o stare de enervare. Cât mai avem de mers?

Niște trepte abrupte și înguste conduceau spre un restaurant aflat la subsol. Pereții și tavanul casei scărilor erau acoperiți mai degrabă cu postere artistice spaniole decât cu afișele

omniprezente cu scene de coride și dansuri flamenco. Încăperea slab luminată era mobilată cu mese grele din lemn și bănci, care, combinate cu grinzile întunecate și nefinisate, dădeau locului un aer apăsător.

Pe fundal se auzea tânguirea răgușită a unui cântăreț de flamenco. Pe pereții tencuiți erau prinse candelabre din fier forjat, ale căror lumânări albe lăsau urme de funingine pe ziduri. Niște cătușe și un pat al lui Procust n-ar fi fost deloc nelalocul lor, s-a gândit Lily.

O ospătăriță s-a strecurat pe lângă ele, mergând printre mese și ducând trei farfurii, una plină cu măsline negre, lucioase, alta cu bucăți de chorizo și încă una cu peștișori întregi, pregătiți pe grătar.

– O să mănânc pești din ăia, a zis Lily, privind farfuriile care își împrăștiaseră aroma în jur.

– Uite-l pe Andy, a spus Poppy. Hai.

Andy și Hedy ședeau amândoi pe bancă, la o masă. Hedy purta altă rochie din catifea, dintr-o singură bucată. Andy s-a aplecat și a dat să-și sărute verișoarele, dar Lily s-a prefăcut că nu observă. Poppy i-a întins plictisită obrazul, în timp ce Hedy le-a salutat, zâmbind ametită. Era drăgălașă, dacă se poate spune astfel despre cineva în permanență drogat, iar pe Lily o deranja ideea că vărul ei nerecunoscător nu aprecia câtuși de puțin chipul drăguț și inima caldă ale lui Hedy.

– Noi am început deja cu coniacul, a zis Andy, arătând spre sticla etichetată cu *Brandy de Jerez*.

Lily suspecta că Andy se atinsese și de alte substanțe, după modul în care tresărea și pipăia tot ce se afla pe masă, ca și cum ar fi vrut să se asigure că este real.

– Pot să vă torn și vouă?

Poppy și-a mirosit paharul de parcă Andy ar fi încercat să o otrăvească, apoi a gustat lichidul cu băgare de seamă.

– Cred că o să beau vin.

– Dar o să adori mâncarea. Pot să comand eu pentru toți, aveți încredere în mine?

„Nu“, și-a zis Lily.

– Da, e-n regulă, a răspuns totuși cu voce tare.

Andy a chemat un ospătar îmbrăcat în negru, un tânăr incredibil de frumos și de meditativ, cu părul negru aranjat perfect în stilul manga, iar ochii lui negri le cântăreau neîncetat pe cele trei femei de la masă, pentru a se opri, în cele din urmă, asupra lui Lily. Andy i-a vorbit în spaniolă, iar cei doi au râs – râsul acela conspirativ, bărbătesc, care le exclude pe femei. Lily știa că Andy și ospătarul făceau tot felul de aluzii și nu-și dorea decât să-i pună piedică spaniolului pe când se îndepărta. În cele din urmă, după ce hazul lor a atins apogeul obscen,

ospătarul i-a aruncat o privire provocatoare lui Lily și și-a luat tălpășița, ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să-l urmeze pentru o întâlnire în camera frigorifică.

– Idiot! a șoptit Poppy.

– Am comandat, pentru început, o serie de tapas [14] , iar mai încolo putem încerca fructele de mare, a zis Andy, frecându-și mâinile și înghițind o altă gură de coniac.

Ospătarul care servea vinul le-a adus la masă o sticlă și a turnat în două pahare, pentru Lily și pentru Poppy.

Lily a sorbit din băutura ei și s-a uitat la eticheta de pe sticlă.

– Andy, când lucrezi în Italia, ai timp să călătorești și prin alte părți ale țării?

– Nu prea, a zis el. Torino, Como, locuri din apropiere, care să nu-mi răpească mai mult de o zi. Lucrez din greu cât sunt acolo. Nu am timp de altceva.

– Înțeleg, a încuviințat Lily. Nu ai mers niciodată în sudul orașului Milano, atunci.

– Nu, bineînțeles că nu, zbor către Roma, dar nu rămân acolo.

Agitația lui Andy s-a domolit un moment.

– De ce întrebi?

– Încerc să fac niște comparații, știi. Dar eu nu am călătorit niciodată mai departe de Lucca.

– Toscana, cât de urât! a replicat el și și-a reluat foiala. Din câte am auzit, Puglia e locul ideal acum. Petreceri pe plajă, ce durează toată noaptea, cea mai bună marfă…! Ia te uită, e Gilberto!

Andy s-a ridicat de la masă pe când un bărbat de origine latină s-a apropiat de ei, cu un zâmbet amical pe chip. Gilberto le-a salutat din cap pe femei și apoi s-a îmbrățișat cu Andy, bătându-se prietenește pe spate.

– Așază-te, Gil, ia niște coniac, ele nu vor să bea cu mine, a zis Andy, arătând cu paharul către Poppy și către Lily.

Hedy nici măcar nu fusese inclusă.

– Nu, nu vreau să deranjez, mersi.

– Nu se supără, a spus Andy. Ele sunt verișoarele mele, Lily și Poppy.

– Pot sta cu voi, doamnelor?

În seara aceea oricine era bine venit să stea lângă ele, oricine ar fi putut să atenueze aroganța abjectă a vărului lor. Andy era asemenea unei jucării japoneze din hârtie, căreia dacă îi aplici câteva picături de apă se umflă și umple tot spațiul. Lui Lily îi plăcea înfățișarea lui Gilberto, iar manierele lui o îmblânziseră pe Poppy care i se părea neliniștită, în ciuda gândului că le aștepta o masă bună.

– Te rog, a replicat Lily, ia un loc.

Gilberto s-a așezat pe banca opusă, alături de Hedy, care părea un pitic în comparație cu el.

– Verișoarele lui Andy? Întotdeauna m-am întrebat dacă Andy are familie sau dacă a răsărit deja format din capul lui Hades.

Auzind acestea, Andy a izbucnit în hohote de râs, și-a învârtit băutura în pahar și apoi a dat-o pe gât. Gilberto a cerut un pahar și și-a turnat coniac.

– Nu am știut nimic de existența lui Andy până acum câteva săptămâni, a zis Poppy.

– Serios? s-a mirat Gilberto. Presupun că a fost spre binele vostru. Andy al nostru e un *fleur du mal*.

– Ești prea crud, prietene, prea crud, a comentat Andy chicotind și bând din paharul de coniac.

– Ce e *fleur du mal*? a întrebat Poppy.

– O floare a răului.

– Rahat, Gil, nu le speria pe simpaticele mele verișoarele, a ripostat Andy. În fine, ce faci pe aici?

Gilberto și Andy s-au angajat într-o conversație lungă despre scena pictorilor din Sydney, cine era în lumina reflectoarelor, cine se culca cu cine și cine nu-și merita succesul/spectacolul/recenzia/comanda. Lui Lily i se părea că prin criticile lor atingeau toți pictorii de pe coasta de est, cu excepția lor.

În cele din urmă, două farfurii mici au fost aduse la masă, întrerupând discuția bărbaților. Kebapuri mici din porc, mirosind a chimion și ardei iuți, roșii, umpluți cu anșoa și capere. Gilberto a luat unul dintre ardei și l-a mestecat, l-a dat pe gât cu o gură de coniac, apoi a întrebat-o pe Lily cu ce se ocupă. Speriată, Lily a răspuns:

– Cărți. Am un anticariat în Paddington.

Gilberto a dat din cap, deloc interesat de răspunsul ei.

– Trebuie să plec, mi-a făcut plăcere să vă întâlnesc.

Pe când se ridica, bărbatul s-a întors către Poppy și a spus:

– *Fleurs du mal* e o serie de poeme scrise de simbolistul francez Baudelaire:

Păcatele ni-s aspre, căințele mișele,
Mărturisirea noastră ne-o răsplătim din gros
Și iar ne-ntoarcem veseli pe drumul gloduros

Crezând cu lacrimi sterpe că ne-am spălat de rele. [15]

E una dintre strofele preferate de Andy și de mine. *Buenos noches*.

Gilberto i-a lăsat pe cei patru să ia masa. Poppy a atacat o bucățică de porc, oftând ușurată, dar Hedy a ieșit din starea ei de transă și a început să recite:

Dacă pumnalul, focul, otrava, siluirea
N-au vrut să-și puie încă blazonul lor poznaș
Pe pânza care-o țese destinul nostru laș
Pricina e că slabă și trândavă ni-i firea.

– Taci, Hedy, a izbucnit Andy. Idioato!

Poppy a înghiontit-o pe Lily pe sub masă. Hedy nu a ripostat, dar s-a întins și și-a turnat niște coniac în paharul lui Gilberto și l-a băut. Andy nu s-a atins de mâncare, însă a început iar să pălăvrăgească despre sistemul nedrept al galeriilor de artă din Sydney și despre alegerile greșite făcute constant de directorii acestora. Lily a încercat unul dintre micii ardei, dar și-a dorit imediat să nu o fi făcut-o. Fierbințeala, saramura peștilor și oțetul în care era murat ardeiul i-au ars gura.

Andy a început să râdă, apoi s-a înfruptat cu câțiva chili.

– În lumea latină, a mânca ardei iuți e semn de bărbăție, Lily.

Neputând vorbi, ea l-a lăsat să trăncănească despre cluburile de noapte spaniole, despre femeile de acolo, despre sortimentele de coniac și despre preferințele lui în toate domeniile înșirate. Poppy a mâncat tot, căci porția de aperitive era modestă.

Imediat ce Lily și-a revenit, Andy a continuat:

– Și, Lily, cum merge imperiul cărților?

– Bine, a replicat ea.

– Ce profit lunar ai? a întrebat el, umplându-și din nou paharul cu brandy.

– E o informație confidențială, a răspuns Lily.

– Mi-ar plăcea să am și eu un magazin al meu, a zis Hedy.

– Tu? a mârâit Andy. Tu nu mai ești în stare să socotești dacă depășești numărul de degete de la mâini.

– Ce fel de magazin, Hedy? a întrebat Lily.

– Un butic de haine, a zis ea.

Andy mesteca un ardei în zeflemea.

– Nu o să mă însor cu ea, așa că trebuie să-și găsească ceva, deși să fiu al dracu' dacă știu ce ar putea face ea.

Hedy ținea capul plecat, dar Lily i-a observat lacrimile căzând pe rochia strâmtă, din catifea.

Poppy și-a pus paharul pe masă.

– Cred că ai băut cam mult, Andy.

– Tâmpenii, Poppy, nu am băut suficient, dar nicio cisternă de coniac nu ar putea ascunde faptul că Hedy e un nimeni, e un cap sec, a răspuns el, dând pe gât alt pahar. Cu toate astea, are un cur mișto.

Hedy a țâșnit de pe bancă și a fugit prin mulțimea adunată în restaurant, spre toaleta femeilor. Andy a ridicat din sprâncene și și-a mai turnat un pahar.

– Probabil e înainte de ciclu. E o nebună, e de nesuportat când e la vremea Prințesei Țăcăneală.

Aruncându-i vărului ei o privire dezgustată, Lily s-a grăbit după Hedy, urmată imediat de Poppy. Lily a vârât capul pe ușa unei toalete, unde Hedy stătea pe un capac de veceu, ștergându-și lacrimile.

– Ești bine?

Hedy a dat din cap. Umerii slabi îi tremurau. Lily s-a lăsat pe vine lângă ea și a luat-o de mână. Poppy a intrat și ea, a înșfăcat niște șervețele de hârtie și a rămas lângă ușa toaletei.

– Știu că e vărul vostru, a suspinat Hedy, dar uneori îl urăsc așa de tare…

– Ești îndreptățită, a șoptit Lily.

– E așa un măgar când bea, a continuat ea, pe un ton pițigăiat și gâtuit. Nu știe când să se oprească.

– Nu locuiești cu el, nu?

– Nu, stau cu niște prieteni.

Hedy a luat șervețelul oferit de Poppy și și-a șters ochii.

– Dar o să mă lase să rămân la el cât e plecat în Napoli.

– Cât e în Napoli? a zis Poppy. Când pleacă? Credeam că are un studio în Milano.

– Milano? Nu, așa le spune oamenilor. Napoli e locul perfect pentru treburile lui.

După ce a inspirat adânc de câteva ori, Hedy și-a băgat mâna în sutien, a scos o țigară cu marijuana și și-a aprins-o cu chibriturile pe care le ținea în geanta ei mică. Lily a rămas cu gura

căscată de uimire.

– Te referi la… genul *ăsta* de treburi? a zis ea, arătând spre țigară.

Hedy a încuviințat.

– Napoli e capitala e-ului.

– De la ce vine „e“? De la e-mail? a întrebat Poppy.

– De la ecstasy, a replicat Lily, ridicându-se în picioare.

Hedy a expirat cu o expresie visătoare pe chip, a mai tras o dată din țigară și a menținut fumul în plămâni. După ce l-a suflat, le-a zis surorilor:

– Zice că are o piesă de artă de vândut în Napoli, o s-o dea la schimb pentru niște piatră.

– Unul dintre tablourile lui? a întrebat Lily.

Poppy repeta cuvântul „piatră“ pentru sine, încercând să-i descifreze înțelesul. Hedy se legăna pe capacul de veceu chicotind fără să se poată opri.

– Andy nu mai pictează, își ținea autoportretele alea vechi pe post de decor.

– Nu pictează?

– Nu l-am văzut lucrând de când îl cunosc, adică de vreo trei ani.

– Dar el și Gilberto…

– Andy le face pe plac. E un drăguț.

Hedy a tras adânc din țigară.

– Când nu pune gura pe alcool.

– Da, și lui Hitler îi plăceau câinii, a zis Lily, cu o expresie sumbră pe chip.

– Hedy, a spus Poppy, pronunțându-i numele cu apăsarea și autoritatea pe care i-o dădea statutul ei de soră mai mare și de mamă a trei copii, oare un alt bărbat n-ar fi mai…

Hedy s-a ridicat și a ieșit clătinându-se din toaletă.

– Nu, a zis ea, îndreptându-se către chiuvetă și aruncându-și țigara prin gaura de scurgere. Îl iubesc.

Lily a înghițit în sec, încercând să-și controleze senzația de vomă care o cuprinsese. Oare prin ce trecea William? S-a sprijinit de chiuvetă cu ambele mâini duse la gură, simțind că oroarea situației amenința să pună stăpânire pe ea. Andy nu mergea la Napoli pentru droguri. Se ducea acolo pentru a vinde fragmentul de frizătă. Le mințise, și nu o singură dată, iar ele înghițiseră tot. Chiar și când Lily găsise cearșaful, ele tot îi oferiseră prezumția de nevinovăție.

Ușa toaletei s-a închis în urma lui Hedy.

– Ne-a luat drept proaste, a exclamat Poppy.

Vocea femeii a răsunat în încăpere. Și-a șters o lacrimă de pe obraz și a repetat:

– Proaste!

Lily a apucat brațul surorii ei.

– Hai, a spus. Să plecăm de aici.

15

Tonul certăreț al Carmelinei l-a trezit pe William. El s-a rostogolit pe o parte, s-a uitat la telefon și a descoperit că se făcuse aproape zece dimineața. Oftând, s-a frecat la ochi și s-a ridicat. Singur, fără un program sau mese la ore fixe, avusese posibilitatea de a face lucrurile în ritmul propriu. Probabil nu era cel mai sănătos stil de viață, dar momentan nu-i păsa. Stătuse trez, desenând și bând până la două dimineața. Părinții Francescăi călătoriseră mult și vila era decorată cu obiecte interesante. Se hotărâse atunci când sosise acolo că unul dintre proiectele lui era să le deseneze pe toate.

Se părea că menajera atinsese paroxismul furiei, iar acum se îndrepta spre casă. Când Carmelina s-a oprit să își tragă răsuflarea, William a auzit glasul unui bărbat răspunzând asaltului ei violent pe un ton rece și indiferent. William și-a pus un tricou și o pereche de blugi exact când în ușă s-a auzit un ciocănit gălăgios.

Când le-a deschis, Carmelina gâfâia de furie și de indignare, gesticulând spre bărbatul de lângă ea. Scund și cu început de chelie, purtând un costum fără cravată, individul a ignorat-o pe femeie și i-a întins lui William un dosar gros. El l-a desfăcut și a trecut repede cu privirea peste hârtii. Documente de chemare la judecată. Îi fuseseră aduse documentele de judecată. Bărbatul era trimisul oficial din partea instanței. Nici nu era de mirare că femeia se enervase în așa hal. Se aflau în sudul Italiei, iar acolo lumea nu punea prea mare preț pe sistemul judecătoresc. Reprezentantul judecătoresc s-a întors și a plecat. Vedea scene precum aceea în fiecare zi.

– Signora, a zis William, vă rog, omul își face doar datoria.

Carmelina s-a grăbit pe urmele trimisului judecătoresc, țipând că ar face bine să se țină

departe de rufele ei, de lămâi, de casa și de englezul ei și că mai repede l-ar vedea pe el în iad decât să-l lase să pedepsească un nevinovat.

William nu mai avusese niciodată sentimentul că totul s-a sfârșit. O considerase întotdeauna o expresie melodramatică, însă acum nu mai era sigur că lucrurile stăteau chiar așa. Evenimentele se îndreptau în goană într-o direcție pe care el nu o putea percepe decât ca bizară. Acuzat de o infracțiune pe care nu o comisese, precum Joseph K. al lui Kafka, el era acum supus la *der prozess*, la proces.

A închis ușa, s-a așezat pe una dintre canapelele din sufragerie și a deschis iar documentele. Administrarea unui stupefiant cu intenția de a comite o infracțiune, furt, demararea procesului de extrădare, un tribunal din Roma. William a aruncat dosarul pe măsuța din sticlă, chiar lângă sticla goală de whisky, și-a lăsat capul pe spate și a închis ochii.

Poppy stătea în stradă, suspinând zgomotos. Oamenii se îngrămădeau pe lângă ea, holbându-se, dar nimeni nu se oprea.

– Trebuie să mergem, Pops, în caz că vine după noi.

Lily și-a tras sora la marginea drumului, a scos un șervețel din geantă și i l-a întins.

– Îl urăsc, a venit răspunsul înfundat. Îi urăsc pe toți – pe Stephen, pe Jean, pe Andy, pe toți!

Lily înclina să-i dea dreptate.

– Hai să luăm ceva de mâncare, încă mi-e foarte foame și ne vom simți amândouă mai bine dacă înghițim ceva. Poate mâncare chinezească, orez prăjit și pui.

– Mi-e dor de băieții mei, a fonfăit Poppy, ștergându-se la ochi.

Fetele au găsit un restaurant pe Dixon Street, în apropierea Orașului Chinezesc, unde Lily a comandat un meniu simplu cu pui prăjit rapid și legume, orez prăjit și un pahar de vin alb pentru Poppy. Când a sosit mâncarea, au mâncat fără să-și vorbească, până ce Lily a pus furculița jos și a zis:

– Masa asta aproape că a meritat să îndurăm o noapte de groază în compania vărului nostru.

Poppy a golit paharul de vin și l-a așezat pe masă cu o pocnet triumfător.

– Nimic nu merită prin ce am trecut.

– Cu excepția lui William, a zis Lily. În inima mea, am știut întotdeauna că nu el a furat fragmentul. Acum, trebuie să-l salvez înainte de a pierde totul. Deși eu l-am pierdut pe el.

– Costas o să fie fericită când îi vom spune ce am aflat, a zis Poppy. O să-l miroasă pe

nemernicul ăla.

– Dar ne trebuie dovezi. Nu avem decât un cearșaf, faptul că merge la Napoli, așa netamnesam și cuvântul de onoare al lui Hedy. Însă Hedy nu va mărturisi în ruptul capului poliției ceea ce ne-a spus nouă.

– Dar e suficient să-i determine să-l investigheze din nou.

Lily și-a prins părul cu ambele mâini.

– Așa a făcut-o!

– Ce? Cine?

– Andy. Opiu. Asta fuma Hedy la petrecere. Nu pot să cred că am fost așa naivă; am crezut că e un sortiment ciudat de tutun. Andy mi-a zis în parcarea spitalului că cineva îl drogase pe Stephen cu opiu, dar doctorul a zis că avea urme de morfină în corp. Andy a menționat opiul, nimeni altcineva.

– Nu te înțeleg.

– Opiul e detectat ca morfină în analizele de sânge, nu ca opiu. Ni s-a zis când eram la dezintoxicare. Iar Hedy, gagică-sa, fumează porcăria aia.

– Să-și drogheze propriul tată, a zis Poppy, cu respirația întretăiată. Mi se face pielea de găină. Și săraca și slăbănoaga Hedy, Andy o folosește pe post de preș! Bine, e la fel de ascuțită la minte ca o minge de plajă, dar asta nu-i scuză lui comportamentul abuziv.

– Știu, e oribil, a zis Lily, scoțându-și borseta din geantă. Îmi mai amintesc că Andy mi-a povestit că Stephen l-a sunat când s-a trezit întins pe podea, apoi mi-a zis că a intrat în casă și l-a găsit pe jos. De ce s-ar fi întins Stephen la loc după ce-l sunase pe Andy? S-ar fi așezat mai degrabă pe o canapea sau pe un scaun, desigur.

– Așa aș zice, a reflectat Poppy, recuperându-și ceva din tăria de caracter. Îi vom povesti detectivului Costas totul, mâine. Măcar o să-i dea un ghiont în direcția potrivită.

– Știi, William nu mi-a cerut niciodată să-mi vând casa. Aveam de gând să-mi vând magazinul, iar el mi-a susținut ideea, dar nu a pomenit niciodată că ar urma să ne folosim de banii mei.

– Mă întreb de unde mi-a venit ideea.

– Și de ce am crezut-o? a zis Lily. Ce mai porcărie!

– Rahat. Îmi pare rău, a spus Poppy, întinzându-se către sora ei. Am presupus, pur și simplu… nu știu de ce.

– Ajută-mă să îndrept lucrurile, Poppy, a șoptit Lily.

Aproape în fiecare zi, Carmelina urca cu greu poteca pentru a-i aduce lui William un fel de mâncare gătit de ea sau hrană proaspătă pe care o găsise la piață și de care simțise că el ar fi avut nevoie. William îi reparase o jaluzea care zdrăngănea, rolele culmei de rufe și mai întotdeauna schimbau o glumă. Era confortabil pentru amândoi. Femeia avea doi fii. Amândoi lucrau în Milano și nu erau cu mult mai în vârstă decât William. El își dădea seama că femeia se simțea din nou utilă și avea grijă să se răsfețe din plin cu mâncarea pe care i-o dădea ea. Italiencele tradiționaliste, mai în vârstă nu erau chiar așa de diferite față de rusoaicele precum mama lui. Nu puteau oferi decât mâncare, așa că o împărțeau cu generozitate, mai ales unui tânăr care se descurca pe cont propriu.

Într-o dimineață, pe când William ședea pe terasă, schițând coasta orașului Salerno, i-a auzit strigătul familiar, în timp ce femeia se îndrepta către vilă, așa că a pus jos creionul și blocul de desen.

– *Buongiorno*, Carmelina.

– *Buongiorno*, Signor William, a zis ea, gâfâind. Făcut niște *struffoli* azi. Îți aduc că făcut prea mult.

El a zâmbit. Știau amândoi că femeia nu gătise prea mult.

Pe farfurie se aflau, probabil, peste un kilogram de mingiuțe din aluat, înmuiate în miere și prăjite, iar William se întreba, așa cum făcea de obicei, la cantitățile uriașe de mâncare ce păreau să iasă dintr-o bucătărie care, de altfel, părea goală.

– Mulțumesc, Carmelina, ești amabilă. Sunt o grămadă.

– *Si*, pentru că Signor Alessandro vine în după-amiaza asta. Mi-a spus să îți zic să-l aștepți pe la trei. Poți să mănânci astea la cafea.

– Alessandro vine aici?

– *Si*.

– A spus de ce?

Carmelina a ridicat din umeri, dar pe chipul ei trăda vina pe care o purta.

– I-ai povestit despre trimisul judecătoresc, așa e?

Femeia și-a ridicat bărbia și a dat drumul unui torent înveninat de cuvinte adresat părinților oficialului, integrității lui, câinilor lui, urmat de câteva sugestii cu privire la ce i-ar fi făcut dacă se mai întorcea.

William a zâmbit, în ciuda voinței lui. Carmelina și-a afișat și ea surâsul știrb, a arătat către

struffoli și a zis:

– *Buonissimi*.

Apoi a plecat grăbită în josul potecii.

Alessandro a ajuns când căldura din timpul zilei atinsese pragul maxim. William îl auzea urcând cu greu colina, bombănind înjurături la adresa zăpușelii și a barbariei întregii Italii, aflate la sud de Roma.

– Ah, William, ești aici, a zis el. I-am spus Carmelinei să te anunțe.

– Unde credeai că am să fiu? Pe un feribot în Tunisia cu un pașaport fals? Vino înăuntru, e mai răcoare.

Alessandro l-a urmat în casă și s-a aruncat pe o canapea lungă. Copertinele de pânză de deasupra ferestrelor erau pe jumătate lăsate, blocând lumina.

– Cu tine nu se știe niciodată ce se întâmplă, a răspuns italianul.

William a turnat un pahar de apă cu gheață și i l-a întins prietenului său, urmat de un pahar de whisky.

– Pune-ți și tu unul, *caro amico*.

– Așadar, Carmelina ți-a telefonat.

Alessandro a dat din cap, și-a terminat băutura și a întins paharul pentru încă un rând. William i-a dat documentele de judecată și l-a urmărit cu privirea în timp ce citea hârtiile încruntat.

– Ha! Iartă-mă, William, dar pesemne că ai mâniat zeii cumva, pentru că lucrurile stau din ce în ce mai prost.

Alessandro a aruncat documentele la loc pe masă.

– Cel puțin Lily nu s-a căsătorit cu vărul ei, a zis William.

Alessandro a ridicat din umeri și și-a turnat apă.

– Doi detectivi australieni. Vor angaja, fără îndoială, un avocat de la ambasada Australiei.

– Deci voi fi arestat, cu cătușe și trimis înapoi în Sydney să fac față acuzațiilor.

William a mers la fereastră.

– Nu, nu se va întâmpla una ca asta. Departamentul nostru juridic se va ocupa de caz. I-ai

întâlnit pe Enzo Zangrandi și pe Mario Togliatti? Mario e necruțător. O să-i facă pe jurați să mănânce din mâna lui grăsună, cu care apoi îi va pălmui cu putere.

– Alessandro, nu e nevoie să…

Alessandro și-a așezat, greoi, paharul pe masă.

– Niciodată nu fac ce nu vreau să fac. Exceptând-o, poate, pe Francesca. Ești un angajat valoros. Ești un câștig pentru Leonelli. Fac tot ce e mai bine pentru afacerea mea.

– Asta e o chestiune privată, personală. Și dacă nu mă întorc la Leonelli?

Alessandro i s-a alăturat lui William la fereastră.

– Nu fi prost, William. Îmi ești cel mai vechi și de încredere prieten și nașul băieților meu. Francesca și cu mine am discutat, iar ajutorul nostru nu se rezumă doar la afacere. Da, voi fi dezamăgit dacă nu te întorci la Leonelli, dar o să pot trece peste.

William a închis ochii. Primul lui impuls era de a le refuza ajutorul. Voia să-i mulțumească lui Alessandro, dar mai bine aștepta un moment când își putea controla emoțiile.

– În ceea ce-l privește pe cel care te-a acuzat și care acum ți-o fură pe Lily, *figlio di una puttana*, a înjurat Alessandro. Mizerabilul. Vreau să-l văd zdrobit într-o baltă cu noroi, acolo unde îi e locul. *Coglione*. Și știi că-mi place să mă bat, mai ales când am dreptate.

William nu s-a putut abține să nu râdă văzând mutra serioasă a lui Alessandro.

– *Allora*, a zis Alessandro, o să fie o luptă dreaptă, deși o să mă asigur că aflu numele judecătorului.

– Doar n-ai de gând să-l abordezi?

– Nu, nu, nu, dar vreau să mă asigur că judecătorul e imun la oferte venind din cealaltă tabără.

– Îmi vine greu să cred că poliția australiană se pretează la mituirea judecătorilor.

Alessandro a ridicat din sprâncene și a râs.

– Poate că nu, dar pentru orice eventualitate. Te afli în Italia, ai uitat?

– Dacă merg la proces în Sydney, Lily va fi martor. Probabil va depune mărturie împotriva mea.

Alessandro a intrat în bucătărie și și-a pus paharul lângă chiuvetă.

– Nu va avea loc niciun proces la Sydney. Vom opri extrădarea și te vei putea întoarce la Leonelli.

– Sau în Londra.

Înapoi la familia lui care aveau să întrebe de Lily, dacă își găsise, în sfârșit, o femeie cu care să

se căsătorească. Iar el avea să le spună că se terminase cu Lily, și ei urmau să ridice din umeri. Același Wiliam.

– Lily crede că eu am luat marmura.

William i s-a alăturat lui Alessandro în bucătărie, a luat ibricul de cafea de pe aragaz și l-a umplut cu apă.

– Nu am nicio idee ce a spus poliției. Se poate să-i fi mințit ca să-l protejeze pe Andy sau pentru că…

– Îmi pare rău, a zis Alessandro, așezându-și mâna pe brațul lui William. Francesca și cu mine ne gândeam că în sfârșit ți-ai găsit aleasa.

– Aleasa. Da, cred că ea era, a zis William. Dar poți să treci pe lângă „aleasă" pe stradă și să nu împarți cu ea mai mult decât o pală de vânt. Sau o poți avea alături zece ani. Sau doar trei luni. Nu scrie niciunde că dacă o găsești o vei avea pentru totdeauna.

– Poate e destinul, nu știu.

– Nu pronunța cuvântul ăla. Doar ghinioniștii mor tineri, iar horoscopurile sunt pentru cei slabi de înger. Am iubit-o și am dorit-o și a intervenit altcineva. Asta s-a întâmplat.

– Și dacă nu te chemam în Roma, să începi mai devreme…

– Nu e vina ta, a zis William, privind chipul mohorât al prietenului său, apoi a pus cafea în ibric și a aprins focul.

– Știi, o parte din mine, partea barbară, vrea să-l omoare pe Andy.

– E de înțeles. Cum rămâne cu cealaltă parte?

– În acest moment, aș zice că cealaltă parte își dorește să dea o mână de ajutor primei.

16

Să doarmă singură într-un pat extralarg era ca și cum ar fi mâncat singură în restaurant. Rafalele de ploaie măturau acoperișul. Lily își fixase privirea pe tavan. De îndată ce ajunsese la Roma, William se și târâse în patul Giannei. Trădarea o chinuia mai mult decât obsesiile lui Robbie, dar deocamdată trebuia să-și lase durerea deoparte și să îndrepte situația lui William. Ridicând telefonul, Lily a verificat ora. Era încă prea devreme. La opt și jumătate a pus iar mâna pe telefon și a format numărul detectivului Costas și, după o scurtă conversație, a stabilit ca ea și Poppy să se prezinte la secția de poliție din Manly la ora zece. A sărit din pat, a trezit-o pe Poppy, a făcut un duș rapid, apoi a dat iar buzna în dormitor și a început să scormonească prin dulapuri. Costumul gri, în stilul anilor ’40, tivit cu hermină, mergea la fix cu botinele ei negre, până la glezne.

Manly nu se afla pe lista locurilor frecventate de Lily. Din fericire, postul de poliție de pe Pittwater Road nu era greu de găsit.

– Ți-aduci aminte când am venit aici cu mama? a zis Poppy, pe când mergeau de-a lungul aleii spre sediu.

– Am venit aici cu mama?

– Cu feribotul. Și apoi am mers pe plajă, am mâncat pește și cartofi prăjiți și am hrănit pescărușii.

– Nu, nu-mi… ah, ba da, a trebuit să împărțim o înghețată pe feribot, la întoarcere, iar eu am scăpat-o și tu aproape că m-ai împins peste bord.

– Bine că mama se afla prin apropiere și te-a prins la timp, a zis Poppy, râzând.

Înainte să intre în sediul poliției, Lily s-a întors spre sora ei.

– Lasă-mă pe mine să vorbesc. E problema mea. Dar tu sprijină-mi declarațiile dacă e necesar.

Agentul de serviciu le-a cerut să aștepte și, peste un minut, Lina Costas a apărut și le-a poftit în biroul ei. Femeia și-a ocupat locul în dreptul unei mese mari, în timp ce Lily și Poppy s-au așezat pe două scaune, vizavi de ea.

– Sunt aici, a început Lily, ca să vă vorbesc despre William Isyanov.

Costas a deschis un sertar, a scos un stilou și un carnet, a răsfoit paginile acoperite de scris de mână și a dat ușor din cap, încurajând-o să continue.

Lily și-a smucit, agitată, fusta peste genunchi.

– El nu e, pur și simplu, genul de persoană care să facă un asemenea lucru și aș vrea să notați că sunt pregătită să depun mărturie în favoarea caracterului său.

Costas a lăsat stiloul jos și a rămas, un moment, cu privirea pironită asupra lui.

– Domnișoară Trevennen, înțeleg prin ce treceți și loialitatea pe care o simțiți pentru el, dar noi lucrăm cu fapte, nu cu sentimente.

– Știu ce credeți, a replicat Lily. Că sunt îndrăgostită și că am fost înșelată și că a profitat de mine și toate celelalte, dar nu e adevărat. O știu. Știu că nu ar face niciodată rău unui bătrân vulnerabil.

– În acest stadiu al investigației avem suficiente dovezi concrete care să ateste legitimitatea acuzațiilor aduse lui Isyanov.

Costas a ridicat stiloul și a bătut cu el în birou.

– Doar dacă nu cumva aveți vreo probă care să arunce o rază de lumină…

– Avem, a zis Lily, ținând o pungă de plastic în care se afla cearșaful.

– Stați.

Costas a deschis sertarul biroului și a scos un formular.

– Spuneți-mi ce e. Nu-l atingeți.

– Acesta e cearșaful în care Andy a înfășurat fragmentul de piatră, după ce l-a găsit William. Și l-am găsit la Andy acasă, a zis Lily.

– Știe că-l aveți?

– Nu, a spus Poppy. Luați o mostră sau faceți ce trebuie cu el. Analizați-l. Pun pariu că are praf de marmură în el sau ceva, și atunci poate o să vă îndreptați atenția spre Andy Trevennen, în loc să insistați că partenerul surorii mele e vinovat.

Cu buzele strânse, Costas a luat punga. Surorile au rămas pe loc, în liniște, cât timp detectivul a scris biletul de primire a probei și i-a dat o copie lui Lily.

– Acum, dacă sunteți gata să dați o declarație, domnișoară Trevennen, putem trece mai departe.

– Nu o să dau nicio declarație oficială, a răspuns Lily.

O expresie de nerăbdare abia reținută a traversat chipul lui Costas.

– Nu vă putem obliga; totuși, dacă se ajunge la proces, ați putea fi somată să participați, deși e posibil să refuzați să aduceți dovezi. Vă avertizez că riscați a fi acuzată de încercarea de a împiedica poliția să-și îndeplinească datoria.

– Înțeleg, dar v-am spus tot ce știu. Aveți scris în carnet și nu am ascuns nimic.

– Fostul dumneavoastră partener de afaceri și de viață, Robert Schwartzman a fost, după câte înțeleg, deportat din Italia pentru că a încercat să vândă o piesă de artă furată, a zis Costas.

Lily simțea că tocmai i se dăduse o palmă.

– Da… dar. Da.

Costas s-a aplecat în față și a fixat-o pe Lily cu o privire dură.

– Lily, pari să ai mai mulți asociați în lumea escrocilor cu piese de artă decât un librar obișnuit.

– Bineînțeles că nu am.

Lily se chinuia să-și înăbușe revolta din glas.

– S-ar părea că mă considerați o hoață de obiecte de artă, dar…

Detectivul a oftat.

– Înțeleg că ați fost dependentă de narcotice.

Lily s-a ridicat. Avea obrajii roșii.

– Opriți-vă imediat, detective, a intervenit Poppy. E complet irelevant. Andy pleacă spre Napoli zilele astea. Deținătorul întregii frize locuiește în Napoli și eu sunt de părere că cele două lucruri sunt mult mai relevante decât viața personală a surorii mele.

– Cred că acest interviu a luat final, a răspuns Costas.

Lily a ieșit iute din birou. A mers întins până la ușa de securitate și a așteptat până ce o tânără polițistă i-a dat drumul în foaier. Lily i-a mulțumit, și-a pus ochelarii de soare cu o mână

tremurândă și a ieșit cu pași mari din secția de poliție. A auzit-o pe Poppy strigând-o din urmă și s-a oprit să o aștepte.

– Ne-au fost de mare ajutor, a zis Poppy.

– Am crezut că ar putea fi interesați de adevăr, de justiție. Nevinovat până la proba contrarie. Ce s-a întâmplat cu dictonul ăsta? Și ce au de-a face – Lily s-a uitat în jur și și-a coborât tonul – relația mea anterioară și dependența cu toată situația de acum? E revoltător, e o încălcare grosolană a intimității și o violare a drepturilor cetățenești să-și bage astfel nasul în viața mea. Am suficientă minte ca să… ca să…

– Hai acasă, a propus Poppy.

– Oare acei doi ani mă vor urmări toată viața?

– Știu, e o porcărie, așa-i? Dacă ai fi dat pe gât o sticlă de coniac pe noapte nimeni nu ar fi comentat nimic.

– Costas s-ar putea să ceară expertiza cearșafului, iar dacă iese ceva, vor fi nevoiți să-l investigheze pe nemernic, a zis Lily, mergând în urma lui Poppy spre mașină și consolându-se cu faptul că în ciuda felului în care fusese umilită și a naivității ei, măcar nu înrăutățise situația lui William. Dar nici nu o îndreptase.

Unde erau toți detectivii rebeli și alcoolici, cu mariaje distruse, care se bazau mai mult pe instincte decât pe dovezi? Cei care-și riscau viața, cariera și reputația ca să găsească adevărul, pentru că acela era singurul lucru care le mai rămăsese. Adevărul și o butelcă de ținut la brâu, plină de Johnnie Walker. Din câte își dădea Lily seama, în Northern Beaches nu se afla niciunul.

Pe când se îndepărtau cu mașina, telefonul lui Poppy a început să sune. Ea a răspuns și i-a mulțumit persoanei de la celălalt capăt, apoi a închis.

– Costas? S-a umilit, a zis că a greșit?

– Nu, a răspuns Poppy, oftând. Asociația Medicală Australiană mi-a telefonat să-mi răspundă la o cerere pe care am făcut-o ieri. Doctorul care a semnat certificatul de deces al tatei nu mai e înregistrat ca medic. Nu am timp să-i dau acum de urmă și nici nu aș ști de unde să încep. O altă fundătură.

Lily și-a petrecut după-amiaza în magazin, ștergând praful, făcându-și ordine pe birou și privind în gol. Chiar înainte de ora cinci, a sunat la poliția din Manly și a cerut să vorbească cu detectivul Jared King.

– Domnule detectiv King, nu știu dacă detectivul Costas v-a informat despre vizita mea din dimineața aceasta, dar…

– M-a informat.

– Deci știți că sora mea și cu mine considerăm că Andy Trevennen nu a fost investigat așa cum trebuie.

– Lily, Andy Trevennen nu are cazier. Cearșaful ar putea fi o coincidență și el ne-a declarat – și l-am interogat de două ori – că merge adesea în Milano pentru a-și desfășura activitatea.

– Dar acum se duce în Napoli.

– Așa spui tu, dar prietena lui, o anume domnișoară Hedy Lamarr, ne-a confirmat că Andy călătorești la Milano ca să încheie afaceri cu tablourile lui.

– Hedy Lamarr, a pufnit Lily, nevenindu-i să creadă. O să condamnați un om pe nedrept, știți asta?

– Instanța va decide și, bineînțeles, William poate face apel.

– Și cearșaful?

– Ar putea dura săptămâni întregi până să avem un rezultat, dacă nu cumva i s-a dat prioritate, deși nu cred că e cazul, a zis el.

Lily și-a luat la revedere și a închis. Bineînțeles, Costas nu acordase întâietate probei ei. A închis magazinul și a urcat la etaj.

Poppy stătea întinsă sub pătură, holbându-se la tavan. Lily a pornit radiatorul, a intrat în bucătărie și a scos o sticlă de vin din frigider. A așezat-o pe masă, alături de două pahare, și-a turnat unul, l-a băut și apoi l-a umplut din nou.

Poppy a întors capul, uitându-se la sora ei.

– Vreau și eu.

Lily i-a trecut un pahar cu vin. Poppy s-a luptat puțin cu pătura și în cele din urmă s-a ridicat.

– Ce mai rude, a exclamat ea, trântindu-se pe canapea. Stephen refuză să-mi spună chiar și cel mai mic lucru, iar Andy, la dracu', s-ar putea scrie un studiu de caz despre el. Adică, tipul e ca un măr stricat.

– Ca un ce?

– Știi tu, normal pe afară, dar stricat înăuntru.

– Ce mâncăm la cină? a întrebat Lily, urcându-și picioarele pe un scaun.

– Presupun că o altă sticlă din asta.

– Ce zici de niște brânză? Lily a mers cu greutate în bucătărie, a deschis frigiderul și a luat un calup de brânză cheddar, a ridicat un cuțit de lângă chiuvetă și un tocător de lemn și le-a trântit pe masă.

– Cina.

– Îmi pare foarte rău, Lil. Nu doar că mă duc acasă fără să fi rezolvat ceva, dar am cauzat o problemă și mai mare. Ți-am distrus relația și am descoperit niște rude mai mult decât inutile, a zis Poppy, acoperindu-și ochii cu brațul. Și aproape că i-am ruinat viața lui William.

– Iar începem; sunt responsabilă pentru tot și ar fi trebuit să fac aia sau ailaltă.

Lily a tăiat o bucățică de brânză și a mâncat-o.

– N-ai cum să înțelegi, a spus Poppy. E un complex al fraților mai mari.

– Andy i-a distrus viața lui William, nu tu. William și cu mine, noi, el…

Vinul era o idee proastă. Lily simțea cum îi dau lacrimile.

– Nu m-a… iubit suficient, cred. Și…

Ridicându-se, Lily s-a dus până la ușa bucătăriei și înapoi.

– N-am de gând să beau și să plâng. Nu o să devin o bețivă șleampătă, cu ochi înlăcrimați care bea sherry la șase fix și poartă pălărie cu flori.

– Atunci bea doar, a sfătuit-o Poppy. Ce zici dacă deschidem și cealaltă sticlă?

– E în frigider.

Lily s-a întors pe scaunul ei și a început să bată absentă cu unghia în piciorul paharului ei de vin.

– Viața lui William nu o să fie năruită din cauza familiei noastre de ciudați. Poate caută mângâiere în brațele altei femei, dar nu-l pot abandona până nu se rezolvă situația.

– Foarte bine, a încuviințat Poppy, turnând iar vin în pahare.

– Cum ai de gând să îndrepți lucrurile?

– Mă duc în Italia.

– Poftim? Așa, pur și simplu? Mă duc în Italia. Mă-ntorc în zece minute.

Lily s-a ridicat.

– Voi vorbi cu *carabinieri*. Ei au un Detașament pentru Protejarea Patrimoniului Cultural.

– Serios?

– *Comando Carabinieri per la Tutela del Patrimonio Culturale*. TCP. Dacă poliția australiană insistă să urmărească o persoană nevinovată, e problema lor, dar italienii vor vrea marmura înapoi și

vor face orice ca să o recupereze. Așa că, dacă voi reuși să-l găsesc pe Andy și fragmentul în Napoli, atunci le voi spune carabinierilor unde se află.

– Asta-i tot?

– Ce altceva pot face?

Poppy și-a aranjat pernele.

– Da, da, te urmăresc, Lily. Voi organiza plecarea și orice mai e nevoie și, să nu mai spui nimănui, dar Cody și cu mine avem mai mulți bani decât avem nevoie și, chiar dacă zici că nu sunt responsabilă pentru dezastrul ăsta, pot și îmi doresc să te ajut cu partea financiară. Poate mergi la William și îi ceri ajutorul? Adică, până la urmă, capul lui se află sub secure. El ar trebui să fie primul care și-ar dori ca Andy să fie prins.

– Nu vreau să-l văd, a zis Lily. Dar poate că ai dreptate. Are o armă, până la urmă. Sau avea.

– Nu-mi aduce aminte.

Poppy și-a ridicat geanta de pe podea, a scotocit înăuntru, a scos o bucată de hârtie și i-a întins-o surorii ei.

– Dacă ai timp cât te afli în Napoli…

Era adresa lui Luca di Troia.

17

Allegra, recepționista de la Leonelli, i-a zâmbit lui William, a șoptit ceva în cască, apoi a zis:

– Alessandro te va primi în biroul lui Mario.

În capătul scărilor aștepta un bărbat în jur de patruzeci de ani, cumplit de gras și frumos îmbrăcat. S-a prezentat ca fiind Mario. Au dat mâna, iar Mario i-a făcut semn spre ușa biroului.

– Intră, te rog.

Patru scaune cu tapiserie purpurie înconjurau o masă joasă din sticlă, într-un colț al biroului încăpător. Unul dintre scaune era ocupat de un individ cam de vârsta lui William, ras pe cap și îmbrăcat într-un costum dintre cele mai elegante. Îl privea cu ochi prietenoși din spatele unor ochelari cu lentile groase. Mario i l-a prezentat ca fiind Enzo Zangrandi. William a analizat încăperea de jur împrejur. Era evident că Mario alesese ce era mai bun din depozit. Deasupra biroului se afla o natură moartă de Giorgio Morandi, iar pe un soclu trona un bust roman.

– Acela e Lucrețiu? a întrebat William, uitându-se la bust.

Mario a urmărit privirea lui William.

– Da, Titus Lucretius Carus. Poet. Unul dintre preferații mei. Nu a scris decât un poem, însă este magistral.

William a dat din cap. Un poet; ăsta era un semn bun. Bustul unui general sau al vreunui orator pretențios roman ar fi însemnat o supraestimare a talentelor lui.

– Ești pe mâini bune, William, a zis Mario, simțind disconfortul noului sosit.

Avocatul s-a aplecat spre el, reușind astfel o manevră dificilă pentru cei cu un trup așa de generos ca al lui.

– Nu-ți face griji. Am mai avut cazuri asemănătoare. Ai auzit de Urna Pinacotecii di Canova și despre curatorul acuzat că ar fi furat-o?

– Nu, îmi pare rău, habar nu am.

– O furase nimeni altul decât directorul muzeului, a șoptit Mario, apoi și-a șters transpirația de pe față cu o batistă.

– Da, acum îmi amintesc, a zis William. Felicitări. A fost un caz important.

Își amintea că citise despre el și că-i păruse rău pentru bietul nenorocit căruia îi fusese înscenat furtul. Mario a dat, modest, din cap, după aceea a mijit ochii și l-a privit pe William, în timp ce-și ciocănea dinții cu un creion, pe care apoi l-a aruncat pe masă.

– Ți-au găsit amprentele la locul faptei, pe sticlă, pe pahar și așa mai departe, dar tu ți-ai anunțat vizita înainte ca infracțiunea să fie comisă, așa-i?

– Da, întocmai.

– Iar asta ar explica de ce ADN-ul tău a fost găsit pe paharul din care ai băut?

– Da.

Batista s-a ivit iar, iar Mario și-a tamponat fruntea. William stătea aplecat în față, în scaunul lui.

– Presupun că există declarații ale martorilor, nu?

– Enzo? a zis Mario.

– Doar una, a replicat Zangrandi, răsfoind un dosar. De la un anume Andrew Trevennen.

William a înghițit în sec.

– Nimic de la Lily Trevennen?

– Nu din ce pot să-mi dau…, Zangrandi s-a oprit și a citit o clipă mai departe.

Inima lui William bătea cu putere.

– Ba da, fac referire la ea. Au interogat-o de două ori, dar nu a dat nicio declarație.

Mario a întins mâna, iar Zangrandi i-a dat hârtiile.

– A fost iubita ta?

Fusese mai mult de atât. Iubită suna așa de efemer, ca și cum n-ar fi fost decât o aventură sexuală scurtă, dar palpitantă. Lily reprezentase viitorul lui. Visase să îmbătrânească alături de ea, să râdă împreună de amintirile din trecutul lor comun, să-și măsoare cantitatea de

medicamente pentru tensiunea arterială și să dezaprobe viețile copiilor lor adulți.

Mario aștepta un răspuns.

– Ăăă… da.

– Au interogat-o de două ori, iar a treia oară a contactat poliția, oferindu-se să-ți fie martor. Iar cei de acolo au refuzat, bineînțeles.

– S-a oferit să depună mărturie pentru mine? a repetat William.

Nu era sigur că auzise bine. Trebuie ca Lily să fi crezut în nevinovăția lui dacă voise să facă asta pentru el.

– Nu au destule probe împotriva ta și, după mine, cele existente nu sunt îndeajuns ca să trimită un om în fața instanței. Ar fi o nedreptate incalificabilă să-ți distrugă cariera la Leonelli și să te trimită în Sydney pentru proces, când probele sunt conjuncturale.

– Cine va fi de partea acuzării?

Mario s-a uitat iar în hârtii.

– Detectivul-adjunct Lina Costas și detectivul Jared King. Rino Rinazzo e avocatul ales pentru caz.

William abia auzise ce-i răspunsese Mario. Lily dorea să depună mărturie pentru onestitatea lui. Nu conta că picase în mrejele vărului ei, nu conta că se rătăcise într-o aventură dubioasă cu Andy; ea credea încă în nevinovăția lui. Era ceva.

La ușă s-a auzit un ciocănit. Era Alessandro. Italianul și-a cerut scuze că întârziase și s-a așezat pe scaunul rămas liber.

– Așadar, arată optimist?

– Nu, a răspuns Mario.

William s-a holbat, surprins, la Mario.

– Dar ai zis că probele sunt conjuncturale și că ar fi o nedreptate…

– Am zis și ar fi, într-adevăr. Dar nu cu asta avem de-a face.

Alessandro a oftat.

– Și atunci cu ce ne confruntăm?

– Alessandro, ai cunoștință despre arestarea recentă a contrabandiștilor acelora albanezi? Au ascuns mai multe piese valoroase de anticariat într-un depozit din Elveția, iar acolo au falsificat toate actele.

– Dar ce are asta de-a face cu William?

– Tu nu citești ziarele? Străinii ne jefuiesc *bel paese*, patrimoniul nostru, în timp ce noi suntem prea ocupați să ne certăm din cauza amantelor lui Berlusconi și ne e greu să ne hotărâm dacă Marchisio ar trebui să joace pentru Juventus sau nu. *Beh!*

Mario a tăcut și și-a șters iar fruntea.

William știa ce urmează.

– Ministrul vrea ca toate cazurile de umărire a străinilor acuzați de furt sau de fals să fie făcute publice. Vrea să vadă arestări, vrea acțiune. Și iată, avem un englez – cu legături în Rusia – pe punctul de a i se intenta un proces de extrădare. E perfect sau aproape perfect – era mai bine dacă erai negru, William. Te dau afară din țară pentru că ai furat din patrimoniul Italiei, trimit carurile de filmare la tribunal și scriu totul în ziare; niciun cetățean obișnuit nu va cunoaște faptele, dar cu toții vor vedea guvernul acționând.

– Ce rahat, Mario, a murmurat Alessandro. Ce dracu' putem face?

William s-a frecat la ochi.

– Poate că ar fi trebuit să trec cu feribotul în Tunisia.

– Vom avea nevoie de orice mijloc disponibil. Dar nu dispera, l-a încurajat Mario, punându-și mâna pe brațul lui William. Cel puțin nu încă.

Alessandro l-a tras pe William deoparte în timp ce ieșeau din biroul lui Mario.

– Dacă situația se înrăutățește, voi angaja cei mai buni avocați din Sydney, îl aduc pe Mario ca ajutor, orice e nevoie.

– Nu te pot lăsa…

– *Abbastanza*, a răbufnit Alessandro, ridicând o mână. Destul. Totul e o măgărie! Aici permitem asta în fiecare zi, dar poate că în Australia nu e așa simplu să distrugi viața unui om.

– S-a oferit să depună mărturie pentru mine.

– Cine? a întrebat Alessandro.

Italianul își scosese telefonul și-și zdrăngănea cheile.

– Lily.

– Serios? s-a mirat Alessandro ridicând privirea surprins.

– Da. Cât era cu mine, oferta ei nu ar fi însemnat nimic. Dar gestul ei arată că nu mă crede vinovat.

Alessandro a clătinat din cap.

– Mă bucur că te mângâie gândul ăsta, totuși aș prefera să aud că și judecătorul crede în nevinovăția ta, a zis prietenul său, ducând telefonul la ureche.

William l-a lăsat pe Alessandro să-și desfășoare convorbirea. Nu știa ce să facă mai departe, așa că a continuat să meargă pe coridorul ce ducea către biroul lui, s-a așezat la masă și a pornit computerul. Deschizând folderul cu imagini, William a găsit o poză a lui Lily. Îi zâmbea de pe ecran, cu ochii cenușii strălucitori, în timp ce Otto stătea cu fața lipită de a ei. Unul dintre dinții câinelui era vizibil, iar sprâncenele lui neobișnuite îi dădeau un aer voios, ca și cum tocmai o convinsese pe Lily să-i acorde primul dans.

William a rămas privind poza, tolănit în scaun și cu mâinile în buzunare.

Unde greșise? Poate că discuția despre căsătorie și planul de a se muta la Roma atât de curând după ce pusese capăt unei relații de șase ani o speriaseră pe Lily. Oare îi lăsase impresia că ar fi un tip slab sau cu mania controlului? Poate că-și dorea să se distreze după ce stătuse atâta sub papucul lui Robbie, în loc să se stabilească lângă un bărbat calm, căruia îi plăcea să citească. Poate că vărul ei era genul de individ vesel pe care el nu l-ar fi putut întruchipa niciodată. Sau poate că familia lui o pusese pe fugă, ori locul în care trăia, ori ceva ce spusese sau omisese să spună. Ar fi trebuit oare să-i ceară să vină cu el? Nu luptase suficient pentru ea? Cum avea să afle vreodată toate aceste răspunsuri?

Sâmbătă dimineață, devreme, Lily a îmbrăcat o pereche de blugi și o jachetă călduroasă, a închis magazinul, a mers de-a lungul aleii spre Oxford Street, a traversat și s-a îndreptat către piețele Paddington. Standuri cu bijuterii din email, genți din piele, confecționate manual, lumânări din ceară de albine și pălării de fetru, oglinzi și hamace se întindeau în fața ochilor ei, dar ea nu le observa, deoarece o căuta pe Hedy din priviri printre negustori.

Lângă biserică se afla curtea asfaltată a unei școli unde studenții la design dețineau majoritatea tarabelor. La capătul străzii, Lily a zărit cu colțul ochiului un stand cu rochii lungi, dintr-o singură bucată, la fel ca ale lui Hedy, ce fâlfâiau diafan în vânt. Și iat-o și pe Hedy, îmbrăcată în una dintre creațiile ei. Peste rochiță purta un cardigan subțire și mic, ca să o protejeze de aerul rece al dimineții.

– Lily, a zis ea, zâmbind. Ai venit să cumperi o rochie?

– Bună, Hedy. Sunt interesante, dar presupun că se potrivesc doar fetelor zvelte, ca tine.

Hedy a chicotit, iar Lily și-a dat seama că era prima dată când o vedea trează.

– Mi se pare că ți-e frig. Pot să-ți ofer o cafea?

– Da, mi-ar plăcea mult o cafea.

Lily a cumpărat doi *churros* și două pahare de cafea de la un stand situat sub un smochin uriaș și s-a întors la Hedy. O femei înaltă care împingea un cărucior s-a oprit și a studiat rochiile, apoi s-a îndepărtat.

– Mă întrebam dacă ai adresa lui Andy, din Napoli, a zis Lily.

Hedy a mușcat din porția ei de *churro*. Lily nu-și putea scoate din cap gândul că ea avea nevoie de mai mult *churro* și de mai puține țigări cu opiu.

– N-ai să-i spui ce v-am povestit noaptea trecută, nu?

– Sigur că nu.

– Eram furioasă pe el.

– Sper că nu ai inventat totul, nu? a întrebat Lily.

– Nu, totul e adevărat, a zis Hedy. Poliția m-a interogat despre el, dar nu pot scoate nimic de la mine. Nu sunt o turnătoare.

Hedy a căutat în mica borsetă din piele atârnată în jurul șoldurilor ei micuțe, a scos telefonul, a derulat ecranul în jos și a ezitat.

– E vărul tău, doar nu vrei să-l vezi la închisoare.

– Ă… cred că într-acolo se îndreaptă.

Hedy i-a dat mobilul lui Lily, care și-a așezat paharul de cafea pe jos, a pus *churro* pe capacul de plastic, și-a scos și ea telefonul și a introdus adresa – hotelul Heron, via Diaz Armando – în lista ei de contacte.

– Aș prefera să nu-i spui nimic despre asta, bine? a zis Lily. S-ar putea să mă înșel și nu vreau să-l sperii.

Hedy a dat din cap și și-a băgat mobilul la loc în borsetă.

– Mi-a zis că la hotel e liniște, că nu-i pasă nimănui ce face, a zis ea. După o scurtă pauză, a continuat: Știi, Lily, el chiar mă iubește. Noaptea trecută era pur și simplu stresat, atâta tot.

Lily și-a ridicat privirea de la ecran, luptându-se cu impulsul de a răspunde. Nimic din ce ar fi spus n-ar fi schimbat lucrurile.

– O să te mai vizitez, Hedy, acum că știu că ești aici.

Hedy a zâmbit și a dat din cap.

– Mișto. Mănânci ăsta? a întrebat ea, ridicând *churro* lăsat de Lily.

– Ia-l tu. Trebuie să plec.

Lily s-a grăbit, știind că șansele să-l găsească pe Andy în Napoli erau destul de mici.

Luni noaptea, Lily a mers la Tony acasă pentru a folosi telefonul lor fix. El ieșise la cină cu partenerul lui, Guy, dar îi lăsase cheia. S-a așezat pe canapeaua lor albastră și a așteptat ca labradorul Audrey să-și domolească entuziasmul și ca propriile ei emoții să se potolească și a format numărul de Italia. După câteva clicuri și bâzâituri, legătura a fost în final stabilită.

– *Pronto*, Leonelli.

Inima lui Lily a început să bată sălbatic, gura i s-a uscat pe când a îngăimat:

– *Buongiorno*, ă… Signor Isyanov, William Isyanov, vă rog.

– Îmi pare rău, signor Isyanov nu e disponibil în acest moment. Vă fac legătura cu asistenta lui.

Lily ședea pe canapea, holbându-se la imitația de diamante de pe zgarda lui Audrey.

– *Pronto*, Gianna Ferrara.

– Bună, Ginna, sunt Lily…

– Prietena lui William. Da. N-ar fi trebuit să ți se facă legătura cu biroul, a zis Gianna. William nu primește apeluri telefonice.

Lily era surprinsă de purtarea ei glacială. Câștigase, nu? I-ar fi putut acorda măcar puțină amabilitate femeii căreia i-l furase pe William.

– În plus, el nu se află aici acum.

– Eu… trebuie să vorbesc urgent cu el.

– Lily, i-ai face un bine dacă n-ai mai suna.

– De ce? Lily a strâns tapiseria de pe mânerul canapelei, înfingându-și unghiile în ea.

– A avut multă bătaie de cap cu marmura și cu poliția. Nu mai are nevoie de probleme. Ai avut o șansă și nu a mers. Acum lasă-l în pace.

Cum îndrăznea? Gianna nu avea niciun drept să o țină departe de William. Sau poate că ea era cea care nu mai avea niciun drept.

– Vin în Italia; vreau să-i transmiți asta.

– Poți merge unde vrei, dar în ce-l privește pe William, nu o să ajute cu nimic. Destul, Lily. Lasă-l în pace.

– N-ai niciun… trebuie să-l lași să decidă singur. Voi sosi în Napoli pe cincisprezece, luna aceasta. Mă voi caza la Hotel Principessa pe via Purgatorio, în Spaccanapoli. Te rog să-i transmiți.

– Nu vrea să te vadă, dar am să-l anunț, a răspuns Gianna, închizând apoi telefonul.

Lily a rămas uitându-se la receptor. Cine se credea femeia aia? Vreo asistentă de la triaj emoțional? A format din nou numărul și a așteptat, cu pulsul bătându-i sălbatic.

– *Pronto*, Leonelli.

– *Buongiorno*, Signor Alessandro Leonelli, vă rog. Numele meu e Lily Trevennen. *Grazie*.

După o așteptare chinuitoare, Lily a auzit vocea familiară.

– Lily, ce mai faci?

Tonul îngrijorat al lui Alessandro nu i-a scăpat tinerei.

– Alessandro, încerc să iau legătura cu William. Mi s-a zis că nu e disponibil, dar…

– Da, și-a luat liber.

Lily a așteptat ca Alessandro să dezvolte explicația, dar el nu a mai spus nimic.

– Trebuie să vorbesc cu el.

A urmat o pauză, apoi a Alessandro a răspuns:

– Nu-i merge prea bine acum. Nu primește apeluri de la nimeni. Ar fi mai bine să aștepți să se rezolve totul.

Înfrântă, Lily și-a luat la revedere și a închis. Strânseseră rândurile împotriva ei. Bineînțeles că William nu-și dorea să-i vorbească; ce prostesc și orgolios din partea ei să creadă altceva. Gianna era iubita și confidenta lui acum, așa că mai bine ar accepta adevărul cât mai curând.

18

Cameliile se trecuseră, însă porumbeii albi mai stăteau cocoțați pe porumbarul lor, studiindu-le pe Lily și pe Poppy, pe când urcau scările spre ușa casei lui Stephen. Sunaseră la spital pentru a vorbi cu el, însă aflaseră că bătrânul fusese externat. Acum, Poppy voia să-și ia la revedere.

Când Stephen a deschis ușa, Lily a observat că unchiul lor era ceva mai tras la față, iar expresia de pe chipul lui își pierduse blândețea. Cei trei s-au așezat în fața vechiului calorifer. Pe fundal sclipea apa verde-închis a golfului Bantry.

– Să pun de ceai, Stephen? a întrebat Lily.

– Da, da, a răspuns el și a dat să se ridice de pe scaun.

– Stai aici, a zis Poppy. O să-l pregătească Lily.

Ea a intrat în bucătăria veche. Îi adusese lui Stephen câteva fructe pe care le-a așezat într-un bol în timp ce aștepta ca apa din ibric să fiarbă. Apoi, sprijinindu-se de chiuvetă, Lily a privit spre grădină. Locul în care se aflase înainte fragmentul de friză se vedea limpede, dar în curând avea să fie acoperit de iarba zimbrului.

Așezând cești și zahărul pe o tavă, Lily a auzit-o pe Poppy povestindu-i lui Stephen despre restaurantul spaniol la care merseseră cu Andy.

– Nu știam că Andy are o iubită nouă, a zis el. Nu l-am auzit niciodată vorbind despre vreo Hedy. Dar nu mă vizitează prea des.

– Aveam impresia că sunteți destul de apropiați.

Poppy părea confuză.

– Nu. Și-a văzut de viața lui încă de la treisprezece ani, mai mult sau mai puțin. Mereu plecat aiurea…

Intrând cu tava de ceai în sufragerie, Lily nu părea deloc surprinsă să audă vorbele lui Stephen. Nu fusese decât una dintre minciunile lui Andy.

– Poliția te-a ținut la curent cu toate noutățile? a întrebat ea.

Stephen a dat din cap.

– Andy m-a tot bătut la cap să cer arestarea, deși nu văd niciun rost. Fragmentul a dispărut și la revedere. Oricum nu mi-a plăcut niciodată.

– Nu ți-a plăcut niciodată bucata de marmură, Stephen? a întrebat Lily. De ce?

– Oamenii moștenesc de la părinți ciudățenii, mărunțișuri sentimentale, chestii de genul ăsta. Amintiri, Lily, care pentru cei vii înseamnă prea puțin.

– Trebuie să fi însemnat ceva pentru tine, dacă nu ți-a plăcut, a zis ea.

– Am ținut-o pentru că aveam nevoie de o piatră albă în grădină, a replicat Stephen. Vreau un cub de zahăr la ceai, mulțumesc.

– Noi nu credem că William e vinovat, a zis Poppy. Trebuie să fi fost altcineva.

– Nu știu, dragă Poppy, dar sunt sigur că poliția va rezolva cazul.

– Știi, uneori nu rezolvă nimic.

Stephen a băut ceaiul fără să mai scoată vreun cuvânt. Lily se întreba cât mai putea continua Poppy cu apropourile înainte să cedeze stilului ei obișnuit, neîndurător.

– O să las totul în seama lor, a zis Stephen ferm, împingându-și ochelarii pe nas.

– Nu am vrut să spun că ar trebui să investighezi cazul tu însuți, a zis Poppy. Totuși, doar noi cinci știam despre fragment și despre valoarea lui.

Aluzia lui Poppy rămăsese suspendată în aer. Stephen își ținuse în mână ceașca de cafea, însă acum a așezat-o pe masă, mormăind.

– Povestește-mi despre călătoria spre casă, Poppy. Ultima porțiune de drum trebuie să fie tare interesantă văzută într-un avion ușor.

– Asta depinde de cine pilotează. Cody e un pilot foarte bun, dar administratorul nostru, Craig – nu m-aș urca într-un avion cu el nici să mă omori. S-a prăbușit cu două elicoptere în timpul ce făcea o demonstrație, deși nu a fost pe proprietatea noastră, și a ieșit cu bine din ambele dezastre. Nu plănuiesc să fiu prezentă la un eventual al treilea accident.

Înainte ca Stephen să-i răspundă, Poppy a dat drumul ultimei aluzii:

– Ai idee ca Andy să fi avut probleme cu banii în ultima vreme?

– Nu știu nimic despre starea financiară a lui Andy, Poppy. Îmi văd de treburile mele.

– Și eu la fel, cu excepția momentelor când sunt în joc viețile și libertatea altor oameni.

– Cred că trebuie să mă odihnesc acum.

Stephen s-a ridicat, dar Poppy și Lily au rămas la locurile lor. Bătrânul s-a uitat la ceas, dar niciuna dintre surori nu s-a urnit din loc.

– Ești leită mama ta, Poppy, așa cum ți-am zis și ultima oară când ai fost aici.

– Bun, mă bucur. Mama făcea întotdeauna ce era bine, a replicat Poppy, ridicându-se.

– Hmm… ce *credea* ea că ar fi bine – și există o diferență mare între cele două.

Stephen s-a uitat iar la ceas de parcă întârziase la o întâlnire.

Poppy a dat să spună ceva, dar s-a abținut.

– Stephen, a spus Lily, pe când se ridica și ea, nu e corect din partea ta să spui așa ceva când noi habar nu avem la ce te referi. Mama avea conștiință și nu ne-a dezamăgit niciodată.

– Dacă ea a ales să nu vă explice trecutul, atunci eu nu-i voi încălca dorința.

– Dar acum suntem adulți, a zis Poppy.

Stephen s-a îndreptat către ușa de la intrare și a deschis-o.

– Și ce e în trecut a fost îngropat pentru totdeauna și are aceeași relevanță pentru prezent precum un motor cu aburi.

– Greșești, l-a contrazis Poppy, fără să se clintească.

– Hai, a îndemnat-o Lily, trăgându-și sora de braț. Mulțumim pentru ceai, Stephen.

– Drum bun, Poppy. La revedere, Lily.

La jumătatea scărilor, surorile au privit în urmă. Stephen stătea la fereastra largă, încadrat de trunchiurile întunecate ale cameliilor. Bătrânul le-a făcut scurt cu mâna.

– Care-i problema oamenilor ăstora? a strigat Poppy.

Lily s-a uitat la chipul mirat al surorii ei.

– Las-o baltă. Pe hârtie ne sunt rude. Atâta tot.

Carmelina venea pe alee, vorbind tare și, fără îndoială, încărcată cu mâncare – sau poate că-i

aducea capul reprezentantului judecătoresc într-o țepușă. William a auzit o altă voce, apoi Carmelina a intrat pe terasă, urmată de Gianna. William s-a ridicat și a întâmpinat-o pe Gianna cu cele două sărutări obișnuite. El a observat-o pe menajeră înveselindu-se deodată și întârziind ceva mai mult decât de obicei, pentru a se asigura că totul e în ordine. Îi adusese o companie feminină; nu de asta avea nevoie orice tânăr?

– Ce faci aici? a întrebat-o pe Gianna.

– Eh, am venit să te salut. Ai putea fi un pic mai vesel.

– Îmi pare bine să te văd. Vrei să bei ceva sau…

– Da, ceva rece. Am urcat tot dealul ăsta nenorocit.

William a lăsat-o pe terasă și a intrat în casă. Gianna l-a urmat, speriindu-l. El rămăsese holbându-se la chiuvetă, pierdut în gânduri.

– Cum te simți, *caro*?

Italianca și-a petrecut brațele în jurul lui. Atingerea pielii și parfumul părului ei îl tulburau prin senzația lor nefamiliară. Weekendul petrecut împreună rămăsese cu mult timp în urmă.

– Ai vreo veste? a întrebat el.

– Despre ce?

William a condus-o înapoi pe terasă, a pus apa și paharele pe masa veche și i-a tras Giannei un scaun.

– Despre ce? Despre extrădarea mea, despre locul în care s-ar afla fragmentul, despre…

– Lily? a întrebat ea. Nu, nimic. M-am gândit că ți-ar prinde bine ceva companie, atâta tot.

William a dat din cap și s-a întins spre un mic pachet de pe masă, a scos o țigară kretek și a aprins-o cu un chibrit, inspirând adânc.

– Ce fumezi? a întrebat Gianna, alarmată.

– Nu te îngrijora, Gi, prefer whisky-ul tuturor celorlalte remedii neconvenționale. E o țigară indoneziană din cuișoare. Le-am cumpărat din Roma.

– Dar tu te-ai lăsat de fumat.

– E adevărat, a zis el, suflând lent fumul. Dar astea nu conțin nicotină.

– Pff, te păcălești singur, a spus femeia, înlăturând fumul cu mâna. Clienții întreabă când te întorci. O nemțoaică, Frau Kaufman, dorește un bust din secolul al treilea, de preferat o patriciană romană. A venit la noi după ce ai plecat tu. Soțul ei lucrează la Aeronavali. Au o vilă lângă Lago d'Averno. Și vrea să lucreze cu tine.

William a ridicat din sprâncene.

– De ce nu cu tine?

Gianna s-a sprijinit de spătar și a râs.

– Pentru că ești un tânăr atrăgător, *stupido*.

– Nu am întâlnit-o niciodată.

– Ți-a văzut poza în articolul despre noii angajați din revista Leonelli.

– Vor trebui să topească ediția aia, a zis el. Așadar, nu mă vrea pentru cunoștințele mele sau pentru experiență?

– Te vrea pentru că știi ce faci.

– Sunt mai ușurat. Mă bucur că se mai gândește cineva și la asta.

William ținea țigara între degete, privind coloana neîntreruptă de fum ce se înălța în aerul neclintit al serii. Gianna a ridicat din umeri și și-a așezat un picior peste celălalt.

– Nu plec la Roma până luni. Pot rămâne aici?

Era vineri seara, iar ea avea să stea acolo tot weekendul, târându-l în societatea de care el își dorea să scape. Gianna și-a aruncat privirea spre un teanc de cărți de pe masă și a luat una, întorcând-o pe dos și studiindu-i coperta.

– Philip Roth, Saul Bellow, William Styron. Sunt americani, nu-i așa?

William și-a dat seama, pe când Gianna citea titlurile cu voce tare, că volumele nu reprezentau o modalitate de a se îndepărta de Lily, ci stabileau o legătură cu ea. Ultima de care mai dispunea. Aceia erau autorii despre care ea îi povestise că-i studiase la facultate.

– Și poezie rusă, a remarcat Gianna, răsfoind o altă carte. Nu știam că-ți place poezia.

– Nu-mi place, a răspuns William, luându-i volumul din mână.

– Credeam că ai să-ți folosești timpul ca să cercetezi câteva dintre colecțiile noastre.

– Serios? a izbucnit el.

– Da, serios.

– Și ai venit aici să-mi spui asta. Muncește mai mult, William.

– E tot ce ți-a rămas, nu?

El a trântit cartea pe masă.

– Gianna, nu am nevoie să-mi dai sfaturi în legătură cu viața sau cu activitatea mea.

Cerul se înnorase. Gianna s-a uitat spre marea cenușie.

–De ce ai venit aici? a întrebat el.

– Vrei să plec?

– Nu, deloc. Rămâi. Am nevoie de companie, dar nu vreau să vorbesc despre extrădare. Sau despre Lily.

Otto a gonit pe scări, înaintea lui Lily, îndreptându-se țintă spre valiza lui Poppy, pentru a o adulmeca.

– E tot ce iei cu tine? a întrebat Lily, privind bagajul mic de mână de la picioarele lui Poppy.

Toate cumpărăturile femeii fuseseră împachetate și trimise la Ferma Napier Downs, iar avionul ei decola mai târziu, în acea după-amiază.

– Da, de ce?

– Am niște cărți pentru băieți, a spus ea, ducând în brațe vreo șase volume.

– Mersi, dar nu le prea place *Biggles* [16] . Jocurile Playstation sunt mult mai pe gustul lor.

– Ceva în stilul Disney? a întrebat Lily, lăsând cărțile pe masă.

– Ah, nu, acum la modă sunt Eviscerarea Predatorului, partea a patra, și Atac Cumplit: Legenda.

Lily era oripilată.

– Chiar și scumpul de Harry?

Poppy a început să râdă.

– Scumpul de Harry? Nu i-ai mai văzut de ceva timp, nu?

– OK, o să cumpăr niște jocuri și le trimit prin poștă.

– Nu, Lily. Nu au nevoie de ele. Dar dacă ai putea veni… în vizită?

– O să vin; poate când mă întorc din Italia.

– Cât mai curând. Am cumpărat un espressor deștept. Mi-l vor livra direct la fermă.

– În cazul acesta, scapă de țânțari și batem palma.

– Băieții trebuie să te cunoască, Lily. Vreau să știe că am o soră și că e la fel de importantă pentru mine, pe cât sunt și ei.

– Poppy! a spus Lily, îmbrățișându-și sora. Acum care dintre noi e prostuța?

– Eu.

Poppy și-a coborât privirea în podea.

– Vreau să merg acasă, dar urăsc să te las singură cu toate problemele. Va trebui să mă suni prin telefonul prin satelit în fiecare zi. Și să te asiguri că-l găsești pe William, cu tot cu armă, înainte să începi să cauți fragmentul.

– Am mai discutat asta de o mie de ori. Știu ce am de făcut.

După ce s-a săturat de adulmecat valiza lui Poppy, Otto s-a așezat la picioarele lui Lily, așteptând cuvântul cu „p". Știa el că i se pregătește ceva.

– Mi-aș dori să mă lași să te conduc la aeroport, a zis Lily.

– Nu are rost, va trebui să plătești parcarea, iar eu voi fi distrasă și, ascultă, s-ar părea că a sosit taxiul, a zis Poppy, privind pe fereastră.

Femeia și-a aruncat brațele în jurul surorii ei și s-au îmbrățișat strâns un timp, înainte ca Poppy să iasă pe alee și șoferul să-i deschidă ușa mașinii.

– Ai grijă, Lily. Să nu mă lași singură, da?

Lily l-a ridicat pe Otto înainte ca animalul să fugă în stradă.

– Să faci telefonul ăla să meargă. Te voi suna din Italia.

După plecarea lui Poppy, Lily a traversat strada, împreună cu Otto, spre casa lui Guy și a lui Tony, unde a fost instalat în siguranță. Adăpostul lui se afla în curte, lângă al lui Audrey, iar în jur se aflau câteva din jucăriile de plastic, chițăitoare, mai vechi ale câinelui. Lily și-a luat la revedere și a plecat acasă să se pregătească pentru călătoria de a doua zi spre Roma.

În dimineața următoare, Gianna, cu părul ciufulit de somn, i s-a alăturat lui William pe terasă. El a salutat-o scurt, dând din cap și a continuat să citească.

– Ce faci?

– Învăț o poezie.

– Ca să o reciți? a întrebat ea, periindu-și părul.

– Da.

– Atunci, recită-mi-o mie, a zis femeia, punând peria jos și așezându-se pe scaunul ei.

William a rămas o clipă privind-o, apoi a ridicat din umeri:

– OK, e de Anna Ahmatova:

Nu știu de viu sau mort mai ești –
De te pot găsi pe astă lume
ori doar în gânduri apuse
să te plâng, în lucirea lor pașnică.
Toate-s pentru tine: rugăciunea zilnică,
insomnia fierbinte a nopții,
turma albă a poeziei,
și focul albastru al ochilor.
N-a fost altul mai prețuit
sau mai chinuitor
nici el, a cărui trădare m-a torturat,
nici ea, a cărei mângâiere a fost uitată.

William a terminat de citit și a închis cartea. Claxonul unui autobuz cu turiști a răsunat până pe deal, de pe drumul de sub terasă. Gianna a dat lent din cap și a început să-și pieptene iar părul.

– Hai să luăm cafeaua în *piazza*, în dimineața asta.

– Mă gândeam să-mi petrec ziua în Napoli.

– Ce vrei să găsești în haznaua aia? a zis Gianna, strâmbându-se. În plus, nu conduc până în Napoli.

Ea era din Rimini și afișa disprețul profund al nordicului pentru cei din sudul țării. Cafeaua era bună și era o destinație plăcută pentru vacanță, dar în rest, nici să nu audă.

– Mi-ar plăcea să merg la Muzeul de Arheologie.

– Mâine. Am condus toată ziua ieri ca să ajung aici, sau cel puțin așa mi s-a părut. Vreau să stau pe terasă, ca tine, și să citesc o carte. Dar, mai întâi, un *ristretto*.

Și-au făcut amândoi duș și și-au schimbat hainele, apoi William a condus-o pe aleea ce ducea spre plajă și au mers pe mal până în *piazza* din Atrani.

– Poate mâine reușim să-i facem o vizită lui Frau Kaufman, a propus Gianna în timp ce se așezau la umbră, în fața unei cafenele.

– Pentru moment nu lucrez, știi prea bine.

– Da, dar o vizită de curtoazie nu strică. Uiți, *caro*, că trebuie să-i educi pe oameni ăștia.

Două cești micuțe, pline de cafea neagră au fost aduse la masă, iar Gianna a izbucnit în râs.

– Îmi dau seama după expresia feței tale că nu ai chef să educi clienți bogați.

– Deocamdată nu.

– E amabilă. O să-ți placă. E foarte fermecătoare.

Exact cum își închipuise – un client șarmant care să-i ceară diverse lucruri.

– În regulă, o suni și trecem mâine pe acolo. Vila ei e aproape de Porțile Iadului.

– Poftim?

– Știi tu, intrarea pe tărâmul celălalt e aproape de Lago d'Averno.

Gianna și-a desfăcut șervețelul și i-a aruncat lui William o privire îngrijorată.

– Nu există nici un alt tărâm acolo.

– Unde Euridice a intrat în Câmpiile Elizee, a zis el, privind spre mare.

– E un mit, William.

Tânărul a sorbit din cafea, în timp ce Gianna și-a reluat discursul. Cât era Frau Kaufman dispusă să cheltuiască, unde ar fi putut găsi un asemenea bust și câte și mai câte, în timp ce gândurile lui William se îndepărtau tot mai mult, rătăcind prin aburul sulfuros și prin noroi, ferindu-se din calea limbilor de foc care izbucneau din crevase, căutând intrarea în cavernele lumii celeilalte, unde îl putea găsi pe Charon care avea să-l traverseze râul în barca lui, ducându-l astfel în înfloritele Câmpii Elizee.

Lily a trecut de vamă și de biroul de imigrări din aeroportul din Roma ca prin vis și, în cele din urmă, și-a dat seama că soluția era să-i urmeze pe turiștii americani echipați cu rucsacuri. Ei păreau mereu foarte siguri, își strigau unul altuia detalii în legătură cu orarele de zbor și altele asemenea, în felul lor dezinvolt. I-a fost ușor să ia trenul spre Napoli, însă gara din Napoli i-a dat bătaie de cap. Oamenii se grăbeau în toate părțile. Nu se putea orienta fără să atragă atenția asupra faptului că era străină. Zgomotul, mirosul, negustorii ambulanți, taximetriștii, soarele orbitor; toate erau copleșitoare, dar a ezita însemna să-și trădeze vulnerabilitatea.

Și-a pus ochelarii de soare, trăgând după ea valiza prin Piazza Garibaldi și a pornit spre hotelul Principessa, chiar în mijlocul străzii Spaccanapoli. Lily s-a cazat și a fost condusă într-o cameră dublă, cu podea acoperită de gresie albă și cu un pat mare, cu o cuvertură de culoarea pepenelui roșu, din găitan. Deasupra patului era atârnată o mică fotografie a doi amorași durdulii, cu privirile întoarse în sus. Lipit de perete fusese așezat un scaun simplu și tare. Era evident că sofalele nu-și aveau locul în camere. Baia mirosea a canal colector. Oglinda pătată și dulăpiorul miroseau a înălbitor. Nu era mare lucru, însă cameră era intimă și sigură, prin

urmare Lily s-a aruncat cu fața în jos, pe pat și a rămas nemișcată timp de o oră, înainte să meargă la baie. Apoi a pornit robinetul de la duș și, în câteva minute, gura de scurgere s-a umplut și a dat pe afară. În podea nu exista niciun canal, așa că pe jos s-a format o baltă, care nu avea de gând să dispară prea curând. Lily a pășit peste baltă și s-a întors în pat. Știa ce are de făcut; să stea trează până noaptea, ca să evite oboseala cauzată de schimbarea fusului orar, însă nu avea cum să se simtă mai rău decât se simțea deja și, în plus, merita un răstimp în care să uite de toate.

Gianna și William intraseră pe jos în Amalfi, pentru a lua cina. William avea puțină mâncare acasă și nu s-ar fi deranjat să pregătească ceva mai elaborat decât un bol cu cereale, dar Gianna lua foarte în serios mesele zilei. Au mâncat în restaurantul unui hotel de la malul mării, înconjurați de turiști americani și englezi. Gianna era critică în legătura cu mâncarea, dar William nu avea chef să protesteze. S-au întors acasă prin aerul umed, timp în care William a fumat și nu au schimbat niciun cuvânt.

Gianna a căscat și s-a așezat pe canapea.

– Hai, stai lângă mine, William. Trebuie să vorbim.

Un teanc din desenele lui se aflau pe canapea, alături de Gianna și, atunci când el s-a așezat de cealaltă parte a lor, ea a ridicat una dintre hârtii și a studiat-o.

– Sunt alte tale?

William își petrecuse timpul schițând pernele cu broderie de pe canapeaua opusă, turtindu-le și rearanjându-le astfel încât să-i ofere provocarea umbrelor și a pliurilor.

– Da.

– Nu știam că te pricepi la desen. Îmi place.

Gianna a răsfoit schițele. Toate reprezentau diverse colțuri ale camerei.

– Ar trebui să le expui, William, i-a spus, plină de entuziasm.

– Nu. Nu sunt făcute să fie expuse.

– Dar de ce? Putem închiria o galerie, să-l punem pe Eduardo să le înrămeze…

și…

– Nu sunt interesat să le expun. Le-am desenat ca să alung plictiseala, atâta tot.

Gianna și-a țuguiat buzele.

– Nu ai chef de nimic, așa-i? Nu vrei să muncești, nu vrei să îndrepți situația cu fragmentul de friză, a constatat ea, depunând desenul la loc în teanc.

– O să le arunc.

– Poftim ?!

– Actul în sine a fost important. Nu mai am nevoie de ele.

William a ridicat hârtiile și s-a îndreptat spre bucătărie. Le-a trântit pe masă și, rușinat de proasta lui dispoziție, a strigat:

– Pot să torn niște vin?

– Da, te rog, a replicat ea.

William s-a întors în sufragerie și i-a întins Giannei paharul.

– Sunt obosit, Gi, cred că o să mă culc devreme în seara asta.

În ochii femeii s-a aprins o scânteie de dezamăgire, dar el a ignorat-o și a ieșit din cameră.

William s-a întins pe pat, lăsând ferestrele deschise pentru ca briza mării să poată pătrunde în încăpere. Dar vila aceea era ultimul loc în care ar fi vrut să se afle. Să stea în întuneric, cu ochii larg deschiși, văzându-i trupul alb și fin lângă al lui, să-i simtă buzele, să-și amintească felul în care ea îi pronunța numele. Oare făcea aceleași lucruri cu Andy? Cu vărul ei? Răsucindu-se pe o parte, William a lovit perna cu pumnii și a închis ochii, încercând să nu mai simtă golul din locul în care ar fi trebuit să se afle corpul ei. Apoi s-a ridicat în capul oaselor, a luat sticla de whisky de lângă pat și a băut. Într-o zi avea să nu mai bea, căci îl făcea să se simtă și mai rău, însă alcoolul îl ajuta să adoarmă și îi alunga gândurile. Dând cearșaful la o parte cu piciorul, William a lăsat aerul nopții să sufle asupra lui, apoi a luat pachetul cu kreteks, a mers la fereastră și a aprins una. Țigări false și inutile. Dar erau singurul lucru care-i mai rămăsese. Deasupra lămâilor se desfășura cerul întunecat și câte o stea.

Lily Viola. A tras în piept fumul de cuișoare ce ardeau și i-a șoptit numele pe când expira fumul. Un suflet generos, așa de ușor de rănit. Sigur nu avea să aleagă un alt egoist nenorocit care să o dezamăgească? Poate că și el era la fel de egoist ca oricare altul, dar cel puțin și-o dorea pe Lily pe de-a întregul, nu doar ca pe o umbră care să șchiopăteze mereu în urma lui. William și-a pus jos țigara și s-a aruncat înapoi pe pat.

Dinspre sufragerie s-a auzit un zgomot. Știa ce-și dorea Gianna, iar lui nu-i mai păsa așa de mult. Poate că dacă se pierdea pentru o vreme într-o partidă de sex, rănile i s-ar fi vindecat. Poate că tot acesta era motivul pentru care Lily se afla cu Andy în același pat în care dormiseră ei doi, în care ea dormise alături de Robbie. William a mai luat o înghițitură zdravănă de whisky.

Gianna era total lipsită de haz, în adevăratul stil italian, era obsedată de haine, de mâncare, de

digestie. Dar îl dorea, iar William putea găsi alinare în dorința ei.

Ușa camerei lui s-a deschis ușor, iar în prag a apărut silueta femeii. La asta se așteptase Lily. Nu credea doar că el furase fragmentul, însă presupusese și că avea să o înșele cu Gianna, cu prima ocazie. Italianca s-a apropiat mai mult de ușă, lumina lunii aprinzând nuanțele aurii din părul ei. Femeia aștepta o reacție de la el, să o cheme mai aproape sau să-i facă loc, ceva care să-i dea de înțeles că o dorea. Dar pentru William nu exista decât Lily. Dacă se culca cu Gianna, atunci ar fi renunțat definitiv la ea. Lily trecuse în lumea umbrelor, iar William nu era gata să o lase să plece, indiferent de ce făcuse sau făcea.

William a rămas nemișcat, prefăcându-se că doarme, până ce Gianna s-a retras, tiptil, în întuneric.

19

Epuizată de călătoria din ziua precedentă, Lily a rămas întinsă sub cuvertură și a analizat în minte lista cu lucruri de făcut. Cu doar două misiuni de realizat, exercițiul era unul ușor, iar dacă le ordona în funcție de prioritate, atunci totul devenea chiar mai simplu. Sarcina mai grea rămânea la final.

Conform adresei pe care i-o dăduse Poppy, Luca di Troia trăia în Vomero, aproape de Villa Floridiana și putea lua taxiul până acolo. După ce s-a spălat sub cele trei jeturi de apă care șerpuiau din capul dușului, s-a îmbrăcat cu o rochie ușoară în stilul anilor ’50, din bumbac alb, imprimat cu veverițe mici și albastre ce țineau ghinde. Tivită cu șnururi albastre și panglici prinse în fundițe la umeri, rochia era perfectă pentru o dimineață umedă, napolitană.

Vomero era o parte din Napoli pe care nu mulți turiști apucau să o exploreze – o enclavă placidă, populată de oameni din clasa de mijloc, a cărei eleganță trecută se destrăma în liniște. Nu găseai nimic din aerul amenințător și energia centrului Spaccanopoli sau disperarea mohorâtă a suburbiilor cu clădirile lor înalte, cenușii, cu buruieni și tineri fără căpătâi, a căror valoare se limita doar la cât de utili erau pentru Camorra [17] .

Taxiul a oprit în fața unui bloc mai vechi de apartamente, înconjurat de palmieri. Clădirea de trei etaje avea balcoane lucrate elaborat, din fier forjat, în spatele cărora se aflau uși franțuzești, cu obloane. Lily a plătit șoferului, a ieșit pe alee și s-a minunat privind blocul. Între fiecare set de balcoane fusese ridicată câte o jumătate de coloană, în vârful căreia se aflau cartușe și capete de leu. Lily se putea vedea locuind acolo, luând micul dejun pe balcon în timp ce privea spre golful orașului Napoli, purtând un soi de neglijeu vechi, din satin, cu părul ridicat, așteptată de iubitul încă adormit în patul din spatele ei.

Lily a urcat cele două trepte spre intrare, și-a trecut mâna prin păr și s-a uitat la lista locatarilor de lângă interfon. După ce-i întâlnise pe Stephen și pe Andy, atitudinea pozitivă a lui Lily în legătură cu demersul lui Poppy dispăruse. Nu-și dorea să găsească un alt străin cu probleme mentale. Era spre sfârșitul dimineții, chiar înainte de ora sfântă a prânzului, așa că spera să găsească pe cineva acasă. Lily a fost surprinsă să vadă numele di Troia. O partea din ea nădăjduise să nu-i dea de urmă și, temătoare, a apăsat pe butonul din dreptul numelui căutat. S-ar putea să nu fie el, s-a gândit ea, poate că acolo trăia vreo văduvă sau o altă rudă.

– *Si*?

Vocea părea masculină, a unui bărbat mai în vârstă.

Lily s-a aplecat spre interfon.

– *Si*, numele meu e Lily Trevennen, și ă…

– *Scusi*, ai zis Trevennen?

– *Si*, Lily.

Ușa a bâzâit și Lily a deschis-o. Un tip solid, trecut de șaizeci de ani, stătea în capătul treptelor de la primul etaj. Pielea lui frumos bronzată contrasta puternic cu părul lui des și alb. Omul a coborât iute scările, cu un zâmbet pe chip.

– Luca? a întrebat Lily. Luca di Troia?

– Da, eu sunt Luca di Troia și tu ești fetița pe care nu am mai văzut-o de atât de mult timp.

El a râs și a luat-o de mână pe Lily, sărutându-i ambii obraji.

– Ai venit să mă vezi, după toți acești ani.

Luca vorbea într-o engleză curată și accentuată, iar căldura ochilor lui au făcut-o pe Lily să zâmbească. Primirea nu se potrivea deloc cu ceea ce se așteptase și nu știa ce să spună mai departe. Stephen fusese aproape indiferent față de ea și de Poppy, iar Lily era debusolată de fericirea de pe chipul lui Luca. În capătul treptelor a apărut o femeie purtând un șorț peste o rochie roșie, elegantă, cu buline și părul vopsit impecabil. Luca i-a vorbit femeii în italiană și apoi s-a întors la Lily.

– Soția mea, Angelina, nu vorbește engleză. Te rog, urcă.

– E drăguț din partea ta, a zis ea.

Angelina a sărutat-o primitor pe ambii obraji, iar Lily a observat cu stupoare că femeia avea lacrimi în ochi.

– Intră, intră și ia loc.

Luca i-a făcut semn spre canapelele masive, verzi din sufragerie, o cameră ticsită cu mobilă și

dulapuri din mahon pline cu pahare din cristal și suvenire. De aici, Lily putea vedea în depărtare golful orașului, ca și amenințătorul munte Vezuviu.

– Ai o casă încântătoare, Luca.

– Da, da.

Omul a fluturat din mână nerăbdător.

– Cum m-ai găsit?

Întrebarea necesita un răspuns lung și elaborat și Lily s-a decis să fie directă.

– Sora mea, Poppy și cu mine am găsit adresa ta într-o scrisoare pe care i-ai trimis-o lui Stephen Trevennen în 2001. Am aflat de existența lui Stephen și a lui Andy cu două săptămâni în urmă.

– Cine v-a spus?

– Nimeni. Poppy a găsit o scrisoare de la soția lui Stephen, Jean, către mama noastră, Susannah, care vorbea despre moartea tatălui nostru și am vrut să știm despre ce era vorba. Așa i-am întâlnit pe Andy și pe Stephen.

Luca a ascultat-o gânditor pe Lily, ca și cum ea reprezenta o problemă complexă, dar intrigantă, pe care el trebuia să o rezolve. Angelina l-a strigat înainte ca soțul ei să poată vorbi.

– Angelina a făcut niște cafea. Vino la masă.

Femeia a umplut cestile micute dintr-un ibric și a așezat o ceașcă în dreptul lui Lily. Pe masă se aflau o farfurie cu *crostoli* presărate cu zahăr pudră, o alta cu *biscotti* cu migdale și un platou cu bomboane de ciocolată și nuga, o sticlă de aniset și o alta al cărei conținut Lily nu-l putea ghici, precum și câteva pahare mici, verzi, venețiene. Angelina și-a scos șorțul, s-a așezat și a făcut semn spre biscuiți.

Lily a observat cu coada ochilor, pe o masă lăturalnică, două fotografii și a întrebat cine erau persoanele din ele. Luca le-a ridicat și i le-a dat, astfel încât să le poată vedea mai bine.

– Piero e fiul nostru. Acum este în rândul căștilor albastre, în Irak. E căpitan al armatei italiene. Iar Pia, fiica noastră, predă într-o școală din Roma.

Lily i-a zâmbit Angelinei care i-a răspuns veselă și i-a oferit un *crostoli*, dând din cap spre Lily, ca și cum ar fi vrut să o asigure că biscuții erau, într-adevăr, delicioși. Luca a ridicat sticla boantă îmbrăcată într-un coșuleț din paie, asemănătoare unei sticle de Chianti și i-a turnat soției într-un pahar mic.

– *Cento Erbe*, a chicotit el. Cunoști?

Rontăindu-și fursecul, Lily a clătinat din cap.

– E bun pentru digestie; Angelina bea un păhărel în fiecare dimineață. Dar trebuie să ai grijă, e aproape alcool pur, a zis Luca. Sau poate că preferi anisetul.

Amintindu-și că citise odată că Hemingway băuse aniset cât se aflase în Italia, Lily l-a ales și ea. Hemingway bea, probabil, multe alte lucruri în afară de aniset, dar era un motiv suficient de bun să încerce.

– Dar tu nu ai venit să vorbești despre leacuri de digestie.

Luca a sorbit din cafea și s-a întins spre farfuria cu *biscotti*.

– Am atât de multe întrebări, a început Lily. Jean scria că…

Poate că nu era potrivit să le spună ce scrisese Jean.

– Ți-a menționat numele în legătură cu moartea tatălui nostru. Dar Stephen și Andy nu ne-au spus cine ești.

Luca s-a gândit la cele zise de Lily și apoi a tradus pentru soția lui.

– Angelina și cu mine împărtășim tot, a explicat el. Știe despre tine și despre Poppy, despre Stephen, Jean și Andy.

– Andy a locuit la tine, așa-i?

– Da, acum câțiva ani. Nu i-am putut cere să plece, ospitalitatea e importantă pentru noi, dar am fost fericiți când și-a luat tălpășița. E un om bolnav, Lily, și periculos.

Lily s-a relaxat auzind părerea lui Luca despre Andy.

– La început am crezut că e drăguț. Poate fi așa de fermecător uneori, dar ne-a păcălit, iar el e o parte din motivul pentru care mă aflu în Italia.

Lily i-a explicat lui Luca despre fragment, i-a povestit despre cum Andy îl acuzase pe William la aeroport și despre investigația polițienească ce urmase.

– Sunt convinsă că el are marmura, iar când îl găsesc, mă duc direct la *carabinieri*.

– Nu trebuie să încerci să-l găsești pe Andy. Prietenul tău, William, are probleme, e adevărat; el i-ar putea da de urmă, dar nu tu, a zis Luca. Lasă-mă să-i traduc Angelinei ceea ce tocmai mi-ai povestit.

Luca părea tulburat de istorisirea ei și s-a întins spre a cuprinde mâna soției lui.

– Apreciez sfatul tău, a răspuns Lily. Dar am așteptat suficient după alții să rezolve problema asta, iar lucrurile nu par decât să se înrăutățească.

Lily a observat că dispoziția voioasă a lui Luca se risipise; părea să se fi retras într-un soi de visare intimă. Ea a mâncat o bucată de nuga și a așteptat.

– E mai bine să anunți *carabinieri*, a zis Luca, în final. Dar cine știe cât le va lua să demareze

vreun proces pe baza informațiilor tale. Asta dacă vor acționa în vreun fel.

– Dar sigur…

– Voi veni cu tine la secție și le voi traduce. Totuși, trebuie să fii conștientă de faptul că există zeci de cazuri urgente și ei sunt nevoiți să aleagă cu grijă de care să se ocupe.

– Dar trebuie să fac ceva, a zis Lily pe un ton plin de suferință, după ce auzise cuvintele lui Luca. Îl iubesc pe William și nu voi permite să meargă la închisoare pentru că vărul meu nebun l-a luat pe el de fraier.

– Încă nu s-a ajuns acolo, Lily. S-ar putea să existe alte modalități de a rezolva problema, a zis Luca, împingându-și scaunul de lângă masă. Dar acum, vreau să aud tot ce ai făcut de când erai bebeluș.

– Nu-i o poveste prea interesantă, a spus Lily, zâmbind, ușurată să vorbească, în sfârșit, cu cineva care-l credea pe Andy capabil să-i însceneze totul lui William. Înainte de a-ți povesti, trebuie să te întreb cum i-ai cunoscut pe părinții mei?

Luca s-a ridicat de pe scaun.

– Asta-i o poveste ce merită spusă altă dată. Acum vino să ne așezăm confortabil, a propus el, făcându-i semn spre canapea. Ultima oară când te-am văzut abia începuseși să zâmbești, dar nu aveai niciun dinte. Văd bine că lucrurile s-au schimbat.

Lily a rămas la prânz cu Luca și cu Angelina, apoi și-a petrecut cu ei întreaga după-amiază, ascultându-le poveștile despre Napoli și despre cei doi copii, bucurând-se de căldura lor și de un sentiment de normalitate pe care nu-l mai avusese de când William plecase din Sydney.

Aburul umplea baia, încețoșând oglinda. William stătea întins în cadă, cu mintea amorțită de căldură.

– *Caro*?

William a auzit o bătaie în ușă și s-a ridicat ușurel, încercând să-și stăpânească iritarea de a fi deranjat.

– Da?

– Am nevoie să folosesc baia și trebuie să ne pregătim de plecare spre Napoli, a zis Gianna.

– Acum?

– Da, ne ia o oră și ceva până acolo și trebuie să ajungem înainte de prânz.

– De ce? E nemțoaică, ei nu au ore de siestă.

– Dar eu sunt italiancă, a zis femeia, râzând. Și voi vrea să iau prânzul. E duminică.

William își dădea acum seama că făcuse o prostie când acceptase vizita. El a scos dopul căzii și a privit apa scurgându-se. Toată apa aceea caldă, binefăcătoare era irosită. Iar după o zi petrecută cu Gianna și cu Frau Kaufman avea să simtă probabil nevoia unei băi și mai lungi.

Odată îmbrăcat, William a privit în jur și și-a amintit, speriat, că nu avea chei. Carmelina ținea cheile, iar oricine trecea prin dreptul casei ei și încerca să urce spre vilă trebuia să-i dea raportul. De când se afla în Atrani nu-și folosise nici telefonul, dar acum l-a ridicat, l-a pornit, l-a strecurat în buzunar și a ieșit pe terasă ca să o aștepte pe Gianna.

William a rămas lângă masă, privind o vrăbiuță care mânca din resturile rămase de la micul dejun al Giannei. Poșeta ei, iPhone-ul și cheile se aflau alături. Când telefonul a început să sune, pasărea a zburat.

– William, poți să răspunzi tu, te rog? a strigat Gianna, din casă.

El a răspuns și a observat că apelantul era Alessandro.

– Bună, Alessandro.

– Am apelat numărul greșit?

– Nu, Gianna e aici, cu mine, în Atrani. E ocupată și m-a rugat să răspund la telefon.

– E totul în regulă?

– Da. Vrei să-i spun să te sune înapoi?

– Ah, nu. Mă întrebam doar unde e. Trebuie să mă întâlnesc cu Marcella Orano azi și nu pot găsi numele furnizorului pe care-l aduce cu ea. Gi a introdus detaliile în telefonul ei, la ultima întâlnire cu Marcella. S-ar putea să le găsești în Notițe.

– Atunci, așteaptă.

William a intrat în aplicație și a derulat înscrierile ordonate alfabetic. Inima i s-a oprit când a văzut numele lui Lily, iar alături de el adresa Hotelului Principessa, via Purgatorio, Napoli, și data de acum două zile. William a rămas holbându-se la ecran, incapabil să înțeleagă de ce numele lui Lily și acele detalii se găseau acolo. Gianna spusese că nu avea nicio veste de la ea.

– William?

– Scuze, eram…

El a închis ochii și a încercat să-și amintească ce dorea Alessandro. Cu mâna tremurândă, a continuat să caute și, în cele din urmă, a găsit informația de care avea nevoie prietenul lui; i-a dat amănuntele și și-a luat la revedere. Ținând încă mobilul Giannei în mână, William a

selectat aplicația Notițe, a regăsit numele lui Lily și a rămas cu privirea ațintită asupra lui, simțindu-și pulsul bubuind în urechi.

Gianna a apărut pe terasă, strigând:

– Ești gata, *caro*?

William s-a întors și s-a îndreptat spre ea, întinzându-i telefonul.

– Era Alessandro. Voia numele furnizorului Marcellei Orano.

– Ce e cu tine? S-a întâmplat ceva?

Italianca a clipit văzându-i chipul împietrit, apoi, când William nu i-a răspuns, a ridicat din umeri.

– Hai, vom întârzia la Frau Kaufman.

Diseară. Avea să-i ceară explicații Giannei în acea seară. De-abia își putea înăbuși furia, iar dacă vorbea atunci s-ar putea să fi spus ceva ce avea să regrete.

– Uite, a zis Gianna, întinzându-i cheile pe când coborau printre lămâi. Conduci tu. Marcella Orana are cea mai impresionantă colecție de argintărie. Cred că vrea ca Leonelli să vândă o parte din ea.

Gianna avea un Renault cu un sistem de navigație prin satelit și astfel au pornit pe drumul îngust de pe coastă, ocolind autocare și șoferi iresponsabili, pentru a intra pe A3, chiar în afara orașului Vietri sul Mare.

William a accelerat pe autostradă, a trecut în goană de cartierele sărăcioase cu blocuri de apartamente, nepăsător la ideea de siguranță. Dacă informațiile din telefonul Giannei erau corecte, atunci Lily se afla undeva în orașul mare și aglomerat ce se întindea înaintea lui. Acum, ideea de a da piept cu traficul fără reguli din Napoli îl umplea de o energie sălbatică.

– De ce accelerezi? a zis Gianna. Ești nerăbdător să ajungi în cea mai mare hazna din lume?

William nu a răspuns, însă a încetinit. De ce se grăbea să ajungă la Frau Kaufman? Ce anume avea de discutat cu femeia aia? Sistemul de navigație îl direcționase spre șoseaua de centură a orașului, iar William a oprit în spatele unui container umplut până la refuz cu saci de gunoi ce se coceau la soare, cutii vechi și rupte, din carton, haine și buruieni. Gianna a privit în jur, dezgustată.

– Ce faci aici?

– Cobor.

– Ești nervos.

Femeia s-a uitat pe fereastră.

– E nervos. Ba n-ai să cobori!

– Nu vreau să o întâlnesc pe femeia asta, nu vreau să vorbesc despre busturi romane și nu sunt la muncă.

– Nu ești în apele tale, William.

– Ba sunt, Gianna, și voi lua propriile decizii.

William a deschis portiera, lăsând căldura și mirosul copleșitor să pătrundă în mașină.

– Du-mă la Frau Kaufman și vino să mă iei după două ore, i-a ordonat ea, privind drept înainte.

– Mă lași să-ți conduc mașina prin Napoli? Nici măcar companiile de închirieri nu permit așa ceva.

– Ia mașina; oricum are o problemă cu radiatorul. Mi-ar prinde bine una nouă.

După ce a lăsat-o pe Gianna în fața porții vilei de lângă Lago d'Averno, William s-a întors în Napoli. Amintindu-și de o parcare sigură de lângă Piazza Dante, s-a înapoiat în centrul orașului, a găsit parcarea subterană și a coborât nivelurile în spirală până ce a găsit un loc liber. Încuind mașina, a ieșit iar la lumină, în orașul zgomotos și aglomerat. Cerul era înnorat, iar atmosfera, înnăbușitoare. În aer plutea un soi de ceață care, combinată cu poluarea, reducea vizibilitatea, dar totodată dădea localității un aspect ireal. Dacă ar fi închis ochii fie și pe jumătate, s-ar fi simțit dintr-odată transportat în alt timp, în orașul păgân de altădată. Energia, pericolul și frumusețea orașului Napoli păreau neschimbate, îmbătându-i încă pe locuitori și pe vizitatori deopotrivă.

William și-a scos telefonul și a derulat meniul principal până a găsit aplicația Hărți, unde a scris *via Purgatorio*. Aceasta se afla la șase străzi distanță, lângă Academia de Artă, în partea veche a orașului. Când a văzut micuța reclamă luminoasă din neon care indica hotelul Principessa, inima a început să-i bată cu putere. A intrat în hol, s-a îndreptat către adolescenta de la recepție și a întrebat dacă în hotel era cazată o turistă pe nume Lily Trevennen.

– *Si*, a răspuns ea, plictisită.

William s-a îndepărtat de birou și a făcut câțiva pași spre canapeaua veche și uzată din hol. A rămas un moment în picioare, cu umerii încordați de emoție, apoi și-a căutat pachetul de kreteks în buzunar și și-a aprins o țigară, umplându-și plămânii cu fumul amețitor.

– *Signore?*

A auzit-o pe fată adresându-i-se, dar, fără a se întoarce, a întrebat:

– E singura persoană cazată în acea cameră?

– *Mi dispiace, no iglese*.

William s-a întors la birou, aproape țipând:

– *É soltano lei prenotata in quella stanza?*

– *Si*.

Fata abordase acum o atitudine amenințătoare, ținându-și brațele încrucișate lapiept.

– Este în… *É nella sua stanza?*

Adolescenta a văzut cheia lui Lily în cui, s-a întors către William și a răspuns:

– *Si*, *ventinove*.

– *Grazie*, a replicat el.

William a stins țigara într-o scrumieră și a alergat pe scări, pentru a căuta camera cu numărul douăzeci și nouă. În fața ușii s-a oprit, așteptând ca bătăile inimii să încetinească și ca neliniștea să i se topească.

20

Pe la mijlocul dimineții, Lily își găsise curajul să se apropie de hotelul Heron și-și răvășise bagajul în căutarea hainelor potrivite. Încrederea – sau cel puțin iluzia că ar fi avut-o – era vitală pentru succesul demersului ei. Și-a pus o pereche de pantaloni negri, trei sferturi și o cămașă albă, cu buline negre, legată în talie și cu gulerul ridicat. Semăna foarte bine cu Elizabeth Taylor în *A Place in the Sun*, doar că nu purta ecosez și nici nu avea alături vreun Montgomery Clift. Îndesându-și în geantă o pălărie de soare roșie, mare și moale, a privit în cameră, cu un deget dus la buze; uitase ceva. O bătaie în ușă i-a distras atenția.

Când a deschis, a dat peste William care aștepta încordat, învăluit în mirosul inconfundabil de cuișoare arse. Aroma îi amintea lui Lily de ziua când se cunoscuseră și de fascinația pe care o simțise imediat. Inima a început să bată cu putere, iar primul ei impuls a fost să întindă brațele spre el.

– De ce ești aici, în Napoli? a întrebat el, îndreptându-se spre ea.

Lily s-a dat într-o parte, cu mâna pe ușă, dar William a trecut atât de aproape, încât brațul lui l-a atins pe al ei. Oricare ar fi fost motivul pentru care venise să o vadă, nimic nu o tulbura mai mult decât atingerea delicată a pielii lui.

– Sunt aici pentru că Andy e aici și el are fragmentul de marmură, a zis Lily, închizând ușa.

– Cel puțin ești sinceră, a reluat el, cu vocea dogită. În sfârșit!

– Ce vrei să spui?

William s-a îndreptat spre fereastră, ocolind patul nefăcut, și s-a uitat în stradă.

– De ce nu mi-ai telefonat?

– Ba te-am sunat, dar Gianna nu m-a lăsat să vorbesc cu tine.

– Când?

– Acum câteva zile, înainte să vin încoace. Am sunat la Leonelli.

Părul negru, barba pe care nu o putea înfrânge niciodată, mușchii bine conturați ai umerilor. Lui Lily îi lipsise întreaga lui ființă, fiecare atom, fiecare respirație. Ridicând din sprâncene și arătând spre pat, William a zis:

– Terminaseși cu el, nu?

– Cu cine? a întrebat Lily. Am vorbit și cu Alessandro, dar nici el nu mi-a dat voie să iau legătura cu tine.

William s-a întors iar cu fața spre stradă.

– Așadar, de asta te afli în Italia?

Aruncându-i o privire precaută, Lily s-a apropiat de el.

– Andy a luat marmura. Sunt aproape sigură. Și se află aici, în Napoli, ca să o vândă.

– Andy a luat-o? a zis William, închizând ochii, apoi a șoptit: Ticălosul! Ticălosul ăla nenorocit! Mă întrebam dacă nu cumva el a pus totul la cale. Ți-a zis el? a întrebat-o, căutându-i privirea.

– Unul dintre prietenii lui mi-a mărturisit că vine aici ca să vândă un obiect de artă. Fragmentul trebuie să fie la el, dacă nu cumva l-a și vândut. Nu știu ce e de făcut dacă l-a dat.

Lily l-a privit îndepărtându-se de fereastră. A observat că William evitase să o atingă de data aceasta. Nu putea fi mai limpede de atât. Depășise momentul despărțirii lor, își orientase atenția spre Gianna. Lily a înghițit în sec, fixându-și privirea asupra pervazului pe care el își sprijinise mâna.

– Stă la hotelul Heron.

– Deci tu nu ești implicată în povestea asta?

– Nu!

Lily și-a ridicat privirea oripilată spre el.

– Cum ai putut crede așa ceva?

Zgomotul unor sticle sparte și glasuri furioase răzbăteau dinspre stradă. O *motorini* a trecut bâzâind, contribuind la hărmălaie.

– De îndată ce fragmentul va fi vândut, nu va mai exista nicio cale de a demonstra că sunt nevinovat.

– Mă gândeam că aș putea merge la TCP, să le spun că Andy se află în hotel și că probabil

deține asupra lui bucata de friză.

– De ce?

Lily și-a încrucișat brațele la piept.

– Dar ce sugerezi să fac? Să mă bat cu el?

– Nu, dar de ce îl trădezi?

– E un nenorocit, de ce i-aș fi loială?

William a clătinat ușor din cap.

– Pesemne că loialitatea se află pe ultimele locuri în lista ta de virtuți.

– Da, loialitatea față de persoana nepotrivită, a zis ea. Am tot acordat-o aiurea în ultima vreme.

William a mijit ochii; Lily îi simțea furia crescând.

– Porți un parfum nou.

– Da.

– Îmi plăcea celălalt, a comentat el scurt.

– Oh, bine, atunci de ce nu-i cumperi o sticlă mare Giannei?

La ușă s-a auzit o bătaie, urmată de o voce feminină care o striga pe Lily. William a devenit tensionat și și-a scos mâinile din buzunare când Lily a deschis ușa.

– Signor di Troia, *di sotto*, a zis fata de la recepție, arătând spre parter.

– *Grazie*, cobor imediat.

Lily a închis ușa.

– Calmează-te, viteazule, e Luca di Troia, un prieten al părinților mei.

– Așadar, i-ai dat de urmă.

Lily a fugit la baie ca să-și reîmprospăteze rujul și să-și aranjeze părul, surprinzându-l pe William cum îi privea reflexia. Întorcându-i privirea în oglindă, Lily a luat o sticluță și și-a pulverizat parfumul pe gât, hotărâtă.

– Vii? Nu-l pot lăsa să aștepte, a zis ea.

William a urmat-o în hol, apoi la parterul hotelului, acolo unde Luca aștepta zdrăngănindu-și cheile în buzunarul pantalonilor. Fața lui bronzată și ridată s-a luminat când a văzut-o pe Lily.

– *Buongiorno*, Luca. Acesta este… el este William Isyanov.

– Îmi pare bine să te cunosc, William, a răspuns Luca, dând mâna cu el. Lily, am venit să te văd în dimineața asta pentru că m-am tot gândit la situația ta – știi tu, cu Andy – și am câteva

idei.

– Ai aflat despre fragmentul de friză furat? a întrebat William, încruntându-se.

– Da, am aflat. Și-l cunosc pe omul care…

Luca s-a uitat către fata de la recepție, care-i urmărea cu atenție, cu bărbia proptită în palmă.

– Trebuie să vorbim.

– Cui i-ai mai povestit? i-a șoptit William lui Lily pe când îl urmau pe Luca afară, sub soarele strălucitor.

– Doar lui Luca. Cu cine altcineva aș mai putea vorbi? a murmurat Lily. N-ai mai cunoscut niciun prieten de-al meu în Sydney și sunt orfană, îți amintești?

William s-a oprit și și-a pus mâna pe brațul ei. Palma lui era caldă, iar Lily și-a coborât privirea spre locul în care se întâlneau corpurile lor, dar William și-a retras mâna.

– Nu vreau să mai discuți cu nimeni despre asta.

– Luca e un om bun.

– N-ai de unde să știi, Lily. Cum ai putea ști? Abia l-ai întâlnit. Iar lipsa ta de judecată când vine vorba de bărbați…

– Te incluzi și pe tine?

Luca îi privea de la câțiva metri distanță.

– Veniți, știu unde putem sta de vorbă.

– Hai să auzim ce are de spus, a șoptit Lily. Rău n-are cum să ne facă.

– Nu, presupun că nu poate fi mai rău decât e deja.

– Vrei să nu-mi mai arunci toate răutățile astea și să încetezi odată? a ripostat Lily.

Însă William a ignorat-o și i s-a alăturat lui Luca. Acesta îi aștepta sub o arcadă, în apropierea unui portic slab luminat.

Luca a cumpărat trei bilete de la un ghișeu înghesuit în spațiul dintre două uși vechi, din lemn. Dându-le fiecăruia câte un bilet, a zis:

– Acestea sunt chiliile Sfintei Chiara. E liniște și nu ne va vedea nimeni.

Un îngrijitor a deschis niște uși masive, iar cei trei au pășit într-o curte însorită. Lily a deschis larg ochii, privind în jur. Chiliile înconjurau o grădină pătrată, împărțită în alte patru careuri mai mici de niște poteci largi. În aceste careuri erau plantați portocali și lămâi. Sub arbori creșteau lavandă și trandafiri. Zidurile grădinii, băncile și coloanele erau acoperite cu majolică ornată cu modele ce întruchipau smochine, portocale și lămâi în albastru, galben, ocru și o

nuanță ciudată de violet-închis. Imaginea unei vițe urca în spirală de-a lungul coloanelor care trebuie să fi susținut cândva structura de lemn a pergolei, odinioară îmbrăcată, poate, în viță-de-vie adevărată.

– Luca, e minunat! a șoptit Lily.

– A fost o mănăstire construită în secolul al paisprezecelea.

– O mănăstire? Primesc și australieni?

Lily se putea imaginea plimbându-se prin grădinile acelea răcoroase și liniștite, contemplând bucatele pregătite în refectoriu, eliberată de dorințele lumești și de rudele cu probleme mentale.

– Hai să ne așezăm la umbră.

Luca a arătat spre o bancă din lemn ce se întindea de-a lungul celor patru laturi ale arcadelor.

– William, a început el, trebuie să-mi ierți îndrăzneala, dar Lily îmi e dragă. Deși nu am mai văzut-o de când era bebeluș, părinții ei mi-au fost prieteni buni. Nu-i doresc decât binele.

William a dat din cap, dar chipul lui era inexpresiv.

– Mama mea, Gabriella, se trăgea dintr-un clan cunoscut de *tombaroli* – jefuitori de morminte.

– Mi se părea mie că numele tău îmi sună cunoscut, a zis William. Clanul activează lângă Benevento, nu?

– Da, dar eu, unul, nu am fost niciodată implicat. Mama s-a asigurat de asta. Dar am multe rude care…

Luca a ridicat din umeri cu palmele deschise, vrând să arate că familia lui se ocupa în continuare cu afaceri murdare. S-a oprit când pe lângă ei au trecut doi preoți îmbrăcați în robe maro.

– De asemenea, am un interes personal în a-l vedea pe Andy dat în vileag și pedepsit pentru fapta lui oribilă. Lily, știi unde locuiește, nu? Dacă există vreo cale de a demonstra că el are fragmentul de marmură, vreun document sau altceva, atunci pot vorbi cu unul dintre oamenii mei de legătură. Am un văr care ar putea să ne ajute.

– Documente? Nu prea cred, a zis Lily.

– De fapt, infractorii produc o grămadă de acte. Vezi tu, ei nu au încredere în nimeni; totul trebuie să fie pe hârtie, le-a explicat William, cu un licăr de interes în priviri.

– Ah, știi cum merg lucrurile, William. Lily mi-a povestit că te-ai ocupat de recuperări timp de mulți ani, făcând o muncă similară celor de la TCP.

– E adevărat, dar numai pentru clienți privați.

– Atunci, poți să te strecori în camera lui de hotel?

William stătuse aplecat înainte, cu coatele pe genunchi. Acum s-a sprijinit cu spatele de zid și a oftat.

– Nu pot face nimic. Aștept să fiu audiat într-un proces de extrădare. Ultimul lucru de care am nevoie e să fiu găsit furișându-mă într-o cameră de hotel. Dacă Andy are fragmentul, iar eu sunt surprins în apropierea lui, atunci cazul meu e pierdut.

– Dar cunoști oameni. Obișnuiai să faci chestii din astea, a zis Lily. Dacă decidem că el îl are, atunci nu mai rămâne decât să-l dăm de gol.

– Nu e simplu. Nu pot fi deloc pus în legătură cu friza. Există un mandat pe numele meu și probabil o haită de lupi, trei asasini plătiți și mai multe dezastre naturale, la cât sunt de norocos.

Lily se uita la gresia din fața ei. O piesă în albastru și galben înfățișa imaginea unor țărănci ce dansau. O figură bizară, un bărbat purtând o mască de pasăre și ținând un soi de instrument, le întrerupsese dansul.

– Luca, figura aia mică și ciudată, cea cu masca, e Pulcinello?

Surprins de întrebarea lui Lily, Luca s-a uitat la gresie.

– Da, Pulcinello din commedia dell'arte. Îl poți identifica întotdeauna după nasul lui lung. E un personaj foarte bine cunoscut aici, în Napoli. Știi, genul șiret și rău, care se preface mereu că nu știe ce se întâmplă, însă de fapt cunoaște totul. Noi, napolitanii, ne identificăm cu el. Poți să cumperi miniaturi de pretutindeni.

– E Andy, nu-i așa? a zis Lily.

– Da, a încuviințat Luca. Presupun că e.

William a oftat nerăbdător și s-a ridicat.

– Nu se mai poate face nimic – sper doar că TCP-ul va lua cazul în serios, a zis el, întinzând mâna către Luca. Îți mulțumesc, oricum, pentru eforturile depuse.

Chipul lui Luca s-a mohorât.

– Am vorbit cu căpitanul secției de TCP locale, noaptea trecută, William. Au notat detaliile, dar nu păreau să fie interesați.

– Dar de ce nu? a strigat Lily, sărind de pe bancă.

William a pălit.

– Pentru că nu sunt interesați de o unică tranzacție, corect?

Luca a dat din cap.

– E ca la droguri; vizează marile organizații din spatele contrabandei și a falsurilor, nu pe oportuniștii precum Andy. Nu au resursele necesare pentru a urmări fiecare pont.

– Iar friza nu e deținută de stat, a completat William. Sunt alte piese mai importante de recuperat.

Lily a bătut din picior.

– Dar e o prostie!

– Habar nu ai de cantitatea de obiecte de artă furate care trec prin Italia – valorează milioane de euro, sunt introduse ilegal în țară și vândute muzeelor și colecționarilor din întreaga lume, a zis William. TCP-ul încearcă să oprească o avalanșă cu mâinile goale.

– Dacă s-ar putea demonstra, dincolo de presupuneri, că Andy are fragmentul, atunci poate că s-ar acționa, dar să aloce resurse ca să investigheze când au de prins peștele cel gras…

Glasul lui Luca s-a stins, iar el a rămas clătinând din cap.

– Îmi pare rău; am crezut că pot ajuta. Nu m-am gândit la consecințele pe care le riști odată prins.

Lily s-a uitat la figura lui Pulcinello și s-a întors spre Luca.

– Trebuie să plec, a zis el. Am niște cumpărături de făcut pentru Angelina. Mi-ar plăcea să ne vizitați amândoi diseară, la cină. Poate găsim o altă cale.

– Ar fi minunat, Luca, mulțumim.

Lily l-a sărutat de două ori pe obraz, iar el s-a îndepărtat, apoi, privind din nou piesele de majolică, ea a zis:

– Am studiat Commedia timp de un semestru, la universitate.

– Ce?

– Eu o să fiu Colombina, a zis ea. O să mă duc și o să caut actele alea. Improvizație; așa vom proceda.

– Atunci, eu pot să fiu Pierrot, mereu ars de dor și cu inima frântă?

– E alegerea ta, a răbufnit Lily.

William și-a aruncat privirea spre un grup mare de turiști japonezi care tocmai intrase în grădină. Când s-a uitat iar la ea, chipul lui era serios.

– S-ar putea ca Andy să aibă o armă și fără îndoială că n-are scrupule.

– Trebuie să acționăm, William. Iar dacă tu nu poți face nimic, atunci voi face eu.

– Nu te pot lăsa. E prea riscant.

Lily a pornit spre ieșirea cu arcadă.

– Atunci, nu veni cu mine. O să mă descurc singură.

– Nu. Tu stai aici și mă duc eu.

Lily a scuturat din cap, mergând mai departe și strigându-i peste umăr:

– Eu tot o să mă duc, cu sau fără tine, așa că poți să mă urmezi dacă vrei. Poți ține de șase.

În stradă, Lily a continuat să se îndepărteze, lăsând în urma ei, întocmai unui vis, grădinile Sfintei Chiara. William i-a strigat să aștepte, iar ea s-a oprit în fața unui bar în vitrina căruia erau expuse niște *torrone* împachetate splendid. Ajungând-o din urmă, William i-a îndoit borul pălăriei roșii și a zis:

– Unde e acea Lily care voia să se ascundă în anticariatul ei pentru tot restul vieții?

Tulburată de intimitatea gestului, Lily și-a ridicat privirea spre el și a răspuns:

– Acum sunt una dintre fetele lui James Bond. Lolly Stravaganza.

– Fetele Bond o mai pățesc uneori, să știi, a avertizat-o el, aranjându-i la loc borul. Ar fi o idee bună să renunți la pălărie.

Lily a observat o notă de blândețe în ochii lui.

– Nu, părul meu arată ca un girofar în Napoli. Trebuie să port pălărie.

– De ce nu îți pui o eșarfă și ochelari de soare, ca Grace Kelly?

– William, a spus ea, căutând prin geantă, se știe că dacă porți o eșarfă à la Grace Kelly încerci să nu te faci remarcat.

El și-a trecut mâna prin păr.

– Și ce rezolvăm cu asta? Nu merită să riști.

– Ascultă, eu cred că merită. S-ar putea să găsesc ceva care să-i dovedească vinovăția și faptul că tu n-ai niciun amestesc.

Și-a găsit rujul, și l-a aplicat pe buze, apoi a închis poșeta.

– O să caut rapid, poate o să fotografiez ce găsesc.

– Atunci, folosește telefonul meu.

– De ce?

– Face poze bune și poți să le mărești pe ecran.

William a băgat mâna în buzunar și a scos un telefon Google.

– Asta e camera, vezi?

S-a apropiat de Lily, ca să-i arate. Aparatul părea complicat de utilizat, însă apropierea trupului lui o zăpăcea. Pielea lui, genele dese peste care adora să-și treacă degetele, mirosul cunoscut al transpirației.

– O să-i dau eu de capăt, a zis Lily, îndepărtându-se de el.

– Nu. Dă-i de capăt acum, nu când ești în camera lui.

William a pus-o să facă poze, să oprească și să pornească telefonul și să-i seteze alarma silențioasă, ghidând-o cu răbdare prin toate aplicațiile de care ar fi avut nevoie, până ce el a considerat că e pregătită. Apoi, fără să-și vorbească, și-au croit amândoi drum prin aglomerația și traficul dimineții. În cele din urmă au ajuns la hotel.

Au rămas în fața geamurilor imense, privind spre foaier. Hotelul părea să fie vărul mai sărăcăcios al unui lanț luxos, puțin mai răsărit decât hotelurile locale, dar nu suficient de scump ca să acorde prea mare atenție clienților, ceea ce lui Lily îi convenea. A analizat biroul lung de la recepție, niște canapele și măsuțe de cafea, un lift la dreapta și mai departe, la stânga, un panou cu pliante care prezentau atracțiile turistice din Napoli, orarele feriboturilor, restaurante și centre pentru cumpărături.

– Avem noroc, a zis William. Aparent clienții trebuie să-și lase cheile la recepție când pleacă peste zi.

– Merg să cer cheia, a propus Lily. Tu intri câteva minute mai târziu și nu dai semne că m-ai cunoaște. Astfel, dacă sunt prinsă, nu se poate face legătura între noi, bine?

– Ești sigură că asta vrei? S-ar putea să se dovedească periculos dacă te găsește în camera lui.

– Dar tu vei fi aici, în foaier, pe post de observator. Ia telefonul meu și lasă-l să sune de trei ori dacă-l vezi.

– Uite, ia asta cu tine, a zis William, dându-i un briceag și arătându-i cum se deschide.

– Ai mereu un briceag la tine? a întrebat Lily.

– Da, a răspuns el. Îmi place să mă prefac că sunt John Wayne.

Râzând crispată, Lily a intrat în hotel și s-a îndreptat spre recepție. Ușile de sticlă dinspre stradă s-au deschis, iar ea a privit în jur. Dintr-un autocar mare coborâseră o mulțime de măicuțe americane. Femeile se învârteau pe loc, șoptind și zâmbind, evident bucuroase că sosiseră la hotel. Ghidul s-a îndreptat spre recepție, iar Lily s-a amestecat în grupul lor. Avea pălăria pe cap, dar își scosese ochelarii de soare. Chiar și așa, din mulțime nu putea vedea prea departe în față. Telefonul lui William se afla în buzunar și l-a simțit vibrând de trei ori. Lily s-a întors să vadă unde era iubitul ei, în schimb l-a zărit pe Andy la biroul recepției, cu spatele la ea. Și-a strâns fiecare gram de voință de care putea da dovadă ca să nu fugă. S-a strecurat ușor în spatele lui, de parcă ar fi stat la rând. Andy i-a dat cheia unei tinere din

spatele biroului.

– *Grazie*, Signor Isyanov, a zis fata, zâmbind, iar Andy s-a îndreptat spre ușile principale.

Când Andy s-a întors, Lily s-a asigurat că e cu spatele către ea, în cazul în care vărul ei și-ar fi aruncat privirea în jur. La început, a fost nedumerită de cele auzite, apoi a înțeles și, indignată de trădarea lui Andy, s-a oprit o clipă ca să-și revină. S-a apropiat de tânăra de la recepție și i-a zis:

– Scuze, sunt Signora Isyanov. Soțul meu și-a lăsat ochelarii de soare în cameră. Îmi pare teribil de rău, dar îmi puteți da cheile înapoi?

Distrasă de măicuțe, recepționera i-a întins repede cheile, fără a mai sta pe gânduri.

21

William stătea într-un fotoliu din foaier, așezat astfel încât să vadă ușile din sticlă de la intrare și o porțiune din stradă.

După ce o privise pe Lily dispărând în liftul din hol, primul lui impuls fusese să-și îngroape capul în palme. Încă o iubea. Știuse de îndată ce deschisese ușa camerei de hotel. Îl durea să fie atât de aproape de ea și să știe că ea îi evita atingerea. Îl duruse să o privească în baie, aplicându-și rujul, periindu-și părul. Tot ce mai rămăsese din iubirea lor erau aceste urme ale intimității pierdute și ciondănelile obișnuite ale iubiților care fuseseră.

Îl surprindea însă hotărârea ei de a-l prinde pe Andy. Pesemne că vărul o părăsise și Lily voia să-și ia cumva revanșa. Nu și-o imaginase niciodată răzbunătoare, nu se potrivea cu firea ei blândă, dar poate că se săturase, pur și simplu, să fie folosită și mințită de bărbați.

Un exemplar din *Corriere della Serra* se afla pe scaunul de alături. Când William a ridicat ziarul, a observat titlul care anunța că purtătorul de cuvânt al guvernului declarase că vor zdrobi grupurile de contrabandă cu obiecte de artă. Ar fi zdrobit și câteva formațiuni italiene în timpul acesta, însă era posibil ca resturile să cadă mai aproape decât le-ar fi convenit.

Lily a urcat cu liftul la etajul al doilea și a urmat indicatoarele către camera 207. Holul tăcut părea sinistru. Covoarele bej identice, pereții și ușile evocau atmosfera unui ospiciu de maximă securitate. Lily a descuiat ușa camerei lui Andy, a ezitat o clipă, apoi a intrat.

Încăperea mare avea două paturi de o persoană, o noptieră și o masă lungă sub fereastră, pe care erau așezate un televizor și cele necesare pentru prepararea cafelei. Aproape toate lucrurile din cameră aveau o nuanță mai închisă de bej decât holul. Lily a scotocit sub paturi, a tras sertarele noptierei, a căutat în spatele draperiilor, în mini-frigider, în dulapurile din baie – nu era sigură ce se aștepta să găsească, dar indiferent ce era, nu părea să-i dea de urmă.

Valiza lui Andy se afla lângă șifonier, dar nu conținea decât haine și obiecte de toaletă. Știa că îi aparține vărului ei pentru că împachetase aceeași cămașă din imitație de piele de șarpe pe care o purtase la restaurantul spaniol; ce nimerită era cămașa aceea!

Deasupra spațiului pentru umerașe din șifonier se afla un teanc de perne de rezervă. Lily și-a tras un scaun și a ridicat pernele, vârându-și mâna pe sub păturile îndoite. Simțind ceva moale și plat și cu răsuflarea întretăiată, a tras până ce obiectul a ieșit la iveală. O husă din neopren pentru laptop. Lily a desfăcut fermoarul, a privit înăuntru și a găsit, împăturit în două, un teanc de hârtii. A dus documentele la fereastră, acolo unde lumina era mai puternică. Prima hârtie era copia unui bilet adresat unui anume Signor Monticelli, prin care se stabileau termenii de plată pentru „un fragment de friză, din marmură, roman/samnit, din secolul al III-lea î.Hr., sculptat cu două figuri, un bărbat și o femeie, despre care se crede că ar fi Hero și Leandru.“ Urmau o serie de fotografii polaroid ale fragmentului, un program de plată și un alt bilet, scris în italiană, într-un stil asemănător primului. Prima tranșă de bani din cele două milioane de euro avea să fie plătită la livrare și virată în șapte conturi bancare diferite din Zürich.

Numele vânzătorului era William Isyanov. Lily a așezat hârtiile și fotografiile pe pat, a făcut o poză și încă una. A împăturit actele, apoi le-a desfăcut iar și le-a mai fotografiat de trei ori, pentru orice eventualitate. Nu era menționată nici o dată a livrării, dar biletul adresat lui Monticelli fusese trimis în ziua în care ea sosise în Napoli. Lily a introdus actele în husa din neopren și le-a așezat înapoi unde le găsise, cu inima pompându-i sălbatic și scăldată în valuri de adrenalină atât de puternice că-i venea să țipe de emoție. În sfârșit, ceva le ieșea bine. Ia de-aici, detective Costas, s-a gândit Lily.

Telefonul lui William a vibrat de trei ori. Nivelul de adrenalină a atins cote alarmante, în timp ce Lily a închis ușile șifonierului și a pus scaunul la loc unde-l găsise, forțându-se să-și potolească respirația. A deschis ușa și a privit pe hol. Coridorul era pustiu. Trăgând ușa după ea, s-a grăbit spre lifturi. Umerii ei s-au încordat când s-au deschis ușile. Mai mulți turiști au ieșit, însă niciunul dintre ei nu era Andy. A răsuflat ușurată și a intrat în ascensor. Când ușile s-au deschis iar, Lily l-a zărit pe William, cu spatele la ea în holul principal, ținând telefonul la ureche. A returnat cheia recepționerei, și-a tras pălăria pe frunte, ca să-și ascundă fața, și a pornit spre el. Dar aproape imediat s-a ciocnit de un alt client al hotelului.

– Hopa, a zis ea, clătinându-se, îmi pare foarte rău.

O mână cunoscută a prins-o de braț pentru a-i reda echilibrul, apoi l-a auzit pe Andy spunând:

– Lily?

Ridicându-și capul, a zărit chipul confuz al vărului ei.

– Andy, salut! a exclamat ea. Ce faci în Napoli? Ce coincidență incredibilă! Cred că aveai nevoie de o vacanță după toată întâmplarea oribilă cu…

– Ai venit aici în vacanță? a întrebat Andy bănuitor. Unde e Poppy?

– A plecat, a răspuns Lily. Adică, a plecat de unde… de unde a venit.

Lily s-a uitat spre William, iar vărul ei i-a urmărit privirea.

– El ce dracului face aici?

Andy a apucat-o de braț, strângând-o cu putere.

– Dacă nu-mi dai drumul, țip. Țip foarte tare, Andy.

– Ce face el aici? a repetat Andy, fără să slăbească strânsoarea.

Lily a deschis gura și a lăsat să-i scape un țipăt asurzitor, a tras încă o dată aer în piept și a țipat iar. Oamenii din foaier s-au întors să o privească; un paznic a apărut ca din senin și s-a îndreptat spre ei. Andy ridicase mâna să o plesnească, dar din moment ce privirile tuturor celor prezenți în holul aglomerat erau ațintiți asupra lor, el s-a prefăcut, în schimb, că o bate pe umăr.

– E vreo problemă, *signorina*?

– *No*, *no grazzie*.

Lily s-a aruncat la pieptul lui Andy și s-a prefăcut că suspină, apoi s-a dat în spate și a zis:

– *Il mio cugino* din Australia. Vărul meu, a explicat ea, ștergându-și ochii cu mâna. Vești proaste, ă…*notizia cattiva da casa*.

Paznicul a dat din cap.

– *Mi dispiace*, *signorina*, a răspuns bărbatul, îndepărtându-se și lăsându-i în pace.

– Ce i-ai zis?

– Ar fi mai bine să-ți revizuiești cunoștințele de limbă italiană, Andy, dacă tot ai de gând să-ți continui activitățile ticăloase, nu crezi?

Andy a prins-o din nou de braț. Ea a redeschis gura, inspirând, iar el a eliberat-o.

– Ce tâmpenii debitezi și ce face scursura aia de prieten al tău aici? Credeam că e pe cale să fie extrădat pentru ce i-a făcut tatei.

– Scursură? a zis ea, șocată. Ei, ăsta e un cuvânt bun. Mincinos e un alt termen la fel de potrivit.

Lily și-a fluturat, furioasă, degetul în fața lui.

– Știi, una dintre cele mai mari dezmăgiri din viața mea – și am avut parte de câteva – este că am descoperit că suntem rude. Și ce e și mai…

Deodată, Lily s-a simțit înșfăcată de celălalt braț și s-a pomenit că cineva o trage de acolo.

– Dă-mi drumul, William, a protestat ea, zbătându-se să se elibereze, în timp ce el o împingea vijelios spre ușă.

– Trebuie să mergem, Lily. Dacă ne urmărește, un țipăt în plină stradă nu o să ne ajute cu nimic.

– Trebuie să recunoști că a fost o diversiune bună, a spus ea, încercând să țină pasul cu el în timp ce se îndepărtau iute de hotel.

– Da, a răspuns William, luând-o de mână pe când traversau strada. Nu am auzit niciodată o fată Bond țipând în halul ăla.

De îndată ce au traversat via Toledo, William a încetinit pasul și a tras-o pe Lily după el într-un bar micuț.

– Hai să așteptăm și să vedem dacă vine după noi.

– Probabil că cercetează camera, dar m-am asigurat că am lăsat totul la fel cum am găsit.

Barmanul le-a aruncat o privire plictisită.

– *Un caffé*?

– *Sí*, ah, *due*, *grazie*.

– Dacă beau cafea, o să-mi explodeze inima, a spus Lilly.

– Nu trebuie să o bei, dar nu putem sta aici fără să cumpărăm ceva.

Lily s-a limitat la paharul de apă oferit alături de cafea, în timp ce William își bea ceașca lui și privea cu atenție strada, căutând să-l vadă pe Andy.

– Nu e de bine.

– De ce? Am luat ce căutam.

– Ai făcut poze? La ce?

– Documente. Are de toate. Am văzut și niște poze polaroid cu fragmentul.

Deodată, Lily și-a adus aminte că numele lui William apărea în dreptul vânzătorului. Faptul avea să-l supere dacă nu chiar să-l înfurie, una din două. Dacă avea să fie ultima variantă,

atunci William i-ar fi putut face ceva foarte rău lui Andy. Trebuia să se gândească înainte să-i arate dovezile, sau cel puțin să-l ducă mai departe de vărul ei.

– Poți să-mi cumperi niște *panini*? Mi-e așa de foame. Prea multă adrenalină.

William a scos niște mărunțiș din buzunar, iar ea a arătat spre sendvișul pe care și-l dorea.

– Am observat că mereu ți se face foame după ce sfidezi puțin pericolul, a zis William.

– Serios? a râs Lily.

– Uită-te la tine cum sfâșii pâinea, i-a zis el zâmbind. Ai vrea să fie carnea lui Andy, așa-i?

Fusese o idee proastă să râdă și să mănânce în același timp, căci Lily a inhalat o firimitură și s-a înecat, aplecându-se în timp ce tușea și se chinuia să respire. William a bătut-o pe spate și i-a dat paharul lui cu apă.

– Mulțumesc, a zis ea în cele din urmă, răgușită.

– Ești bine acum?

William își ținea în continuare mâna pe umerii ei, ca și cum nu și-ar fi dorit să o ridice, iar ea îi putea simți căldura pielii. Lily a dat din cap.

– Hai să ne întoarcem la hotelul meu.

Pălăria îi căzuse, așa că și-a scos agrafele, iar părul blond-deschis i s-a răsfirat pe umeri. William s-a întins să-l atingă. Ea i-a surprins privirea și, preț de o clipă, distanța enormă dintre ei a părut că dispăruse. Apoi el și-a întors ochii, coborându-și brațele pe lângă trup.

– Bine, a zis William. Nu cred că ne urmărește.

Lily și-a plecat repede capul.

– Ai făcut un lucru foarte curajos, a felicitat-o William, încetișor. Nu o să uit niciodată.

William a ieșit primul în stradă și s-au îndreptat împreună spre hotelul Principessa. După ce au intrat pe via Purgatorio, William a luat-o de mână, iar Lily a închis ochii pentru un moment. Se țineau de mână ca atunci când se plimbau pe Oxford Street în Sydney sau când el îi arătase străzile din districtul Barnes, în Londra, unde crescuse. Se țineau de mână ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, ca și cum ar fi fost împreună de treizeci de ani. Deși Lily era destul de sigură că, după treizeci de ani, pulsul nu ți-o mai ia razna.

În foaierul hotelului, William i-a dat drumul, însă a urcat cu ea. Lily a descuiat ușa camerei ei și a intrat, aruncându-și geanta pe podea și pălăria pe pat. Se aștepta ca William să o urmeze – sau cel puțin așa sperase –, dar când și-a întors privirea, el stătea în prag.

– Trebuie să plec, a zis.

Pe chipul lui se reîntipărise expresia de indiferență de mai devreme.

– Oh!

– Îmi pare rău, dar trebuie să o iau pe Gianna.

William a ieșit și a închis ușa fără să o mai privească. Lily s-a îndreptat nervoasă spre pat, și-a luat pălăria și a aruncat-o după el. Pălăria a lovit ușa și a căzut moale pe podea.

Clipind ca să-și alunge lacrimile, s-a întins pe pat. A simțit atunci ceva tare lipit de coapsă. Avea încă telefonul lui. Era cel mai nou model în materie de mobile, avea toate aplicațiile pe care și le-ar fi putut dori cineva. Dar nu și un instrument pentru iertare și împăcare. Acela ar fi meritat toți banii. Lily a găsit mesageria și a citit ultimul sms: *Leonelli*. *Ora zece dimineața*. Era de la Alessandro. Lily se simțea tentată să citească mai departe. Probabil că toate celelalte erau de la Gianna, pline de sentimentalism italian. Nu, era mai bine dacă nu se uita.

Lăsând telefonul jos, Lily a dat drumul la apă și a rămas îndelung sub dușul călduț, calculând ce să facă. Hârtiile erau acuzatoare, dar îl incriminau pe William, nu pe Andy. Trebuia să discute cu cineva, ca să afle ce era de făcut cu pozele. Cu apa încă șiroindu-i pe piele și fără urmă de prosop prin preajmă, Lily s-a întors lângă pat și a ridicat telefonul. Ar fi fost drăguț să găsească un mesaj scurt și simpatic de la el, dar ecranul nu indica nimic. Stând în băltoaca formată sub picioarele ei, a trimis un sms către propriul telefon, presupunând că se afla încă la William. *Ești bine?* A apăsat Trimite și s-a așezat, așteptând. A trecut o jumătate de oră și nu a primit niciun răspuns. După o vreme a trimis un alt mesaj. *Un da sau nu ar fi de ajuns*.

În timp ce aștepta, și-a căutat haine în valiză. Putea merge la Luca, pentru cină și fără William și să asculte sugestiile bătrânului în legătură cu pozele. Tot scoțând haine și înghesuindu-le apoi iar în valiză, trăgea cu ochiul spre telefon și chiar l-a verificat de câteva ori ca să se asigure că era complet încărcat. În cele din urmă, a ridicat mobilul și a format propriul număr. A sunat câteva clipe, apoi a auzit o voce feminină cunoscută:

– *Pronto*.

– Gianna?

– *Sí*, și tu ești Lily.

– *Sí* și acela e telefonul meu. Vrei, te rog, să mi-l dai pe William?

– Nu, nu pot, conduce. M-a luat de undeva și…

– Nici n-ar trebui să conteze; adică, vă aflați în Napoli, sigur că vorbitul la telefon în timp condusului e la fel de firesc ca mâncatul de spaghette.

Pe fundal s-a auzit vocea lui William.

– Te sună el înapoi, a zis Gianna.

Lily a aruncat telefonul. Ce umilitor era să fie blocată a doua oară de Gianna. Femeia era ca un

soi de Cerber roșcovan, cu trei capete, ce-l păzea pe William. A închis telefonul; acum n-o mai putea contacta nici dacă ar fi fost copleșit de dragoste și de remușcări. Acum ea era cea indisponibilă.

Lily a scos o rochie bleu, în stilul anilor ’30, cu mâneci scurte, un guler mic, alb și câteva zeci de găici pentru nasturi, de sus până jos. Era genul de rochie pe care Barbara Stanwyck o purtase în *Stella Dallas*. Sărmana Stella renunțase la tot pentru cel iubit și purta mereu doar acel gen de rochie când își privea pe fereastră fiica ei dragă, care era fericită și nu bănuia sacrificiul făcut de mama sa. Nu avea să-l mai caute pe William. Putea fi fericit cu scândura lui cu picioare lungi, iar Lily avea să se întoarcă acasă la viața ei disciplinată și ordonată în jurul vânzării de cărți și să devină cunoscută drept „doamna de la anticariatul din josul străzii“, care ținea șapte schnauzeri și care era uneori văzută bătând drumul până la măcelărie, de unde cumpăra șapte gâturi de pui odată, până ce vindea un alt volum din *Knitty Knick Knacks* pentru trei dolari, ca să poată mânca din nou cu toții.

22

— Ești un prost, William.

– Nu te abține, Gianna. Adică, te rog, spune-mi ce crezi cu adevărat.

William conducea Renault-ul Giannei pe Tangenziale di Napoli, spre autostrada A3 și coasta amalfitană.

– De ce nu ai mers cu ea să iei hârtiile?

Femeia a mormăit și s-a plesnit peste coapsă.

– Puteam să-i facem să renunțe la acuzații sau cel puțin să plătim pe cine trebuie, chiar dacă erai prins furându-le din camera lui de hotel.

– Nu pot să-mi cred urechilor. Nu vreau să rezolv situația în felul ăsta. Eu nu procedez așa.

– Uau! Tu crezi că idealurile tale înseamnă ceva în industria asta? Nu-și găsesc locul într-o casă de licitații pentru obiecte de artă. Noi avem de-a face cu marfă, William, nu cu „artă"; marfă, ca mașinile sau ca grâul. Vorbim despre fapte, despre proveniență, chestiuni de conservare și prețurile pieței.

Gianna își ținea ambele brațe și picioarele lungi și elegante încrucișate.

– Nu discutăm despre ce e corect să faci, despre adevăr sau justiție. Nimic din toate astea. Și nici celorlalți nu le pasă. Nu ai înțeles atâta lucru după toți anii petrecuți ca recuperator? Pentru că dacă e așa, atunci ți-ai ratat cariera. Industria asta nu o să se ridice niciodată la idealurile tale.

– Sunt niște principii destul de universale. Sunt sigur că mulți le au.

– *Santo dio*! Întotdeauna te-ai ascuns în spatele zăpăcelii ăsteia poetice. Mereu stăpânit, mereu încercând să fii pragmatic, dar nimic nu reușește vreodată să se apropie de visele tale.

– Gianna, știu că sunt nevinovat; asta contează.

– *Stronza!*

– În regulă, am purtat discuția asta de două ori și am încheiat.

Dar Gianna nu avea de gând să renunțe.

– De ce îți pasă de cheltuieli? Leonelli își permite să le acopere. Așa se fac afacerile, nu pricepi? În Rusia, Grecia, Italia.

– Italienii, a oftat el. Cea mai pragmatică rasă de pe pământ. Mitul Italiei romantice e cea mai mare făcătură din ultimul secol.

– Voi, englezii, ați dat tonul; noi doar v-am cântat în strună, din amuzament.

– Vrei să zici, pentru bani.

William a parcat mașina și a pornit în urma Giannei pe trepte, printre lămâi. A intrat în casă și a observat că ea își aruncase poșeta pe podea, își azvârlise pantofii din picioare și îl aștepta. Nu mai rămăsese nimic de spus, așa că William s-a dus în camera lui și a închis ușa.

Gianna l-a trezit bătând în ușa dormitorului.

– William? *Caro?* Trezește-te, e opt și am pregătit ceva pentru cină.

Orele pentru servirea mesei erau, la italieni, exacte ca un mecanism. William a coborât din pat și s-a îmbrăcat cu aceleași haine purtate mai devreme. Miroseau din cauza căldurii suportate în timpul zilei, dar lui nu-i păsa. A ieșit. Barba îi crescuse vizibil, iar părul îi era răvășit. Gianna s-a uitat strâmb la picioarele lui goale.

– Calmează-te, a zis el. Nu o să fac pneumonie.

Gianna a ezitat și apoi a ridicat din umeri.

– Stai jos. Toarnă niște vin; mă întorc imediat.

William și-a tras un scaun la masa mică și a ridicat sticla de vin. Părul ud, aerul condiționat, picioarele goale și digestia, mereu digestia – italienii și preocupările lor. A privit frunzișul verde-crud al lămâilor în lumina înserării, a turnat vin și a așteptat. Zgomotul ultimului feribot dinspre Capri spre Salerno a răsunat cu ecou de-a lungul teraselor.

– Uite, ține asta.

Gianna i-a întins un bol de *insalata caprese*. Culorile salatei îi plăceau lui William. Roșiile sclipeau ca niște mici rubine tăiate, iar brânza mozzarella dulce, din lapte de bivoliță, lucea grație uleiului de măsline cu care fusese preparată. Gianna s-a întors cu o farfurie cu ton proaspăt fript pe grătar, a stropit peștele cu puțin ulei de măsline și a stors câteva picături de lămâie.

– Mulțumesc, arată grozav, a zis William.

Și chiar așa și era, doar că el nu voia să mănânce.

Gianna nu a scos niciun cuvânt până nu și-a terminat porția, apoi și-a împins scaunul în spate și l-a întors ușor, astfel încât să poată vedea golful. William i-a umplut iar paharul și i-a urmărit privirea spre orizont. Dinspre vila construită mai departe, pe deal, se auzea murmurul sentimental al unei balade pop italiene.

– Ai dormit bine? a întrebat ea.

– Da, mulțumesc, Gi. Și nu, nu m-am răzgândit, în ciuda bucatelor tale minunate. Lily a fotografiat niște documente; nu știu cum vor fi de folos. Sper ca prietenul ei, Luca, să poată face ceva, dar eu nu pot.

– Ești așa de încăpățânat! a strigat Gianna.

– Ăsta ar putea fi ultimul apus pe care-l mai văd. Vrei ca atunci când mi-l amintesc să-ți aud vocea cicălindu-mă?

William a ridicat un chibrit spre un kretek, iar țigara a sfârâit și s-a aprins când el a tras fumul în plămâni.

– Tu stai aici admirând marea, în timp ce văru-său pune toate relele în cârca ta? Ai de gând să te complaci în durerea ta; n-ai să încerci să preiei frâiele situației?

William a fumat fără să răspundă, apoi a stins țigara și a început să strângă farfuriile.

– Nu am să preiau nimic.

Expresia de pe fața Giannei era aproape dezgustată. William știa că ea își dorea ca el să acționeze, să găsească o soluție, să-și închidă sentimentele într-o cutie și să redevină William, cel care purta mereu o armă. Dar el nu voia să mai fie acel om. A dus farfuriile înăuntru și a aruncat resturile în coșul de gunoi. Gianna l-a urmat.

– Spune-mi unde anume, în Napoli, locuiește vărul ăsta al ei?

– De ce? Vrei să mergi și să-l terorizezi și pe el?

– Poate că o să-i ofer un post la Leonelli. Pare să aibă mai multă inițiativă decât tine.

– Hotelul Heron, pe via Diaz Armando. Gi, ești o femeie formidabilă, dar nu te încurca cu omul acesta, te rog. Nu e o persoană bună.

Gianna s-a întors și a ieșit din bucătărie. William a strigat-o:

– Nu e departe de Hotelul Principessa, unde e cazată Lily. Acolo unde știai că se va afla.

Gianna trântise ușa de la dormitor, dar a redeschis-o și a ieșit.

– Da. Am știut că e acolo. Mi-a spus, iar eu am notat. Voiam să te anunț, dar m-am gândit că ți-ar fi mai bine dacă nu ai afla.

– De ce?

Gianna a ridicat din umeri și s-a apropiat de William.

– Te-a rănit și te va răni în continuare. Ți-a înscenat o faptă îngrozitoare.

– Ba nu. Vărul ei mi-a înscenat totul. Lily s-a oferit să depună mărturie în favoarea mea.

El s-a întins și a ridicat o farfurie murdară, s-a uitat la urmele de roșie, sângerii ca bujorii de pe chimonoul lui Lily.

– A venit aici ca să mă ajute cum poate. A aflat unde stă Andy și ar fi mers să caute dovezi chiar și în absența mea.

– Dar Alessandro mi-a povestit despre petrecerea din Sydney, despre aventura ei cu văru-său.

Gianna s-a apropiat mai mult, i-a luat farfuria din mână și a așezat-o la loc, pe blatul de bucătărie.

– Orice ar fi făcut cu el…

William s-a oprit și și-a dus mâna la ochi.

– Nu mai e treaba mea ce s-a întâmplat între ea și Andy, dar orice ar fi fost, nu a oprit-o să mă ajute.

– Poate că o face pentru a-l pedepsi pe Andy, iar ajutorul acordat ție e doar o coincidență.

– Nu știu.

– Vrei să spui că nu-ți place să crezi că e adevărat. De ce nu te duci tu să-l vezi, burdușește-l puțin, ia fragmentul înapoi?

– Să-l scutur? Gianna, tu ai fi fost un roman antic perfect, cerând baie de sânge la Colosseum. Noi nu „burdușim“ oameni când recuperăm artefacte.

– Ah! a exclamat Gianna, îndreptându-se spre chiuvetă și dând drumul apei la maximum. Dă-mi farfuriile sau stăm aici toată noaptea.

Gianna lovea și zdrăngănea vasele în chiuvetă, trântind oalele în coșul de scurgere. William ștergea farfuriile de apă fără să scoată niciun cuvânt. Gianna a aruncat zgomotos tacâmurile și apoi s-a întors la el, cu o mână în șold.

– Ce sunt chestiile alea îmblănite? Știi tu, care se aruncă de pe stânci?

– Lemingi, a zis William. Ai impresia că mă îndrept spre dezastru și că nu fac nimic?

– Nu am impresia. Am certitudinea.

– Pentru că nu o să dau mită ca să scap?

– Da. Sau pentru că nu mergi să îi iei fragmentul sau să faci ceva, orice.

– Mersi pentru cină, Gi.

William a pus jos prosopul de bucătărie.

– Mă duc la plimbare.

Era puțin cam devreme ca să meargă la Luca, așa că Lily s-a întins pe pat și și-a luat cartea. Nu înaintase deloc cu *The Moonstone*. Se întâmplaseră atât de multe, încât în mintea ei nu mai era loc pentru niciun mister fictiv. A pus volumul jos, oftând. Telefonul lui William se afla pe cuvertură, alături de ea. Nu. N-avea să-l pornească.

Cineva a bătut la ușă. Trebuie să fi fost William. Îi spusese Giannei să plece și se întorcea la ea. Lily a fugit la ușă și a deschis-o. Zâmbetul de pe față i s-a stins când l-a văzut pe Andy stând la doar câțiva centimetri de ea. Lily s-a dat câțiva pași înapoi. Andy a înaintat către ea, închizând ușa în urma lui.

– Deci, verișoară, de-adevăratelea, de ce ai venit încoace?

– Andy, ce surprinză! a zis Lily cu glasul gâtuit. Hai să mergem și să luăm…

– Cina? Încă nu. Vreau să știu de ce ai venit să mă cauți.

Lily presupunea că Andy mersese în cameră și văzuse că toate erau la locul lor, așa că, în ciuda uscăciunii ce-o simțea în gură și a inimii care bătea să-i spargă pieptul, a mimat naivitatea.

– Îți amintești scrisoarea despre care ți-am povestit eu și Poppy? Cea scrisă de mama ta către a noastră?

Andy a dat din cap, a tras scaunul de lângă zid și s-a așezat. Luând gestul ca pe un semn că Andy se mai relaxase, Lily s-a așezat, la rândul ei, pe marginea patului.

– În scrisoare, ea pomenea un bărbat pe numele de Luca. Ne-am gândit că acest Luca ne-ar putea ajuta să aflăm ce s-a petrecut cu tata. Așa că de asta mă aflu aici.

– De unde știi că locuiește în Napoli?

– Ne-a zis Stephen.

– Stephen? Andy părea amuzat de răspuns. Stephen îl urăște.

Lily se întreba dacă Andy își amintea despre cum le spusese că nu auzise niciodată de Luca. Ea nu avea să-i amintească, sau cel puțin nu acum; poate chiar înainte ca el să-i vâre un glonț în ceafă și să o arunce într-o groapă săpată superficial.

– Nu ne-a dat multe detalii, ci doar că locuiește în Napoli.

Era o minciună, dar, după ea, minciunile erau permise în împrejurarea de față.

– L-ai găsit?

– Da. De fapt, în seara asta merg la el acasă, la cină, așa că va trebui să plec curând.

– E un om tare josnic, Luca al nostru. Nu aș avea deloc încredere în el. Întotdeauna pune ceva la cale.

Un bărbat la șaizeci de ani, cu o fire afectuoasă și deschisă – așa l-ar fi descris Lily.

– Mie îmi place.

– E de înțeles, a zis Andy. Probabil vezi o parte din el în tine.

– De ce aș face asta?

– E unchiul nostru. Unchiul nelegitim, conceput de bunicul nostru afemeiat, pe când se afla aici, în război.

– Tu glumești!

– Ba nu, a răspuns Andy, rânjind. Nu ți-a spus?

Fratele vitreg al tatălui ei. Și al lui Stephen.

– Pari șocată, dragă verișoară, a zis Andy ridicându-se. Să nu fii; toate familiile au secrete murdare. Unele mai multe decât altele. Luăm cina împreună?

– Nu pot, Andy, chiar nu pot. Luca mă așteaptă.

– Vii cu mine, a replicat Andy. Nu-mi place să mănânc singur.

Fiorul rece din stomac i s-a urcat lui Lily în piept când a observat privirea lui Andy. N-avea să scape cu una, cu două.

– Și dacă nu vreau să merg? s-a aventurat ea să spună.

– Atunci, va trebui, probabil, să te oblig, a replicat el.

– Nu e nevoie, a răspuns Lily încercând să râdă relaxată, însă nepăsătoare. Mi-ar plăcea să iau cina cu tine. Dacă mă gândesc mai bine, mi-e cam foame.

– Bun. Am mașina, putem merge unde vrem. Pe munte sau să coborâm spre coastă. Vom găsi mâncare bună oriunde.

– Sună minunat!

Lily încerca să țină isonul bunei lui dispoziții, iscate ca din senin, chiar dacă propria ei stare era deplorabilă.

– Dă-mi voie să-mi găsesc niște pantofi și să mă aranjez.

– Să nu stai toată noaptea.

Cu o mișcare lentă, ea și-a coborât mâna și a acoperit telefonul lui William, s-a ridicat și a intrat în baie.

– Strictul necesar.

Odată ușa închisă, Lily a inspirat adânc. Panica n-ar fi condus decât la un dezastru total. Nu se panica. Chiar dacă reflexia din oglindă spunea cu totul altceva. Andy a bocănit la ușă.

– Grăbește-te.

Lily a tras apa ca să dea de înțeles că nu rămăsese blocată de frică în fața oglinzii. Pe când zgomotul apei vasului de toaletă se stingea, și-a vârât telefonul lui William în sutien. Bluza îi stătea puțin ridicată într-o parte, dar din fericire era un aparat subțire, spre deosebire de vechiul ei telefon butucănos. Dacă și l-ar fi băgat pe acela în sutien, ar fi arătat ca și cum ar fi îndesat în decolteu un întreg pachet de napolitane cu frișcă.

Cu mâna tremurătoare, Lily s-a rujat, și-a periat părul, încercând să inspire adânc în tot acest timp. Poate că n-avea decât să meargă la masă, iar Andy o aducea înapoi la hotel. Poate urma să fie relaxant și vesel.

– Hai să mergem, a zis ea, zâmbind, când a deschis ușa.

– Nu ai nevoie de pantofi?

– Ce prostuță; ba sigur că da. Dar oare unde i-oi fi pus…

Incapabilă să-și amintească dacă-și luase pantofi cu ea, Lily a început să scotocească în valiză. Unii cu talpă joasă ar fi fost perfecți pentru alergat, dar nu găsea. Trebuia să se descurce cu sandalele cu toc lat.

– Bun, hai. Mașina e în stradă.

Andy a apucat-o de mână, iar ea a reușit cu greu să-și mențină echilibrul.

– Stai, am nevoie de poșetă și de chei.

– Ba nu ai. Fac cinste.

Andy a țopăit pe scări, în fața lui Lily, în timp ce ea se ținea de balustradă, coborând treaptă cu

treaptă, lent, singura ei mângâiere fiind atingerea telefonului lui William din cupa stângă a sutienului.

Noaptea, Napoli afișa o altă atmosferă decât cea de peste zi. Mirosul mâncărurilor prăjite umplea aerul, numărul scuterelor creștea, sacii de gunoi strânși în grămezi lângă containere începeau să miroasă îngrozitor la lăsarea serii. După apus, căldura încă radia din asfalt și din zidurile clădirilor, dar străzile reprezentau o opțiune mai răcoroasă decât apartamentele înghesuite în care locuiau majoritatea napolitanilor.

Oamenii se vânzoleau, îndreptându-se spre restaurante și cluburi, iar pentru curioși, Andy și Lily treceau drept un alt cuplu de americani sau norvegieni ce ieșeau să ia masa. Neștiind de unde venea pericolul mai mare – de la Andy sau de pe străzile întunecate ale orașului –, Lily a iuțit pasul, mergând alături de vărul ei.

Ca și cum îi citise gândurile, Andy a zis:

– Majoritatea crimelor au loc aici ziua, în amiaza mare; celor din Camorra nu le pasă de cine îi vede omorând.

Ce ușurată se simțea acum.

– Tu trebuie să fii atentă doar la tâlharii de genți, de pe *motorini*, a continuat Andy. Știi, de dimineață te-am urmărit înapoi până la camera de hotel.

– Oh!

– Eram curios pentru ce ai venit aici și ce dracului mai cauți cu omul ăla îngrozitor, Isyanov. Nu ți-ai învățat lecția, nu?

Lily a schițat un zâmbet.

– Și el ce face în Italia?

– El… el are o nouă iubită, au venit din Roma și… ne-am întâlnit din întâmplare. Nu lucrează momentan.

– Presupun că nu. Ce mișcare proastă ar fi să lași un om ca el lângă toate artefactele acelea valoroase. Hei, aia e mașina mea.

Andy a deschis portiera unui Fiat Bambino rablagit, iar Lily s-a urcat, aproape inundată de sentimentul puternic al dezastrului iminent.

La un metru și optzeci de centimetri ai lui, îi venea greu să intre în mașina micuță, totuși s-a cocoșat deasupra volanului, a pornit motorul și a zis tare:

– Pornim.

A luat piciorul prea repede de pe ambreiaj și mașina i-a zguduit, aruncându-i în față de câteva ori, până ce vărul lui Lily s-a încadrat în șirul de mașini, în acompaniamentul claxoanelor și al

înjurăturilor, apoi a apăsat pe pedală și s-a alăturat traficului haotic din Napoli.

– Cred că La Suvera e locul nostru astă-seară, a strigat Andy, acoperind huruitului Fiatului. E în Amalfi. Nu o să dureze mult.

23

William se plimba cu pași mari pe aleea dintre lămâi, spre strada principală. Nu-și putea imagina cum avea să mai poată lucra cu Gianna, presupunând că se întorcea la Leonelli. Italianca era o femeie dură ca o cizmă veche de piele, lucru de admirat în multe situații, dar să-i sugereze să „burdușească" oamenii ducea duritatea un pic cam departe. Și nici să „plătească oamenii potriviți" nu voia. William știa despre *bustarella*, despre mită – era endemică în Italia –, dar el îi explicase clar lui Alessandro, atunci când acceptase postul, că nu avea să ia parte la așa ceva sub nicio formă. Poate că era cum spunea Gi și nu avea ce să caute în domeniul lor.

Când a ajuns la stradă, William a încetinit, hotărându-se să meargă pe jos spre Amalfi și să găsească un bar. Nu fusese un lucru prea înțelept să o țină de mână pe Lily, se gândea el. Dar îi era foarte dor de ea, îi venise greu să se abțină. În buzunar avea telefonul ei, care a început să sune. Surprins pentru o clipă de soneria familiară, William a scos telefonul și a răspuns:

– Lily?

– Cine e? William?

William a recunoscut vocea bătrânului pe care îl întâlnise de dimineață.

– Luca, da, sunt William. Telefonul lui Lily e la mine, iar al meu e la ea. E o poveste lungă, dar o poți găsi…

A dus o mână la ureche pentru a bloca zgomotul unei mașini care trecea pe stradă.

– Trebuia să vină la cină în seara asta, la opt, dar e aproape unsprezece și încă nu a ajuns, a zis Luca.

– Ai sunat la hotel?

– Da, dar au spus că nu e acolo.

– Nu e acolo? La unsprezece?

William s-a oprit din mers.

– Nu-i stă în fire. La cel târziu zece a și adormit. O să revin eu. O sun acum. Îți telefonez imediat.

William a format numărul său de telefon și și-a auzit propria voce spunându-i că e ocupat. Unsprezece nu era o oră târzie după standardele italiene, și-a reamintit el, în timp ce pășea pe străzile orășelului Amalfi, spre *piazza* de lângă dom. Toate restaurantele și barurile erau deschise, iar turiștii luau cina *al fresco* în toropeala serii.

Știa că Lily nu ar fi bătut străzile unui oraș necunoscut noaptea, de una singură. Și mai știa la fel de bine că era doar arareori trează la ora unsprezece, iar dacă se întâmpla să nu doarmă, atunci era foarte nervoasă. Poate că era pur și simplu prea cald în camera ei de hotel și se dusese să se răcorească într-o cafenea din apropiere. Dar de ce nu mersese la Luca, s-a întrebat William, simțind cum teama i se strecoară în inimă.

Telefonul a sunat iar, iar el a răspuns.

– Ai vorbit cu ea? a zis Luca.

– Nu. Telefonul e oprit. Îmi închipui că a ieșit să ia masa singură…

– Nu. Trebuia să ajungă aici. M-ar fi sunat înainte dacă nu voia să vină. William, ceva nu e în regulă.

– Bine, uite, eu sunt în Amalfi. Mă întorc acasă, iau mașina și merg la hotelul ei. Poate știu ceva cei de acolo.

– Aștept să-mi dai un semn.

William a băgat mobilul la loc în buzunar, din ce în ce mai îngrijorat.

Un grup de turiști zurbagii din fața unui restaurant i-a captat atenția. Cântau imnuri englezești de fotbal spre dezgustul celor din jur. Nu departe de masa lor mare se afla un cuplu cu farfurii cu mâncare în față. Bărbatul vorbea, iar femeia asculta cu atenție, afișând pe chip o expresie de milă.

Șocat, William i-a recunoscut pe Lily și pe Andy.

– Vinurile din sud sunt ca și apa de slabe. Nimic nu se compară cu drăcoasele roșii din Australia, dar vinul ăsta de Toscana nu e rău deloc, a zis Andy, turnându-și un pahar.

– Pot să și mănânc ceva? a întrebat Lily, privindu-și paharul plin.

– Ești o răsfățată plângăcioasă, nu-i așa? a comentat Andy, luând o înghițitură mare de vin. Comandăm când se întoarce ospătarul.

Ridicând meniul, Lily s-a ascuns un moment în spatele lui și apoi a concluzionat:

– Aș vrea supă de pește, pentru început. Multă supă.

Andy a râs și i-a luat meniul din mâini.

– Doamne, mi-aș dori să te fi cunoscut acum câțiva ani. Am fi dat câte-o petrecere în fiecare noapte. Poppy e plicticoasă, dar tu ești la fel ca mine.

– Poppy nu e plicticoasă, iar eu nu sunt deloc ca tine.

– Ba da, ești. E ceva nelalocul lui cu tine – pot să-mi dau seama.

– Nu e nimic în neregulă, sunt complet normală.

– Mi-o amintesc vag pe mama ta, a zis el, stând cu antebrațele încrucișate sprijinite pe masă. Așteptam în hol ca tatăl tău să moară. Mama nu m-a lăsat să-l văd; mi-a zis că e contagios. Maică-ta a ieșit și mi-a dat un pachet de Lifesavers. Nu-i așa că a fost drăguț din partea ei?

Lily a încercat să zâmbească.

– O plăceam; cred că aș fi plăcut-o mai mult decât pe mama mea. Jean îmi lua toate dulciurile. Cățea bătrână!

Andy a reumplut paharul și i-a aruncat o privire lui Lily.

– Bea. Mama nu plăcea pe nimeni, dar persoana pe care o avea cel mai puțin la suflet era Luca. Zicea că poartă un păcat de neiertat și că tot ce dorea erau bani.

– Sunt sigură că se înșela; poate că nu voia decât să-și cunoască familia.

– Dar noi nu voiam să-l cunoaștem pe el; cel puțin ai mei. Nu știu ce i-a trebuit așa mult să priceapă apropoul. Știi, el l-a omorât pe tatăl tău.

– Ba nu, a țipat ea.

Câțiva dintre ceilalți clienți s-au uitat la Lily.

Andy a dat din cap.

– Ba da. Le-a cerut tatălui și mamei tale să plece în Africa și acolo taică-tău a contractat nu știu ce boală păcătoasă, care într-un final l-a ucis. A fost vina lui Luca. Stephen mereu l-a învinovățit pe el.

Lily a închis ochii; capul i se învârtea de oboseală. Ascultându-l pe Andy era ca și cum ar fi deschis un hambar vechi dintr-o curte abandonată și ar fi văzut niște creaturi oribile târându-se afară.

– Mama a zis că Susannah a meritat tot ce a pățit, și chiar mai mult, pentru faptul că s-a încurcat cu Luca.

– Taci, Andy. Taci.

– Să tac? De ce? Trebuie să afli. Nu asta voiați să știți, tu și sora ta? Sau doreați Istoricul de Familie, versiunea ușoară, lipsită de banalități și chestii urâte? N-ai să vezi așa ceva în neamul Trevennen.

Un ospătar mai în vârstă a venit să le ia comanda, zâmbindu-i lui Lily.

– Comandă și altceva pe lângă supa de pește, ia un *secondi*, a sugerat Andy. Fac cinste.

Ce mai cinste, s-a gândit ea, coborându-și privirea spre meniu, sperând să găsească pateu de pește fugu [18] ca să i-l poată îndesa lui Andy pe gât. Auzise că moartea survenea instantaneu.

– Fructe de mare cannelloni cu sos de șofran și o salată și să vedem și meniul cu deserturi. Și un pahar de vin alb – alege tu. Unul scump, te rog, nu-mi place vinul alb, ieftin.

– Ușurel, a zis el, evident surprins de entuziasmul ei brusc pentru mâncare.

– Îmi face plăcere, Andy. Intru în atmosfera serii.

– Ești cam dusă, știai? a zis el. În fine, revenind la Luca. Am sosit în Napoli ca să-l întâlnesc personal și să mă conving că e dracul împielițat, așa cum îmi spunea bătrâna deseori. A fost incredibil de plictisitor, iar nevastă-sa și copiii la fel. Dar un lucru îți pot zice: mi-am format niște legături bune pe baza faptului că sunt nepotul lui. *Tombaroli*, știi tu, toată familia lui. Jefuitori de morminte și tâlhari și orice te mai duce mintea, și trăiesc toți într-un sat, la munte, cam la cincizeci de kilometri de aici. După ce am stat câteva luni în casa aia, plictisit de moarte de vorbăria lor prostească, de drumurile la piață, de vizitele la cele o mie de rude și de mâncat – am urât întotdeauna să mănânc –, mi-am luat tălpășița. M-am împrietenit cu rudele despre care știam că mă pot ajuta cu niște șmecherii, iar de atunci tot fac afaceri sigure.

Andy și-a umplut iar paharul.

– În excursia asta am luat o pauză. Îmi extind legăturile.

– Ce isteț din partea ta!

– Când vin în sud, vizitez întotdeauna satul. Mereu găsesc pe cineva care să mă cazeze. Toți mă cunosc, dar nu pune nimeni întrebări, pentru că sunt nepotul lui Luca di Troia. Așa că mi-a fost de folos. Dar în Trentinara te simți ca și cum ai fi îngropat de viu, așa că fac cele mai multe afaceri în Napoli. E un oraș stăpânit de Camorra; ei iau toate pensiile și profiturile, își

păstrează partea și distribuie restul la peste jumătate din oraș. Și după aia, tâmpiții ăștia pretențioși își irosesc toată ziua în baruri, certându-se pentru politică.

Lily l-a privit cum se pornește pe râs, dorindu-și ca Andy să alunece cumva în propriul lui gâtlej urât și să se întâlnească pe sine la capătul celălalt.

– E adevărat, Lily, așa fac. Se ceartă permanent din cauza lui Berlusconi sau a comuniștilor, sau a fasciștilor, sau a democraților și ce fac după aceea? Cer Camorrei să le pună la punct o subvenție, iar ei își petrec restul zilelor scoțându-și pălările în fața patronului local. E de vis!

Lui Lily i-a fost adusă farfuria cu supă, bucăți de pește alb în zeamă de usturoi și roșii și o bucată de pâine tare. Dar nu părea să se simtă să mănânce și să se bucure de masă în timp ce sta alături de o asemenea creatură ca vărul ei. Andy mânca *spaghetti vongole* și-și îndesa pastele în gură, sugând carnea din scoicile mici. Sosul i se prelingea pe bărbie.

– Dacă o să mă vizitezi vreodată acolo, o să vezi case neterminate, cu cofraj din ciment, în tot orașul. Camorra deține firmele producătoare de ciment; încheie contract ca să construiască locuințe ieftine, apoi cumpără cimentul de la propriile lor companii și abandonează proiectul când nu mai au nimic de câștigat. Și gunoiul – rahat, cine și-ar fi putut închipui că vor reuși să scoată bani din gunoi? Dar s-au descurcat.

Andy s-a oprit și a mai dus o dată furculița plină de paste la gură.

– Și știi ce? Pentru că le pasă doar de ai lor, restul pot să se ducă dracului. Familia e totul. Primesc o grămadă de bănet să ia gunoiul din Milano, îl aruncă în Napoli – oriunde vor ei – și totul e bine și frumos. Atât timp cât nu e prea aproape de ai lor sau de sat. Familia, nu? Ce mai concept idiot!

Lily era de acord cu el în această privință.

– Nu cred că am să te vizitez vreodată în sat.

– Ba da, ai să vii. Mergem acolo împreună, mai târziu. E un loc foarte intim.

Andy a pus furculița jos, și-a șters bărbia cu șervețelul și i-a zâmbit.

– Am știut că ți s-au aprins călcâiele după mine de cum te-am văzut.

Lily aproape că s-a înecat cu supa.

– Ce?

– Dacă nu mă placi, a zis el, sprijinindu-și spatele de scaun și privind-o glacial, atunci ce făceai în hotelul meu?

N-avea de gând să-l târască pe Andy de pe scaun și să mătură cu el printre mese și să-i rupă gâtul în centrul pieței. Și nici nu mai avea ce-i spune lui Lily.

Iat-o, în siguranță, privindu-l pe Andy într-un fel care pe William îl făcea să vrea să lovească ceva. Ce însemnase ziua aceea? Jucase teatru, se prefăcuse că îi e teamă, îl ținuse de mână, iar acum lua masa într-un restaurant cu vărul ei; cu iubitul ei.

William a traversat de cealaltă parte a pieței, de unde îi putea observa încă, și s-a sprijinit de un zid. Căutând un kretek, a aruncat pachetul și a căutat în jur un bar. Cuișoarele arse și inhalate nu aveau să-l ajute. Avea nevoie de Camel fără filtru. Ce șmecheră vicleană și mincinoasă era Lily. Îl înșela cu vărul ei, în timp ce se prefăcea că-i deplânge nenorocirea.

Oare Andy găsea în Lily aceeași intimitate ca și el, când făceau dragoste, sau se rezuma la un simplu act sexual? I se dăruia Lily complet, cum crezuse că i se dăruia lui? Cât de mult trebuie să se fi amăgit singur! *O iubesc, deci și ea mă iubește*. William își ținea mâinile încleștate și ochii strânși, împiedicând lacrimile ce stăteau să curgă.

– Nu încercam să te găsesc pentru că sunt îndrăgostită de tine, Andy. Ba din contră.

Prea obosită ca să mai gândească limpede, Lily și-a dat seama că dăduse răspunsul greșit, dar se simțea bine să o spună.

– Mă găsești respingător?

– Da. Nu pot suporta ideea că suntem înrudiți, că moștenitorii pe care îi voi avea vor purta o genă a ta și că ar putea sfârși ca tine.

Andy a râs răutăcios.

– Sunt adoptat, așa că liniștește-te.

– Serios?

– Nu, glumesc. Scuze, verișoară, n-am cum să te mint. Suntem rude. Așadar, de ce te aflai în hotelul meu și de ce era și Isyanov cu tine?

Mintea lui Lily căuta înnebunită scuze și le verifica credibilitatea.

– Pentru că…aveam nevoie de indicații. Spre feribot.

– Rahat. Știai că stau acolo. Hedy ți-a spus, nu?

– Nu, Hedy nu mi-a zis nimic. Era prea drogată din cauza tuturor mizeriilor cu care ai îndopat-o, ca să mai vorbească ceva.

Pe Andy îl părăsise cheful de a mai flirta. Și-a împins farfuria într-o parte și și-a umplut paharul de vin, aruncându-i o privire malițioasă.

– L-am întrebat pe tata despre fragment. După ce ați plecat cu toții în ziua aia.

Inima lui Lily a început să bată mai repede auzind despre marmură.

– Nu am înțeles de ce trebuia să-l păstreze el. Adică, are casa ai mare. Doar terenul ar valora vreo două milioane. Eu am nevoie de bani mai mult decât el. N-aș fi fost obligat să fac căcatul ăsta dacă era mai generos.

– Ești adult; fă-ți propriul rost în lume.

Lily își dădea seama că discuția despre fragment era un semn rău. Dacă Andy îi mărturisea totul, atunci ar fi trebuit să o omoare. Văzuse suficiente filme ca să știe atâta lucru. Odată ce crima și motivul erau deconspirate celor nevinovați și prinși la mijloc, infractorul trebuia să scape de ei. Poc! Pur și simplu.

– Nu strâmba gura aia frumoasă a dezgust. Cred că e corect să fiu despăgubit pentru copilăria mea oribilă. Am suferit cum nu ai crede posibil, în timp ce orice alt copil primea tot ce dorea pe tavă.

– Treci peste, Andy, s-a răstit Lily. Mă îndoiesc că știi ce înseamnă suferința.

– Nu crezi? Un părinte așa plin de evlavie că s-a transformat într-o nebună metodistă fundamentalistă și altul, pierdut într-o lume de substanțe dubioase. Și cu mine.

– Ai avut o casă mare și primitoare, ai primit educație, mâncare…

– Mama îi pedepsea pe toți cei din preajma ei pentru că erau umani. Știi, după ce m-am născut, ea a dormit tot restul căsniciei în camera de oaspeți, dar nu a transformat-o niciodată în dormitor, în caz că afla cineva; n-avea curaj. Se retrăgea în fiecare noapte în camera asta goală, ca să doarmă – probabil că se mințea singură. O dezgustau plăcerile lumești, orice manifestare afectuoasă, chiar și bucuria de a mânca o masă bună.

– Și Stephen?

– Plictisit, excentric și obsedat de muncă. Îl evitam când se putea. Îi evitam pe amândoi. Așa că eu cred că meritam bucata ai de piatră. Valorează milioane pentru cel care deține restul frizei.

– Dar Stephen nu ți-a dat-o?

Andy a terminat vinul și a scos un pachet de țigări din buzunar, a aprins una și a tras fumul în piept.

– Ce ți-a spus, Andy?

– M-a refuzat. A zis că e a lui și că are o însemnătate pentru el, indiferent de valoarea ei materială. O să moară în curând, așa că nu am înțeles de ce voia să o păstreze. Prin urmare, i-

am șparlit-o.

Lily a închis ochii și a inspirat adânc. Andy își mărturisise vina. Era pierdută. Deschizând ochii, a surprins rânjetul lui Andy.

– S-a nimerit să-l sun după ce plecase William. Așa că am fugit într-acolo; a fost cam greu, pentru că era un accident pe Podul Spit, dar am ajuns și i-am cerut un pahar de vin din napi și i-am turnat tinctură de opiu în băutură. Știam că pot să întorc bănuielile spre William.

– Drăguț.

– Cine dracu' se crede? Englezoi burghez, plimbat prin lume de parcă ar fi cumpărat-o, cu o tipă frumoasă la braț și cu bani în cont.

– Bani pentru care a muncit. Și să știi că provine dintr-o familie modestă de imigranți. Nu reprezintă vreo elită sau nobilime. Andy, William e un tip obișnuit, cu sentimente și tu nu aveai niciun drept să-i distrugi viața…

– Taci, Lil, o să-i treacă. Dar cu mine cum rămâne? Eu nu am niciun drept la moștenirea și la bunurile familiei mele?

– Casa ta din McMahons Point trebuie să valoreze ceva.

Andy a tras adânc din țigară și a scuturat din cap.

– E a lui tata. Ar putea să o vândă când vrea. Se pare că Tom și bunica noastră, Gracie, au trăit acolo înainte de război – Tom fiind bunicul nostru aventurier. Cine știe câte odrasle o mai fi având?

– Deci tu ai acum fragmentul?

Andy a dat din cap.

– Îți pot arăta de unde provine.

– Ce vrei să zici?

– Mormântul. Nu e departe de sat, pe munte. Putem merge acolo după cină. Luăm niște lanterne, o pătură, o sticlă de vin.

Andy a terminat băutura dintr-o sorbitură lungă.

– Da, hai să facem asta.

Telefonul lui Lily a sunat din nou. William a răspuns, știind că era Luca, dar nu avea idee ce i-ar fi putut spune.

– Ai găsit-o? a întrebat bătrânul.

– E în siguranță, Luca. E tot ce-ți pot spune în afară să uiți de ea.

– E nepoata mea, William, nu pot să uit.

– *Nepoata* ta? Ea știe?

– Nu, urma să-i spun în seara asta. Bunicul ei a avut o relație cu mama, când era soldat în Napoli, pe timpul eliberării; eu sunt fiul lui. Mi s-a părut prea mult să-i mărturisesc totul de la prima întâlnire.

– Cred că e mult mai călită decât o crezi tu, Luca.

– Un mormânt? Vrei să mă duci la un mormânt, la miezul nopții?

– Da, de ce nu? E o atmosferă grozavă și poți să vezi exact de unde provine fragmentul.

Un mormânt cu o atmosferă grozavă!

– E vreo toaletă aici? Mă cam doare stomacul.

– Bineînțeles, suntem într-un restaurant. Presupun că e înăuntru.

Lily s-a ridicat de la masă, și-a pus șervetul pe scaun, s-a strecurat printre ceilalți clienți și a intrat în local.

Un mormânt mocirlos, în mijlocul pustietății. De îndată ce a intrat într-o cabină, a închis ochii și și-a sprijinit fruntea de ușă. Dinspre bucătărie se auzea un televizor, un discurs neîntrerupt, în italiană și aplauze. A scos telefonul lui William din sutien, l-a pornit și a format propriul număr.

24

William s-a sprijinit de zidul de tuf. Roca vulcanică, aspră ca o piatră ponce, îi zgâria pielea. Dacă se freca suficient de tare de zid, poate că l-ar fi durut mai tare decât îl durea inima. Ar fi putut să-și fărâmițeze pieptul și să scape odată de organul acela nestatornic.

Telefonul din mâna lui a sunat din nou, iar William a răspuns, ușurat. Lacrimile care-i începeau vederea îl îngrozeau.

– William? Sunt Lily, sunt…

– Știu unde ești, te urmăresc cum iei masa cu adorabilul tău văr.

– Da?

– E o companie plăcută, nu?

– Nu! Care e problema? M-a forțat să vin aici și apoi vrea să mă ducă pe munte și e trecut mult de miezul nopții. Trebuie să mă ajuți.

– Ți-a stricat programul de somn, așa-i? sărmana Lily.

– Unde ești? Ce faci în Amalfi?

– Du-te dracului! Îți plac chestiile astea, nu? Bărbații care te tratează urât. Am fost prea cinstit, prea normal pentru tine?

Lily a îndepărtat telefonul de ureche, holbându-se șocată la el.

– Ai băut?

– Nu, dar cred că voi începe acum. Rezvolvă-ți singură problemele cu bolnavul de văru-tău.

Eu m-am săturat de tine, de minciunile tale și de familia ta distrusă.

– Nu înțeleg…

– Ai jucat bine azi. Te-ai prefăcut că ești speriată de Andy și uită-te la tine acum, cum îi sorbi fiecare vorbă, cum de-abia aștepți să i te bagi în pat. Regret că te-am întâlnit. Chiar regret.

Și apoi tăcere.

Lily a rămas uitându-se la telefonul din mâna ei. Închisese. Și-a pus mobilul la loc în sutien, clipind ca să-și alunge lacrimile. O lăsase să se descurce singură cu vărul ei nebun, iar acum probabil că se întorcea în patul Giannei. Ce nemernic!

Lily a scos iar telefonul, l-a ținut în dreptul luminii și a căutat printre aplicații. Cameră, calculator, busolă – asta i-ar fi putut fi de ajutor, măcar știa în ce direcție avea să-și găsească sfârșitul. Derulând meniul înapoi, a găsit aplicația de finanțe, Facebook și galeria de fotografii. William pe Facebook? Nu, nu era posibil. Cu siguranță că nu posta lucruri amuzante și nu se înscrisese în grupuri precum „Sentimentul că dacă aprinzi lumina te vei simți mai sigur".

Lily a găsit mesageria, a deschis aplicația și a scris: *Să înțeleg că nu te deranjează să fiu omorâtă într-un mormânt noroios de vărul meu cel dus cu pluta?* Gâfâind furioasă, a apăsat butonul de trimitere.

Mesajul lui a sosit imediat: *O să scapi, trebuie doar să fluturi din genele alea blonde și să-ți miști fundul*.

– Fund. Fund. Foarte frumos, a bombănit ea, răspunzând: *Sper că ai să te simți vinovat pe vecie și chiar după ce ai să mori. Vă urăsc pe tine și pe Gianna. Vă urăsc pe amândoi. Adio.*

Gata. Lily și-a șters lacrimile și a trimis mesajul.

Niciunul nu o să mai simtă nimic după ce vom muri. Abia aștept. Pa.

Lily voia să țipe de furie și de frustrare, voia să-i arunce telefonul în closet și să tragă apa până ce ajungea în Mediterana și se pierdea astfel pentru totdeauna.

De afară s-a auzit o voce de femeie:

– *Scusi*, Signora? Soțul dumneavoastră vrea să știe dacă vă simțiți bine.

– Da, mulțumesc, mă deranjează puțin stomacul. Voi ieși imediat.

O ultimă replică de final, un ultim mesaj, ceva care să-i străpungă inima de gheață și să-l rănească pentru totdeauna. Lily a așteptat câteva minute, dar nu i-a venit nicio idee. Nu avea decât să-și înfrunte vărul.

S-a spălat pe față cu apă rece și s-a uscat cu un șervețel de hârtie. Când plângea, chipul ei se îmbujora și se umfla, iar fără ruj sau un creion pentru conturul sprâncenelor arăta ca un cearșaf alb pătat de sfeclă roșie. Cui îi păsa? William n-avea decât să inițieze un grup pe

Facebook numit „Mi-am lăsat prietena să fie îngropată de vie într-un mormânt antic". Lily s-a sprijinit de zidul băii. Acum nu mai exista nicio oprelişte în calea morţii solitare. Nimic în afară de propria ei inventivitate. William putea merge în locul ei în iad, pentru că ea n-avea să se dea bătută.

Îndreptându-şi spatele şi ţuguindu-şi buzele, şi-a tras telefonul din sutien şi a scris un mesaj: *Lily în mare pericol. Ajutor. Restaurantul La Suvera Amalfi.* Apoi a căutat lista lui de contacte – aproape două sute – le-a selectat pe toate şi a apăsat Trimite. Trebuia să meargă.

William nu-şi părăsise locul lui de lângă zid. Îl privise pe Andy bând şi cerând o altă sticlă cât Lily stătuse la baie, comunicând cu el. A sosit un alt mesaj, iar William l-a citit, încruntându-se. De ce îi spunea unde se află, dacă el ştia deja? Mai ştia şi că, în ciuda durerii, n-avea să-l lase pe Andy să o ducă într-un mormânt sau în altă parte. Ideea ca Lily să fie folosită de vărul ei îl dezgusta. Scăpa el cumva de Andy. Asta era tot ce putea face pentru ea deocamdată şi trebuia să acţioneze înainte să ajungă într-o închisoare din Australia, după ce pierdea recurs după recurs şi devenea la fel de indiferent şi rece ca fragmentul de marmură dispărut.

Lily revenise iar lângă Andy, uitându-se spre piaţă, căutându-l, fără îndoială, din priviri. Telefonul a sunat, iar el a răspuns, ştiind că n-avea cum să fie ea.

– Sunt Alessandro, William. Tocmai am primit un mesaj ciudat de la tine.

– Corect, a încuviinţat William. Era Lily. Spune că e în mare pericol?

– Da. De ce e telefonul tău la Lily?

– E o poveste lungă, dar ea e bine.

– Am sunat-o pe Gianna şi mi-a zis că ai ieşit la plimbare. Spune-mi ce se petrece.

William o privea pe Lily răsfoind meniul, ca şi cum schimbul lor violent de mesaje nici nu avusese loc.

– Andy ne-a văzut în foaierul hotelului său, iar acum Lily…

– Ce dracu' făceai în foaierul hotelului? Se presupune că nu trebuie să ieşi pe străzi şi să fii discret.

– Îţi povestesc mai târziu.

– Aşteaptă, William, voiam să te sun de dimineaţă, dar cred că ar trebui să-ţi zic acum.

– Ce să-mi zici?

– Alte veşti proaste, îmi pare rău.

– Ce? Am o formă incurabilă de cancer? Mi s-a înecat toată familia?

– Nu. Procesul de extrădare a fost programat pentru poimâine. Mario vrea să te întorci mâine în Roma, ca să te pregătești.

– Bun. Hai să terminăm odată, Alessandro. M-am săturat. Să fac închisoare în Sydney va fi, cel puțin din punct de vedere emoțional, o chestie destul de directă.

– Nu renunța încă.

– OK. Pa.

William nu-și dezlipise ochii de la Lily, urmărind-o cum își fixase privirea asupra farfuriei, fără să mănânce. Andy vorbea, gesticula, bea.

Telefonul a sunat iar.

– Alo?

– William?

– Poppy?

– De ce răspunzi la telefonul lui Lily? Pot să vorbesc cu ea? Știu că e târziu, dar avem probleme cu blestematul ăsta de telefon prin satelit și acum am primit mesajul ăsta de la tine în care scrie că e în pericol mare. Ești cu ea, ce se întâmplă?

– Nu, nu e cu mine.

– Ah, corect, ești ocupat să i-o tragi italiencei ăleia, Jarna sau ceva de genul ăsta.

– Nu, e incredibil, dar nu mi-o trag cu nimeni. Cine ți-a spus asta?

– Lily. Mi-a zis că ai părăsit-o pentru obrăznicătura aia sfrijită care și-a înfipt ghearele în tine de ani buni. Ești un tâmpit, dacă m-ai întreba pe mine, dar nu m-ai întrebat, așa că nu contează.

– Nu m-am culcat cu Gianna și nu am nicio aventură. E totul doar în mintea lui Lily.

– Și în a Jarnei, după câte mi se pare, amice.

– Poate, dar nu am încurajat-o.

– Zi-i asta lui Lily, atunci, prostovanule! A trecut prin multe pentru tine și în tot timpul ăsta s-a gândit că nu o mai iubești.

– E cu Andy, a zis William, ridicându-și mâna la ochi.

– Poftim?

– Andy. Lily e cu Andy.

A urmat o pauză, apoi Poppy s-a dezlănțuit.

– Ce ți-am spus eu? Ce ți-am spus în Sydney, când ne-am cunoscut? Că dacă i se întâmplă ceva surorii mele, o să-ți ard boașele cu fierul încins de marcat vite, cu sigla Napier.

– Da, Poppy, mi-amintesc că ai zis ceva de genul ăsta.

– Nu face pe deșteptul cu mine, William, a țipat ea. Găsește-o și ia-o de lângă Andy. E nebun de legat, o să-i facă rău…

– Și dacă vrea să fie cu el, Poppy? Te-ai gândit la asta? Dacă îl preferă pe el? Dacă s-a îndrăgostit de el? Lily și-a ales propriul drum.

– Rahat.

– Mă uit chiar acum la ei. Mănâncă împreună, într-un restaurant, foarte calmi.

– Mergi acolo și discută cu ei. Hai!

William se săturase de femei autoritare. I-a răspuns că o va suna înapoi, apoi a oprit telefonul.

– Ești bine? a întrebat Andy. Ai lipsit mult timp.

– Da, mersi, sunt un pic mai bine, a răspuns Lily, așezându-se la locul ei.

A observat o altă sticlă de vin roșu, tare, pe masă, deja goală pe jumătate. O sticlă și jumătate de vin și Andy voia să conducă în munți. Mai bine murea la șes, decât într-un accident de mașină alături de Andy sau îngropată într-un mormânt antic. Să moară acolo și să fie dusă pe un catafalc negru, tras de doi cai negri cu pene negre, cabrându-se și ridicându-se în două picioare, în timp ce oamenii ar țipa și și-ar împrumuta tricourile. Șoferul dricului ar trece chiar pe lângă William și el ar fi obligat să-i privească trupul palid și schilodit și abia atunci i-ar părea rău.

Cannelloni comandat de ea a sosit, dar Lily s-a uitat la farfurie, fără poftă de mâncare. Andy a luat altă gură de vin.

– Înveselește-te, verișoară. Ne distrăm, nu?

– Da, a oftat ea, răgușită. Ne distrăm.

– Atunci, mănâncă.

Andy a terminat vinul, privind în jur.

– Toți oamenii care plătesc pentru mâncarea astea scumpă au trebuit să trudească pentru banii necesari să vină aici. Dar nu și eu, Lily. Eu fac viața să muncească pentru mine. Tipul care cumpără fragmentul crede că și-a asigurat afacerea. Tâmpitul! Am discutat cu ceilalți asociați

ai mei și vor să-mi facă și ei o ofertă – cumpără marfa direct de la mine, apoi negociază cu colecționarul care deține întreaga friză. Pe care cal să-ncalec, Lily? Pe care?

Andy a oftat și s-a sprijinit cu spatele de scaun.

– Ce cal? a zis Lily.

– Tu chiar ești blondă, nu? a râs el.

Nu era nimic amuzant la caii care o așteptau de partea cealaltă a piațetei, alături de fanfara care avea să-i cânte marșul mortuar, pe când catafalcul înainta pe șosea.

– Andy, cum te simți știind că William va fi pedepsit pentru ceea ce ai făcut tu?

Andy a ridicat din umeri.

– Nu simt nimic și nici tu nu ar trebui să simți. Presupun că nu mai sunteți împreună, deși m-am întrebat de ce erați împreună la hotel. Ai venit să mă cauți, nu? Iar el nu te-a lăsat. Așa s-a întâmplat de fapt, am dreptate?

– Nu chiar.

Era adevărat că William nu-și dorise să o lase să se apropie de Andy, dar acum nu-și putea da seama ce-l apucase. Lily se juca cu mâncarea din farfurie în timp ce Andy a dat gata un alt pahar de vin. Ficatul lui era probabil campion la procesat tot felul de stupefiante, dar două sticle de vin roșu trebuia să-l fi afectat cumva.

– Mănânci încet, a zis el, ștergându-și farfuria cu o bucată de pâine. Cred că voi lua Grappa cât te aștept.

– Știu un lichior bun pe care ar trebui să-l încerci. Se numește *Cento erbe*. Serios. E delicios.

– Hai să luăm.

Andy a chemat ospătarul, a cerut două pahare de C*ento erbe* și s-a rezemat de spătar, pentru a o privi pe Lily

– Am fost mai deștepți decât toți. Decât tata, decât William, Monticelli – toți.

Ospătarul a adus paharele cu lichior la masă.

– Trebuie să-l dai pe gât, a zis ea, bându-și iute partea ei.

– Mamă, e tare, a exclamat el, trântind paharul de masă. Mai iau unul. Tu?

Lily a clătinat din cap.

– Dar sunt gata pentru desert. Cred că a văzut un *semifreddo* de alune în meniu. Tu ce vrei?

– Mă limitez la lichiorul ăsta. E aproape ca absintul.

Bun, așa să faci, vărule. Mai bea niște Cento erbe cu nouăzeci la sută alcool și o să cazi sub masă cât ai

zice pește, iar eu o să fug de aici.

Până să sosească desertul lui Lily, Andy părea deja să nu se mai poată concentra. Lily s-a răsfățat îndelung cu tortul semiînghețat și cremos, de alune, savurând fiecare înghițitură, apoi l-a privit pe Andy care tocmai dădea pe gât alt pahar de *Cento erbe*.

– Ești gata de plecare? a întreabat ea.

Andy a dat din cap și aproape că a căzut de pe scaun.

– Uite, a zis Lily. Dă-mi portofelul tău; mi-ai spus să-mi las geanta acasă.

Incapabil să mai găsească ceva, Andy abia mai era în stare să-și țină capul drept.

– Lasă-mă pe mine, a spus Lily, înconjurând masa către locul în care stătea așezat Andy și i-a căutat prin buzunare.

A găsit portofelul, a scos banii și i-a lăsat pe masă. Probabil era prea mult, dar ospătarul avea un surâs fermecător și, în plus, nu voia să o închidă într-un mormânt. Lily a găsit telefonul lui Andy și l-a luat și pe acela, apoi l-a ajutat să se ridice.

El s-a împiedicat de masa de lângă el, care, din fericire, nu era ocupată. Luând nota, ospătarul a strigat după Andy, însă Lily i-a făcut semn că era în ordine și l-a lăsat pe vărul ei să se sprijine de ea, clătinându-se spre piațetă, în căutarea Fiatului Bambino murdar.

Incoerent și aproape inconștient, Andy s-a agățat de Lily, pe când ea se chinuia să deschidă portiera.

– Acum, tu rămâi aici, pe scaunul pasagerului și tragi un pui de somn, OK?

Nu i-a fost ușor să-l bage în mașină din cauza înălțimii lui și a stării în care se afla.

– Bun băiat! Un somn bun și mâine-dimineață ești ca nou.

Andy a adormit, iar capul i-a căzut pe spate.

Lily a lăsat geamul deschis câțiva centimetri ca să intre aer proaspăt, i-a vârât portofelul într-un loc liber din spatele banchetei, a închis ușor portiera și a luat-o la fugă, cu cheile mașinii și telefonul lui Andy în mâini.

Amintindu-și că veniseră acolo pe șoseaua ce se întindea de-a lungul coastei, Lily a mărit pasul pe străzile și aleile dinspre mare, simțindu-și inima cum pompează și efectul paharului de *cento erbe*, care începea să se facă simțit și pentru ea. Picioarele îi tremurau ușor, iar lui Lily îi venea să râdă și să plângă în același timp. În aerul cald plutea o ceață ușoară. Vaporii erau vizibili în lumina stradală. Zgomotul făcut de cei care luau masa sau se chercheliseră se stinsese, iar acum Lily rămăsese printre puținii oameni care se mai aflau pe străzi. Câțiva câini vagabonzi s-au luat după ea, în ciuda relelor tratamente pe care oamenii obișnuiau să li le aplice. Ea s-a sprijinit de parapetul falezei și a azvârlit cheile cu putere în apă, însă acestea nu

ajunseseră foarte departe. Poate că avea să se descurce mai bine cu telefonul. Robbie făcuse mereu mișto de îndemânarea ei și-i zicea că aruncă precum o fată. În seara asta avea să arunce ca o fată, campioană olimpică a Germaniei de Est la aruncarea cu discul. Lily a ridicat telefonul și a inspirat adânc.

– Nu uita să-i dai drumul.

Speriată, Lily s-a întors pe loc, cu telefonul încă în mână.

Era Robbie, tachinând-o de undeva dintr-un univers paralel? Apoi William a ieșit din umbră, cu mâinile în buzunare, și s-a apropiat de ea.

25

– Ah, tu erai!

Lily s-a întors iar spre mare și și-a imaginat capul lui William pe când a azvârlit mobilul cu toată forța.

– Bună aruncare. În ciuda circumstanțelor.

– Ce circumstanțe? Că ar fi trebuit să se ciocnească de craniul tău?

Un val a măturat malul, zgomotos. Pietricelele s-au lovit, bocănind, unele de celelalte. Vreo doi câini șovăiau, privind din întuneric.

– Văd că te-ai descurcat. Nu ai avut deloc nevoie de mine.

– Da, m-am descurcat, nu? Acum, dacă ai fi drăguț să mi te dai din cale, aș vrea să chem un taxi.

Lily a băgat mâna în sutien și a scos telefonul.

– Interesant loc pentru mobil.

– Când ești răpit de rude care-ți pun viața în pericol și care nu te lasă să-ți iei geanta cu tine…

William s-a apropiat de ea.

– O să-mi iau telefonul înapoi, mersi.

– Iar eu pe al meu, a zis Lily, ridicându-și bărbia, sfidătoare. Al tău e prea masculin.

– Masculin?

– Da, toate busolele și convertoarele valutare și hărțile și aplicațiile – e ca un cuțit demodat din armata elvețiană.

Lily a oftat și i-a întins mobilul iute, astfel încât mâinile să nu li se atingă.

– Cred că ar trebui să-l numească Blokeware [19] .

William a pornit telefonul, iar mobilul a început să sune imediat. A răspuns, a purtat o conversație scurtă în rusă, apoi a închis. Telefonul a sunat iar. De data asta a vorbit în engleză.

– Da, Ian, știu. Nu, e bine. E lângă mine. Bine, pa.

Telefonul a prins iar să cânte, iar William l-a oprit.

Lily și-a scuturat părul și și-a întors privirea.

– Câtor persoane le-ai trimis mesajul?

– Tuturor contactelor tale, a zis ea, studiindu-și telefonul. N-aveai de gând să mă ajuți, așa că a trebuit să fac ceva.

– Ai crezut că te voi lăsa acolo? Că-i voi da voie să te rănească sau chiar mai rău?

– Da. Iartă-mă că sunt atât de prozaică, William, că îmi lipsește puterea de a citi gândurile. Ai presupus multe lucruri despre mine, iar unul dintre ele este că știu ce e în capul tău. Nimeni nu știe, și cu atât mai puțin tu însuți. Probabil că te trezești în fiecare zi gândindu-te ce iluzie te va consuma pentru tot restul zilei.

– Eu? Tu ești cea care trăiește într-o lume efemeră, în care responsabilitatea și loialitatea sunt valori de care te poți lipsi, ca de o rochie drăguță de care te-ai plictisit.

– Ce de mai știi!

Lily s-a uitat spre marea cufundată în beznă.

– Chem un taxi. Nu-mi mai pierd nicio secundă din viață cu tine.

– Tot într-o poveste trăiești, a zis William, clătinând din cap. Ai habar unde te afli?

Lily a privit în jur. Era o întrebare bună… unde se afla?

– N-ai să găsești un taxi la ora asta, și în plus te-ar costa o grămadă de bani, iar cum răpitorul tău nu ți-a permis să-ți iei poșeta încăpătoare, atunci, drăguța mea, nu ai niciun sfanț.

– Atunci, voi merge pe jos. Pa.

Lily a pornit în direcția care spera să fie corectă; ar fi fost prea umilitor să dea greș. De fapt, chiar dacă nu avea dreptate, tot s-ar fi prefăcut că mergea pe drumul cel bun. Lily știa că William o urmează, dar n-avea de gând să întrețină o conversație. Gata. Se terminase. O lăsase să moară în mâinile unui nebun în timp ce ea călătorise până acolo ca să-l salveze, în ciuda faptului că o înșelase cu Gianna.

– O să-l lași pe Andy în mașină? a strigat William.

Lily s-a întors.

– L-ai văzut; era așa de beat că nu mai putea merge. Am lăsat geamurile deschise, ca să nu se sufoce, și intenționez să fug de aici cât doarme el.

Nu era mult de mers până la scările dintre lămâi, care duceau spre casă. Nu avea de ales decât să-i ofere adăpost pe timpul nopții, deși se vedea clar după poziția capului că Lily era decisă să meargă mai degrabă pe jos până la Roma, decât să aibă ceva de-a face cu el. Rochia îi scotea în evidență fundul frumos, iar părul îi lucea în ceața subțire. William a privit în altă parte; nu era o idee bună să se concentreze la șoldurile ei. Ce se întâmplase de când o lăsase în camera de hotel și până când o găsise luând cina cu vărul ei în unul dintre cele mai cunoscute restaurante din Amalfi? Oare chiar o forțase Andy sau mințea? Deodată William și-a adus aminte de Poppy, care probabil că așteptase lângă telefonul prin satelit, cu antena înfiptă în solul roșiatic, încrezătoare că avea să-i salveze sora.

– Lily?

– Ce? a zis ea, fără să se oprească din mers.

– A sunat Poppy. Vrea să știe că ești bine.

Lily s-a întors pe loc și a căscat ochii la el.

– A sunat Poppy?

– Am numărul ei în lista de contacte și a primit mesajul tău. Mi-a zis că au avut probleme cu telefonul, dar că acum funcționează. Cred că i-ar plăcea să știe că ești în viață.

– Bineînțeles, a spus Lily, cu o expresie îngrijorată pe chip.

William a privit-o în timp ce-și derula lista de contacte, căutând numărul de telefon prin satelit, și apoi a oftat exasperată:

– E descărcat.

– Uite, ia-l pe băiețașul meu, a zis. O să formez eu și tu poți vorbi după aceea.

Lily a luat mobilul cu vârfurile degetelor, a îngăimat un mulțumesc glacial și s-a întors, urcând treptele spre alee.

– Poppy? Da, sunt bine, sunt în viață cel puțin… da, e aici. Nu.

William nu putea auzi replicile lui Poppy, dar își putea da seama de tonul folosit de ea după

răspunsurile date de Lily.

– Mi-a zis că mă obligă dacă… știu…știu… oribil, da.

Lily s-a uitat insinuant la William când a pronunța cuvântul „obligă“, dar el avea nevoie de ceva mai mult decât o privire acuzatoare ca să-l convingă.

– Așa e… niciodată… bineînțeles… Trebuie să mă întorc în Napoli, o să o iau de la început… Am fost foarte neglijentă, da. Rea, egoistă…da, bine, pa.

Lily i-a întins mobilul lui William fără să-i adreseze vreun cuvânt.

– N-ai să te întorci în Napoli în noaptea asta; oricum, nu mai e mult până la răsărit.

William a oprit telefonul și l-a băgat în buzunar.

– Poți să intri, să dormi pe canapea sau ceva de genul ăsta.

– Și Gianna? a întrebat Lily. N-o să-i placă să mă vadă aici.

– E adevărat, o să ne întârzie un pic, a zis William, uitându-se la ceas. Pe la ora asta scoatem de obicei cătușele din piele și crema de ras.

Lily a pufnit.

– Atunci du-te, grăbește-te, poate că a pregătit deja pana de păun și are nevoie să o bage în cineva.

Abținându-se să râdă de fața ei batjocoritoare, William a început să urce aleea. Auzea respirația grea a lui Lily, pe când drumul devenea din ce în ce mai abrupt. A așteptat, privind-o în timp ce se chinuia să urce treptele abrupte. Părul îi lucea în lumina lunii, chipul îi radia de efort. Se uita la el cu ochii tiviți de cercuri negre; părea stoarsă de energie. William își dorea să o cuprindă în brațe și să o țină strâns, să o ducă în pat și să o îmbrățișeze toată noaptea, în timp ce ea dormea. Când a ajuns pe terasă, Lily s-a oprit și s-a clătinat un pic pe picioare, prinzându-se de ramura unui lămâi ca să se echilibreze.

– Ești bine? a întrebat-o el.

Lily a dat din cap și a arătat nerăbdătoare spre ușă.

Așadar, acela era cuibul îndrăgostiților, locul lor special de întâlnire, casa plăcerilor. Iar William urma să o lase să pătrundă înăuntru. Oare Gianna avea să iasă din dormitorul lor îmbrăcată într-un bikini de piele, să-l tragă pe William în bârlogul ei și să trântească ușa în fața suferinței ei? Lily chiar nu-și dorea să o vadă pe italiancă. Poate că-și întorcea privirea dacă apărea roșcata. William a descuiat ușa, iar ea a intrat într-o cameră frumoasă, spațioasă și

vopsită în alb, decorată cu perne și cuverturi colorate. O revistă *Vogue* italiană se afla pe măsuța de cafea, alături de un pahar de vin gol. Toate celelalte obiecte au dispărut când cele două lucruri i-au atras atenția, înfigându-i un cuțit în inimă.

Trântindu-se pe o canapea, Lily a închis ochii, iar un minut mai târziu s-a simțit acoperită cu o pătură. A deschis ochii și a aruncat-o pe podea.

– Nu vreau pătură.

William s-a așezat lângă ea și a luat-o de mână, dar ea și-a smuls-o dintre degetele lui.

– Lily, am ceva să-ți spun și…

– Lasă-mă în pace. M-am săturat să vorbesc cu tine și să încerc să te ajut.

Lily s-a îndepărtat de el pe canapeaua lungă.

– Și m-am săturat așa de tare să sufăr după un om care ar lăsa o femeie pe care a iubit-o odată să fie îngropată de vie într-un mormânt antic.

– Ai crezut că voi permite să ți se întâmple așa ceva?

– Am mai avut conversația asta.

Lily și-a sprijinit capul de spătarul canapelei și a închis iar ochii.

– Uite o discuție pe care nu am mai purtat-o.

William s-a ridicat. Lily a deschis ochii și l-a privit fără să-și miște capul.

– Ai vrea să știi de ce m-am săturat eu? Sau aș vrea să mă fi săturat? De durerea faptului că te-ai îndrăgostit de un alt bărbat – că te-ai culcat cu el – aproape imediat după ce am plecat din țară. Adică, îmi imaginez cât de fericită ai fost să descoperi un văr despre care nu știai nimic, dar a fost nevoie să ți-l faci iubit ca să-ți exprimi fericirea? Nu ți-am fost suficient?

Lily a ridicat capul de pe canapea.

– Stai așa. Eu? Cu Andy? Să ne culcăm împreună? Tu asta ai crezut?

– Ați fost văzuți, așa că nu încerca să negi.

– Am fost văzută făcând sex cu vărul meu? Unde? Într-una dintre halucinațiile tale?

– Julia, prietena fratelui meu, Ian. A fost în Sydney și v-a văzut, pe tine și pe Andy, lingându-vă unul pe altul la o petrecere de drogați.

– Julia e dependentă de droguri, idiotule. Da, m-a sărutat, iar ca rezultat aproape că mi-am vărsat mațele. M-a încolțit pe ringul de dans, ca să nu pot scăpa și mi-a băgat limba pe gât. A fost oribil, dar nu pun semnul egal între asta și a face sex.

– Lily, Andy i-a zis Juliei că are o aventură cu tine.

– Și tot Andy a zis poliției că tu i-ai drogat tatăl și că ai furat piatra!

– Dar…

– Dar ce, William? Credeai că mi-o trag cu Andy – fiul fratelui tatălui meu. Credeai că te voi trăda cu o creatură psihopată ca el?

Lily s-a ridicat în picioare, cu mâinile în șolduri.

– Ipocritule! Ipocritul dracului! Probabil că ți-ai pus-o cu Gianna imediat ce te-ai dat jos din avion. M-ai sunat din apartamentul ei. Cum îndrăznești?

Ușa de la sufragerie s-a deschis, iar Gianna a intrat în cameră, purtând o rochie de noapte albă, din bumbac. Părea furioasă.

– *Porca vaca!* a țipat ea. Nu mai doarme nimeni? Toată noaptea primesc telefoane de la oameni care vor să dea de tine, William, pentru că tu – a zis Giana, arătând cu un aer teatral spre Lily – te afli în pericol. Las telefonul deschis în caz că e vreo urgență și pot ajuta în vreun fel, dar acum că ați intrat în casă la ora trei dimineața, certându-vă, îmi dau seama că în pericol nu se află decât sănătatea mea mintală.

– Îmi pare rău, Gi, nu am vrut să te trezim.

– Dar acum că ești trează… a zis Lily.

William a oftat, spunând:

– Nu, n-o amesteca în asta, te rog.

– Nu vreau să fiu lăsată pe din afară, orice ați discuta.

Gianna a înaintat în cameră și s-a așezat pe cealaltă canapea, trăgându-și picioarele lungi sub ea și sprijinindu-și un braț pe spătar.

– Dar mai întâi dă-mi voie să-ți spun, Lily, că am greși să te împiedic să vorbești cu William.

Lily a dat din cap în semn că era de acord, pe când Gianna a continuat:

– Nu am nicio scuză, am greșit și îți cer scuze. Era – este – într-o stare proastă și am vrut să-l ajut.

– Înțeleg, Gianna, că fiind iubita lui ai vrut să-l scutești de suferință, dar…

– Iubită? Nu, nu, nu. Asta crezi tu?

– Ți-am zis să nu o amesteci în toată povestea asta, a spus William, frecându-se la ochi. Poppy mi-a spus că ai crezut că am fugit cu Gianna, dar…

– Ce era să-mi imaginez? Ai telefonat din apartamentul Giannei și am crezut că ești cu ea. Ai fost așa de rece și de distant.

– Lily, tu ai pus distanța între noi, spunând că ai nevoie de timp ca să te gândești. Întreabă-te pentru ce folosește asta ca eufemism? Și apoi m-a sunat Ian.

– Deci aventura cu vărul tău a fost doar un zvon? a zis Gianna.

– Da, a răspuns Lily, oftând. Unul teribil.

– Nu e un zvon că l-am dorit pe William ani întregi. E adevărat, a reluat Gianna, privindu-și unghiile. Dar în ultimele săptămâni i-am văzut adevărata față. Iar acum îmi dau seama că nu ne potrivim.

– Mersi, Gi, a spus William, cu ochii închiși.

– Are o latură fatalistă; poezia, whisky-ul…

– Poezie? a exclamat Lily, privindu-l pe William.

– Volume întregi, toate rusești. Și desenează tot timpul, apoi își aruncă desenele. Iar, William, acum te îndrepți spre proces ca și cum ai visa – ca și cum ai cădea, dar nu ți-ai întinde mâinile nici în ruptul capului ca să te salvezi.

– Să mă salvez mituind sau fiind violent? a zis el. Și după aia, ce? Odată ce treci linia asta, nu te mai poți întoarce, Gianna. Știu, am văzut cu ochii mei.

– Deci vrei să mergi la închisoare? a spus Gianna în zeflemea. Nici de acolo nu te mai poți întoarce, *caro*.

– Putem face recurs, a replicat Lily. Vom lua niște avocați buni și vom face recurs după recurs. Vom angaja chiar și detectivi particulari, dacă e nevoie. Și poate curtea italiană va decide că nu există suficiente dovezi să-l trimită în Sydney ca să fie judecat. Nu mă dau bătută, Gianna. Sunt oameni care și-au petrecut viața luptând împotriva unor acuzații mult mai puțin însemnate.

Lily a observat că William se uita la ea în timp ce vorbea, dar când i-a surprins privirea, el a întors ochii.

– *Inglesi pazzeschi*, a oftat Gianna. Și australieni la fel de nebuni. Dar îmi ești prieten bun, William, coleg și șef și ai trecut prin iad.

Italianca s-a ridicat și s-a întins.

– Vedem ce aduce ziua de mâine și cum luptăm. Acum trebuie să dorm. Vă rog, nu mai țipați, *si?*

William a rămas în picioare, a spus noapte bună și a intrat în dormitorul lui.

– Noapte bună, *caro*, a strigat Gianna și apoi s-a întors spre Lily.

– Dacă aș fi vrut să mi-l bag în pat, indiferent dacă credeam că ne potrivim sau nu, aș fi reușit.

M-am asigurat că am suficiente ocazii, dar…

Italianca a ridicat din umeri.

26

Lily a intrat în camera lui fără să bată la ușă. William stătea pe partea cealaltă a patului dublu, cu tricoul în mână. Mireasma vagă a lămâilor plutea înăuntru prin fereastra deschisă. Pe podea erau împrăștiate haine; câteva desene trasate în tușe groase de creion erau prinse cu bandă adezivă pe perete, iar lângă pat se aflau o sticlă de whisky, pe jumătate goală și un pahar.

– William, trebuie să vorbim.

Fără să-i răspundă, el a lăsat tricoul jos, a mers la perete și a smuls unul dintre desene, a mototolit hârtia și a aruncat-o într-un colț. Lily s-a abținut să nu fugă spre desen și să-l îndrepte ca să vadă ce reprezenta imaginea. Lumina lunii ceruite strălucea prin fereastră. Ea și-a mutat privirea de la desen la William.

– Deci Julia a mințit, nu? a zis el.

William ținea pumnii strânși. Venele erau vizibile peste mușchii bine conturați. Lily a închis ușa în urma ei.

– Andy m-a sărutat, e adevărat, dar a fost mai mult un abuz decât un sărut, iar eu nu i-am răspuns în niciun fel.

William s-a uitat spre pat.

– Nu te-ai culcat cu el.

Lily a făcut un pas spre William.

– Mai bine mi-aș tăia mâinile cu unghiera decât să fac sex cu Andy.

– Nu pot…

William nu-și putea termina propoziția.

– Nu trebuie, a zis ea, plimbându-și mâna pe brațul lui.

William a tras-o mai aproape, și-a îngropat o mâna în părul ei, iar cu cealaltă a prins-o de bărbie, apoi i-a lăsat capul pe spate și a șoptit:

– Mă minți?

Degetele lui au alunecat dinspre bărbie spre gât și peste claviculă. Lily și-a simțit pielea luând foc pe când mâna lui îi atingea trupul.

– Ți se pare că mint? a zis ea, înghițind.

Apropiindu-și fața de a ei, respirându-i greu și cald în ureche și cu buzele la doar câțiva centimetri unele de celelalte, William i-a șoptit numele, apoi a sărutat-o apăsat, ținându-i capul cu ambele mâini. Apoi i-a dat drumul și s-a retras puțin ca să-i cerceteze ochii.

– Te iubesc, William. Nu am de gând să te mint în legătură cu Andy sau cu altceva.

Mâinile ei se odihneau pe pieptul lui. Respira repede și superficial, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu inhaleze mai mult aer decât trebuia.

– Mi-a fost dor de tine, a șoptit William și i-a atins ușor buzele cu ale lui. Durerea asta permanentă…

Închizându-și ochii și așezându-și capul pe pieptul lui, Lily a simțit lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. S-a uitat la locul de pe brațul lui unde-i căzuseră lacrimile.

– Ce dezastru! a murmurat el. Dar nu se mai poate face nimic.

William i-a dat drumul, s-a întors și s-a așezat pe pat.

– Nu vorbi așa.

William i-a luat mâna, a tras-o spre el și i-a desfăcut nasturii rochiei, puțin deasupra șoldurilor. Apoi a dat ușor materialul la o parte și și-a sprijinit capul pe abdomenul ei, cu ochii închiși.

– Ne vom descurca, sunt sigură, a șoptit ea, trecându-și mâinile prin părul lui negru.

Apucând tivul rochiei, William a desfăcut un nasture, apoi un altul, până ce Lily a tras nerăbdătoare de materialul vechi, iar nasturii s-au împrăștiat, rostogolindu-se pe parchetul podelei, împrăștiați în toate direcțiile. Apoi și-a scos rochia. El i-a sărutat partea de sus a coapsei, apoi și pe cealaltă, gemând ușor, mai mult de întristrare decât de dorință.

– Putem trece peste, a șoptit Lily, dar el s-a lăsat pe spate, pe pat și a închis ochii.

Privindu-l, vedea că William era la fel excitat ca și ea și, îngenunchind, cu palmele pe

genunchii lui, a zis:

– Nu s-a întâmplat nimic peste care să nu putem trece, nu? Adică, a fost pur și simplu o neînțelegere.

Lily s-a urcat pe pat și s-a întins lângă el, dar William nu și-a întors privirea și nici nu a atins-o. În schimb, s-a ridicat brusc, spunând:

– Tu dormi aici; o să mă duc pe canapea.

S-a aplecat și și-a cules tricoul de pe jos.

– Ce? a făcut Lily, nevenindu-i să creadă.

William și-a tras tricoul peste cap și și-a luat telefonul și ceasul de lângă pat.

Stând în genunchi, pe pat, doar în sutien și chiloți, Lily se lupta să înțeleagă ce se petrecuse.

– Nu pleca fără să-mi dai o explicație. Spune-mi ce se întâmplă, pentru Dumnezeu, acum o clipă eram…

– Roma. Noi, sau eu, trebuie să ajungem la Roma de dimineață. Procesul pentru extrădare a fost fixat pentru joi. Trebuie să vorbesc cu avocații și am nevoie de somn.

– Știi că nu la asta m-am referit, a țipat ea, plesnindu-se cu palmele peste coapse.

William a ridicat desenul pe care-l smulsese de pe zid și a ieșit din cameră, închizând ușa în urma lui.

Afară, la orizont, câteva lumini sclipeau pe cerul nopții. Bărci de pescuit ieșite la prins sardine sau chefal. William a pus capul pe o pernă, și-a tras peste el pătura aruncată de Lily și a privit luminile traulerelor. Încă ținea în pumn hârtia mototolită. Din dormitorul unde o lăsase pe Lily nu se auzea niciun sunet. Dacă plângea, William n-ar fi suportat.

Ar fi trebuit să știe că Andy inventase povestea cu aventura lui cu Lily. Ea nu încetase niciodată să-l iubească, așa cum nu încetase nici el. William nu o putea învinovăți pentru gelozia pe care o simțea față de Gianna; orice indiciu de infidelitate era de nesuportat pentru ea, după toți anii în care fusese trădată de Robbie. Ea era încă Lily a lui, frumoasa lui Lily, și avea să rămână la fel și după cei douăzeci de ani de vizite la închisoarea Long Bay. William a închis ochii și s-a rostogolit pe spate. Dacă făceau dragoste, ei bine, nu s-ar fi descurcat. Nu acum, nu când știa ce are de făcut.

Câteva bătăi în ușa dormitorului au trezit-o pe Lily, care s-a rotit pe o parte. Razele fierbinți ale soarelui încălzeau patul și ea își simțea trupul năclăit de sudoare.

– Trezește-te, a strigat Gianna. E trecut de trei după-amiaza, iar pe Alessandro l-au apucat crizele.

– Ce? a zis Lily, adormită.

– Trei. După-amiaza, a răspuns Gianna, deschizând ușa. William e la duș. Du-te și tu. Trebuie să ne grăbim.

Lily s-a ridicat și și-a frecat fața.

– Ce idee proastă!

Gianna a ridicat din umeri și a dispărut, îndreptându-se spre bucătărie și strigându-i:

– Când iese, să-i spui să trimită un mesaj tuturor contactelor lui că ești bine – m-am săturat de toate telefoanele astea.

Lily s-a ridicat din pat și a strigat-o printre ușile întredeschise.

– Gianna, nu mă pot îmbrăca în rochie. E ruptă.

– O să găsesc eu ceva, a zis, aruncându-i lui Lily un prosop și întorcându-se din bucătărie.

Lily i-a mulțumit, surprinsă de generozitatea italiencei. În ciuda răutăților ei despre monstrul roșcovan care-i furase iubitul, Lily o admira pe Gianna și onestitatea ei.

Cu prosopul înfășurat în jurul trupului, Lily a deschis ușa și l-a găsit pe William pe hol, așteptând și scriind un mesaj pe telefon. Nu a ridicat privirea și nu i-a vorbit, iar ea l-a ignorat.

Baia mare, acoperită toată cu sticlă mată și piatră era mai răcoroasă decât dormitorul sufocant. Lily a intrat în duș, a închis ochii, încercând să se gândească la orice altceva decât la William. Nu era maestră la tabla înmulțirii, așa că a încercat să-și amintească replici din filme vechi, orice ca să nu înceapă să plângă. Ușa s-a deschis, iar inima i-a sărit din piept.

– Am găsit o rochie pentru tine, a zis Gianna. O să o atârn aici, în cuier.

Bine că Gianna se afla acolo. Seara trecută, când își smulsese rochia de pe ea, nu se gândise că nu avea niciun fel de schimburi, iar fără italiancă ar fi ajuns să umble prin Roma îmbrăcată într-un prosop de culoarea piersicii.

În ciuda etichetei Prada, rochia nu era tocmai pe gustul lui Lily, dar cu șireturile ei, topul creponat și bumbacul răcoros, rochița scurtă, ciocolatie era tocmai potrivită. Oricum, reprezenta ultima dintre grijile ei. Lily s-a pieptănat și a ieșit din baie. Ceilalți o așteptau. Gianna avea bagajele lângă ușă, își pusese ochelarii, zornăia cheile și era în mijlocul unei conversații aprinse la telefon.

Lily l-a atins pe William pe braț.

– Ce se întâmplă? Adică, știu că ceea ce ne așteaptă este…

– Ce *mă* așteaptă, Lily, a zis el, îndepărtându-se. Aș prefera să mă ocup singur.

– Ce vrea să însemne asta?

– Mă grăbesc, a zis el și a pornit spre ușă. Putem lăsa scena asta pentru altă dată.

Scenă. Deci așa percepea el o discuție lămuritoare.

– Reacționezi ca întotdeauna, a zis ea.

William încuia ușa casei, cu spatele la ea.

– Mă poți lăsa la hotelul din Napoli, l-a rugat Lily.

Dacă William își dorea să-și ia la revedere așa, cuprinși de durere și de furie, atunci n-avea decât. Deși părea cam prostesc, având în vedere că-l iubea la nebunie.

– Nu avem timp să ne oprim în Napoli.

– Atunci o să iau trenul din Roma, în seara asta.

– Ba nu, s-a răstit el.

Ajunsă pe terasă, Gianna a pus telefonul jos și, privindu-l rapid pe William, a oftat nerăbdătoare și a început să coboare panta.

– Ba da, a răspuns Lily, ridicându-și bărbia, sfidătoare.

– Lily, presupun că până acum vărul tău mahmur s-a eliberat din mașină și s-a întors cumva în Napoli. Ar fi o tâmpenie să te duci înapoi la hotel.

– Ești enervant și rece și…

Incapabilă să găsească un termen care să însemne exasperant, Lily a expirat, lăsând umerii în jos.

– Dar dacă vrei așa, a oftat ea, atunci eu nu pot face nimic.

Doar să plângă, ceea ce n-avea de gând să facă în fața lui.

Lily a urmat-o pe Gianna, ținând în mână telefonul ei inutil și rochia albastră, fără nasturi.

William și-a luat la revedere de la Carmelina, mulțumindu-i pentru bunătatea ei și asigurând-o că avea să fie bine și că îi va da de știre despre rezultatul procesului. Ca dar, William îi cumpărase un bol mare din Vietri sul Mare și femeia a îmbrățișat obiectul, plângând, în timp ce englezul ei și cele două amice ale lui se urcau în mașină.

Dacă alegeau Autostrada del Sole însemna că drumul n-avea să dureze mai mult de două ore. Gianna s-a machiat privindu-se în oglinda din mașină. William, care părea relaxat, a setat

mașina pe pilot automat, întorcând volanul cu o singură mână. Nimeni nu vorbea, când Lily a exclamat pe nerăsuflate, ducându-și mâna la gură:

– Luca! Trebuia să fiu la el acasă noaptea trecută. Am uitat cu desăvârșire.

L-a observat pe William privind-o în oglinda retrovizoare, din spatele ochelarilor de soare.

– A sunat azi-noapte, când a văzut că nu mai apari. A telefonat de mai multe ori, era destul de îngrijorat. I-am spus că ești bine după ce te-am văzut în restaurant.

– I-ai povestit ce s-a întâmplat?

– Nu știam ce se întâmplase în momentul acela.

– E unchiul meu, fiul bunicului cu o italiancă. Mi-a zis Andy.

– Da, așa mi-a zis și Luca, a replicat William, aruncându-și privirea spre stânga și depășind un camion. Mi-a zis că ești nepoata lui și că nu o să te lase baltă.

Lily și-a pironit privirea pe obrazul lui, cu gura căscată.

– I-ai sugerat să mă lase baltă? Foarte frumos, William, a comentat ea cu voce gâtuită. Foarte frumos!

– Nu a fost așa, nu începe să plângi, a liniștit-o el.

– Nu, nu mă surprinde. Crezi tot ce e mai rău despre mine, n-ai decât, a zis. Ești ca și proasta aia de Costas. Nu poți vedea adevărul din cauza prejudecăților. Așadar, Andy e vărul meu: asta înseamnă că sunt la fel de necinstită ca și el? Fostul meu prieten mi-a fost infidel: asta înseamnă că sunt la fel? Și am avut…

– Lily, te rog, nu am insinuat…

– Taci, William, a răbufnit ea. Nu îmi pasă de ce ai insinuat. Lasă scuza asta pentru următoarea iubită.

Gianna privea pe fereastră, fără să spună vreun cuvânt.

William a condus direct spre sediul Leonelli, aflat aproape de Piazza del Popolo, unde Mario, Enzo și Alessandro îl așteptau. A intrat în parcarea din spatele clădirii, a oprit motorul și, fără să le mai aștepte pe femei, a coborât din automobil.

Gianna s-a întors spre Lily.

– Intri cu el?

– Mai bine mănânc sticlă spartă, dacă ai, a zis Lily, desfăcându-și centura de siguranță.

– Ce poți face? a zis Gianna, ridicând din umeri. Suferă ca un câine lovit și câinii te mușcă dacă te apropii de ei.

– Așa că nu te apropii.

– Da, dar… a îngăimat Gianna, privind-o pe Lily cu o expresie care spunea că ar trebui totuși să-l urmeze pe Wiliam.

– Și eu? Cum rămâne cu durerea mea? Lily a deschis portiera și a scos un picior.

– Te iubește.

– Știu, și asta mă înfurie. Dar dragostea nu rezolvă totul, nu?

– Mă întorc mai târziu cu mâncare. *Ciao*.

Lily a închis portiera. Gianna a trecut pe scaunul șoferului și a plecat.

Privind-o cum pleacă, Lily s-a simțit copleșită de singurătate.

Fără a se grăbi să meargă după William, s-a așezat pe o treaptă de lângă rampa de încărcare și și-a privit rochia albastră și ruptă pe care o ținea în mână. Când William o lăsase în dormitor cu o noapte în urmă, voise să se ducă după el și să-l pălmuiască. Acum se sărutau, îi spunea cât de dor îi fusese de ea, iar o clipă mai târziu dispărea, părăsind-o ca și cum Lily era o jucărie de care se putea descotorosi oricând.

William se pricepea să-și țină firea, avea stoicism și simțul datoriei, toate virtuțiile Romei antice, și excela la a îndepărta oamenii. Dar se înșela crezând că el avea să fie singura persoană afectată de rezultatul procesului din ziua următoare.

27

Stând lângă biroul de la recepție, William a părut surprins să o vadă pe Lily intrând pe ușă.

– Mă țin și eu după tine, nu mă băga în seamă.

Fără să-și vorbească, cei doi au urcat scările împreună. Alessandro a ieșit grăbit din biroul lui Mario și l-a copleșit pe William cu un torent de vorbe italienești. William a răspuns calm și a intrat în cameră.

– Lily, n-am observat că ești aici, a zis Alessandro, sărutând-o pe ambii obraji. Ești bine? Am fost cu toții foarte îngrijorați din cauza mesajului. Familia lui William m-a sunat azi toată ziua.

– Îmi pare rău, dar la momentul respectiv nu am știut ce altceva să fac.

Alessandro a privit-o în ochi și a dat din cap câteva clipe.

– Vom vorbi mai mult când se termină toate astea, da?

– Da.

– Îmi pare bine să te văd.

Alessandro le-a prezentat-o pe Lily lui Mario și lui Enzo și i-a oferit un scaun de birou.

Mario și-a ridicat teancul de documente.

– Avem mult de muncă. Vom fi primii mâine. De ce? Nu știu și nici nu am nevoie să știu. E bine să fim primii, vom fi mai atenți.

Cu picioarele încrucișate și chipul mohorât, William a întrebat:

– Cum ai de gând să procedezi, Mario?

– *Allora*, a zis Mario, situația e următoarea. Poliția australiană consideră că au suficiente dovezi ca să te trimită la proces și vor menționa asta în fața Ministerului Public. Dovezile sunt ADN-ul tău și amprentele; spun că ai avut un motiv, în plus mai e și familia ta și așa mai departe.

Mario a dat din mână indiferent.

– Părerea noastră e că toate astea nu reprezintă probe suficiente pentru a cere extrădarea. Acum, trebuie să știu, în detaliu, ce ai făcut în decursul orelor care s-au scurs până la comiterea infracțiunii.

– Scuze, a zis Lily, foindu-se pe scaun. Andy Trevennen a recunoscut aseară că și-a drogat tatăl, că a luat marmura și că se află în Napoli ca să-l vândă.

Cei patru bărbați s-au uitat la ea, uimiți.

– De ce nu mi-ai spus azi-noapte? a întrebat William.

– Pentru că eram ocupați cu alte probleme, dacă îți mai amintești.

Mario a lăsat actele pe masă, și-a pus cotul pe brațul scaunului și și-a așezat bărbia în palmă.

– Și de ce ți-ar spune ție asta?

– Pentru că e mândru de ce a făcut, a replicat Lily. Se lăuda, arătându-mi cât de isteț e.

– Nu e prea isteț să-ți recunoști vinovăția în fața fostei iubite a celui pe care l-ai acuzat.

– E adevărat, dar Andy nu e…Nu cred că-i poți prevedea comportamentul doar privind norma. Asta ca să fiu drăguță.

– Poți să explici? a zis Alessandro.

– E nebun ca un șarpe tăiat în două, a răspuns Lily. Sunt sigură că suferă de un soi de boală psihică. O clipă sfâșie totul în jur și dă pe afară de idei grandioase despre el însuși, iar după aceea devine naiv ca un copil. Voia să mă impresioneze pentru că… el credea, iar asta e o altă iluzie pe care nu i-am încurajat-o în niciun fel, că mi-ar plăcea.

– O gură de femeie e mai puternică ca un pluton de execuție, a zis Enzo, clătinând din cap și oftând.

– Mulțumesc, Enzo.

Mario i-a aruncat o privire îndoielnică partenerului său mai tânăr.

– Aforisme de-ale *contadinilor*, Lily, te rog să-l scuzi.

Lily a ridicat din umeri.

– De asemenea, Andy era beat în momentul acela. Mi-a zis că el crede că merită piatra din cauza copilăriei lui îngrozitoare și că i-a cerut-o tatălui său, dar Stephen a refuzat. Așa că l-a drogat și a furat-o.

Privind-o cu ochi reci, William a spus:

– Deci Stephen trebuie să fi suspectat în tot acest timp că Andy a luat-o.

– Nu pot decât să presupun că ai dreptate. Îmi pare rău, William, a șoptit ea, apoi a continuat: Când criminalul își recunoaște vina, e un semnal că sărmana victimă va muri. Așa că am trimis mesajul în care spuneam că sunt în pericol.

– Dar cum ai scăpat? s-a aventurat să întrebe Enzo.

– Băuse două sticle de vin de unul singur și Dumnezeu mai știe ce altceva mai băgase în el înainte să vină la mine la hotel. I-am sugerat să încerce un lichior, *Cento erbe*, crezând că o să leșine și că voi putea fugi. A băut două pahare, apoi l-am ajutat să ajungă la mașină și l-am lăsat acolo. I-am aruncat telefonul și cheile în mare.

Mario s-a plesnit cu palma peste coapsa masivă.

– *Cento erbe*! Lily, e o idee grozavă.

Chipul lui și-a reluat expresia gravă.

– Asta dacă mai trăiește. Dacă a murit, atunci o să ai și tu probleme.

– Nu m-am gândit la asta, a șoptit ea.

– Nu ai de ce să te îngrijorezi. Vom spune că a fost autoapărare. Enzo, mergi și sună la poliția din Amalfi.

Enzo a ieșit din birou, iar Lily s-a lăsat moale în scaunul ei. Acum, atât ea, cât și William riscau să meargă la închisoare din cauza lui Andy.

– Vei depună mărturie la proces? a zis Alessandro.

– Nu o să ne fie de prea mare folos, a replicat Mario. E cuvântul ei împotriva cuvântului lui Andy, iar Lily și William au fost – Mario a tușit delicat – intimi.

– Pozele, Lily, a zis William, aplecându-se în față. Cum rămâne cu pozele? Sunt în telefonul meu?

– Da, ar trebui să fie acolo, dar nu știu cât ne vor fi de folos.

Dar William ieșise deja din încăpere. S-a întors câteva minute mai târziu cu un laptop și un cablu ca să descarce fotografiile. Așezând aparatura pe măsuța pentru cafea, a apăsat câteva butoane și s-a uitat la ecran. Rămânând nemișcat preț de o clipă, a întors apoi laptopul spre ceilalți.

Imaginea de pe ecran era cea a contractului în care William Isyanov era înscris ca fiind vânzătorul.

– *Santo Dio!* N-are pic de rușine, a exclamat Alessandro.

– Oh, William, asta e…

– Nu e vina ta, Lily. Nu ești responsabilă pentru faptele familiei tale și încă nu i-ai întâlnit pe unii dintre verii mei.

William a desfășurat și celelalte imagini ale actelor bancare.

– Mă întreb ce altceva a mai făcut în numele meu.

– Nu e bine, a spus Mario, sprijinindu-se pe spate.

A scos o batistă din buzunar și și-a șters fruntea.

– Omul ăsta e șiret, în ciuda instabilității lui.

Enzo s-a întors și s-a așezat. Lily și-a mușcat buza. Avea să devină un criminal faimos, Ucigașul *Cento Erbe*? Revistele de femei din Australia aveau să se delecteze cu asta. Poze cu ea, privind oropsită printre gratiile închisorii din Napoli, indivizi nebuni care-i scriau, cerând-o în căsătorie și se ofereau să o scape de diavol și o sponsorizare consistentă din partea celor de la *Cento erbe*, când avea să fie eliberată.

– Mi-au spus de la poliție că a fost găsit un Fiat Bambino, alb, din ’73, cu parbrizul spart, a povestit Enzo. Martorii spun că un bărbat blond a fost văzut ieșind clătinându-se din mașină și îndreptându-se spre fântâna arteziană, iar apoi nu mai știe nimeni ce s-a întâmplat cu el.

Cel puțin nu era mort. Se simțea ușurată. Dar acum avea să vină după ea, caz în care era ca și moartă.

Mario s-a întors spre Lily, analizând-o de parcă ar fi vrut să-i ia măsurile pentru coșciug.

– Lily, ai fi gata să dai o mărturie despre conversația ta cu Andy?

– Da, bineînțeles.

William studia încă pozele de pe laptop.

– E ceva în fotografiile astea, dar nu-mi dau seama ce, a zis el, trecându-și mâna peste bărbie. Monticelli. Cine e Monticelli?

– E un *capo zona*, a răspuns Alessandro. Toată lumea a auzit de el.

– Un ce? a întrebat Lily.

– Cumpără obiecte de valoare de la contrabandiști precum Andy, apoi le trece mai departe dealerilor.

Lily a dat din cap.

– Îmi amintesc că Andy a pomenit de Monticelli la cină. Am recunoscut numele din documentele pe care le-am fotografiat, dar nu ascultam cu prea mare atenție. Bătea câmpii despre cât de deștept e el și cum a făcut bani, în timp ce noi, ceilalți, am fost trași pe sfoară.

– Cum e Monticelli ăsta? a întrebat Mario.

– Acum îmi amintesc, a zis Lily, sărind în picioare. A zis ceva de genul că Monticelli era un idiot și că în timp ce aranja întâlnirea cu Monticelli vorbea și cu… cineva care se ocupă de marfă? Sună corect?

– Continuă, a zis William, ridicându-se.

– Un schimb direct pentru marfă și că apoi ei – îi numea asociați – vor ridica prețul și-i vor cere colecționarului mai mulți bani.

Mario a râs.

– Deci stabilește un preț cu Monticelli, apoi merge la furnizorii lui de droguri și întreabă dacă vor să facă un schimb direct pentru marfa lui. E nebun.

– Vezi dacă mai există un alt nume în acte, a zis Alessandro.

– Încearcă să-i întărâte între ei, a șoptit William. Aici, notița în italiană. Se menționează un nume, Alberto Ciccocosto, alături de al meu, ca vânzător. Ciccocosto e probabil dealerul de droguri.

– Păcat că ai aruncat telefonul lui Andy, Lily. Toate datele de contact ale oamenilor ăstora se aflau acolo, a zis Alessandro.

– Deci să fac informațiile astea cunoscute și să-i las să-l omoare? a propus Mario, pe un ton relaxat.

După ce a analizat rapid chipurile tuturor, a reluat:

– Era doar o idee. Nu ne-ar ajuta, dar dacă tipii află ce făcea, că i-a luat pe amândoi de proști, o să-l omoare, fără îndoială. O insultă atât de gravă nu va trece nepedepsită.

– *Nemo me impune lacessit*, a zis William.

– Ce înseamnă? a întrebat Lily.

– E în latină – nimeni nu mă atacă fără a se pune în primejdie; așa e în sud.

– Nu m-aș simți în largul meu să-l informez pe vreunul dintre oamenii ăștia despre Andy, a zis Alessandro, sprijinindu-se de spătarul scaunului.

– Nici eu, a răspuns William. Lily, uită-te din nou la poză și vezi dacă recunoști ceva.

Ea a privit peste umărul lui.

– E fragmentul de friză. Ce să caut?

Pe ecran se afla una dintre fotografiile polaroid ale marmurei. Lily a mijit ochii, iar William a mărit poza și a arătat o dungă mică, rozalie, care se lungea în partea de jos a imaginii.

– Pare satin sau satin sintetic, a zis ea. Are o cusătură de mașină… în cruce… e satin matlasat.

– E o saltea. A așezat piatra pe o saltea și pun pariu că tot acolo se află și acum, a concluzionat William. Are fragmentul în cameră.

– Nu se poate, a zis Lily. Am căutat peste tot.

– Ai sfâșiat saltelele sau mobilele? a întrebat el. Ai dezasamblat aparatele de aer condiționat? Ai căutat bucăți de gresie scoase, în baie?

– Nu, a recunoscut Lily.

– Șansele sunt ca marmura să fie tot în camera lui. Dacă am putea convinge *carabinieri* că tot ce trebuie să facă e să-i bată la ușă și vor găsi fragmentul, știu că s-ar duce după el.

– Înainte de mâine-dimineață? a zis Mario. Nu se va întâmpla. Acum, trebuie să trecem asta pe hârtie. Enzo, megi cu Lily în biroul tău și notează în detaliu tot ce-și amintește despre noaptea din Sydney și ce i-a mărturisit Andy la restaurant.

Până la ora șapte, Lily și Enzo terminaseră, însă ceilalți puneau încă la punct detaliile. Lily îi povestise avocatului tot ce-și putea aminti din ultima lună, până la punctul în care aruncase telefonul lui Andy în mare.

Cu cravata strâmbă și afișând un cerc de transpirație sub fiecare braț, Enzo s-a întins și a zis:

– *Bravo*, Lily.

– Sper că va fi de ajutor. Aș vrea să-l sun pe unchiul meu din Napoli. Ai o carte de telefon pe care aș putea-o folosi?

– *Si*, a răspuns Enzo și a tastat ceva.

– Te rog, a invitat-o el, ridicându-se de pe scaun.

– Aici e lista online a numerelor din Napoli și telefonul, a zis el, oftând. Oricum, cred că a sosit Francesca. Vom lua cu toții o pauză.

Lily și-a lăsat rochia albastră și telefonul pe birou și a așteptat până ce Enzo a ieșit din birou, apoi a format numărul lui Luca. Bătrânul a fost ușurat să afle că era în siguranță, dar nu foarte fericit când ea i-a explicat ce se petrecuse în ultimele douăzeci și patru de ore.

– A fost prea periculos să intri în camera lui Andy, a zis Luca, supărat. William ar fi trebuit să te oprească.

– A încercat, Luca, dar l-am ignorat.

– Ai găsit ceva?

– Da, acte cu detalii despre un cont bancar și orare de plată. William e trecut ca vânzător, iar un anume Signor Monticelli drept cumpărător.

– Înțeleg. Altceva?

– Nu, dar Andy mi-a spus că te-a vizitat timp de câteva luni și ți-a cunoscut câteva rude.

– Asta e tot?

Lily a făcut o pauză și și-a mușcat buza.

– A zis că ești unchiul meu.

– Da, e adevărat; sunt unchiul tău, Lily. Al lui Andy și al lui Poppy, a spus Luca. Speram să-ți mărturisesc chiar eu, noaptea trecută. Îmi pare rău că a trebuit să afli de la Andy.

– Nu contează cum am aflat, a zis Lily, simțind un nod în gât. E cea mai bună veste pe care am primit-o în ultima vreme.

– Tata a întâlnit-o pe mama când era în Napoli, în timpul războiului, a zis Luca. S-au îndrăgostit și eu sunt rodul iubirii lor.

– Dar apoi s-a întors acasă la bunica și la Stephen?

– Corect, iar Philip s-a născut după mine. Mi-am întâlnit frații când eram adulți, dar știam lucruri despre ei.

– Mama știa, evident, cine ești.

– Da, Philip îi spusese că are doi frați, iar eu am întâlnit-o pe Susannah în Africa, unde lucram toți trei.

Lily a strâns în pumn rochia albastră și a încercat să-și alunge lacrimile.

– Nu mă pot abține să nu plâng, Luca. Pesemne că ai multe să-mi povestești.

– Am, a răspuns el, zâmbind. Dar nu plânge.

– Sunt fericită, chiar nu pare.

Lily și-a tras nasul și și-a șters ochii cu rochia.

– Doar că… lui Stephen nu a părut să-i pese cine eram eu și Poppy și auzindu-te cum vorbești despre părinții mei…

– Când te întorci în Napoli?

– În curând, sper. Sunt așa de obosită, iar lucrurile se înrăutățesc, chiar dacă am făcut tot posibilul să ajut. În fine, a zis, după ce a inspirat adânc, stau în Roma în noaptea asta și mâine. Audierea lui William e programată pentru mâine-dimineață…

– Bun, voi aștepta să aflu rezultatul înainte să-mi contactez vărul. Dacă veștile sunt bune, nu va fi nevoie să alegem calea aceea.

Lily și-a luat revedere și a închis. Întregul dezastru îi scosese măcar la iveală pe Luca și familia lui. Dacă s-ar fi găsit înainte de a-l cunoaște pe Stephen, cât de diferit ar fi fost totul. Lily nu vedea nicio modalitate de a opri evenimentele care îi așteptau pe ea și pe William. Dar dacă el avea să fie încătușat și trimis în Australia noaptea viitoare, atunci s-ar fi încătușat și ea și ar fi plecat oriunde l-ar fi dus. N-avea decât s-o evite cât voia. Știa că o iubește și că are nevoie de ea, în ciuda complexului stupid al martirului. Închisoarea Long Bay nu era departe de Paddington, iar dacă îi dădeau zece ani, ea și William tot și-ar fi putut face o viață împreună după aceea, probabil fără copii – sau poate cu unul, născut la nouă luni după ziua eliberării lui. Avea să fie mult mai rezervat și meditativ ca acum – era greu de imaginat, dar nu imposibil –, iar ea urma să-i servească cina, tăcută și obosită de suferința îndelungată. Aveau să fie momente când William ar fi stat în curte, noaptea, holbându-se la cer, cu o sticlă de whisky în mână, iar băiețelul lor l-ar fi privit din magazia unde ea împacheta cărți de trimis clienților, spunându-i micului Philip: „Lasă-l pe taică-tău. Nu e în apele lui astă-seară."

Vocile Giannei și a Francescăi i-au destrămat visarea lui Lily, care a ieșit din biroul lui Enzo ca să le caute. Cele două aduseseră câteva tăvi cu *baccala* prăjit, niște măsline, pâine, pepene galben și niște mozzarella de bivoliță și au pus masa în biroul încăpător al lui Alessandro. Lily s-a simțit, la început, puțin stânjenită în prezența Francescăi pentru că nu știa ce-i povestise William, dar femeia a îmbrățișat-o și i-a acordat multă atenție, iar în curând râdeau amândouă.

– Am crezut că William s-a îndrăgostit de Gianna, înțelegi, a zis Lily, sorbind din Campari cu apă minerală.

– Bineînțeles că nu, a răspuns Francesca. Te iubește pe tine, nu pe Gianna. Știu, e treaba mea să știu.

– Poate că m-a iubit odată, Francesca, a intervenit Gianna, cu o măslină în mână. Nu e imposibil, să știi.

Francesca a ridicat din umeri.

– Dar acum nu e cazul. Nu asta contează?

– Ba da, dar o spui ca și cum nu ar fi existat niciodată posibilitatea, iar eu pot să te asigur că…

Ușa s-a deschis, iar cei doi avocați au intrat, lăsându-i pe William și pe Alessandro în hol, angajați în conversație. Mario și Enzo și-au ales câte o farfurie și au început să mănânce. William se așezase în pragul ușii.

– Hai, Lily, noi nu rămânem.

– Unde mergem?

– O să fii mai în siguranță în apartamentul meu, a zis William, cu chipul împietrit și inexpresiv.

Mai în siguranță decât ce? Lily s-a uitat cu poftă la mâncarea delicioasă și și-a luat la revedere de la toți, urmându-l pe William în coridor.

– Trebuie să mâncăm, așa că de ce nu luăm masa aici?

– Poți să iei ceva în drum spre casă. Mie nu mi-e foame.

– Trebuie să…

– Să-mi păstrez energia? a zis el.

– Las-o baltă și mergi.

Lily nu-l putea învinovăți pentru starea de spirit în care se afla; gândul la procesul de a doua zi o speria suficient de mult pe ea, darămite pe el.

William și-a croit drum prin multitudinea de cutii din bucătăria prevăzută cu un blat din marmură, o chiuvetă dublă, o aplică modernă ce iradia o lumină puternică, iar pe un alt perete cu cuptorul, un frigider și o băncuță. Lily a aruncat o privire în jur; bucătăria fusese modernizată, dar restul apartamentului, cu podelele lui din lemn închis la culoare și ușile franțuzești, era adorabil. În sufrageria mare, pe plafon, se învârteau ventilatoarele, iar perdelele lungi, albe și transparente se unduiau înainte și înapoi și luminile Romei luceau dincolo de Tibru.

– E un apartament încântător.

– Am știut că o să-ți placă. Fă-te comodă. Eu o să mă întind puțin.

Comodă. Cutiile ocupau fiecare colțișor, marcate cu ștampila unui serviciu londonez de mutări. Era limpede că William nu despachetase niciodată, iar Lily se întreba unde dormea. Poate că făcuse un soi de pat din cutiile tari și reci, unde-și putea induce câteva grade de melancolie în plus?

Observând o altă cameră ce se deschidea dinspre sufragerie, Lily a băgat nasul pe ușă. Printre cutii se afla o saltea acoperită de un morman mototolit de cearșafuri și perne ivorii. William stătea întins acolo. La capătul saltelei, cocoțat pe o cutie, se afla un laptop deschis. Dinspre boxe se auzeau sunetele inconfundabile ale unui meci de fotbal britanic. Pe podea, în apropiere, era un CD player elegant, cu două CD-uri lângă el și o sticlă goală de whisky japonez. Lily s-a dus în bucătărie și a desfăcut punga cu mâncare pe care o cumpăraseră pe

drum. Câteva minute mai târziu, s-a întors în dormitor cu o farfurie cu pâine și *gorgonzola* într-o mână, două pahare în cealaltă și o sticlă de vin la subraț. Punând farfuria pe saltea, între ei, Lily l-a îndemnat să mănânce și a turnat vinul. William a ignorat mâncarea, dar a primit paharul. Observând titlul CD-ului de pe podea, Lily a oftat:

– Whisky, Mahler și melancolie. Care e celălalt CD? *Cântece funebre pentru depresivi*?

William nu a reacționat. Lily a mestecat pâinea și brânza. *Gorgonzola dolce* era preferata ei; cremoasă și picantă – o alegere perfectă pentru vinul roșu.

– Te uiți la televizor pe computer? a întrebat ea.

– Mmm, a făcut William.

Lily a clătinat din cap și a mai luat o bucată de pâine.

– E uimitor ce pot computerele în ziua de azi.

– Nu e ceva nou să urmărești programe TV pe laptop.

– Ce canale poți prinde?

– Multe.

William a terminat paharul de vin și l-a reumplut.

– Vrei să faci ceva pentru mine? a întrebat ea.

– Cum ar fi? a întrebat el, fără să-și dezlipească ochii de la ecran.

– Să mănânci două bucăți de pâine cu brânză. Atât. Nu trebuie să vorbim.

Au stat amândoi, sprijiniți de perete, privindu-i pe cei de la Arsenal cum îi fac praf pe Manchester United pe ecranul micuț, mâncând pâine și brânză și bând vin. Când au terminat, William a dus farfuria goală și paharele la bucătărie, s-a întors, a stins luminile și s-a întins, complet îmbrăcat, deasupra așternuturilor.

– O să mă culc. Noapte bună.

Lily s-a deplasat către capătul saltelei și a privit tastatura laptopului. A apăsat o săgeată, iar canalul s-a schimbat, așa că a continuat să caute până ce a găsit un program pe gustul ei. Ecranul pâlpâitor lumina încăperea cu o sclipire albăstruie. Când nu transmitea meciuri de fotbal sau jocuri bizare cu femei pe jumătate dezbrăcate, televiziunea italiană difuza deseori filme vechi, americane, dublate în italiană. Dacă s-a fi simțit mai bine, o noapte petrecută în pat, revăzând peliculele cu Bette Davis ar fi fost perfectă, însă era o seară în care n-avea nevoie decât să se holbeze la ceva până i se făcea somn.

Rai Uno difuza o versiune dublată după *South Sea Woman*, cu Burt Lancaster și Virginia Mayo, așa că Lily s-a oprit acolo, având o slăbiciune pentru actriță. Virginia era sexy, dar îți dădeai

seama că nu pune pasiune. Firea ei avea ceva dulce care îți evoca rafturile cu prăjituri de la petrecerile campestre și pregătirea unei salate de ouă într-o bucătărie nouă. Și-apoi mai era și Burt Lancaster, care încasa lovitura în locul prietenului ei.

Lily a urmărit filmul câteva minute și apoi s-a uitat către William. Părea să fi adormit repede. Își dorea enorm să-l ia în brațe, în schimb l-a sărutat ușor pe păr. William era ca stridia care se agață de stânca ei cu o tenacitate încă și mai mare atunci când simte cuțitul pescarului, crescând în timpul acesta o perlă neagră, mare și hidoasă. Numai când se gândea că săptămâni întregi avusese imaginea oribilă a ei și a lui Andy, ca iubiți. Ce ușor ar fi fost totul dacă o confrunta. Ar fi avut sprijinul ei tot timpul, în loc să se simtă abandonat.

Somnul n-avea să o cuprindă prea repede, dar gândurile despre ce ar fi putut să fie nu o ajutau în niciun fel. S-a uitat iar la ecran; personajul lui Burt Lancaster era decis să facă ceea ce era corect. Împingându-și perna la perete, Lily se întreba câți oameni ar mai fi dispuși să sufere din cauza principiilor.

Îngenunchiind, a sărutat iar părul lui William, s-a întins peste umărul lui și a luat telefonul. Lângă ușa de la intrare se afla o altă cameră goală, așa că a ieșit în vârful degetelor din încăpere, a închis ușa și a telefonat în Australia.

William s-a trezit înaintea alarmei. Îl durea capul deja. Ce dracului făcea? Se juca cu propria lui viață pariind cu slabe speranțe că, într-un fel, totul avea să se rezolve? Că avea să fie exonerat, că vinovatul avea să fie prins, judecat și condamnat și că lumea era dreaptă? Frații lui ar fi primit vestea încarcerării lui cu un amestec de neîncredere și revoltă, Gianna ar fi fost răzbunată, iar Lily urma să se lupte până ce el era din nou liber.

Un stol de porumbei a trecut pe lângă fereastra apartamentului. Era chiar înainte de răsărit, momentul liminal dintre noapte și zi. William a privit-o pe Lily, i-a privit chipul calm. Rochia Giannei îi alunecase lăsându-i la vedere sânii albi, frumoși, ce se ridicau și cădeau cu fiecare respirație. Ușor, ca să nu o trezească, William și-a apropiat obrazul de al ei, mirosindu-i părul, simțindu-i căldura pielii. Nu o lua cu el, nu avea să-i facă una ca asta. Lily s-a mișcat și, oftând ușor, s-a rostogolit și l-a cuprins cu brațul, lipindu-și sânii de pieptul lui. William s-a tulburat, așa că s-a tras înapoi și s-a ridicat, simțindu-și capul pulsând.

– Vino înapoi, a zis Lily, adormită.

Ea s-a întins și și-a lipit mâna de spatele lui.

– Trebuie să pleci, a zis el. Întoarce-te în Sydney și vezi-ți de viață.

– Ce? Despre ce vorbești?

– Lasă-mă, bine? Nu-ți irosi viața așteptând și luptând. O să te dărâme și nu aș suporta să știu asta.

Lily și-a așezat capul pe spatele lui William și l-a încolăcit cu brațele.

– Nu fi prostuț, nu te las să treci singur prin asta.

El i-a îndepărtat mâinile și s-a ridicat.

– Dar eu vreau. Vreau să fiu singur. N-am să fiu capabil să mă descurc dacă tu…

– Rămân cu tine.

– Ba nu, Lily. Pur și simplu, nu, te rog.

William a privit prin perdele orizontul Romei pe jumătate ascuns în lumina cețoasă a răsăritului. Peste râu, luminile stradale încă sclipeau, iar zgomotul unui camion de gunoi răsuna cu ecou pe străzile pustii.

– Nu suntem amândoi implicați? a zis ea. Adică, ne iubim, iar asta nu se schimbă, oriunde ne-am afla.

– Totul s-a schimbat.

William a intrat în baie și a închis ușa.

Lily s-a trântit la loc pe pernă și a rămas cu ochii pironiți în gol. William a ieșit din baie, înfășurat într-un prosop. Ea a făcut duș, și-a tras înapoi rochia maro și a încercat să aranjeze așternuturile. Luându-și sandalele, telefonul și rochia albastră, a intrat în sufragerie, apoi în bucătărie, regretând lipsa mirosului de pâine prăjită sau șuierul reconfortant al unui ceainic.

William purta un costum și se bărbierise și, în ciuda cearcănelor negre de sub ochi, arăta la fel de atrăgător ca întotdeauna.

– William, a zis Lily, pe un ton afectuos. Lasă-mă…

– Nu. Alessandro ajunge imediat să ne ia.

Șocată de tăișul replicii lui, s-a întors și și-a turnat un pahar de apă, apoi și-a tras sandalele în picioare.

– Vine cu noi la tribunal?

– Vine să-mi fie alături. Pe tine nu te vreau acolo.

– Oh, a exclamat Lily, înghițind în sec. De ce nu?

– Pentru că nu vreau. Te rog să respecți asta.

William nu îi ocolea privirea.

Lily s-a uitat la chipul lui obosit. Ce perle strâmbe și fade mai construia acum?

– Și dacă Mario vrea să mă prezinte ca martor?

– Nu cred că va fi cazul. Dacă se întâmplă ce e mai rău și voi fi arestat, Alessandro o să te ducă în Napoli, să-ți aduni lucrurile și să-ți iei la revedere de la Luca, apoi vei sta cu el și cu Francesca până când prinzi un zbor spre casă. Nu merge singură în Napoli, ai înțeles?

– Din cauza lui Andy?

– Da. Orice s-ar întâmpla azi, pentru el nu s-a terminat. Nu te pot proteja dacă…

William a băgat mâna în buzunarul dinăuntrul hainei și și-a scos portofelul.

– Dacă va fi un proces în Australia, fără îndoială că avocatul meu va lua legătura cu tine. Uite niște bani, în caz că ai nevoie de ceva.

Când Lily nu a răspuns, William i-a luat mâna și i-a pus banii în ea.

– Nu mă vizita dacă iese rău, a zis el. O să-ți scriu sau ceva.

– Sau ceva?

Lily și-a încrucișat brațele, încruntându-se.

– Nu trebuie să fii singur, să știi.

Dar chiar pe când vorbea, Lily și-a dat seama că aceea era singura cale prin care el știa cum să facă față la ceea ce îl aștepta. Doar el avea să audă bubuitul mortal al ușilor închisorii.

Soneria a răsunat.

– E Alessandro. Să mergem.

William și-a îndreptat cravata și a ieșit.

În fața tribunalului se aflau două steaguri ale Italiei, de fiecare parte a ușilor duble, din lemn. Intrarea era păzită de *carabinieri* în uniforme bleumarin, care țineau puști-mitraliere ușoare. Când Lily, William și Alessandro au intrat în hol, iar Mario, Enzo și Gianna s-au grăbit înăuntru, Lily s-a dat la o parte. După cele spuse în bucătărie, William nu o mai privise, iar la rândul ei, nici ea nu-l mai putea privi.

Holul larg, pavat cu travertin cenușiu și alb, avea un tavan înalt, coloane și trepte ce duceau

spre mezanin. *Avvocati* îmbrăcați în robe negre treceau fâlfâindu-și veșmintele, cu expresii tulburate pe chipuri. Diverși oameni stăteau acolo, unii îmbrăcați elegant, alții zdrențăroși și zăpăciți. Din când în când, bocănitul tocurilor răsuna strident în atmosfera sobră.

Lina Costas și Jared King, detectivii australieni, se aflau alături de un italian; avocatul lor, fără îndoială. Costas își purta expresia dură, ca de obicei; doar mișcările ocazionale ale ochilor trădau existența unui organism viu în spatele măștii. Iar King, un băiețaș cu chip proaspăt, luat de pe plajă, încerca să afișeze un aer dur, dar eșua minunat. Dacă el ar fi condus ancheta, se gândea Lily, atunci rezultatul ar fi fost cu totul altul.

Gianna s-a apropia de ea, sărutând-o pe ambii obraji și bătând-o încurajator pe umăr.

– Cum a fost azi-noapte? a șoptit. E pregătit?

– Presupun că da. Nu am vorbit.

Cele două femei îl priveau pe Mario și un oficial al tribunalului începând o conversație energică. Mario dădea din cap, uitându-se la ceas. Avocatul i-a făcut semn lui William și s-au îndepărtat amândoi de ceilalți.

– Nu a vorbit? Ei, dar oare de ce nu mă surprinde? Se ascunde mereu. Lily, știu că îl iubești, dar există persoane mai puțin dificile.

Lily s-a uitat către William; el dădea din cap, ascultându-l pe Mario. S-au alăturat celorlalți, iar cei patru bărbați s-au îndreptat spre ușile mari din lemn, au intrat, iar ușa s-a închis în urma lor.

– OK, acum voi pleca, a zis Lily.

– Dar nu vrei să afli ce se întâmplă? a strigat Gianna, punându-și mâna pe brațul lui Lily. Eu aștept până se termină. Rămâi cu mine.

– Nu. Am făcut tot ce am putut. Cred că voi afla oricum.

Ea a îndepărtat mâna Giannei și s-a întors spre ușile de la intrare.

– Lily, așteaptă, stai jos, vorbește cu mine.

– El vrea să fie singur, Gianna. Nu are nevoie să-i stau prin preajmă, întrebându-l dacă e bine, când e evident că lucrurile nu stau așa. Aș prefera să fiu cu el, dar nu e alegerea mea.

Gianna și-a încrucișat brațele și a privit-o pe Lily.

– Și unde pleci acum? Sper că nu în Napoli.

– Pot să-ți trimit rochia prin poștă?

– Păstreaz-o, a zis Gianna, dând din mână. Ce să-i zic?

– Nimic. O să înțeleagă.

Lily a răsucit rochia albastră în mâini.

– Mă bucur că am lămurit neînțelegerea, Gianna.

Gianna a sărutat-o pe Lily din nou.

– *Ciao*, *bella*. Și eu mă bucur.

Strângând în mână telefonul descărcat, un sul de euro și rochia albastră, inutilă, Lily a ieșit în stradă. A găsit un coș de gunoi și a aruncat rochia în el, apoi s-a îndepărtat.

– Nu mai e mult.

Mario s-a uitat la ceas. Gândul la bătălia ce sta să înceapă îi anima chipul durduliu. William și-a aruncat privirea spre Lily, care vorbea cu Gianna, în cealaltă parte a foaierului.

– William, a zis Mario, observând direcția ochilor lui. Vino.

Avocatul l-a tras departe de ceilalți, asigurându-se că nu-i auzea nimeni și a spus încet:

– Ea o să fie în pericol orice s-ar întâmpla cu tine. Aseară am vorbit despre Monticelli și despre Ciccocosto, îți amintești?

Mario a făcut o pauză.

– Nu e soluție pe care aș adopta-o în mod obișnuit, dar… acestea sunt niște circumstanțe speciale, *si*?

William ținea mâna la gură, cu privirea concentrată asupra lui Lily.

– Da, circumstanțe speciale.

Mario l-a bătut pe William pe braț.

– OK.

Sala de judecată mică și fără ferestre era aglomerată și înăbușitoare. Australienii stăteau lângă avocatul lor la o masă mare. În față aveau microfoane și carafe cu apă. William, Mario și Enzo ședeau la cealaltă masă. Alessandro se afla în spatele lor. Mario și Enzo își șopteau ceva, furioși. Mario bătea cu degetul grăsun în hârtiile din fața lui. Un funcționar și-a ocupat locul în fața sălii, la picioarele podiumului înălțat unde avea să se așeze procurorul.

– Mario mi-a spus că procurorul public, Davide Mantegna, este un bărbat rațional, i-a șoptit

Alessandro lui William, aplecându-se spre el.

William a dat din cap, sperând că acel om rezonabil avea să termine totul rapid. Pe când Alessandro își verifica telefonul, William și-a lăsat gândurile să zboare înapoi la Lily.

Și-a amintit de prima oară când o zărise plimbându-l pe Otto, pe stradă, îmbrăcată în alb și râzând de câine. Îi zâmbise, iar momentul acela îi luminase viața de atunci încolo. Dacă nu ar fi întâlnit-o niciodată, nu s-ar fi aflat acum la ananghie. Dar în cele câteva luni cu ea descoperise cum e să fii iubit și să iubești. O mulțime de oameni mureau fără a putea vreodată simți așa ceva.

– Știi că vom face recurs. Nu se termină aici, a zis Alessandro, cu mâna pe umărul lui William.

– Ce?

Pierdut în gânduri, William alunecase spre un bulevard din Paddington. Acum se afla iar în sala de judecată, unde avea să se decidă dacă existau suficiente dovezi ca să-l acuze de administrarea intenționată a unui drog ilegal, de atac și furt. Lucrurile acestea nebunești păreau să se întâmple altcuiva.

Procurorul a intrat și toți cei prezenți s-au ridicat în picioare. Omul și-a aruncat privirea spre sală, apoi s-a așezat și a citit o hârtie așezată în fața lui de către asistent.

O altă persoană a intrat în sală, s-a plecat în fața procurorului și a întins o coală de hârtie avocatului care reprezenta Australia Commonwealth. Apoi procurorul s-a aplecat în față, spre microfon, și a început să vorbească. Când a terminat, bărbatul a ieșit din încăpere, alături de asistentul lui.

– William, ridică-te, a șuierat Mario.

– Ce s-a întâmplat? a zis William, uimit de agitația bruscă stârnită imediat după ieșirea procurorului.

Mario și Enzo s-au repezit spre Rinazzo, avocatul acuzării, iar cei trei au început să discute aprins și să gesticuleze.

– Nu ai înțeles? Procesul de extrădare nu mai continuă, a zis Alessandro, îmbrățișându-și prietenul și bătându-l pe spate. De ce nu ai ascultat? Oh, amice, amice!

– Nu mai… a îngăimat William, simțind cum încep să-i tremure picioarele. Dar de ce? Nu au suficiente dovezi? Asta e…

William s-a uitat spre Mario, pe când avocatul a început să râdă tare și a dat mâna cu Rinazzo, apoi cei doi au continuat să chicotească, împărtășindu-și anecdote avocățești. Detectivii au ieșit din sală cu fețele posomorâte.

Afară, în zona imensă de așteptare, Enzo, care se lupta cu dosarele de la subraț, l-a zărit pe

William și i-a strâns mâna. Cu brațul petrecut peste umerii lui William, Alessandro l-a ajutat să se așeze pe una dintre băncile de marmură.

– Le-ai văzut fețele? a întrebat Mario. Nu a fost tocmai victoria strategică la care sperau, dar a fost, cu siguranță, un rezultat minunat pentru tine, *amico mio*.

Gianna a fugit să li se alăture, zâmbind și râzând cu Mario și cu Enzo când a auzit decizia.

– Gi, unde e Lily? a întrebat William.

Italianca s-a oprit din râs și a rămas uitându-se la el pentru o clipă, ca și cum ar fi fost încurcată de întrebarea lui.

– A plecat, *caro*.

– Unde?

– Nu știu.

– Alessandro, spune-mi ce s-a întâmplat în sală. Au fost acuzațiile retrase?

– Bărbatul, Stephen Trevennen, cel căruia i-a fost furat fragmentul, a retras plângerea, a zis Mario, înainte ca Alessandro să poată vorbi. Pe toate. A zis poliției din Sydney că nepoata lui, Lily Trevennen, îl convinsese că propriul lui fiu, Andy, e vinovat. Crede că e adevărat, dar a simțit că, în calitate de tată, nu poate depune mărturie împotriva propriului fiu. Așa că au spus că nu pot face nimic. Ha! E minunat. Fără îndoială că se va înainta o plângere împotriva lui pentru că a îndreptat poliția pe o pistă falsă, dar asta nu mai e problema noastră, nu?

Mario și-a scos batista și și-a șters fruntea.

– Pesemne că l-a sunat pe Stephen azi-noapte, când dormeam.

William și-a scos telefonul cu mâna tremurândă și a verificat jurnalul apelurilor.

– Da, a apelat un număr privat, cu prefix de Australia. La unsprezece și zece, timp de patruzeci și cinci de minute.

Mario a strâns iar mâna lui William.

– Sărbătorim diseară, *si?*

William a încuviințat și s-a uitat iar la telefon. Enzo, cu ochii mereu la ceas, i-a șoptit lui Mario, la ureche:

– OK, pe diseară, a zis Mario. *Ciao*.

– Fără proces, fără extrădare, complet exonerat. Deși presupun că a cere scuze din partea lor e cam mult, a spus Alessandro, privindu-și echipa juridică ce se grăbea spre următoarea bătălie.

– Nu am nevoie de ele, deși mi-ar plăcea să-l văd pe nenorocitul ăla după gratii. Cât timp e el prin preajmă, Lily va fi mereu în pericol.

– Ea unde e acum? a întrebat Alessandro, așezându-se lângă William.

– Gi, nu ți-a spus nimic?

William a închis ochii.

– Trebuie să o găsesc.

– De ce ar pleca? s-a mirat Alessandro, părând confuz. Am crezut…

Gianna și-a dat ochii peste cap și a arătat în direcția lui William. Femeia s-a așezat de cealaltă parte și și-a pus o mână pe brațul lui.

– Sun-o.

– Telefonul ei e descărcat. Nu pot lua legătura cu ea până ce nu-l încarcă, iar pentru asta trebuie să se întoarcă în Napoli.

– S-ar întoarce singură în Napoli? a zis Alessandro. Dar cum rămâne cu Andy? Va fi foarte furios dacă află ce s-a întâmplat și de cererea lui Lily. Foarte furios.

– Toate hainele ei, pașaportul, banii, totul se află în camera aia de hotel din Napoli, a zis William. Și Luca e și el acolo. Așa că da, Lily s-ar întoarce de una singură. I-am cerut să nu meargă, dar probabil că asta a ambiționat-o și mai tare.

– Să sperăm că Andy nu află prea iute de rezultatul audierii.

– Trebuie să mă duc după ea, a zis William, ridicându-se în picioare.

– Așteaptă, *caro*, mănâncă ceva mai întâi, schimbă-ți hainele, a zis Gianna. Arăți ca o fantomă.

– Îi pot cere lui Massimo, de la securitate, să elibereze unul dintre pistoalele lui, dacă crezi că e necesar, a propus Alessandro.

William și-a scos cravata și și-a desfăcut nasturele de sus al cămășii.

– Nu cred că voi avea nevoie. Mă îndoiesc că Andy știe ce să facă în continuare.

S-a oprit o clipă, gânditor.

– Da, cere-i lui Massimo să-mi împrumute o armă.

28

Se putea merge pe jos din centrul orașului Napoli până la Hotelul Principessa, dar experiența de a traversa la pas zonele mai rău-famate, cu părul ei blond-deschis fluturând în vântul cald, fără ochelari și îmbrăcată în rochia scurtă, maro a Giannei i s-a părut lui Lily mult mai înfricoșătoare decât prima dată.

William avusese dreptate să o avertizeze cu privire la întoarcerea în Napoli, dar avea să ia propriile decizii acum că el îi arătase clar cum stăteau lucrurile. Oricum, trebuia să-și recupereze obiectele personale de la hotel și nu voia să fie alături de Alessandro și de Francesca atunci când William urma să fie arestat. Cei doi italieni nu recunoscuseră, dar Lily știa că în sinea lor o considerau parțial vinovată. Cel puțin Luca și Angelina înțelegeau cum se întâmplase un asemenea dezastru și aveau să-i respecte durerea și rușinea pricinuite de vărul ei care îi distrusese viața lui William.

Lily își continua drumul, atentă în jurul ei, ca nu cumva să-l întâlnească pe Andy. Dar dacă el o aștepta la hotel, atunci ea n-avea drept arme pentru autoapărare decât furia-i îndreptățită și telefonul.

– *Buongiorno*, a salutat-o ea pe tânăra îmbufnată de la recepție. Camera douăzeci și nouă, te rog.

Recepționera a aruncat o privire mirată compartimentelor pentru chei.

– Signora Trevennen?

– Signorina, *si*.

– Aici figurează că ați plecat de la hotel noaptea trecută. Signor Trevennen a luat valiza.

– Poftim? a exclamat Lily. Signor Trevennen?

– *Si*, *suo marito*.

– Dar eu nu sunt căsătorită, a obiectat Lily. Ești sigură că a fost în camera mea?

– *Si*, *ventinove*. A venit din Australia, ca dumneavoastră. Avea *passaporto* australian, pe numele de Trevennen, a zis ea iritată. Vă dau cheia; el a luat valiza.

– Nu i-ai dat pașaportul meu, nu? *Il mio passaporto?* Din seif.

– *Si*, a rostit fata pe un ton dușmănos. E soțul dumneata.

– Nu e soțul meu pentru că nu sunt căsătorită.

Lily ridicase puțin tonul, încercând să-și țină sub control tremurul isteric al vocii. Era evident că Andy nu-și încheiase încă socotelile cu ea. Iar acum, lui Lily nu-i mai rămăsese altceva decât un telefon inutil și câțiva bănuți. Nici măcar un pașaport. De ce oare toate sejururile ei în Italia erau blestemate?

– Vreau să chem *polizia*, vreau să vină *polizia* aici, chiar acum, a strigat Lily. I-ai dat pașaportul meu unui nebun.

– *Ha detto che era il suo marito!* s-a răstit la rândul ei recepționera. A zis că e soțul tău.

– Nu-mi pasă ce a spus.

Lily și-a îndepărtat de pe față părul ciufulit de vânt și a bătut cu palma în birou.

– Soții nu sunt Dumnezeu. Și ce dacă l-a cerut? Ar fi trebuit să-l refuzi. Soția nu e o proprietate, *non ha un diritto di proprietà!*

Recepționera a dat drumul unui torent de insulte la adresa lui Lily, cum rar se mai întâmplă vreunui angajat hotelier. Un bărbat scund și îndesat, cu ochelari, păr rar și purtând un tricou cu Forza Napoli a ieșit în fugă de după o ușă din dreapta recepției, dojenind-o pe tânără. Amenințată de atitudinea paternă a bărbatului, recepționera și-a limitat injuriile la gestica napolitană, făcând tot felul de gesturi la adresa lui Lily, invocându-l pe necuratul și arătând cu degetul spre ea, ca și cum ar fi blestemat-o. Observând expresia șocată a clientei, bărbatul s-a întors și a țipat:

– *Abasstanza*, Chiara!

Recepționera a început să-i toarne un torent de vorbe tatălui ei, însă el a ridicat mâna, făcându-i semn să tacă.

– Cum vă pot ajuta, signora?

– Vreau *polizia*, vreau carabinieri. Nu plec până nu îmi recuperez pașaportul.

Lily și-a încrucișat brațele la piept, înălțându-și bărbia.

– Signora, a fost o neînțelegere. Fiica mea îmi spune că soțul dumneavoastră a achitat nota de plată noaptea trecută și v-a luat bagajele, inclusiv pașaportul.

– Nu sunt căsătorită, deci cum ar fi putut să-mi ia soțul meu lucrurile?

Dinspre camera din dreapta recepției s-au auzit câțiva copii care se certau și o voce furioasă de femeie care s-a alăturat larmei. Au urmat o serie de zgomote înăbușite.

– Vă rog, luați loc, signorina.

Bărbatul și-a alungat fiica în încăperea din spate, a intrat după ea și a închis ușa. Zgomotul a încetat imediat.

Rămasă singură, Lily a devenit și mai agitată. Afară, străzile forfoteau de lume, iar printre ei se putea afla și Andy. Bărbatul a revenit cu o expresie chinuită pe chip.

– Signore, a zis Lily, adoptând o voce fermă, dar rezonabilă, va trebui să raportez furtul pașaportului la poliție. Îmi pare rău dacă asta îi va crea probleme fiicei dumitale, dar nu mă pot întoarce acasă fără el.

Bărbatul a dat din cap, mulțumit că și Lily se oprise din țipat.

– Îi voi suna.

– Înainte de asta, pot să vă cer o favoare? Aș vrea să telefonez unchiului meu.

– *Si*, *si*, a zis omul, arătând spre telefon. După ce dați telefon, vă rog să veniți să vă faceți comodă, a invitat-o el, arătând cu capul spre ușa ce conducea în căminul familiei.

Luca i-a promis că avea să vină imediat să o ia și, după ce a așezat receptorul în furcă, Lily a intrat în apartamentul italienilor. Ușa s-a deschis spre o cameră spațioasă, mobilată cu o canapea lungă și ponosită, două noptiere și un televizor mare. Chiara stătea întinsă pe canapea, ținând în mână controlerul a unui PlayStation. Adolescenta a săgetat-o pe Lily cu o privire echivalentă cu zeci de înjurături napolitane, apoi s-a întors la ecran, acolo unde controla ceea ce părea figura animată a unei jucătoare africane de baschet.

Doi băieți, mai mici decât Chiara, de aproximativ doisprezece și respectiv cincisprezece ani, stăteau întinși pe gresie, manevrând niște jocuri electronice portabile și mâncând *tarali* dintr-un bol. Mama lor a strigat un *buongiorno* din bucătărie. Lily s-a așezat cât a putut de departe de Chiara și de privirile ei otrăvitoare. Adolescenta cu păr ondulat, brunet, purta uniforma de stradă a fetelor napolitane: bluză strâmtă, blugi mulați și o grămadă de bijuterii ieftine și strălucitoare. După o jumătate de oră în care a privit jucătoarea solitară de baschet de pe ecran, Lily a ridicat un alt controler. Nu jucase niciodată un joc la PlayStation, dar pe de altă parte nu mai fusese în Napoli fără pașaport până atunci, nici nu mai fusese răpită de o rudă alienată mintal și nici nu i se mai furase niciodată nimic din camera de hotel.

La început, jucătoarea ei s-a clătinat pe picioare, ciocnindu-se de pereți și descalificându-se

singură iar și iar, atrăgându-și comentariul de „Ratată!“. Chiara se apleca din ce în ce mai mult în față pe canapea, cu un rânjet pe chip și cu trupul încordat. Aprecierile de genul „Bună pasă!“ sau „Sunt liber!“ răsunau dinspre boxe pe măsură ce Lily prindea tehnica jocului. „Te prinzi, frate!“ Acum, degetele ei începeau să se priceapă, dar apoi s-a auzit iar „Ratată!“ Chiara a afișat un zâmbet malițios de parcă ar fi fost un călău. Jucătoarea ei a trecut în fugă pe lângă a lui Lily, a sărit și a băgat mingea în coș. Chiara a țipat de fericire, ridicându-și pumnul în aer. Lily s-a foit pe canapea, i-a aruncat o privire Chiarei, și-a ridicat personajul de pe podeaua virtuală și a alergat spre minge. Ușa de la recepție s-a deschis.

– Signorina, polițiștii sunt aici.

La naiba! Nu mai putuseră aștepta? Lily a pus controlerul jos și a pornit spre ușă.

– *Ciao*, a zis Chiara, fără a-și dezlipi ochii de la ecran.

– *Ciao*, a răspuns Lily, ieșind să-i întâlnească pe reprezentații legii.

Lily a deschis ochii, s-a rostogolit pe spate și și-a lăsat capul la loc, în pernă. Era în siguranță, în apartamentul lui Luca și al Angelinei, așa că și-a permis să scape un mic oftat de ușurare, înainte ca evenimentele zilei anterioare să-i năvălească iar în minte.

Luca o luase de la hotel tocmai când termina de vorbit cu poliția. Furtul era o chestiune de rutină în Napoli. Polițiștii dăduseră din cap, puseseră câteva întrebări, clătinaseră iar din cap, notaseră detalii despre obiectele pierdute și o sfătuiseră pe Lily să contacteze ambasada Australiei ca să raporteze lipsa pașaportului, apoi ieșiseră agale în stradă.

Lily își petrecuse restul zilei în casa lui Luca, frământată de griji, iar acum, în ciuda amețelii matinale, mintea ei galopa înapoi la tona ei de supărări. S-a întins și a privit în jur. Dormitorul îi aparținea verișoarei pe care nu o întâlnise niciodată, Pia di Troia, și avea un singur pat, în care dormea Lily, un șifonier și o măsuță de toaletă, cu oglindă. Un poster ce făcea reclamă unui turneu al Baletului din Frankfurt trona deasupra patului, iar rama oglinzii era căptușită de cărți poștale din Norvegia; pe masă se afla figurina de porțelan a unei balerine și o fotografie înrămată a Angelinei și a unei alte femei despre care Lily presupunea că era Pia, cu părul negru, strâns într-un coc de balerină și un zâmbet asemănător cu al mamei sale.

Angelina îi sugerase lui Lily să găsească ceva de îmbrăcat în garderoba fiicei ei, dar Pia dansa, prin urmare avea un trup mlădios, așa că alegerea era tare dificilă. Lily a deschis șifonierul și a trecut în revistă conținutul lui. Totul părea strâmt. Suspiciunile de zveltețe erau confirmate. Privirea i-a fost atrasă de o rochie roz-pal, care s-a dovedit a fi petrecută, cu spatele gol și prinsă pe după gât. Era perfectă.

Luca nu era acasă, iar Angelina i-a pregătit cafea și i-a oferit un mic dejun format din produse de patiserie, apoi a ieșit din cameră. Lily a ridicat pateul fără tragere de inimă, cojind foile și rontăindu-le. Se gândise să sune la Leonelli ca să afle ce se întâmplase cu iubitul ei. William i-ar fi putut da de veste, dacă nu cumva se afla între King și Costas, urmărind un film pe ecranul din avion, pe undeva prin Iran. Poate că încă nu își dăduse seama că ea venise la Luca, deși i se părea improbabil. Poate că-i lăsase un mesaj pe telefonul lor, însă nici Luca, nici Angelina nu observaseră.

– *Scusi*, Angelina, a zis ea când femeia a apărut cu coșul de rufe. Ă, *messaggio di telefono* pentru mine?

Angelina a clătinat din cap, cu o expresie de milă pe chip.

– *No*, *no messaggio*.

Femeia a deschis ușița mașinii de spălat de sub blatul de la bucătărie și a început să o încarce. Lily și-a spălat vasele din care mâncase și s-a întors în camera Piei, ca să se întindă. Niciun mesaj. *No messaggio*.

Taxiul l-a lăsat în fața cafenelei din Piazza Carita, iar William a cercetat mesele cu privirea, în căutarea lui Luca. A observat înăuntru sclipirea părului său alb și și-a făcut loc spre o masă din spate, unde l-a găsit pe bătrân, vorbind cu un alt bărbat în vârstă. Discuția părea să fie despre politică, așa cum, în Anglia, conversația s-ar fi putut centra în jurul vremii.

– Ah, William, a exclamat Luca, dându-i mâna. Prietenul meu, Pierluigi, e fascist. Poți să crezi așa ceva? În ziua de azi?

Pierluigi a râs și a plecat cu ziarul sub braț și cu o plasă de *cornetto* proaspăt coapte în mână. Luca s-a așezat și i-a făcut semn și lui William să i se alăture.

– Nu-ți pot spune cât de ușurat sunt să aud că Lily e în siguranță, în apartamenul tău, a zis William.

– Da, e în siguranță. Și eu sunt ușurat și trebuie să-și povestesc de ce. Dar mai întâi să bem o cafea.

Luca l-a chemat pe barman și a comandat un cappuccino.

– William, tu ce vrei?

– Un espresso, mulțumesc.

Luca a dat comanda, apoi și-a împreunat mâinile, sprijinindu-le pe masă și s-a uitat la William.

– Așadar, ești liber. Asta e bine. Nu am avut timp să discutăm despre proces azi-noapte, când ai sunat. Ai găsit unde să locuiești?

– Da, am închiriat o cameră în apropiere, pe via Alabardieri.

– Bun, a zis Luca, dând din cap. Acum o să-ți mărturisesc ceva.

William a devenit încordat. Poate că Lily îi spuse bătrânului că e un nemernic, iar acum, cea mai rațională și mai în vârstă rudă a ei de sex masculin avea să-l ia la rost. Dar alte câteva mustrări despre prostia și cruzimea lui ar fi fost bine venite alături de cele pe care și le făcuse singur în ultimele douăzeci și patru de ore.

– Ieri, pe la prânz, Lily m-a sunat de la hotelul Principessa. Era supărată și m-a rugat să vin să o iau. Nu avea niciun ban, nimic de îmbrăcat și nici telefon – m-a sunat de pe telefonul hotelului.

– Luca, stai. Am avertizat-o să nu vină singură în Napoli, i-am spus că aranjasem cu un prieten să o conducă și să rămână cu ea în caz că eram arestat. I-am dat niște bani, dar nu m-a ascultat.

– Știu. E încăpățânată ca taică-său.

Cele două căni de cafea au fost aduse la masă, iar Luca și-a pus niște zahăr în a lui.

– Nu-i spune Angelinei, a șoptit el. Nu am voie să consum zahăr. Lily era supărată pentru că Andy s-a dat drept soțul ei, a mers la hotel, i-a achitat nota de plată, i-a luat lucrurile – inclusiv pașaportul – și a dispărut. Recepționera avea doar cincisprezece ani, ce poți face? a zis el, ridicând din umeri și sorbind din cafea.

– Luca, e periculos pentru Lily.

– Și-mi imaginez că și pentru tine. Ba chiar și pentru mine.

– Ea… a pomenit ceva despre mine?

Luca a clătinat din cap.

– E într-o stare proastă, *infelice*, și a mers devreme la culcare. În dimineața asta e acasă cu soția mea, Angelina, și i-am transmis să nu deschidă ușa pentru nimeni.

William a dat din cap, cu privirea ațintită în ceașca de cafea.

– I-am spus să mă părăsească. Am crezut că…

Luca a ridicat din sprâncene.

– Pentru ce ai făcut asta?

– Pentru că sunt *un idiota*. Am crezut că așa e bine, chiar dacă o iubesc din toată inima.

– Așa e bine, ei?

Luca a terminat de băut și a așezat cana pe masă.

Cafeneaua era plină de turiști de la hotelurile din apropiere, vorbind tare, strigând către prieteni, dezbătând meniul și speculând posibilitatea de a găsi clătite americane, cu bacon și sirop. William a privit fețele entuziasmate, cuprins de invidie pentru deciziile lor atât de puțin complicate.

– Luca, îmi doresc să nu fi zărit niciodată blestematul ăla de fragment de marmură. A semănat un dezastru în urma lui.

– Dă-mi voie să-ți spun povestea lui, a zis Luca, împingând cana goală într-o parte. Ți-am zis că mama mea, Gabriella, se trage din clanul *tombaroli*, *si?* În timpul războiului, când era doar o fetișcană de șaptesprezece ani, ea l-a întâlnit pe bunicul lui Lily, Tom Trevennen. Au devenit iubiți, dar Tom a simțit că trebuie să se întoarcă în Australia. Nu știa că mama era însărcinată cu mine. Frații Gabriellei descoperiseră mormântul din Trentinara și încuiaseră întreaga friză, dar ea a furat fragmentul și i l-a dăruit tatei. A ales acea bucată datorită imaginii de pe ea – Hero și Leandru. Leandru a traversat înot Hellespontul ca să fie alături de iubita lui, Hero, și s-a înecat într-o noapte, pe când Hero îl striga, în lumina unui felinar pe care îl ținea în mână. Gabriella a spus că Tom era Leandru al ei și visa că avea să se întoarcă la ea într-o zi. Dar viața din Australia l-a acaparat.

– Prin urmare, nu a fost furat pentru bani.

– Nu, a fost un dar de iubire. Un fragment de iubire.

William a pufnit.

– Un fragment de orori.

– Pentru tine, da, a râs Luca.

– Tom a aflat vreodată de tine?

– Da, trimitea bani și fotografii în fiecare lună, iar când am învățat să scriu, i-am răspuns la scrisori. Mama s-a măritat cu un alt bărbat, Giancarlo, care, spre deosebire de Tom, din Australia, m-a acceptat ca pe copilul lui. Au avut alți doi fii, iar eu am avut o copilărie obișnuită. Când Giancarlo s-a pensionat din serviciul civil, mama și cu el au plecat în Vancouver să întâlnească niște veri. M-am oferit să o duc pe mama în Australia, să-l întâlnească pe Tom încă o dată înainte să moară, dar nu a vrut să meargă. A zis că l-ar fi rănit pe Giancarlo și că era mai bine să lase lucrurile așa cum erau.

– Tu l-ai cunoscut pe Tom?

Luca a dat din cap.

– Da. Am mers în Australia imediat ce am putut și am petrecut ceva timp împreună. Dar fiul lui mai mare, Stephen, și soția lui, Jean, nu m-au acceptat; pentru ei, eu eram fiul bastard din

ghenele orașului Napoli. Soția lui Tom, Gracie, murise deja, dar Jean m-a văzut ca pe un soi de insultă la adresa amintirii soacrei ei.

William era așa de absorbit de povestea bătrânului, că nu și-a auzit telefonul sunând până când Luca i-a atras atenția. A scos mobilul, l-a oprit și l-a pus deoparte. Luca a continuat:

– Tom mi-a arătat fragmentul. Mi-a povestit despre cum a întâlnit-o pe mama și mi-a spus că iubise două femei: pe mama și pe soția lui, Gracie. Era un om bun, William; iubești pe cine ți-e dat, iar uneori nu ai ce face.

– Sunt sigur că era cum spui tu, a zis William. Și tatăl lui Lily?

– Ah, Philip. Era un pic mai tânăr decât mine. Să vedem, Stephen avea patru ani când m-am născut eu, în o mie nouă sute patruzeci și șase, iar Philip s-a născut în o mie nouă sute patruzeci și nouă, așa că era cu trei ani mai mic. Ne-am întâlnit la prima mea vizită în Australia și, când a terminat Medicina, el a făcut turul Europei, așa cum fac tinerii în ziua de azi și m-a căutat în Napoli. Am petrecut câteva luni împreună, făcând ce fac tinerii – băutură și fete, *si divertendosi*. Nu-i păsa de Jean și de opiniile ei. Eram fratele lui, ca și Stephen.

Luca și-a privit mâinile, iar buza de sus îi tremura.

– Fiicele lui îmi sunt foarte dragi, și întâlnirea cu Lily a fost mai mult decât speram, a zis Luca, ștergându-și ochii cu un șervețel.

– Și Andy?

– Ah, da, Andy. E o ironie că a furat fragmentul și că încearcă să-l vândă aici, în Napoli.

Luca a îndesat șervețelul în buzunar.

– William, Lily mi-a spus că a fotografiat actele din camera lui Andy. Am fost furios că ai lăsat-o să facă așa ceva.

– Odată ce lui Lily îi intră ceva în cap, e greu să o mai întorci din drum.

– Nu am vorbit cu vărul meu despre fotografii. Am vrut să aștept rezultatul procesului.

Un ospătar a pus nota de plată pe masă, iar William a ridicat repede hârtia.

– Luca, am avut mâinile legate din cauza extrădării, dar acum nu mai am de gând să aștept ca Andy să facă o mișcare greșită. Nu trebuie să mai apelezi la vărul tău.

– Bine.

– Crezi că Lily o să vrea să mă vadă? a întrebat William.

– Nu știu, va trebui să afli singur. Eu n-o să-i spun că ne-am întâlnit în dimineața asta. Pia m-a învățat să nu intervin în problemele emoționale ale tinerilor, a zis Luca, zâmbind ironic. E o lecție grea pentru un tată. Lily are nevoie să știe cum s-a terminat audierea, așa că mergi la ea.

Îți notez adresa.

Angelina și Luca plecaseră în timpul după-amiezei să o viziteze pe sora femeii, în Caserta. Lily a rămas în apartamentul lor, prea obosită ca să mai poată întâlni oameni noi. Timp de o oră, a rămas întinsă pe patul Piei, ațipind și ascultându-și gândurile care se tot întorceau la William, întrebându-se ce se întâmplase la proces. Sperând să-și oprească monotonia minții, s-a mutat în sufragerie, s-a așezat pe canapeaua verde, masivă, reluându-și preocupările. Să afișeze o atitudine relaxată față de Gianna era una, dar îi venea imposibil să-și ignore propriile temeri.

În fața ușilor franțuzești atârnau perdele semitransparente, care lăsau lumina să umple camera. Lily își rodea unghia degetului mare și privea draperiile unduitoare în briza ce bătea dinspre golful sclipitor al orașului Napoli. Oare îi luau mobilul lui William, dacă se afla în custodia lor? Poate că ar fi trebuit să-l sune pe Alessandro? Dar era posibil ca italianul să o învinovățească pentru dezastrul ce se abătuse asupra celui mai bun prieten al lui. Sau pe Gianna? Dar Lily nu avea numărul ei.

Poate că William le ceruse prietenilor să nu-i spună dacă era eliberat, pentru că se săturase de ea și de familia ei de nebuni. Poate că nu o mai iubea; acum că se gândea mai bine, în Atrani nu-i declarase afecțiunea lui. Închizând ochii, Lily s-a lăsat pe spate, pe canapea. Poate că William se sinucidea în celulă pentru că nu putea face față singur, iar ea ar fi trebuit să știe chiar dacă el nu-i spusese, iar acum se simțea devastat din cauză că îl părăsise. Lily s-a ridicat oftând, a tras perdelele la o parte, a ieșit în balconul mic și a privit în jur. Tresărind, l-a recunoscut pe William care se apropia pe stradă cu o foaie de hârtie în mână, verificând numerele clădirilor. Lily s-a retras iute înăuntru. Inima îi bătea cât pe ce să-i spargă pieptul și își dusese ambele mâini la gură. Era liber.

– Lily? l-a auzit ea strigând.

Era liber. Ar fi trebuit să țipe, să plângă, și una, și alta sau să nu reacționeze în niciun fel? A tras mai întâi câteva guri de aer, apoi a făcut un pas pe balcon. Sprijinită de balustrada curbată, din fier forjat, ea și-a coborât privirea spre William. Frunzele de palmier se mișcau alene în adierea vântului, un câine țopăia în trei picioare, pe stradă.

– Văd că nu ai cătușe.

– Nu. S-a renunțat la acuzații, a zis William, scoțându-și ochelarii de soare. Pot să urc? Vreau să vorbesc cu tine. Trebuie să-ți explic de ce…

Lily a intrat înapoi și a rămas în spatele perdelelor, astfel încât el să nu o zărească cum își înăbușea un zâmbet.

– Lily?

O *motorini* a bâzâit pe șosea, iar zgomotul s-a stins în josul dealului.

– Lily, îmi pare rău. Te iubesc mai mult decât orice pe lume, a țipat el. Așa că, te rog, pot să urc să vorbesc cu tine?

Lily ar fi vrut să râdă, să se întoarcă la el și să strige: *Idiotule, mișcă-ți ființa enervantă, frumoasă și prea stăpână pe sine încoace, pronto.*

În schimb, a decis să numere până la cincizeci înainte să reacționeze în vreun fel. Când a ajuns la treizeci, a scos capul de după perdele și a zis:

– Apasă soneria. O să-ți dau drumul.

Lily și-a netezit rochia roz, a ajustat șireturile de la umeri și a apăsat butonul interfonului ca să deblocheze ușa exterioară. Ar fi trebuit să aștepte în capul scărilor sau acolo? William urcase deja în fugă treptele și se afla în fața ei, înainte ca ea să hotărască ce să facă.

– Bună.

– Bună, a răspuns ea, cu privirea în jos. Intră.

– Arăți adorabil, i-a zis el, schițând un zâmbet.

Așadar, William avea impresia că poate reveni? Credea că vorbele frumoase rezolvau totul? Lily a închis ușa, țuguindu-și buzele, s-a îndreptat spre canapea, s-a așezat și l-a poftit pe William să ia loc.

– Te rog, stai jos.

Pe canapeaua lungă aveau loc trei persoane, așa că, nesigur, William a lăsat un spațiu între ei.

– Ai fost foarte inspirată să-l suni pe Stephen.

– Nu am nevoie de recunoștință, a zis ea, privindu-l. Sunt fericită că s-a rezolvat în favoarea ta, dar nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

William a luat-o de mână.

– Îmi pare rău că te-am respins așa.

– Era foarte stresat; oricum, acum s-a terminat.

– Lily, te iubesc. Nu am încetat și nu voi înceta niciodată să te iubesc, dar a trebuit să te dau la o parte. După ce s-a întâmplat în Atrani, am știut că nu mințeai, am simțit. Dar ești așa de încăpățânată. Ai spus că am fi făcut recurs și tot ce ar fi fost nevoie. Dacă eram extrădat și ajungeam în închisoare, nu voiam ca tu să-ți irosești viața făcând vizite la pușcărie. Și știu că ai fi fost în stare de asta.

– Dar nu e alegerea mea?

– Parțial, da. Însă îmi aparține și mie.

– Oh, ești așa de enervant!

Lily a sărit de pe canapea și s-a îndreptat spre fereastră.

– Știi că am dreptate, a zis William, pășind spre ea. M-ai fi vizitat și ți-ai fi imaginat că ești într-un film vechi. Ai fi venit cu pile ascunse în prăjitură și te-ai fi concentrat asupra problemelor mele, irosindu-ți viața. Și poate că într-o zi întâlneai un bărbat, te îndrăgosteai de el, iar eu rămânem în pușcărie, știind că nu puteam face nimic ca să te păstrez.

– Dar nu mai ai și altceva să-mi spui?

William a privit-o încurcat.

– Ai zis că m-ai respins spre propriul meu bine, dar ai făcut-o și pentru că nu știi cât de departe merge angajamentul pe care ni l-am luat în relație. Presupun că nu am avut suficient timp, înainte să izbucnească furtuna asta oribilă, dar dacă vrem să fim împreună, atunci chiar trebuie să fim împreună, indiferent ce ne scoate viața în cale.

– Învăț, Lily. Vreau să învăț.

William s-a ridicat în picioare, a căutat în buzunarele blugilor și a scos o foaie de hârtie împăturită. Ochii lui albaștri, întunecați, nu ascundeau nimic în timp ce desfăcea coala, întinzându-i-o. Era desenul pe care-l smulsese de pe perete, în Atrani. Lily s-a uitat îndelung la hârtie. William nu se mișca.

– Mi-ai zis că nu ai desenat niciodată oameni.

– Nu am găsit niciodată pe cineva care să mă fascineze îndeajuns pentru a-l desena.

William îi schițase chipul, stând pe o pernă și privind spre cel care se afla alături de ea. Sub desen era scris *Lily, după amor*.

– E un desen frumos, a șoptit ea. Așa de blând. Iar poezia asta de sub el e de Pușkin?

William a încuviințat din cap.

– Ți-am desenat chipul, din memorie, de multe ori.

Lily s-a reașezat pe canapea și a citit:

Vocea mea care e pentru tine și blândă și languroasă,
Perturbă a nopții neagră manta catifelată
Lângă patul meu, o lumânare stă trist gardian
Arde, și poemele mele se cojesc și se amestecă în potop –
Și curg izvoarele dragostei, curg, pline doar de tine
Iar în beznă, ochii tăi sclipesc ca nestemate,

Și-mi zâmbesc, și aud vocea: prieten drag, iubesc, sunt al tău,
sunt al tău.

Lily a pus desenul deoparte, s-a așezat pe canapea și a închis ochii.

William a îngenuncheat în fața lui Lily, așezându-și mâinile pe genunchii ei.

– A fost foarte dureros pentru amândoi. Cred că cel mai chinuitor a fost să te pierd pe tine, decât cele ce mi s-au înscenat. Când ești cu mine, văd și percep lumea într-un fel pe care nu-l credeam posibil. Când ne-am întâlnit prima dată și ai întrebat dacă aveam un poem pentru tine… a fost un moment sublim și…

S-a oprit din vorbit atunci când Lily a alunecat de pe canapea în brațele lui.

– Și când nu ești cu mine, a continuat el, cu fața lipită de gâtul ei, toată frumusețea dispare cu tine; iar eu nu vreau să trăiesc într-o lume cenușie, în absența ta.

O adiere ușoară a suflat prin perdele și i-a mângâiat brațul. Pe stradă țipau copii. Lily voia să plângă, să facă ceva ca să se elibereze de ceea ce simțea. Era prea mult pentru un singur trup. În schimb, l-a sărutat și s-au prăbușit amândoi într-o parte, pe covorul aspru, sărutându-se frenetic.

– Trebuie să ne oprim, a gâfâit William. Luca ar putea sosi în orice clipă.

– Dar ar putea trece ore întregi, a zis ea, cu mâinile pe umerii lui.

– Nu. Trebuie să mă opresc acum sau nu o voi mai face niciodată, a spus el, ridicându-se. Și n-aș vrea să o întâlnesc pe soția lui Luca pentru prima dată, în timp ce ne-o punem pe covorul din sufrageria lor.

– Înțeleg, a oftat ea.

– Vrei să mergem la o plimbare? a propus William, întinzându-se, să o ia de mână și ridicând-o de pe podea.

– Ce idee nemaipomenită! a exclamat Lily, zâmbind zeflemitor. O scurtă plimbare în pas vioi ar trebui să meargă.

– De fapt, mă gândeam la o plimbare până în camera mea de hotel, a râs William, trăgând-o aproape. Putem ajunge acolo prin grădinile Vilei Floridiana. E cea mai scurtă cale.

29

Braț la braț, cei doi au coborât dealul, în direcția Vilei Floridiana, oprindu-se ca să se sărute și fără a înainta prea mult. Lily găsise o pălărie de paie în șifonierul Piei, dar de fiecare dată când ea și William se sărutau, pălăria cădea.

– Îmi pare așa de rău că episodul ăsta îngrozitor s-a întâmplat din cauza familiei mele, a zis Lily, ridicându-și iar pălăria. Știu că tu nu mă consideri responsabilă, dar eu așa simt.

El i-a sărutat părul.

– Așa cum știi, părinții mei sunt ortodocși ruși devotați, dar fratele meu și doi dintre veri sunt la fel de dedicați mafiei ruse. Așa că am învățat că a arunca pietre în cel cu casa din sticlă nu e o idee bună.

– O lecție bună.

– Totuși, preferata mea este: „Tăria de caracter este definită de alegerile morale în condiții extreme.“

– Cine a spus asta, a întrebat Lily, îndesându-și iar pălăria pe cap.

– Lev Troțki, un revoluționar comunist, a răspuns William. Uite vila.

Parcul ce înconjura vila în stil baroc fusese populat cu chiparoși, stejari și pini la începutul secolului al nouăsprezecelea. Arborii maturi aruncau adevărate oaze de umbră, adăpostindu-i pe trecători de soarele verii. Peluzele și tufișurile întrerupeau liniaritatea monotonă a străzii.

Lily și-a scos pălăria la umbra unui pin-umbrelă și a inhalat aroma rășinii care se cocea la soare, apoi s-a îndreptat spre un helești de la capătul unui șir lung de trepte ce conducea

spre vilă. Libelule planau, ștergând uneori suprafața apei. Nuferi roz pluteau printre ierburile de apă. Turiștii americani se plimbau în jur, mâncând conuri de înghețată colorată. Bâzâitul discret al insectelor umplea aerul. William i s-a alăturat lângă helește, atingându-i spatele.

– De ce nu m-ai întrebat niciodată dacă Andy și cu mine avem o aventură? a zis ea. De ce nu ai telefonat să mă confrunți, să ceri o explicație sau orice altceva?

Fără să răspundă, el i-a cuprins mâna și a continuat să pășească pe aleea de pietriș. După douăzeci de minute de tăcere, Lily decisese că avea să aștepte până la zece, în acea seară ca el să vorbească, dar nu mai mult de atât. Dacă trecea un singur minut de ora stabilită, ea mergea la culcare.

– Nu știu de ce, a zis el, speriind-o. M-am blocat, pur și simplu. Ultima lună a fost un coșmar pentru mine. Înscenarea lui Andy m-a făcut să-mi pierd încrederea în tot. Am încercat să găsesc o explicație și am crezut că, dacă e posibil să merg la pușcărie pentru o faptă pe care nu am comis-o, iar legea nu poate împiedica asta, atunci orice se putea întâmpla. Era posibil ca femeia pe care o iubeam așa de mult să nu fie cine credeam eu că e. Nu mai puteam avea încredere în nimic; nici măcar în judecata mea.

Ajunseseră la o bancă din lemn, aflată pe o peluză.

– Hai să ne așezăm aici un pic, a propus Lily.

– Parcă eram scufundat în beznă, a continuat William. Am înlocuit ceea ce cunoșteam cu fantasme monstruoase.

– Ca monstrul de sub pat, din copilărie.

– Da, dar el e acolo doar când se stinge lumina sau când mâna îți atârnă din pat.

– Îl cunosc bine, a încuviințat Lily.

– Eram foarte încurcat de tot și nu puteam înțelege de ce ai venit în Napoli, încercând să mă ajuți și să-l prinzi pe Andy.

– Chiar și când m-a dus la restaurantul din Amalfi? a întrebat ea.

– Da, mai ales atunci. Ar fi putut să fie o înșelătorie – de unde puteam să știu? Am fost cuprins de o stare care a smuls de la mine tot ce credeam a fi stabil.

– Am știut tot timpul că ești nevinovat, a zis Lily, luând mâna lui William și așezând-o în poala ei. Am știut, în ciuda câtorva momente de îndoială.

– Vezi, n-aveam de unde să știu asta, până când Mario mi-a zis că te oferiseși să apari ca martor.

– Mi-e rușine să mă gândesc la cât de naivă am fost să cred că puteam să fentez și să conving poliția de nevinovăția ta. Erau hotărâți. Și pentru mine a fost un coșmar. Ca într-un vis în care

strigi, dar nu se aude nimic.

Lily și-a sprijinit capul pe umărul lui.

– În dimineața asta, am băut cafeaua cu Luca, a zis William. Mi-a povestit despre ce s-a întâmplat la hotelul Principessa și despre Andy.

– Da, a fost o surpriză neplăcută, a zis Lily, ridicându-și capul. Dar înainte să-mi spui că m-ai avertizat – ceea ce e adevărat –, eu am hotărât să plec de la tribunal și să-mi asum riscurile.

– Nu aveam de gând să spun nimic, deși te-am avertizat. Nu are rost să mă supăr pe tine. Ce-aș putea face? Să-ți dau bătaie la fund? Și, deși ar fi drăguț, nu văd rostul… sau, în orice caz, nu acum.

William i-a sărutat gâtul.

– A făcut o faptă răutăcioasă. A fost un fel de avertisment. Așa că noi doi trebuie să avem grijă de acum încolo. Și Luca la fel.

– Le-am povestit polițiștilor.

– Ne vor ajuta să înlocuim pașaportul, iar asta o vom rezolva în Roma. Dar deocamdată, trebuie să fim vigilenți.

William a sărutat-o iar.

– Cel puțin suntem împreună; aproape că nu-mi mai pasă de altceva. Hai, hotelul e chiar peste drum.

William a trântit ușa camerei în urma lui. Lily nu observase foaierul sau treptele sau încăperea în care se aflau, ci doar căldura mâinii lui pe când o trăgea spre el și ochii ai căror albastru-deschis și luminos înlocuise răceala și indiferența din privirea lui, pe când se aflau în Atrani.

S-au dezbrăcat reciproc încetișor, în căldura umedă a după-amiezii, acordându-și timp să se atingă și să se guste și au făcut dragoste blând, ca și cum fiecare celulă păstra o amintire a trupului celuilalt și avea nevoie să și-o fixeze din nou în nucleul ei ca pe un detaliu extrem de delicat.

Urcușul dealului, la întoarcere, în căldura orelor târzii ale după-amiezii s-a dovedit a fi o încercare obositoare, punctată de o oprire pentru înghețată în Piazza Cariti, dar în cele din

urmă au ajuns la apartamentul lui Luca. Șiruri de palmieri înconjurau clădirea ale cărei podoabe bogate, însă ruinate, se vedeau încă în gardul cu încrengături din fier forjat. Un grup de pisici vagaboande râcâiseră pământul de la baza palmierilor ca apoi să se tăvălească în țărână și să se bucure de soare. Lily s-a așezat pe vine și a mângâiat un motan mare, roșcovan, care alergase spre picioarele ei când se apropiau.

– Bună, signore, a cântat ea. Ți-ar plăcea o îmbrățișare, așa e?

Lily a ridicat motanul, iar animalul a început să toarcă, frecându-și bărbia aspră de a ei.

– Ai grijă să nu te zgârie, a spus William. Uite ce gheare are!

– Chiar și masculii bățoși au nevoie de o îmbrățișare, i-a zis ea pisicii, ridicându-i o lăbuță ca să-i studieze ghearele.

Cu mâinile în buzunare, William a așteptat ca Lily să pună motanul jos și a privit de-a lungul străzii. Un obiect metalic și lucios din gard i-a atras atenția. S-a întors spre fată și și-a scos ochelarii de soare.

– Lily? Ia uită-te aici.

Ea a lăsat pisica jos, și-a scuturat perii de pe rochie și s-a apropiat de William.

– E inelul meu cu perlă. Era în valiză, a zis ea, șocată. Ce Dumnezeu caută aici?

– Mi s-a părut mie că e al tău, a zis el, luând bijuteria de pe țepușa din fier. Andy știe că suntem aici.

– Oare ce face cu restul lucrurilor mele? a întrebat Lily, strecurându-și inelul pe deget. De fapt, nici nu cred că vreau să știu.

– Mă întreb dacă a aflat că sunt liber, a adăugat William. Hai, să nu mai stăm pe stradă.

– Mă îndoiesc că știe încă, dar i-am spus că ai altă iubită – pentru că asta credeam la momentul respectiv, a zis Lily, descuind ușa clădirii cu cheia pe care i-o dăduse Luca.

– O să-i dau eu ceva la care să mediteze, a bombănit William, pe când urca scările în urma ei.

– Nu face pe eroul și pe răzbunătorul, William. Te rog.

– Ar fi o reacție prostească, nu? a răspuns el, mergând în spatele ei și sărutându-i umărul în timp ce ea deschidea ușa apartamentului. Cu nemernicul ăsta cel mai bine e să stai calm și să fii mai isteț decât el. Ceea ce nu va fi greu. Ți-a dat de înțeles că știe unde te afli. Dacă ar avea ceva minte-n cap, și-ar duce planul la îndeplinire fără a te avertiza. Câinele care latră, nu mușcă.

După cina cu Luca și cu Angelina, Lily a ieșit pe palier, împreună cu William, ca să-și ureze noapte bună.

– Vei fi în siguranță cu ei în apartament, a zis William, îmbrățișând-o. Luca nu va deschide nimănui deocamdată.

Lily s-a întins să-l sărute și s-au îmbrățișat, sprijinindu-se de perete. Mâinile lui William au alunecat pe talia ei, în timp ce trupurile lor erau strâns lipite.

– Îmi doresc să-ți fi cerut să stai, a oftat Lily, cu mâna sub tricoul lui. Nu mai vreau să-mi petrec altă noapte fără tine.

– Nici eu, a zis el, ridicându-i rochia și mângâindu-i coapsa. Vrei să dormi cu mine la hotel?

– Nu pot, a râs ea.

– Știu, ar fi necuviincios.

Mâinile lui erau acum în slipul ei.

– Dar vreau așa de tare să fac lucruri necuviincioase cu tine.

Ușa apartamentului s-a deschis ușor, iar William și-a retras mâinile iute de sub rochia lui Lily.

– Intri, Lily? l-a auzit ea pe Luca întrebând.

– Da, tocmai ne luam la revedere, a strigat ea.

– Parcă aș avea cincisprezece ani, a zis William, oftând și netezindu-și hainele.

Lily a zâmbit și i-a cuprins ambele mâini.

– Simt că lumea a revenit la normal.

– Hai să nu mai lăsăm niciodată să ni se întâmple așa ceva, a șoptit el, strângând-o la piept.

William s-a întors a doua zi, cât de dimineață a putut, ca să afle că Angelina plecase să stea cu sora ei, în Caserta.

– Nu vrea să-l mai vadă sau să audă de Andy vreodată, a explicat Luca. Am dus-o în Caserta noaptea trecută, după ce ai plecat. Întâmplarea cu inelul…

El a clătinat din cap.

– Își cere iertare, dar speră să puteți înțelege ce simte.

– Și eu simt la fel, a zis William, deși presupun că după ce am găsit asta în fața clădirii, urmează să-l văd cât de curând.

Ținea în mână cămașa cu buline a lui Lily.

– Bună dimineața, a spus Lily, intrând în bucătărie și întinzându-se să-l sărute pe William. Mergem la piață azi, în Mercato di Antignano.

– Nu știu dacă ar trebui să mergem acum, a zis Luca, încruntându-se.

William a ridicat cămașa.

– Era împachetată cu grijă și așezată pe treapta de la intrare. Prietenul tău, motanul roșcovan, trăgea un pui de somn pe ea.

Luându-i cămașa din mâini, Lily a despăturit-o și s-a uitat la ea un moment, spunând:

– Vom fi în siguranță la piață. Sunt mulți oameni și aglomerație. Nu o să mă ascund de el.

Ambii bărbați au privit-o sceptici.

– Nu pot rămâne în apartamentul ăsta douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, a continuat Lily. Ce poate face dacă rămânem unul lângă celălalt? Dacă încearcă să mă ia cu forța, o să țip, ca și data trecută.

Luca l-a privit pe William cu o expresie întrebătoare.

– Trebuie să stai lângă mine tot timpul, fără să te îndepărtezi să studiezi cărți vechi sau rochii.

– Ca și cum aș face așa ceva, a comentat ea, dând ochii peste cap.

– Alessandro mi-a eliberat o armă de la departamentul de securitate al firmei – nu că ar garanta siguranța, dar mă simt un pic mai bine știind că o am. Așa că poate ne permitem o vizită scurtă.

– Bem o cafea înainte să plecăm? a întrebat Luca.

William și Lily au fost de acord, așa că bătrânul a umplut cratița cu apă, în timp ce Lily a adus ceșcuțele.

– Sunt foarte bucuros că ai scăpat de acuzații, William, dar cât timp Andy se află în Napoli, nu voi avea pace nici din partea Angelinei și nici din partea propriei mele minți. Nu s-a terminat încă.

– Înțeleg ce simți. Dacă Lily și cu mine decidem să ne urmăm planul și să ne mutăm în Roma, iar Andy e încă în libertate, atunci voi fi mereu cu ochii-n patru. Cât despre Lily…

– Dar ce putem face? a întrebat ea.

– El are fragmentul, dacă nu l-a vândut încă. Și sunt convinsă că se află undeva în camera lui – în saltea sau în gura de aerisire, a zis William. Trebuie să pătrundem acolo din nou și să răscolim totul. Odată ce am pus mâna pe el, o să vină și *carabinieri*.

– Ar trebui să-l ai și pe Andy lângă tine, în același timp, a completat Luca. Nu-mi pasă de

fragment, dar vreau să iasă din țara mea sau să fie închis.

– Nu voiam să fac asta, dar se pare că e singura modalitate, a zis William.

– Ce anume e singura modalitate? a întrebat Lily.

– Să lăsăm afacerea în grija altcuiva.

– Ce? Vrei să angajezi pe cineva ca să-i facă rău?

– Nu. Voi angaja pe cineva să-l urmărească, să-i scotocească în cameră și să-l țină acolo, sub amenințare, în timp ce noi chemăm *carabineri*.

– Mie îmi pare o idee bună, a spus Luca, punând jos ceașca goală. Știi unde putem găsi pe cineva interesat?

– Da. Nu o să fie ieftin, dar sunt sigur că nu-și vor pierde stăpânirea și nu vor deveni violenți. Cu cât plătești mai mult, cu atât sunt mai inteligenți.

Mercato di Antignano, un târg în aer liber, se afla la doar câteva străzi de locuința lui Luca, iar drumul până acolo avea să fie ca o plimbare plăcută în aerul blând al dimineții.

– Dacă a mai lăsat ceva de-al tău afară, nu mergem, bine? a zis William.

Dar la ieșire nu i-a întâmpinat decât motanul roșcat, astfel că au pornit toți trei la drum. Cerul era limpede, cu excepția unei dungi de fum ce atârna deasupra Vezuviului.

Cumpărătorii matinali treceau pe lângă ei, pe stradă, cu pungile doldora de mâncare, ocupând tot spațiul, de pe trotuar până pe stradă, printre *motorini* și mașinile ce rulau încet.

– Ia-mă de mână, a spus William.

– Ce-o să facă? Doar n-o să mă înhațe în văzul tuturor oamenilor ăstora.

– Nu știu, de aceea vreau să te țin aproape, a replicat William. S-ar putea să nici nu fie aici.

De-a lungul străduței Antignano, tarabele fuseseră instalate lângă dube. Mesele erau întinse sub umbrele de piață, iar produsele stăteau expuse pe lăzi întoarse cu gura în jos și teancuri de cutii, în timp ce clienții se învârteau de colo colo, încruntându-se, arătându-și mărfurile sau vorbind între ei. Vânzătorul african ocazional își întinsese hainele pe jos și expusese ochelari de soare, CD-uri piratate, materiale colorate sau contrafăcute. Luca știa ce caută. Lily și William pășeau alene în urma lui, privind la cutiile din lemn cu ceapă de primăvară, zucchini încă îmbobocite, căpșuni mari cât nucile, grămezi cu roșii așa de dulci, că aroma lor plutea în aer, pepeni, unii tăiați ca să-și etaleze prospețimea, ardei grași roșii și galbeni, păstăi de fasole și vinete mov și lucioase, șiruri de alune și de ardei iute, legături de busuioc, mentă și oregano.

Oriunde privea, Lily era copleșită de priveliște.

– Mi se face poftă de gătit, i-a zis ea lui William.

Luca alegea cele mai bune produse, se certa cu vânzătorii, își arunca mâinile în aer, pleca nervos, apoi se întorcea să plătească cât negociase.

– Mie îmi face poftă de mâncare, a replicat William.

Au rătăcit mai departe, trecând de pungile din plastic cu linte și alte boabe, de cantalupii de pecorino, aflați alături de mozzarella de bivoliță, scufundată în apa alburie; oamenii strigau, se ciorovăiau, râdeau; tăvi după tăvi de măsline, unele zbârcite și uscate la soare, altele îmbăiate în saramură și clienți care încercau să afle care aveau *sapore*, care erau prea moi sau prea sărate sau discutau despre cât de scumpe erau toate și cum proprietarul tarabei ar trebui spânzurat și biciuit pentru că practica niște prețuri monstruoase.

– Cinci euro pentru *melanzane*, a explicat Luca, alăturându-se tinerilor, cu sacoșele lui doldora de bunătăți. Omul e un tâlhar! Mă insultă cu un asemenea preț.

Lily l-a observat pe William căutând cu privirea prin mulțime, în timp ce își continuau plimbarea în piață.

– Ai văzut ceva? a întrebat ea.

– Nu, dar nu mă simt în largul meu, a răspuns William, prinzând-o iar de mână.

– Vreau să uit de el, a spus ea.

– Nu o să te lase să faci asta. Nu-l subestima; nu mi-am imaginat niciodată că cineva mi-ar putea înscena o infracțiune cu atâta măiestrie.

Lily era atrasă de haine, dar alături se aflau tarabele cu găleți și mopuri, praf de curățat, strecurători și perii aspre, săpun, capcane pentru șoareci, oale din alamă, pentru mămăligă și o gamă variată de obiecte din plastic.

Luca a rămas lângă ea, pe când studia un tuci pentru mămăligă.

– Lily, a zis el, azi-noapte mi-ai spus cum ți-a venit idea să-l suni pe Stephen, dar lămurește-mă: cum a reacționat el când i-ai vorbit despre mine?

– I-am povestit că mă aflu în Napoli, că te-am întâlnit și că am descoperit că el, Philip și cu tine sunteți frați. I-am mai zis și că Andy l-a drogat și i-a furat fragmentul și că a recunoscut totul față de mine.

Au plecat amândoi de la masă și au trecut pe lângă celelalte tarabe. William li s-a alăturat și a întrebat:

– Ce te-a făcut să-i spui că se poate stabili vinovăția lui Andy, dar că nu va fi acuzat?

– Filmul care rula pe computerul tău. Burt Lancaster refuza să depună mărturie împotriva prietenului său, așa că nu a fost acuzat. M-am gândit că Stephen ar putea face la fel.

William i-a zâmbit și a clătinat din cap.

– Genial!

– Dar să-l rog să mă ajute a fost cel mai dificil lucru pe care l-am făcut în viața mea, a recunoscut Lily. A plâns. Mi-a spus că știau încă de când era un băiețel că Andy nu e chiar în toate mințile, dar că i-au ținut mereu partea, i-au justificat acțiunile și s-au prefăcut ani întregi. Era prea greu să facă față faptului că au un copil cu probleme mintale. Iar eu i-am spus că trebuia să accepte situația acum, pentru că viața unui om nevinovat urma să fie distrusă din cauza lui Andy. Apoi i-am zis că, dacă retrage acuzațiile și recunoaște că Andy era de vină, putea încă să refuze să depună mărturie împotriva propriului fiu. Nu era complet sigură în privința asta, dar Stephen a sunat la poliție, iar toate acuzațiile împotriva lui William au fost retrase.

– A spus ceva despre mine? a întrebat Luca.

– Nu. Îmi pare rău.

Bătrânul a dat din cap și și-a îndepărtat privirea.

– Loial până la sfârșit, a zis el, râzând cu amărăciune.

Lily s-a oprit și și-a îmbrățișat unchiul.

– Sunt atât de fericită că te-am întâlnit pe tine și familia ta.

Apoi a făcut un pas înapoi, observând eforturile lui de a-și păstra calmul.

– A meritat să lupt ca să te întâlnesc și să aflu despre părinții mei.

– Mulțumesc. E mai mult decât speram. Când a murit Philip, am știut că nu mi-am pierdut doar fratele, ci orice legătură cu tata.

– Mă întreb de ce mama nu ne-a povestit nimic.

– Poate că a vrut să vă protejeze de latura aia a familiei, să vă țină departe de Jean și de durerea pe care a provocat-o.

Gâlceava dintre două femei de la o tarabă apropiată le-a atras atenția.

– Voiai să te uiți la haine, Lily? a întrebat William.

Ea și-a înălțat capul, privind pe deasupra mulțimii, dar o analiză rapidă a tricourilor care atârnau de acoperișul tarabelor a lămurit-o că avea să găsească aceleași haine produse în masă în aproape orice altă piață din Australia sau chiar din lume.

– Nu, mulțumesc, a răspuns, zâmbind când a văzut expresia de ușurare de pe chipul lui. Hai

să mergem acasă.

William a luat una dintre plasele lui Luca, fericit că Lily nu era tentată de cumpărături în acea dimineață. Își făcea griji pentru că surprinsese fugitiv imaginea părului nisipiu al cuiva, dar hotărâse să nu le spună nimic lui Lily sau lui Luca.

30

Luca a așezat pe blatul din bucătărie o oală cu ricotta proaspătă, un mănunchi de busuioc și o mână de roșii proaspete.

– Pentru prânz, vă voi pregăti *tondore,* cum obișnuia să-mi facă Zia Luisa a mea. Angelinei nu-i place, pentru că e din Lazio, dar ea nu e acum aici, așa că putem mânca cât vrem de mult.

Luca a pocnit din palme și le-a frecat una de cealaltă.

– Lily, îți voi arăta cum se face, iar când Angelina vine acasă, poți să te oferi să gătești și să o surprinzi cu *tondore*.

Lily a râs în timp ce se așeza la masa din bucătărie, amestecând ricotta și făina, frământând coca și formând găluște mici, așa cum îi arătase Luca.

– William, am o sticlă de vin. Deschide-o, te rog, și toarnă câte un pahar pentru fiecare. Eu o să mă ocup de roșii.

Luca a turnat ulei de măsline într-o tigaie, a adăugat usturoi, roșii și busuioc, le-a amestecat și a oprit focul. William i-a întins un pahar de vin.

– Sunt diabetic, a zis Luca. Trebuie să evit alcoolul și carbohidrații. Eu le ocolesc, dar ele tot mă găsesc, cumva, de fiecare dată.

A chicotit de propria glumă și a aruncat o privire critică asupra talentelor de bucătar ale lui Lily.

– Îți faci de cap cât e Angelina plecată, ei? l-a dojenit Lily, zâmbind.

Luca și-a dus un deget la buze.

– Șșș, nu-i spune. Ea nu-mi dă decât arpacaș, fasole și spanac în majoritatea serilor.

– Nu te cred, a zis Lily.

Luca a așezat o oală cu apă la fiert pe plită.

– Dă-mi găluștele, *tesorina*.

Odată ce mâncarea a fost gata, ornată cu roșii și busuioc, cei trei s-au așezat la masa din bucătărie, printre petele de făină și cojile de ou, și au mâncat.

Când Luca și-a terminat porția, și-a turnat vin de-un deget în pahar și s-a sprijinit de spătarul scaunului.

– Lily, m-am gândit să-ți povestesc despre moartea lui Philip încă de când ai adus vorba și am decis că e mai bine să fiu clar și direct.

Lily a încuviințat din cap, și-a împins farfuria la o parte și și-a aruncat privirea spre William, care i-a cuprins mâna pe sub masă.

– Înainte să mă pensionez, acum doi ani, am lucrat ca inginer – inginer hidraulic. Eram specializat în administrarea apei și a instalațiilor sanitare. Ai crede că locuiesc într-un oraș care duce lipsă de asemenea talente, și ai avea dreptate.

Luca a râs.

– Dar acum nu mai e problema mea. Mă aflam în Sudan, cu părinții tăi, Philip și Susannah. M-am angajat acolo, la o organizație de întrajutorare – au tot timpul nevoie de specialiști în instalații de apă și sanitare – și apoi i-am scris lui Philip, sugerându-i ca el și Susannah să vină și să lucreze cu mine, în Sudan.

– De ce Sudan? a întrebat William.

– Exista o cerere la fel de mare ca peste tot. Eram tineri cu toții și plini de avânt și am crezut că puteam schimba ceva, așa cum cred, de obicei, tinerii. Lily, mama ta și cu mine am devenit prieteni apropiați. Cu Philip aveam deja o relație strânsă.

Luca a terminat vinul și a turnat restul conținutului din sticlă în paharul lui William.

– Philip și Susannah au plecat acasă după un an, când au descoperit că mama ta era însărcinată cu Poppy. Ne-am scris regulat, iar în scrisorile ei pomenea frecvent despre faptul că este îngrijorată pentru sănătatea tatălui tău. Poppy se născuse – încă am niște poze pe care mi le-au trimis –, iar Philip se afla tot într-o stare proastă. A suferit de probleme respiratorii cronice, lucruri minore precum infecții fungice, afecțiuni ale urechi și așa mai departe. A fost testat cu grijă pentru multe boli: virusul West Nile, totul. Susannah era însărcinată cu tine când mi-a scris că Philip renunțase la slujba sezonieră pe care o avea și că rămăsese fără pic de putere. Își făcea griji pentru cum aveați să vă duceți traiul. Eu încă doream să văd lumea. Nu o

întâlnisem pe Angelina, așa că am mers în Australia și am ajutat cum am putut, mai ales în săptămânile ce au urmat nașterii tale.

Lily a strâns tare mâna lui William, încruntându-se ușor.

– De ce nu a vrut Stephen să ne spună asta? Cu ce s-ar fi schimbat lucrurile?

Luca s-a oprit.

– Voi ajunge și acolo. Curând, a devenit limpede că Philip avea nevoie de îngrijire medicală. A făcut pneumonie, pleurezie: s-a adunat prea mult lichid în plămâni…

– Dar pneumonia se poate trata astăzi, adică, Philip a murit în 1980, a zis William. Și era tânăr. Avea doar treizeci de ani, așa-i?

Luca a pipăit paharul de vin cu degetul și și-a pironit privirea asupra feței de masă, apoi și-a ridicat ochii spre Lily.

– Gândindu-mă mai bine, cred că tatăl tău s-a numărat printre primele victime ale SIDA, iar în 1980, în Australia, nimeni nu știa ce să caute.

– SIDA, a murmurat Lily. Dar cum?

– El și Susannah păreau un cuplu solid. Dar gândește-te – iar ceea ce voi spune acum e doar o teorie. Pe atunci, HIV era relativ necunoscut, deși se găsea predominant în Uganda și în Zair – oamenii îl numeau „boala care topește", pentru că victimele se uscau pe picioare. Mulți locuitori ale acestor țări au trecut granițele spre sudul Sudanului, iar noi tratam pe oricine ne cerea ajutorul. Bănuiesc că Philip s-a înțepat cu un ac infectat. Fusese vaccinat pentru toate celelalte boli și, deși doctorii erau vigilenți, nu erau chiar atât de grijulii ca astăzi. Înțepăturile de ac sunt un risc al meseriei, mai ales pe teren, unde lucrezi cu mulți oameni agitați. Un scurt moment de zăpăceală… În curând, lui Philip, lui Susannah și doctorilor le-a fost clar că tatăl tău nu avea să scape cu viață. Avea dureri continue, cu fiecare gură de aer pe care o lua.

– L-a vizitat Stephen? a întrebat Lily.

– A venit o dată sau de două ori, cu Jean, dar a fost sfâșiat. Nu putea suporta să-și vadă fratele suferind, așa că, în cele din urmă, nu s-a mai implicat. Din punctul meu de vedere, a fost un act de lașitate, dar sunt sigur că Jean l-a sprijinit – pentru că dacă îl vizita pe Philip, m-ar fi văzut și pe mine. Dar tatăl tău a insistat ca eu să rămân.

Luca a tăcut un moment.

– Iar dacă Stephen îți povestea toate astea, atunci ar fi trebuit să-ți mărturisească despre mine și despre bunicul tău și despre ipocrizia nemiloasă a lui Jean și tot noroiul de la fundul găleții s-ar fi ridicat din nou.

Lily se gândea la Poppy, la cum strângea între degete scrisoarea și fotografia mototolite,

cerând ca cineva să-i spună adevărul. Cum bătuse în masă și strigase că mama lor le mințise, de parcă minciuna era cel mai rău lucru pe care un om îl poate face altuia. Lily și-a înghițit nodul din gât și s-a uitat în ochii lui Luca.

– Tu ai fost acolo când a murit?

– Da. Doctorul care îl trata a ieșit din cameră. Îmi amintesc că era târziu, poate unsprezece noaptea. Susannah v-a culcat pe tine și pe Poppy lângă Philip, pe pat, fiecare pe câte o parte, iar el și-a trecut brațele în jurul vostru. Poppy a adormit, iar tu ai rămas acolo mișcându-ți ambii pumnișori, așa cum fac bebelușii. Apoi Susannah a mărit doza de morfină din perfuzie, iar Philip a murit aproximativ o oră mai târziu.

Lily și-a dus degetele la ochi și a apăsat tare.

– Nu am cum să-ți spun toate astea fără să te rănesc, a zis Luca. Așa a vrut el. A vrut să moară; suferise destul. Susannah și-a asumat riscul și l-a ascultat, pentru că-l iubea. L-a eliberat, Lily. Nu o judeca.

– Dar certificatul de deces. Nu poți să…

– Da, se poate. Se întâmplă tot timpul. Se mărește doza de morfină, astfel încât persoana se stinge din viață fără durere și mult mai repede decât în mod natural.

– N-aș putea să o judec. Sunt mândră de mama mea, Luca; l-a scăpat de durere. Cât despre minciuna ei…

Lily a tăcut, incapabilă să mai rostească vreun cuvânt. Ridicându-se de la masă, a mers la chiuvetă și și-a umplut un pahar cu apă.

– Poppy și cu mine obișnuiam să ne aliem împotriva mamei. Ziceam că dacă tata ar fi fost în viață, el ne-ar fi dat voie să facem una și alta. Ba am și acuzat-o de lașitate, pentru că nu a mai avut un alt partener. Poți să crezi așa ceva?

Lily s-a întors la masă, îngropându-și fața în mâini.

– Lașitate.

– Am crescut doi copii, a zis Luca, ridicând din umeri. Cunosc prea bine de ce sunt în stare tinerii.

– Mama trebuie să se fi întrebat de ce ne-a făcut, a zis Lily.

– Mă îndoiesc, a replicat Luca. Susannah era o realistă.

– Da, cred că era. N-am văzut-o plângând decât o singură dată. N-a vărsat nicio lacrimă când

avea dureri ori când a fost diagnosticată cu cancer.

– Când s-a întâmplat? a întrebat William.

– La înmormântarea tatălui ei. Eu trebuie să fi avut vreo zece ani. Ne aflam la cimitirul Rookwood, în sectorul maghiar. Era îmbrăcată în negru și plângea într-o batistă care fusese a lui Papi. Poppy și cu mine am plâns chiar și mai tare, pentru că văzând-o pe mama astfel ne-am speriat mai mult decât orice altceva.

Lumina ce cădea dinspre fereastra de deasupra chiuvetei se reflecta în farfuriile goale, dând petelor de făină de pe suprafața de lemn o intensitate aparte, mângâind totodată brațul lui William, aflat atât de aproape de al ei.

– Mama mi-a fost cea mai bună prietenă. Nu am fost pregătită pentru moartea ei, a zis Lily. Nu mi-am petrecut suficient timp cu ea, iar tata m-a lăsat când aveam doar două luni. Iar Andy și-a otrăvit tatăl la fel de simplu cum ai smulge o buruiană din grădină.

William le-a spus că avea să strângă el masa și a insistat ca Luca și Lily să se relaxeze în sufragerie, dar Lily a refuzat să plece.

– Sunt bine, să știi. Pot să funcționez. Nu am nevoie să stau jos și să meditez.

– Atunci, stai jos și vorbește cu mine cât spăl vasele.

– Dă-mi o cârpă să șterg masa, a cerut Lily. Abia aștept să merg în Darwin și să vorbesc cu Poppy. I-am simțit enorm lipsa aici, în Italia.

– Ah, a exclamat William, privind-o dintr-o parte. Când plănuiești să pleci?

– Săptămâna viitoare, a zis ea, clătind cârpa în chiuveta dublă. Dar nu-i pot povesti despre tata. N-aș putea să-i spun fără să izbucnesc în lacrimi.

– Dar e normal, Lilushka.

– Nu, nu pot vorbi încă despre asta. Luca ar trebui să-i spună.

– Ar trebui să fie destul de târziu la ea, dar ai putea să-i trimiți un mesaj de pe telefonul meu. Dacă e trează, îi spui să sune pe telefonul fix de aici. Sunt sigur că-și poate permite costul facturii mai mult decât Luca.

Lily a apăsat butoanele mobilului, apoi a expediat mesajul. Câteva minute mai târziu, a venit și răspunsul: *Era și timpul! Stau lângă telefon de patru zile.*

William a terminat de spălat vasele, în vreme ce ea a plecat în căutarea lui Luca. L-a găsit pe balcon, ștergându-și lacrimile de pe obraji. Bătrânul s-a întors când Lily s-a apropiat de el.

– Poppy o să sune aici în câteva minute, a șoptit ea. Știu că ar vrea să afle despre tata de la tine, dar dacă nu te simți în stare…

– Am să-i spun, a zis el, dând din cap, fără să o privească. O să vorbesc din dormitor.

– N-ar trebui să mergem la culcare? a întrebat William, jucându-se cu părul lui Lily.

– Ce? Dormi aici?

Luca adormise devreme, lăsându-i pe Lily și pe William singuri, în sufragerie.

– Luca n-are nimic împotrivă, pentru că…

– Angelina nu e aici, a continuat Lily, râzând. Ar fi bine să se întoarcă mai repede, altfel Luca o să se îmbrace în cămașa ei de noapte, o să mănânce *tendore* la fiecare masă și o să-și toarne zahăr în orice.

În pat, Lily s-a ghemuit la pieptul iubitului ei, mângâiată de atingerea pielii lui. Stătea cu spatele la el, cu capul așezat pe brațul lui, iar cu un deget trasa ușor o linie prin firele de păr de pe antebrațul său, lăsându-și mintea să rătăcească printre poveștile pe care i le depănase Luca.

Își dădea seama după respirația regulată că William adormise.

– William? a șoptit ea.

Dar nu a venit niciun răspuns și, întorcându-și capul ușor într-o parte, Lily i-a rostit iar numele.

– Mmm.

– Ai chef de vorbă?

– Sigur.

William a oftat și, cu ochii închiși, s-a rostogolit pe spate. Încercând să se întoarcă spre el, Lily a alunecat din pat, prăbușindu-se cu o bufnitură și țipând slab.

– Ce faci? a zis el, uitându-se peste marginea patului.

– Să știi că nu mă aflu pe covor pentru că așa am vrut eu, a zis ea, întorcându-se în pat.

William s-a lipit de perete și s-a întins pe o parte. Lily și-a făcut loc lângă el, așezându-și mâna peste pieptul lui.

– Dacă nu te mai miști toată noaptea, ar trebui să fim în regulă.

– E mai bine decât pe podeaua magaziei tale, a constatat William.

– Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă n-am fi fost încuiați împreună în camera aia și nu m-ai fi ținut aproape, iar eu nu aș fi purtat chimonoul subțire, iar tu…

– Tot s-ar fi întâmplat, mai devreme sau mai târziu. Era stabilit din momentul în care ne-am văzut.

– Ești un încrezut, a zis ea, jucându-se cu un fir de păr de pe pietul lui.

– Despre asta voiai să discutăm?

– Nu, aveam doar chef de vorbă.

Ridicându-și capul, William a sărutat-o și a strâns-o în brațe.

– Sper să fim norocoși. Știu că ne va fi greu uneori, dar aș prefera să fie vorba de momentele când le vor crește dinții bebelușilor sau în cazul țevilor înfundate. Te rog, nu mai vreau alte obiecte de artă furate.

– Și eu sper să avem noroc. Mai mult noroc decât părinții mei.

– Da. Au trecut prin niște încercări grele, a zis el. Dar le-au înfruntat împreună, nu-i așa? Până la sfârșit.

– Ha! Te-am prins, a exlamat Lily, sprijinindu-se într-un cot. Eram gata să trec printr-un proces și să înfrunt închisoarea pentru tine – nu depindea de tine să te porți nobil. Dacă alegerea mea a fost să te iubesc și să te sprijin, ar fi trebuit să te supui, nu-i așa? Și gândește-te doar că ai fi putut umple o celulă întreagă cu borcane de gem și să le folosești pe post de monedă de schimb cu ceilalți, pentru cafea sau altceva. Ți-aș fi fost de folos.

– Ce ocazie am ratat!

– Și cum ar fi fost dacă tata îi zicea mamei: „Susie, sunt tare bolnav, sunt pe moarte, așa că vreau ca tu să pleci și să-ți faci o viață, să nu te îngrijorezi pentru mine.“ Cum crezi că s-ar fi simțit ea?

– Nu mai e vorba de indivizi când ești implicat în cuplu, așa-i? a zis el. Poate că am greșit.

Lily a zâmbit și i-a atins fața.

– Poți să mai spui o dată?

– E ca patul ăsta nenorocit. Dacă vreau să mă întorc, o să te trezesc pe tine, dându-ți de veste despre intenția mea și atunci va trebui să ne întoarcem amândoi deodată.

– Să-nțeleg că ne așteaptă o noapte liniștită.

Lily și-a pus iar capul pe umărul lui William.

– Eram obișnuit să fiu propriul meu stăpân, a zis William. Să-mi aranjez viața cum îmi

convenea. Dar nu mai vreau să trăiesc așa.

– Deci dacă vreau să mă întorc, a spus Lily, te trezesc și ne sincronizăm mișcarea?

– Sau cădeam de acord că unul dintre noi trebuie să doarmă în altă parte, a replicat el.

– Sau ne certăm, ca un cuplu obișnuit, a continuat Lily. Pentru că eu nu am de gând să negociez cu tine o jumătate de oră când, de fapt, nu vreau decât să dorm.

– Hai să cumpărăm un pat enorm, a propus William, căscând.

Lily a chicotit.

– Luca e liber pentru câteva zile, dar poți să-ți dai seama că și-a pierdut puțin echilibrul fără Angelina.

– Da, poate că *tendore* nu a fost chiar atât pe bun pe cât părea inițial.

William a râs și s-a răsucit pe spate.

Agățându-se de el, Lily a zis:

– Văd că-ți va fi tare greu să înveți.

– Scuze.

El a tras-o de pe marginea patului.

– Am uitat.

Lily a oftat, foindu-se ca să mai câștige un centimentru de spațiu.

– Nu am fost eu cât ai stat departe de mine, a zis William. Știu că va trebui să pleci săptămâna viitoare, dar te vei întoarce, nu-i așa?

– Bineînțeles, a zis ea, sărutându-l. Merg la fermă pentru o săptămână și apoi mă întorc în Sydney. Cred că o să vând stocul de cărți și voi închiria. Voi avea de făcut ceva acte, să-l pregătesc pe Otto – o tunsoare, câteva vaccinuri, să-și ia la revedere de la amicii din parc – și suntem gata.

– Până atunci ar trebui să rezolv cu internetul din apartament. Voi instala Skype și o cameră web. Nu mai vreau neînțelegeri. Auzi, ce zici dacă dormi tu la perete și risc eu stând la margine?

– Trec peste tine? a întrebat Lily, cățărându-se deasupra lui.

– Mmm… da, așa. Acum, rămâi acolo, a șoptit el. E bine.

Așezându-și genunchii de o partea și de cealaltă a trupului său, Lily s-a ridicat, iar el i-a ghidat șoldurile în jos, pătrunzând-o ușor. Patul a scârțâit tare. Lily s-a mișcat, iar patul a răspuns iar ca un ecou.

– Pe podea, a șoptit el și a urmat-o pe covor.

După ce au făcut dragoste, s-au întors în pat, și-au făcut loc unul lângă celălalt și au adormit, ținându-se în brațe.

Brațul lui Lily a căzut pe marginea patului. Când a deschis ochii, a văzut că William alesese să doarmă pe covor. Își pusese un prosop pe post de pătură și își împachetase blugii în loc de pernă. Lily s-a strecurat în baie, la duș, și-a pus rochia roz a Piei și s-a dus în bucătărie. Luca plecase și lăsase un bilet în care anunța că avea să se întoarcă la prânz. Lily și-a pregătit o cană de ceai și a ieșit pe balcon. Aerul dimineții era blând și, deși apartamentul era confortabil, Lily începea să simtă limitările timpului petrecut doar înăuntru.

Privind în stradă, a văzut motanul portocaliu care se răsfăța la soare, întins pe capota unei mașini. Verificând dacă William se trezise, Lily a ieșit să se joace cu pisica, spunându-și că nu avea să stea decât un minut.

Beat de căldură și de soare, motanul era mai mult decât fericit să se abandoneze îmbrățișărilor și drăgălășeniilor.

– Ești un mascul adevărat, așa-i? a zis Lily, scărpinându-i urechile. Vrei să te admir.

Torsul zgomotos al pisoiului o amuza, așa că a continuat să-l mângâie. Câțiva copii țipau și se întreceau cu bicicletele mai jos, pe stradă. Lily s-a uitat către ei și a simțit un nod în stomac. Lângă ei, la doar câțiva metri depărtare, se afla Andy.

31

Pisica s-a agitat, mieunând și mișcându-și coada, dar Lily a strâns-o tare la piept, ca și cum ar fi fost un scut.

– Bună, a zis Andy, apropiindu-se de ea. Ți-ai primit inelul?

– Bună. Da, l-am primit.

– Și cămașa? a zis Andy, zâmbind și scoțându-și ochelarii de soare. Îmi pare rău pentru noaptea aceea. Am băut prea mult. M-am trezit în mașină. Nu e o idee bună să beau când lucrez.

– Ăăă, da.

Deși nu părea fericită, pisica a renunțat la luptă și aștepta o ocazie să o zbughească din brațele lui Lily.

– Și, deci, ce ți s-a întâmplat?

– Eu… nu m-am simțit în stare să-ți conduc mașina, așa că am plecat și am reușit să ajung înapoi în Napoli.

Andy a privit-o confuz.

– Zău? E ciudat. Am fost la hotel să-ți iau lucrurile și nu am văzut niciun semn că te-ai fi întors.

– Mersi că le-ai luat.

– Am vrut să ți le aduc, dar nu îmi doream să dau ochii cu Luca, așa că am lăsat inelul și cămașa aici, sperând să-ți dai seama că eram eu.

Andy și-a coborât mâinile din șolduri și s-a sprijinit de gard.

– Știi, mi-a plăcut la cină.

Redevenea fermecător, invoca motive drăguțe și umilința. Cât ai clipi însă, putea deveni nechibzuit și furios.

– Cum am spus, mi-aș dori să ne fi cunoscut mult mai devreme. Am fi făcut un cuplu minunat.

Lily a pus pisica jos și a urmărit-o cum se îndepărta rapid, dând nervoasă din coadă.

– Deci, cât timp ai de gând să stai cu Luca?

Lily a inspirat adânc.

– Nu sunt sigură.

– Știu că ești un pic vulnerabilă după ce te-ai despărțit de tipul ăla, dar acum a ieșit din peisaj. M-am asigurat eu de asta.

– Te-ai asigurat? Cum?

– Îmi doream fragmentul, e adevărat. Dar te doream și pe tine. A fost o soluție isteață, așa-i? Știam că vrei să scapi de el, așa că eu am făcut tot posibilul să se întâmple. Ne-am legat unul de celălalt în momentul când ne-am privit prima oară, îți amintești? El încă te necăjea când ai venit la mine, la hotel. A trebui să minți, știu asta.

Andy a făcut un pas spre ea.

– Vrei să vii la o plimbare cu mine? Mergem oriunde vrei tu.

Lily îl privea direct în ochi în timp ce vorbea. Credința lui sinceră în ceea ce-i dicta imaginația o minuna pe fată.

– Ar trebui să mă întorc. Luca o să se întrebe unde m-am dus.

– E plecat. Nu știi? L-am văzut ieșind acum puțin timp. Oricum, de ce ți-ar păsa?

Retrăgându-se ușor, Lily a simțit treapta în spatele ei și a ridicat piciorul. Rapid, ca un șarpe, Andy i-a prins încheietura mâinii.

– Am zis că vreau să vii cu mine.

– Stai, Andy, mă doare.

– Nu țipa, sau o rup.

Lily a închis ochii și a înghițit în sec. Dintre toate lucrurile prostești pe care le făcuse în viață, să iasă singură din apartament ocupa, cu siguranță, un loc fruntaș.

Andy și-a dus cealaltă mână la spate și a scos un briceag. Lama era încă ascunsă în teaca ei,

dar amenințarea implicită era destul de clară.

– Vin cu tine, dar, te rog, dă-mi drumul.

Mâna îi amorțise complet, iar culoarea pielii o băga în sperieți.

Andy a eliberat-o, privindu-i chipul cu atenție. Tresărind și schițând un zâmbet, Lily a zis:

– E o zi minunată. Unde crezi că ar trebui să mergem?

Andy a privit-o lung, gânditor.

– Știu cum să ajung în Pompei, în părțile închise pentru public. E un loc halucinant, chiar și în timpul zilei.

Morminte, ruine acoperite de lavă, orașe decimate. Destinațiile preferate ale lui Andy îi dădeau fiori lui Lily.

– Hai să mergem, a zis el, punându-și ochelarii. Mașina mea e în apropiere.

Andy a încercat să o ia de mână pe când coborau strada, dar ea s-a retras de fiecare dată. Dacă fugea, el avea să o prindă; dacă țipa, era posibil să o înjunghie. Avea palmele umede, așa că și le-a șters pe rochie înainte să intre în mașina pe trei roți, dărâmată, care arăta ca un Trabant.

– De unde faci rost de rablele astea?

– De la un tip.

Andy a pornit motorul automobilului.

– Cumpăr o mașină ca vai de capul ei și o las aici când plec acasă. E mai ieftin decât să închiriez. Asta e o Isetta, din 1950 și ceva. Mișto, nu?

Lily a dat din cap, încercând să-și dea seama cum să facă să nu fie mutilată sau tăiată în bucățele.

– Hai să trecem mai întâi pe la hotelul meu.

– Pentru ce? a zis ea, privindu-l speriată.

– Să iau niște chestii.

Isetta avea același motor în doi timp, de motocicletă ca și *motorini* ce bâzâiau prin majoritatea orașelor italienești, iar zgomotul din mașină era așa de puternic, încât Lily a trebuit să-și acopere urechile. Au înaintat clătinându-se și zdrăngănind prin trafic. Andy înjura și schimba iute vitezele. În cele din urmă, au ajuns la hotelul Heron. El a parcat mașina într-un spațiu îngust dintre alte două automobile. Lily și-a dat seama că nu mai văzuse o mașină cu oglinzi laterale întregi de când sosise în Italia. Nu ar fi putut spune de ce se gândea chiar acum la asta. Aceea se putea dovedi a fi cea mai rea zi din viața ei, dacă nu chiar ultima, iar ea medita la oglinzi laterale.

Au intrat împreună în holul hotelului, cu Andy întorcând capul din când în când ca să-i privească chipul. Încântarea lui o îngrijora. Andy părea triumfător, plin de sine. Putea redeveni crud și rău din motive pe care ea, și chiar și el, nu le puteau ghici.

Andy a primit-o în camera lui ca și cum ar fi fost un apartament împărătesc, și nicidecum încăperea sărăcăcioasă a unui hotel modest.

– Uite-ți valiza, a zis el, arătând către un raft jos, pentru bagaje.

Lily a deschis geanta și a găsit totul împachetat cu grijă și pașaportul așezat deasupra celorlalte obiecte. S-a cutremurat la ideea că el îi scotocise printre lucrurile personale. Trebuia să le dezinfecteze pe toate, de îndată ce ajungea în Sydney. Poate că ar fi trebuit să le bage în carantină timp de trei luni? Presupunând că ieșea vie din acea cameră.

– Mulțumesc, Andy. Mulțumesc că ai luat-o.

El a scos ceva din buzunar, l-a băgat în gură și l-a înghițit cu apă, dând din cap.

– Oricând, iubire.

Tușind, Lily s-a așezat pe un scaun.

– Și ce mai face Hedy? Ai primit vești de la ea de când ești aici?

– Nu-ți face griji pentru Hedy. Ea nu înseamnă nimic.

Andy s-a îndreptat către fereastră și a tras draperiile.

– Nu face asta, a țipat Lily.

Speriat, Andy s-a întors către ea.

– Stai liniștită, nu sunt vampir.

Luându-și ochii de la el, Lily a studiat acele părți ale încăperii pe care le mai putea zări. William era așa de sigur că fragmentul se afla acolo, dar ea căutase peste tot. Un plan a început să-i încolțească în minte.

– Doamne, mi-e așa de foame. Ție nu?

Andy a zâmbit și a clătinat din cap.

– De ce ai poftă?

– *Sfogliatelle*. Le ador. Pur și simplu nu mă pot sătura de produsele de patiserie. Și nu am luat micul dejun. Le știi pe cele în formă de scoică, umplute cu cremă de citrice?

– Încă nu am dat de ele, dar am fost prea ocupat cu afacerile ca să stau prin cafenele.

– Ai încheiat contracte pentru fragment?

Andy a dat din cap.

– Cel care dă mai mult îl primește, iar noi ne îmbogățim.

– Bogați. Sună bine, dar mai întâi aș vrea ceva de mâncare, iar în cealaltă parte a străzii Toledo se află o brutărie care produce doar *sfogliatelle*. Ești drăguț să cumperi câteva? Și am putea cere cafea de la room service sau ceva.

Andy a rânjit când ea l-a numit „drăguț", iar Lily a simțit cum o îmboldește vina. Se forța să se gândească la bătrânul Stephen, în spital, la chinul prin care trecuse William, la Luca și la ospitalitatea lui jignită și la micuța Hedy și abuzurile pe care le îndurase pentru că-l iubea pe Andy.

– Hai, a zâmbit ea. Le ador.

Andy s-a apropiat de ea și i-a mângâiat chipul cu dosul palmei.

– De obicei se sărbătorește cu șampanie și căpșuni, dar am știut dintotdeauna că tu ești diferită. Deci magazinul e pe via Toledo?

– Da, vizavi de intersecția cu strada pe care ne aflăm și puțin mai sus. O să aștept aici.

– OK, a zis el, verificând dacă avea portofelul. O să mă întorc în aproximativ douăzeci de minute.

Andy a ieșit din cameră, iar Lily a auzit un clic prevestitor de rele. A așteptat câteva minute și apoi, când a fost sigură că el a plecat, s-a repezit la ușă și a încercat-o. Era încuiată. Ar fi putut suna la recepție. Nu. Avea un plan și avea să-l urmeze. Dând buzna către pat, a smuls toate așternuturile și a pipăit salteaua. Nu se vedea nicio tăietură, niciun semn de cusătură, nimic care să indice că Andy o desfăcuse ca să depoziteze fragmentul acolo.

Adrenalina s-a scurs prin tot trupul ei atunci când a sărit din pat și a privit în jur. Ce altceva mai spusese William? Sistemul de ventilație și gresia. Cum ar fi arătat dacă Andy se întorcea și o găsea pe jumătate băgată în tubul de ventilație din tavan? În baie, și-a trecut mâna peste toate bucățile de gresie, căutând plăci prinse slab sau desfăcute. Chircindu-se pe podeaua din baie, avea o perspectivă clară asupra saltelei. Sărind în picioare, Lily s-a întors iute la pat și a dat salteaua la o parte. Obiectul era parte dintr-un set de modă veche. Baza patului era făcută din stinghii de lemn, prinse într-o structură ca o cutie și acoperite de o țesătură din satin roz, matlasat. O ruptură lungă în material, pe partea dinspre ea fusese cusută în grabă, iar ea a început să desfacă ața, blestemându-și unghiile scurte. Să-și folosească dinții? Nu. Nu putea ajunge suficient de aproape.

A privit în jur, sperând ca un cuțit mare să se materializeze deodată, apoi a dat fuga în baie. Căutând printre produsele de toaletă ale lui Andy, a găsit o lamă de rezervă. Oare putea să taie țesătura? Așezând lama într-o parte chiar deasupra cusăturii, a început să miște obiectul în sus și în jos, simțind ața cum cedează. A rupt restul cusăturii și, privind printre stinghii, a văzut pe baza de lemn fragmentul de marmură. Stinghiile de sus fuseseră tăiate și înlocuite,

așa că resturile se aflau pe bara transversală. Lily a îmdepărtat lemnele, a întins mâna și a atins piatra.

A aruncat lama, a sărit în picioare, pierzându-și echilibrul, cât pe ce să cadă peste noptieră, unde se afla telefonul. Lily a format numărul de la recepție, iar cei de acolo au format numărul lui William.

– Poți să răspunzi tu? a zis William, trăgându-și prosopul peste umeri. Probabil e Alessandro.

Telefonul a continuat să sune. El a mormăit, a deschis ochii și a privit în jur, observând că Lily nu se mai afla în pat. William a atins ecranul mobilului și a căzut la loc pe covor.

– Eu sunt, trebuie să te grăbești. Sunt în camera de hotel a lui Andy. Nu întreba nimic. E aici, sunt aici – anunță armata, flota și pe toată lumea înainte să se întoarcă și să dau de belea sau să mă omoare. Sau amândouă.

– Lily? William a sărit imediat în picioare. Ce dracului faci?

– Nu pierde timpul. Sună la TCP.

– Vin imediat. Ieși de acolo, auzi?

William și-a pus hainele tremurând și a ieșit din apartament, formând, pe drum, numărul unei companii de taxi. A început să meargă în sus și în jos pe stradă, înjurând și uitându-se mereu la ceas. Un tânăr pe o *motorini* a parcat în apropiere, iar William s-a repezit la el.

– Uite, îți dau o sută de euro dacă mă duci în oraș cât poți de repede.

Omul l-a privit șocat.

– Nu vreau necazuri, signore.

– Cum te cheamă?

– Paolo. Te rog, am ieșit doar să cumpăr pâine.

– Nu e genul ăla de necaz. E vorba de iubita mea; un nebun a închis-o în camera de hotel și…

Expresia de pe chipul lui Paolo s-a schimbat imediat. *Amore* nu însemna belea. Dacă un *testa di merda* închisese o femeie undeva, asta devenea o problemă de onoare.

– Hai sus, a zis Paolo, pornind iar micul motor. Încotro?

– Via Toledo, iar de acolo te îndrum eu.

William s-a urcat în spatele micului vehicul și s-a ținut cu o mână. Cu cealaltă a format numărul celor de TCP, un număr pe care-l salvase în lista lui de contacte, în urma celorlalte

ocazii când avusese de-a face cu ei. Paolo a turat motocicleta pe dealurile din Vomero și a intrat pe Corso Vittorio Emanuele. Strângând bine șaua și strigând informațiile la telefon, William privea mașinile care treceau iute pe lângă ei, auzea claxoanele și simțea noroiul și pietrișul de pe drum lovindu-i ochii.

Au trecut de Universitatea Suor Orsola Benincasas. William i-a strigat lui Paolo să vireze la dreapta. Aceea era cea mai rapidă cale spre hotel, dar însemna să-și facă loc pe străzi și alei pline de alte motociclete, să ocolească pietoni care vorbeau și fumau, copii, câini și turiști rătăciți.

Paolo și-a coborât capul și a accelerat, fiind cuprins de aventură și strigând:

– *Vai, vai! Emergenza, vai!*

A oprit în fața hotelului, iar William i-a îndesat banii în mână și a fugit spre intrare.

– Vrei să te ajut să-l prinzi pe nemernic? a strigat Paolo în urma lui William.

– *No, Paolo, grazie,* a răspuns William, peste umăr.

Urcând câte trei trepte deodată, a traversat holul în fugă și a bătut tare la ușă. Lovind-o cu piciorul și strigând-o pe Lily, William l-a blestemat pe Andy, apoi s-a repezit înapoi pe scări și a luat un stingător de incendii.

A lovit clanța cu obiectul masiv, iar aceasta a cedat imediat. Deschizând ușa cu piciorul, William a văzut așternuturile aruncate prin cameră, salteaua pe jumătate căzută de pe pat, scaunele răsturnate și pe Andy căutând înnebunit în sertarul noptierei.

Arma pe care William o împrumutase de la Leonelli era, bine mersi, la Luca, așa că el s-a repezit asupra lui Andy, l-a prins de gât și l-a trântit de perete.

– Unde e Lily, rahatule? a urlat el.

O împunsătură în stomac l-a făcut pe William să se uite în jos. Andy avea un cuțit și o expresie îngâmfată de triumf pe chip.

– Sunt în baie, a strigat Lily din spatele ușii închise. Sunt bine.

William s-a retras, cu ochii ațintiți asupra lui Andy. Era un cuțit de vânătoare, cu o lamă mortală cu două tăișuri, dintre care unul, zimțat. O lamă ca aceea putea să-i străpungă toate organele preferate și mai puțin preferate, pentru orice eventualitate.

– Ce dracului cauți aici? a șuierat Andy. Ar trebui să fii încătușat, într-un avion Qantas.

William a înghițit în sec, simțind transpirația curgându-i pe spate.

– Toate acuzațiile au fost retrase, iar eu am fost exonerat.

– Cum au putut face așa ceva?

– Stephen a declarat poliției australiene că l-ai drogat și ai furat fragmentul, s-a auzit din baie vocea lui Lily.

– Tata m-a înfundat?

Andy și-a trecut mâna prin păr.

– Nenorocitul! Slăbănog ticălos!

– Cred că s-a săturat să-l tot tratezi ca pe o cârpă de șters pe jos, a țipat Lily.

– Taci dracului, a urlat Andy, pășind către William.

– Nu mai spune nimic, Lily, a zis William. Te rog.

– După tot ce am făcut pentru el, nemernicul mă dă în gât, a bombănit Andy. M-am asigurat că are un salon doar al lui, m-am ocupat de polițiști în numele lui…

– Tu l-ai băgat acolo, nebunule, a strigat Lily.

– Lily, are un cuțit, a zis William, simțind cum îl cuprindea greața pe când Andy făcea un alt pas în direcția lui.

– Andy, închisoarea din Napoli e un iad și vei lua douăzeci și șase de ani pentru crimă, pe puțin.

– Zău? a spus Andy. Ai vorbit cu cei de la *Lonely Planet* [20] ?

– Cei de la TCP vor ajunge aici, în curând.

– TCP?

Andy a ridicat din sprâncene și a pufnit în râs.

– Tâmpitule, camera asta e pe numele tău. Și tot numele tău se află și pe documentele pentru fragment. Așa că da, adu TCP-ul. Poți să-mi iei locul în iad, amice.

Andy i-a făcut lui William semn cu cuțitul să plece de lângă ușă.

– Ești sigur că vor crede că sunt tu? a zis William.

– Cui îi pasă? Eu am plecat. Valea.

– Mda, presupun că nu prea știi nici tu cine ești de cele mai multe ori.

– Țin un cuțit în mână, nu o periuță de dinți, a spus Andy, ridicând arma.

Trebuia să-l încetinească pe Andy cât putea de mult… dar dacă cei de la TCP nu soseau? Poate se opriseră să-și cumpere espresso și să bea niște grappa și soseau abia după prânz.

– Dă-te de lângă ușă, a zis Andy, apropiindu-se.

Pulsul îi bubuia lui William în urechi. Andy nu era un idiot, dar dacă îi venea să-l înjunghie pe

William, atunci ar fi făcut-o.

Andy stătea în fața ușii încuiate de la baie, la doar un pas de ieșire. Dacă scăpa înainte ca poliția să ajungă, nici el, nici Lily și nici Luca și familia lui n-aveau să se mai simtă în siguranță vreodată.

– N-ai decât să fugi, Andy, dar ai face bine să alergi repede și să-ți eviți asociații în același timp. Poți face asta? Pentru că ei știu ce ai plănuit.

– Încetează cu prostiile, tu nu…

– Luigi Monticelli? Alberto Ciccocosto?

Andy a studiat îndelung chipul lui William, mijindu-și ochii.

– Nu-i cunoști, n-ai idee.

– Ba tu nu ai nicio idee. Nu-i știu personal, dar le cunosc tipologia și ce pot să facă celor care încearcă să-i tragă pe sfoară. Iar ei te vor găsi. S-ar putea să nici nu știi când ți-au dat de urmă și mai bine ai spera la asta. De obicei te împușcă de-aproape – incredibil de murdar; am văzut cum se curăță după aceea – și, ca mormânt, o groapă de gunoi.

Andy a zâmbit și a băgat mâna la spate, ca să deschidă ușa.

– Zici numai rahaturi.

– O să afli tu, a răbufnit William. Nu m-ar deranja să-ți văd picioarele atârnând dintr-un container de gunoi, în Scampia.

Lily avea urechea lipită de ușa băii; în mână ținea o bucată de lemn din baza ruptă a patului. Vocea lui Andy s-a auzit mai aproape de baie, iar a lui William puțin mai departe.

Civilizația care ne adusese drumuri, poduri și instalații de apă folosea și uși care se deschideau în afară. Rugându-se zeilor că dincolo se afla, cu adevărat, Andy, a împins ușa cu toată forța de care era capabilă.

Ușa s-a lovit de ceva. Lily a auzit o bufnitură surdă și ceva care a trosnit, cuvintele „Ce mama dracului!“, apoi un bufnet îngrozitor. Lily a sărit de după ușă, cu o stinghie de lemn în mână, găsindu-l pe William în picioare și privind-o uimit. Dinspre hol s-au auzit câteva blesteme bolborosite. William a ieșit iute pe lângă ea și, urmărindu-l, Lily a observat un cuțit mare ieșind din covor, o pată mare de sânge pe peretele opus și pe Andy fugind pe coridor, urmărit îndeaproape de William.

Din direcția scărilor de incendiu s-au auzit tropăituri. Vreo șase *carabinieri* în uniforme de luptă bleumarin au trecut în fugă pe lângă ea, strigând și îndreptându-și mitralierele în toate direcțiile.

Lily a aruncat stinghia și s-a retras în cameră. Câteva momente mai târziu, Andy, cu fața

însângerată și umflată, a fost împins de William în cameră, cu mâinile răsucite la spate. Andy a căzut în fund pe rama de lemn a patului. Gemând, el s-a întors, descoperind două mitraliere îndreptate spre fața lui.

În jur de auzeau frânturi de conversație aprinsă, radiouri, se vedeau arme, brațe și gesturi și toate pluteau ca prin ceață în fața ei. În centru îl zărea pe William, puțin pătat de sânge și transpirat, respirând cu greu din pricina efortului urmăririi. Iar ce vedea pe chipul lui, în timp ce pășea spre ea, era oare o urmă de exasperare?

Lily și-a petrecut brațele în jurul lui și el a ținut-o strâns, gâfâind cu fața îngropată în părul ei.

– Ți-a făcut vreun rău?

– Nu. Era zăpăcit când a intrat și a văzut patul răvășit, dar am fugit în baie și am încuiat ușa.

Încadrat de câte un ofițer, Andy a trecut clătinându-se pe lângă ei, fără să le adreseze vreo privire sau o vorbă.

Conducerea hotelului a ajuns în cameră și a început să discute aprins cu polițiștii, arătând spre patul rupt, spre Andy, spre peretele stropit de sânge și aruncându-le priviri ucigătoare chiar și lui Lily și lui William. Clienții au ieșit în hol când ofițerii secției TCP au sosit să ridice fragmentul.

– Hai să mergem, a zis William. Tipii de la TCP vor lua legătura cu mine, în Roma. Mario poate rezolva totul, mulțumesc lui Dumnezeu.

Evitând privirile curioșilor, cuplul a coborât în foaier și apoi a ieșit în stradă.

– Am nevoie de cafea. Și cred că și de niște grappa.

– Andy m-a forțat să merg cu el, a zis Lily. Am ieșit să mă joc cu pisica.

– De ce ai riscat? a zis William, intrând într-un bar mic. *Caffe, due*.

– Știu, a fost o prostie, dar odată ce am ajuns în camera de hotel, am știut că trebuie să acționez, a răspuns Lily, holbându-se la o vitrină de sticlă în care erau expuse o varietate de produse de patiserie.

– Mi-ar plăcea foarte mult și niște *sfogliatelle*.

– Atacul de foame de după pericol, a oftat William, comandând grappa și mâncarea pentru Lily.

Grappa a sosit alături de cafea, iar William a înghițit băutura pe nerăsuflate.

– Ești incurabilă, a zis el, clătinând din cap. Să fiu sincer, Lily, îți admir curajul.

Ea a zâmbit și și-a scuturat firimiturile de pe rochie.

– Apropo de curaj, cineva trebuie să se întoarcă la hotel și să-mi ia valiza. Am lăsat-o acolo și

nu cred că mai pot face față vreunui italian furios.

– Întâi să mai bem o cană de cafea, a zis William. Și apoi, e ca și rezolvat.

32

William a aranjat bagajele în compartimentul de deasupra și s-a uitat la ceas. Nu pricepea de ce Lily trebuia să folosească toaletele din gară, în locul celor din tren, dar nu avea niciun rost să insiste.

Găsiseră peronul corect, la care era oprit expresul Eurostar cu dungi roșii, ce mergea din Napoli la Roma. Își luaseră la revedere de la Luca și de la Angelina și se instalaseră pe locurile lor, când Lily sărise ca arsă și coborâse înapoi pe peron, promițând că n-avea să întârzie decât un minut. O nevoie urgentă. William a privit pe fereastră, dar din acel unghi nu putea vedea terminalul.

Așezându-se, a luat numărul din *The Economist*, l-a trântit pe scaun și s-a uitat iar pe fereastră. Trebuia să coboare bagajele și să se dea jos dacă Lily nu apărea în următoarele șaizeci de secunde. William s-a dus la ușa vagonului și a văzut-o, îmbrăcată în rochia ei de bumbac, cu veverițe, părul în vânt, alergând, apoi oprindu-se să privească înăuntrul unui vagon, mai alergând câțiva metri și oprindu-se din nou. Huruitul motoarelor s-a intensificat. Un însoțitor de tren s-a aplecat în afara unui vagon, a privit în susul și în josul peronului, în timp ce William i-a strigat:

– Urcă-te odată.

– Aici? a țipat ea, oprindu-se și arătând spre o ușă.

– Da, a strigat William înapoi.

Fusese mai isteață decât vărul ei, deținea o afacere cu cărți, de succes, era suficient de curajoasă să-și asume riscuri pe care majoritatea bărbaților nici nu le-ar fi luat în considerare,

dar tot nu era în stare să-și dea seama pe unde trebuia să urce într-un tren. Lily era exasperant de adorabilă, iar William nu s-a putut abține să nu surâdă și și-a croit drum prin vagon, ca să o întâmpine.

Gâfâind din cauza cursei de pe peron, Lily s-a așezat și și-a netezit părul, zâmbindu-i.

– Îmi pare rău, a fost coadă.

– Știu că întrebarea nu mai are rost acum, iar răspunsul s-ar putea să mă șocheze, dar de ce nu ai vrut să folosești toaletele din tren?

– Ai văzut vreodată *Asigurare de moarte* [21] , cu Fred MacMurray?

– Cineva e aruncat din tren. Acum înțeleg.

Oftând, Lily s-a așezat la locul ei și l-a luat de mână.

– E mare lucru expressul ăsta. Îi voi putea vizita pe Luca și pe Angelina. Deși e cam înfricoșător când mă gândesc că Andy e în pușcărie, în același oraș.

– Va sta acolo o vreme; deocamdată nu mi-aș face griji pentru el.

– Luca mi-a spus că a decurs bine convorbirea cu Poppy. Soră-mea zice că va veni în Italia, împreună cu Cody și cu băieții. Știu că vom vorbi non-stop când voi ajunge la fermă.

– Poate ai vrea să o întrebi când crede că vor ajunge în Roma. Am putea organiza o nuntă cât sunt aici.

– Ăsta e felul tău de a mă cere în căsătorie?

– Te-am cerut în Roma, acum câteva luni.

– Mi-ai zis că ți-ar plăcea ideea de a fi căsătorit cu mine și că eu mă puteam hotărî după ce petreceam ceva timp împreună în Sydney.

– O să ne ciondănim toată viața din cauza unor detalii ca astea? a întrebat el, sărutând-o.

– Nu, dar sunt genul de amănunte pe care ți le amintești pentru totdeauna. Copiii își întreabă părinții și așa mai departe. Eu am întrebat-o pe mama cum a cerut-o tata. Mi-a spus că se aflau la un protest împotriva războiului din Vietnam și că încheiaseră un contract bilateral, ca rezultat al euforiei ce a urmat protestului. Mama râdea când mi-a povestit; râdea de seriozitatea lor.

– Mă întreb cum pot întrece așa ceva, a meditat William.

El s-a aplecat să o sărute, ea i-a atins fața, iar în curând cei doi stăteau nas în nas, sărutându-se și atingându-se, uitând de lume până ce o *nonna* îmbrăcată în negru a trecut pe lângă ei, bombănind „*Schifoso*. Dezgustător.“

– Dar pune-o pe Poppy să te informeze, oricum, a zis William, sprijinindu-se de spătarul

scaunului.

Lily a ridicat din sprâncene.

– N-ar trebui să primești mai întâi un răspuns?

– Sunt destul de încrezător.

El a ridicat din umeri și și-a reluat ziarul.

– Ascultă, William, uneori trebuie să gândești înainte de a vorbi, a zis Lily. În locul tău n-aș zice că sunt atât de încrezătoare.

– Nu? a spus el, dându-se pe spate, cu ziarul în mână și o expresie perplexă în ochii întunecați.

– Nu, a râs ea. Tu intri în galeria privată a unui client și îi zici: „Știu că vei cumpăra ce-o să-ți arăt pentru că te-am citit și, în plus, eu vreau să cumperi“, nu-i așa?

– Nu, dar…

William s-a scărpinat pe braț.

– Unde duce toate discuția asta? Dacă nu aș ști răspunsul, nu aș întreba.

– Oh, William, când ne-am întâlnit prima oară, am observat sufletul romantic ascuns de pragmatismul rece. În clipa aceea am văzut bărbatul care nu ar presupune niciodată că știe răspunsul la o cerere în căsătorie înainte de a întreba și nici nu ar vrea să-l știe.

Dând ușor din cap, ca și cum ar medita la vorbele ei, William a spus:

– Încerc din răsputeri să înțeleg, dar probabil că nu va fi ultima oară.

A desfăcut ziarul și a scos o mică foaie, împăturită.

– Pricep că există o ordine a lucrurilor, dar eu am ales deja o poezie de nuntă.

Apoi, aruncându-i lui Lily o privire rapidă, a adăugat:

– Nu-ți face griji, nu e rusească.

Zâmbind, l-a sărutat pe obraz, și-a așezat capul pe brațul lui și, chicotind ușurel, a zis:

– Deci ai o poezie pentru mine.

Inima-mi e ca o pasăre măiastră
Și cuibu-i e-ntr-un jgheab cu apă;
Inima-mi e ca un măr
Și crengile-i sunt plecate de fructe rumene;

Inima-mi e o scoică împestrițată

Ce-noată într-o mare placidă;
Inima-mi e mai veselă ca toate acestea
Pentru că iubirea a ajuns la mine.
Ridică un baldachin de mătase, iar jos
Atârnă blănuri și catifele violet;
Sculptează-l cu porumbei și rodii,
Și păuni cu ochi sute;
Lucrează-l în struguri de-argint și aur,
În frunze și fleurs-de-lys;
Pentru că începutul vieții mele
A sosit, iubirea a sosit la mine.

CHRISTINA ROSETTI

MARMELADA LUI LILY
DIN PORTOCALE ROȘII ȘI AMARO

Opt portocale roșii tari
Două lămâi
Un litru și jumătate de apă
Cinci cești de zahăr alb, încălzit
O jumătate de ceașcă de Amaro (un lichior italienesc, amar, din ierburi)

- Taie portocalele și lămâile în felii subțiri (colectează sucul care se scurge).
- Pune fructele tăiate într-un bol, acoperă-le cu apă și lasă-le peste noapte.
- Pune fructele și apa într-o oală mare și dă-le ușor în clocot.
- Redu ușor flacăra și lasă-le la foc mic aproximativ patruzeci de minute sau până ce coaja devine moale.
- Adaugă zăhărul încălzit, amestecând până ce s-a atins punctul de solidificare*.
- Ia de pe foc și amestecă Amaro
- Toarnă marmelada în borcane calde, sterilizate și sigilează-le când s-au răcit.

* Ca să știi când ai atins punctul de solidificare, amestecă gemul cu o lingură de lemn, apoi ridică lingura și suflă în gemul de pe lingură până se răcește. Dacă se formează un grăunte solid, atunci când întorci lingura în jos, înseamnă că punctul de solidificare a fost atins.

MULȚUMIRI

Aș dori să le mulțumesc lui Bernadette Foley, Roberta Ivers, Ali Lavau și echipei de la Hachette Australia, dar și lui Christa Moffitt pentru frumoasa copertă.

Le mulțumesc lui Brian McMahon și lui Andrew Goldsmith pentru informații juridice și pentru opinii (conflictuale, bineînțeles). De asemenea, le mulțumesc lui Narelle Johnson pentru discuțiile pe teme medicale și lui Annette Fioretti și lui Antoinette Jones pentru traduceri.

Poate fi foarte greu să găsești informații despre ceea ce fac oamenii zi de zi în viețile lor profesionale, așa că aș dori să-i mulțumesc lui Michael Polacek pentru generozitatea sa și pentru răbdarea cu care mi-a răspuns la nesfârșitele mele întrebări cu privire la procedurile poliției australiene. Orice inexactitate îmi aparține numai mie.

Pentru susținere, sfaturi și încurajări le mulțumesc lui Alan Atkinson, Robb Grindstaff, Pete Morin, Gail Egan, Kate Kasserman și tuturor celorlalți din echipa GH, dar și lui Edwina Shaw, Monique McDonnell, Favel Parrett și celor de la Joondo 8.

În final, un mare mulțumesc lui Max și Louisei pentru că nu au deschis ușa biroului meu și lui Nino *per aver vissuto tutto questo con amore e grazia.*

NOTE

1 - Cartea *Dr Spock's Baby and Child Care*, publicată în 1946, este un bestseller al genului, scrisă de doctorul pediatru Benjamin McLane Spock (n. tr.).

2 - Actriță și cântăreață americană (n. 1922) (n. tr.).

3 - Gem din merișoare și banane (n. tr.).

4 - Îndrăgostiți legendari ai mitologiei grecești (n. tr.).

5 - *Prometheans in the Lab*, lucrare scrisă de Sharon Bertsch McGrayne, despre munca și descoperirile marilor chimiști care au revoluționat știința de-a lungul istoriei (n. tr.).

6 - *Caro* – „dragule" în lb. it. în orig. (n. tr.).

7 - Companie care comercializează lenjerie intimă în Australia (n. tr.).

8 - Un fel de sos pentru paste (n. tr.).

9 - Centru comercial din Sydney (n. tr.).

10 - Lichior din coacăze negre (n. tr.).

11 - Marcă australiană de pastă maro închis, făcută din drojdia rămasă în urma preparării berii (n. tr.).

12 - Localitate din nordul Australiei (n. tr.).

13 - Direct Factory Outlet – lanț de magazine din Australia, în care comercianții vând la reduceri produse din stocuri anterioare (n. tr.).

14 - Aperitive în bucătăria spaniolă (n. tr.).

15 - Charles Baudelaire, *Florile răului*, ed. alcătuită de Geo Dumitrescu, trad. Al. Philippide, Editura pentru Literatura Universală, București, 1967 (n. tr.).

16 - Serie de cărți de aventuri pentru copii, scrise de W.E. Johns (n. tr.).

17 - Societate mafiotă, cu bazele în Campania, Napoli (n.tr.).

18 - Fugu este o specie de pești otrăvitori. Ficatul este considerat a fi organul care conține cea mai mare cantitate de toxine, iar servirea acestui fel de mâncare a fost interzisă în Japonia în 1984 (n. tr.).

19 - *Bloke* e un termen informal, englezesc, care înseamnă „tip, bărbat" (n. tr.).

20 - Cea mai mare editură de ghiduri turistice din lume (n. tr.).

21 - *Double Indemnity*, film american din 1944 în regia lui Billy Wilder, cu un scenariu de Raymond Chandler după romanul polițist omonim al lui James M. Cain (n. red.).